Yrsa Sigurdardottir

Renegaţii

Traducere de Mihaela Apetrei

Editura Trei
Bucureşti, 2015

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SIGURDARDOTTIR, YRSA
Renegaţii

Autor: Yrsa Sigurdardottir

Titlul original: Kuldi, 2012

Yrsa Sigurdardottir este autoarea islandeză a celebrei serii având-o drept eroină pe avocata Thora Gudmundsdottir şi a altor câtorva thrillere. Şi-a făcut debutul în literatura poliţistă în 2005, cu romanul Priaja taknia (Ultimele ritualuri), primul din seria Thora Gudmundsdottir, iar cărţile ei au fost traduse în peste 30 de limbi.

Al doilea roman al seriei, Suflete damnate, s-a aflat pe lista scurtă la Shamus Award în 2010. În 2011, romanul său horror, îmi amintesc de tine, a primit Icelandic Crime Fiction Award şi a fost nominalizat la The Glass Key.

Potrivit Times Literary Supplement, Yrsa Sigurdardottir „este unul dintre cei mai rafinaţi scriitori de romane poliţiste din lume”.

La Editura Trei, de aceeaşi autoare, au apărut: Cenuşă şi pulbere, Suflete damnate şi îmi amintesc de tine.

Aldis lucrează la un centru pentru delincvenţi juvenili din zona rurală a Islandei. E martora unei întâmplări tulburătoare în toiul nopţii; curând după aceea, doi băieţi de la centru sunt găsiţi morţi.

Decenii mai târziu, Odinn, tată singur, cercetează un

presupus abuz care ar fi avut loc la centru; îl înlocuieşte pe colegul său însărcinat cu investigaţia şi care a murit în condiţii misterioase.

Totuşi, cu cât află mai multe, cu atât Odinn simte că evenimentele din anii şaptezeci au legătură cu accidentul ce a dus la moartea soţiei sale.

Oare moartea ei ascunde ceva mult mai înfricoşător?

Sfârşit

Odinn a fost trezit din somn de tusea cuiva. Cât de mult dormise? Poate că aţipise doar pentru o clipă. A zâmbit în sinea lui, zăpăcit de cât de lipsit de vlagă părea, deşi nu se simţea astfel. Somnolenţa revenea, aşa că i s-a opus. Totuşi, unde se afla? încercarea de zâmbet i-a eşuat într-un spasm jalnic al buzelor, care au mai slobozit un hohot de râs. În cele din urmă, s-a făcut linişte – ba nu, auzea clar torsul unui motor. Zgomotul l-a adormit şi pleoapele i-au căzut din nou. Era beat? Auzea tot mai clar tusea aceea şi a deschis ochii pe jumătate, privind cu greu în jur. Încă se afla pe scaunul şoferului. Lângă el stătea Run, fiica lui, cu capul căzut în piept, cu părul negru atârnându-i pe faţă, ascunzându-i trăsăturile delicate. A început să râdă de parcă ăsta ar fi fost cel mai caraghios lucru pe care îl văzuse vreodată. Ceva era în neregulă. Era beat? Nu, nu era asta: era fericit.

Run a tuşit din nou, iar capul i se smucea la fiecare spasm. Părul ei fin se legăna uşor, ca bătut de o adiere, şi Odinn aproape că a izbucnit iar în râs, deşi, dincolo de

extazul acela ciudat, ştia bine că în toată situaţia asta nu era nimic amuzant.

Se aflau în maşină. Într-un garaj. Lui Odinn i-a căzut bărbia în piept. Şi-a înălţat capul, nespus de încet, de parcă ar fi fost din sticlă. Cui aparţinea garajul ăsta? Ar fi trebuit să ştie, dar nu-şi putea aminti. Ce facem aici? De ce mă simt atât de ciudat? Simţea ecourile răspunsurilor undeva, în fundul capului, dar îi tot scăpau printre degete. Iar asta îl frustra, fiindcă ştia că erau teribil de importante.

Odinn a tras aer pe nas cu oarecare greutate. Când a clipit, vederea i s-a limpezit pentru o clipă, dar cu fiecare bătaie de pleoape îşi simţea ochii de parcă i s-ar fi închis pentru ultima dată. Copleşit de râs, a slobozit un zâmbet larg. Se simţea minunat. Cu un mare efort de voinţă, a luat mânuţa fiicei lui, pe care a simţit-o cam moale. Bucuria inexplicabilă i s-a topit într-o clipă şi a strâns palma ei umedă. Run nu se mişca, doar atârna prinsă în centura de siguranţă.

Raza unui gând raţional a străbătut prin pâcla acestui sentiment de mulţumire. Ceva era complet în neregulă. De ce stăteau în maşina asta, în garajul ăsta ce-i părea cunoscut? Ar fi trebuit să ştie, aşa că a făcut iar un efort ca să-şi aducă aminte cum ajunseseră acolo. Dar, la fel cum

negura din mintea lui părea să se împrăştie, şi gândul s-a evaporat odată cu ea. Lara. Lara. Lara. Fosta lui nevastă – mama lui Run. Ce căuta ea în povestea asta? Era moartă de mult. Chicoti din nou.

Acum i-a venit lui rândul să tuşească, până ce pieptul a început să-l doară. Când şi-a revenit, şi-a dat seama că în aer plutea un miros ciudat. Acru. Otrăvitor. Zâmbind încă, a bâjbâit după butonul care pornea ventilaţia la putere maximă, însă braţul i-a căzut greu peste manetă. Ar fi trebuit să-l doară, însă durerea era atât de tocită, încât nici măcar n-a tresărit. De parcă ar fi purtat un costum de schi, bine căptuşit. A privit în jos şi a constatat că era îmbrăcat în hainele lui obişnuite. Dar nu cu parka[1] lui. Asta era chiar ciudat. Nu era frig cumplit afară? Era iarnă, nu-i aşa? Odinn nu era sigur. Nu că ar fi avut vreo importanţă. Ceva – sau cineva? – îi spusese că totul va fi bine. Poate că a fost Lara; părea să fi fost vocea ei.

Dumnezeule, era deprimant s-o vadă pe Run atârnând aşa lângă el. Îi tăia tot elanul. Privi afară, ridicând ochii foarte încet, încă simţindu-şi capul fragil ca sticla. Bărbia îi atinse umărul stâng şi buzele i se întinseră din nou într-un

[1] „Parka" sau „ariorak", un fel de geacă dotată cu glugă şi căptuşită cu blană, câteodată făcută din material impermeabil, purtată mai ales în regiunile nordice. (N.t.).

rânjet. Era mult mai bine aşa: acum putea vedea că geamul din partea şoferului era lăsat. Pentru o secundă, i-a stat inima. Afară, aerul părea cenuşiu şi înceţoşat. De ce îi juca memoria asemenea feste? Oboseala îl frustra. Inhalarea gazelor de eşapament. Ştia de lucrurile astea, nu? Erau cumva legate de munca lui. Odinn încercă să-şi ţină respiraţia şi mintea i se limpezi puţin. Veselia îi dispărea încetul cu încetul, pe măsură ce-şi amintea că auzise sau citise cum cei care mor din lipsa oxigenului încearcă un soi de euforie chiar înainte de a-şi da duhul. Creierul se îndură de aceste victime ghinioniste şi le oferă un final plin de compasiune: să moară fericiţi.

Cine ar fi putut să le facă aşa ceva? Cine? Odinn se auzea râzând spasmodic, însă, în acelaşi timp, lacrimile îi curgeau pe obraji. Trebuia să-şi amintească. Unde fuseseră? A simţit un gust de burger şi şi-a amintit vag cum lua ceva la pachet. Cu Run. Dar unde se aflau acum? Ceaţa coborî iar, străbătută numai de gândul că pierduse energie preţioasă cugetând la ceva ce nu mai avea nicio importanţă, deşi ar fi trebuit să încerce să iasă din maşină, împreună cu fata lui. Draga de Run! Avea numai unsprezece ani. Îşi adună toate puterile ca să se întoarcă spre ea şi s-o privească din nou. Ar fi vrut să strige, dar nu

avea suficientă forţă. Fiica îi murea sub propriii ochi şi el nici măcar nu putea ajunge la ea.

Odinn a chicotit, cu lacrimile curgându-i pe faţă. Ura treaba asta. Cui i-ar plăcea să se simtă vesel şi ameţit în clipa morţii? Să-şi abandoneze copilul? Un hârâit, pe jumătate tuse, pe jumătate râs, i-a ţâşnit din gât. Ăsta era sfârşitul; prea târziu să mai schimbe ceva. Dăduse greş cu fiica lui. Alţi taţi ar fi reuşit să deschidă uşa, să se târască spre locul pasagerului şi să-şi salveze copilul. Tot ce trebuia să facă pentru a salva viaţa lui şi a fetei era să crape cât de puţin uşa garajului. Sau s-o salveze pe ea, măcar. Nu-i păsa de el, cât timp ea supravieţuia.

Mai râzi o dată, îi ordonă creierul. Odinn se supuse, hohotind neajutorat, la limita suportabilităţii. Apoi s-a înfrânat brusc când, dintr-odată, gândurile confuze i s-au limpezit. Şi-a amintit unde erau, dar nu şi felul în care ajunseseră acolo. Şi-a amintit de ce Lara era şi ea implicată, deşi murise. Şi-a amintit de cei doi băieţi morţi în acelaşi fel, cu mult timp în urmă. Şi, mai mult decât atât, şi-a dat seama cine era de vină pentru situaţia neplăcută în care se aflau. Furia i se stingea încet, înlocuită de regrete, care alungau până şi euforia provocată de intoxicarea cu gaze.

Odinn nu mai putea să-şi ţină respiraţia. Ăsta era sfârşitul. A deschis gura şi a tras în piept cu nesaţ aerul otrăvit.

Capitolul 1

Odinn Hafsteinsson nu simţise niciodată în palmă greutatea unui ciocan, nu ştiuse niciodată cum era să iei la ţintă şi să loveşti cu sete un cui galvanizat de zece centimetri. Ca student nu dedicase studiului niciun minut mai mult decât fusese nevoie, iar după absolvire renunţase repede la prima lui slujbă, într-o companie de construcţii de maşini, pentru că ar fi însemnat să-şi petreacă zilele ţintuit în faţa ecranului unui computer. În schimb, îşi descoperise vocaţia: pregătea cotaţiile de preţ pentru firma de construcţii a fratelui său. Şi asta era tot muncă de birou, dar reuşea s-o ducă la bun sfârşit, după care îşi murdărea mâinile făcând cât mai multe vizite pe teren. Fusese un job minunat. Şi totuşi, iată-l acum, din nou un roboţel de birou, palid, plictisit şi letargic după trei luni de prizonierat într-o instituţie. Iar ziua de azi era una dintre cele mai rele: cu o furtună urlând afară, toate ferestrele închise şi un cap greu, care a devenit şi mai greu când şeful l-a chemat la el.

Ca întotdeauna, ochiul saşiu al lui Heimir Tryggvason fixa un punct undeva, într-o parte, şi Odinn a simţit nevoia,

ca de obicei, să-şi îndrepte privirea într-acolo, ca să vadă la ce se uită.

— Vino la mine dacă ai vreo problemă, i-a spus Heimir. Nu sunt eu chiar la curent cu situaţia, dar poate reuşesc să te ajut.

Odinn s-a mărginit doar la a da din cap, pentru că deja îi mulţumise de două ori pentru acelaşi lucru.

— Prioritatea este să ne dăm seama de dimensiunile situaţiei – să aflăm dacă avem de-a face cu o bombă cu ceas. Sper că nu, desigur, dar dacă se întâmplă totuşi, am putea măcar s-o luăm înaintea presei – şi a inevitabilei pierderi a simpatiei publice. Ar fi o schimbare binevenită.

Buzele lui Heimir s-au strâns într-un zâmbet lipsit de umor, iar ochiul saşiu s-a răsucit atât de mult într-o parte, încât se mai vedea din el doar o jumătate de pupilă.

— Aşadar, asta-i tot? Cred că mi-e destul de clar ce trebuie să fac – o să reiau de unde a lăsat Roberta şi o să termin raportul.

Zâmbetul lui Heimir s-a evaporat.

— Ca să fiu cinstit, nu cred că ce-a făcut ea o să ne fie de vreun folos. Femeia se afla într-o stare mai rea decât ne-am putut imagina.

Odinn a deschis gura să spună ceva, apoi s-a gândit mai

bine. Nimeni n-ar fi putut să nu-şi dea seama în ce stare de sănătate deplorabilă se afla Roberta. Ofta la fiecare pas şi se ţinea tot timpul de braţul stâng şi de umăr, cu faţa schimonosită de durere. Deşi nimeni n-a spus mai nimic, puţini au fost surprinşi când s-a anunţat că a murit de atac de cord. Nu s-au mirat prea tare nici când au auzit că s-a întâmplat chiar la birou, după program; pleca adeseori ultima. Chiar şi aşa, era groaznic să te gândeşti că trupul neînsufleţit al colegei lor a rămas o noapte întreagă acolo, în sediu. Şi era deprimant că nimeni nu i-a simţit lipsa când nu s-a întors seara, acasă. Trebuie să fi fost un şoc teribil pentru cei care au sosit primii în dimineaţa următoare, iar Odinn a fost profund recunoscător că nu s-a aflat printre aceştia. Roberta fusese găsită răstignită în scaunul ei, cu braţele atârnând în părţi, capul dat pe spate, gura căscată şi trăsăturile feţei contorsionate de suferinţă.

Rămânea un mister motivul pentru care Heimir îi alocase tocmai ei unul dintre foarte puţinele proiecte cu adevărat pretenţioase ale firmei. Cu siguranţă, nu citea prea bine oamenii. Poate că judecase după acelaşi criteriu pe care îl aplica acum, transferându-i cazul lui Odinn: ca inginer, ai fi putut crede că Odinn ar avea o abordare

raţională, rămânând detaşat emoţional atunci când avea de-a face cu unele chestiuni sensibile.

— O să încep prin a verifica până unde a ajuns cu cercetările. Poate că a reuşit să facă mai mult decât credem.

— Ei, să nu-ţi faci speranţe deşarte.

Heimir îi aruncă o privire destinată să exprime simpatie.

Odinn se ridică în picioare, simţind un fior de nerăbdare. Cel puţin primea o treabă în care putea să se implice ca lumea şi nu va mai trebui să se străduiască, din răsputeri să-şi umple ziua. Ăsta era un caz serios, un raport despre centrul de plasament de la Krokur, folosit în anii 1970 drept reşedinţă pentru băieţii delincvenţi. Trebuia să afle dacă, în urma relelor tratamente sau a abuzurilor, băieţilor le fusese afectată pe termen lung starea de sănătate şi, dacă da, ce drept aveau să ceară daune. Centrul era înconjurat de o tăcere neobişnuită; niciun fost rezident nu venise să ceară vreo compensaţie sau să-şi pună sufletul pe tavă în faţa presei – cu puţin noroc, poate pentru că nu era nimic de spus.

— O să găseşti dosarele Robertei în biroul ei.

Chiar şi o instituţie modestă, precum Agenţia Naţională de Supervizare, avea ierarhia ei neoficială. Tuturor

angajaţilor li se aloca aceeaşi banală mobilă de birou, dar unii stăteau lângă fereastră, în timp ce alţii priveau drept spre un zid alb, acoperit cu Artex[2]. Odinn aparţinea ultimei categorii, considerându-se totuşi mai presus decât Roberta, care fusese îngrămădită într-un colţ îndepărtat, la mare distanţă de miezul acţiunii. Singurii vizitatori pe care îi primea erau cei care lucrau direct cu ea. Însă ea avea măcar linişte şi pace să lucreze şi, pe când celorlalţi li se ceruse să îndepărteze orice obiect personal, nimeni nu avea nicio apăsare în legătură cu pozele care decorau compartimentul ei. Probabil că nici nu le observase cineva. Acum, stând cu faţa spre zidul de la biroul ei, Odinn nu găsea niciun sens în colajul acela; arăta ca un puzzle complicat, fără conexiuni evidente între imagini, oricum le-ai fi luat.

— Cam ţicnită, nu-i aşa?

Dilja Davidsdottir, care ocupa un compartiment învecinat, privea de după peretele despărţitor, bucuroasă de întrerupere.

— Nu ştiu. E mai bine decât un perete gol.

Odinn se aplecă să examineze una dintre poze, care, spre deosebire de restul, era mai degrabă o fotografie

[2] Artex – material folosit pentru decorarea interioarelor, de cele mai multe ori pentru tavan. (N.t.).

originală decât una imprimată. Judecând după haine şi după culorile şterse, părea destul de veche. Încă vreo câţiva ani şi din ea nu va mai rămâne decât un pătrat alb, strălucitor.

— Astea sunt rudele ei?

Era fotografia a doi băieţi adolescenţi aflaţi într-o vale acoperită cu iarbă, îmbrăcaţi în blugi cu manşetele răsucite şi pulovere mai degrabă soioase şi jerpelite. La început, ceva din înfăţişarea băiatului mai mare i-a părut familiar, însă, la o a doua privire, impresia a pierit. Probabil că avea una dintre acele feţe tipic islandeze. Totodată, Odinn şi-a dat seama că băieţii arătau atât de diferit, încât cu greu ar fi putut proveni din aceeaşi familie.

— Habar n-am. Nu-mi răspundea la întrebări şi nu era să mă rog de ea. Am lăsat-o cu lucrul ei manual.

Odinn se îndreptă de spate. N-avea rost să încerce să înţeleagă raţionamentul din spatele colajului, cât timp singura persoană care îl ştia zăcea într-un sicriu în Cimitirul Grafarvogur. Se hotărî să înceapă cu actele. A observat, cu coada ochiului, că Dilja îl privea încă.

— Avea vreo metodă de sortare?

— Dumnezeule, da. Era cea mai organizată persoană pe care o ştiam. La ce i-a folosit totuşi rămâne un semn de

întrebare.

Îl privi cu ochii albaştri larg deschişi:

— Fac pariu că e nefiresc de complicat.

— Sper că nu.

— Dar de ce eşti interesat? Vrei să-i inventariezi toate lucrurile? rânji larg. Ura! Eram sigură că o să-mi cadă mie pe cap.

— Nu te grăbi să sărbătoreşti.

Odinn deschise un dosar şi îl frunzări puţin.

— Pe mine mă interesează doar materialul despre centrul de plasament de la Krokur. Se pare că altcineva o să aibă de-a face cu restul dosarelor. Poate chiar tu?

A fost suficient ca să-i şteargă Diljei zâmbetul de pe chip. Buzele ei roşii s-au strâns într-o linie subţire, dreaptă, iar obrazul i s-a chircit.

— N-o să mă ating de astea şi, dacă aş fi în locul tău, aş face cumva să stau departe de ele.

Părea că dosarul pe care îl ţinea în mână avea legătură cu Krokur, aşa că l-a pus pe birou şi l-a luat pe următorul.

— Ei, nu pot zice că mă scald în proiecte interesante.

De-a lungul timpului, instituţia stătuse tot mai mult pe tuşă. Alţii se dovediseră perfect capabili să rezolve acele cazuri care altă dată ar fi fost de competenţa lor, şi tot ce

le rămânea erau firimituri de la masa instituţiilor guvernamentale mai puternice sau angajamente pe care Heimir reuşea să le capete în întâlnirile lunare cu reprezentanţii altor agenţii sau ministere.

— Totuşi, n-o să mă prinzi tu investigând o grămadă de delincvenţi juvenili, replică ea. Chiar şi dacă au fost abuzaţi. Nu iese foc fără fum şi nu erau nici ei nişte victime inocente, precum copiii din alte centre.

— Faptul că le zici delincvenţi juvenili este un pic cam dur.

Odinn puse la loc al doilea dosar, care nu părea să aibă vreo legătură cu Krokur, şi îl luă pe al treilea.

— Din ce am înţeles, infracţiunile comise de ei erau minore. Dacă stai să te gândeşti, abia dacă erau nişte adolescenţi.

Dilja fornăi.

— Ceea ce spune totul. Copiii sunt în stare să comită infracţiuni. Zilele trecute am văzut pe Kidsnet o discuţie despre un băiat din Nord, despre care se presupunea că ucisese doi copii. Nu ajunsese nici măcar la adolescenţă.

După cum ştii, ar fi putut fi măcar unul d-ăsta la Krokur. Nu, mersi.

— Nu existau ucigaşi acolo. Ar fi existat o menţiune

despre asta.

Ochii Diljei au fugit spre biroul Robertei.

— Obişnuia să vorbească singură. Roberta, vreau să zic. Ezită, apoi continuă: Câteodată doar bombănea, ca pentru ea. Dar din când în când n-aveam cum să nu aud fiecare vorbă. Şi, crede-mă pe cuvânt, era *chiar* o porcărie ciudată.

— Aşa? spuse Odinn absent, cu ochii în dosar.

Amănuntele sumbre livrate de Dilja îl lăsau complet rece. Abia dacă se cunoşteau, iar el nu fusese interesat niciodată de fluviul nesfârşit de bârfe pe care le colporta ea lângă cafetieră, despre oameni de care el nu auzise niciodată sau politicieni care o enervaseră. Nu pentru prima dată, mulţumi stelei sale norocoase pentru că îl împiedicase să meargă cu ea acasă acum două luni, după o petrecere de la job. Categoric avusese o ofertă în sensul ăsta, iar ideea de a petrece noaptea cu ea îi păruse excelentă la momentul respectiv. Dar fusese nevoit să meargă la toaletă şi, la întoarcere, ea îşi mutase deja atenţia spre celălalt bărbat singur din grupul de colegi. În următoarele două zile, atmosfera dintre Dilja şi tipul ăsta fusese atât de tensionată, încât era o uşurare pentru toată lumea atunci când lipsea unul dintre ei. Dacă Odinn şi-ar fi

găsit o iubită, sigur nu trebuia să fie de la serviciu. Nu că asta ar fi fost posibil. Un părinte singur, cu o fiică de unsprezece ani, nu foarte arătos şi departe de a avea ceva cheag – un bărbat ca el cu greu putea fi numit cel mai sexy burlac din oraş. Însă nu se putea plânge. Să menţioneze ca din întâmplare că avea o fiică era adeseori tot ce trebuia pentru a-şi găsi o parteneră de o noapte, pe care să o părăsească înainte de micul dejun.

— Ştii ce cred eu? Cred că acest caz i-a adus sfârşitul. E ceva ciudat rău aici şi m-aş gândi de două ori înainte să-l preiau.

— L-am preluat *deja.*

Odinn n-avea nici cel mai mic interes să prelungească această discuţie arătând că boala Robertei precedase cu mult investigaţia pe care o făcea despre soarta băieţilor de la Krokur, totuşi felul în care cazul ăsta provocator adăugase ultima picătură era o altă chestiune.

El, personal, se simţea încrezător că n-o să-l afecteze; n-avea nici cea mai mică intenţie să se implice emoţional în suferinţa altora, din moment ce deja suferea destul. Spre deosebire de epavele de băieţi de la Krokur, el era responsabil totuşi de propriul destin. La douăzeci şi patru de ani o întâlnise pe Lara, viitoarea mamă a copilului său,

care era mai mare cu doi ani decât el. Se mutaseră împreună, se căsătoriseră, şi un an mai târziu aveau o fiică. Sosirea ei îi arătase, în sfârşit, ceea ce era evident de mult timp: faptul că el şi Lara erau complet nepotriviţi. Când le părăsise pe Lara şi pe fiica lor proaspăt creştinată, nevastă-sa nu păruse neconsolată. Amândoi se adaptaseră acestei schimbări şi viaţa îşi urmase cursul, ca de obicei, deşi păruse neîndoios mai dură pentru Lara decât pentru el.

Apoi, cu mai puţin de şase luni în urmă, asupra lor se abătuse dezastrul. Lara căzuse de la fereastra apartamentului ei şi viaţa lui suferise o transformare. Odinn, tatăl de weekend, aparţinea trecutului; paternitatea lui nu mai consta într-un mers la film şi o vizită la Hamburger Factory[3], la final de săptămână. Îşi schimbase locul de muncă, astfel încât să poată avea grijă de fiica lui aşa cum se cuvine, iar existenţa lui lipsită de complicaţii, confortabilă, era de-acum o amintire. Totuşi, chiar dacă nu se obişnuise pe deplin cu schimbarea, se pusese treptat pe picioare.

— Nu glumesc. O auzeam adeseori plângându-se că stresul o s-o omoare.

---

[3] Restaurant fast-food. *(N.t.).*

Văzând că Odinn nu era deloc impresionat, Dilja adăugă cu mai puţină vehemenţă:

— Câteodată părea că vorbeşte cu cineva. Dar nu cu mine, asta-i sigur.

— Cred că vorbea cu ea însăşi sau bombănea în barbă. Nu-i ceva neobişnuit, mai ales pentru un suferind.

Din cât se pricepea Odinn, bolile cardiace nu se manifestau prin delir sau episoade bipolare, dar ce ştia el? Regreta că se lăsase târât în bârfe; dacă i-ar fi rezistat Diljei, aceasta ar fi renunţat în cele din urmă şi l-ar fi lăsat în pace.

Când i-a auzit din nou vocea, în ea nu mai era nici urmă din pisiceala la care apela ca să atragă bărbaţii; suna ca vocea unui adult, ba chiar cu o notă de indignare. Era o îmbunătăţire evidentă:

— Ştiu ce vorbesc, după ce am ascultat-o aproape doi ani. Nu s-a purtat aşa până de curând. Schimbarea asta avea de-a face cu acest caz. Depinde de tine dacă mă crezi sau nu. Doar să nu spui că nu te-am avertizat.

S-a aşezat la locul ei fără să aştepte vreun răspuns. Deşi ea ar fi putut să-l audă de după peretele subţire, el a decis să nu-i răspundă. Când venea vorba de femei, avea tendinţa să gafeze. Aşa că s-a reîntors la examinarea

dosarelor.

Când, în fine, a ajuns la al doilea dosar cu documente referitoare la Krokur, era prea târziu ca să reînnoade conversaţia. În mod ciudat, se trezi că îi lipsea pălăvrăgeala Diljei; i-ar fi oferit un fundal confortabil pentru ce citea acum. Prima pagină era fotocopia fotografiei de pe perete, cea care îi atrăsese atenţia mai devreme. Sub ea, Roberta scrisese două nume şi pusese câte o cruce după fiecare:

Thorbjorn (Tobbi) Jonasson +

Einar Allen +

Abia acum a observat Odinn curentul rece care sufla asupra lui din gura de aer condiţionat de deasupra capului. Pe ţeastă i se făcuse pielea de găină; trânti dosarul pe birou. În compartimentul lui nu era atât de frig; o să-l studieze mai bine acolo. Dar ciudatul desen i-a trecut, viu, prin faţa ochilor minţii. Tremurând de disconfort, Odinn a părăsit în grabă biroul. Nu-i păsa de felul în care îl priveau băieţii din fotografie. Poate fiindcă realizase că ei trebuie să fi privit la fel de inexpresiv şi agonia Robertei. Poate că o întâmpinaseră de partea cealaltă, să-i ureze bun-venit, capabili, în sfârşit, să spună cuiva ce se întâmplase la Krokur.

Capitolul 2

Ianuarie 1974

Una dintre mănuşile de menaj se găurise. Aldis a scrâşnit din dinţi şi a continuat; nu merita să mai schimbe apa împuţită pentru cele câteva obiecte care îi mai rămăseseră de spălat. În plus, nu putea face faţă încă unei prelegeri despre extravaganţă şi risipă. N-avea nicio idee despre cât costă detergentul, dar din tam-tamul pe care-l făceau aici în legătură cu asta te-ai fi putut gândi că e aur lichid, nu alta. Trebuia să-l folosească cu atâta zgârcenie, încât spuma dispărea îndată ce punea farfuriile murdare în chiuvetă. Şi nu spăla pentru puţini: şapte băieţi la cină, mulţumesc frumos, plus personalul, fără să se mai pună şi pe ea la socoteală. Dacă cuplul de la conducere ar fi fost în toate minţile, ar fi investit de mult într-o maşină de spălat vase. Dar nu, se putea considera norocoasă dacă primea o nouă pereche de mănuşi.

— De ce dracului te moşmondeşti întotdeauna?

Părea să fie singurul gând pe care Lilja şi Veigar îl aveau despre ea. Apăruse în spatele lui Aldis şi acum îi respira în

ceafă.

— Ştii bine că avem un băiat nou care ajunge mai încolo şi trebuie să-i faci patul.

— Nu, nu trebuie.

Aldis ştia bine că ar putea fi greşit înţeleasă; aproape că voia ca femeia s-o uşuiască.

— Pentru Dumnezeu, am vorbit despre asta de o sută de ori. Cum naiba ai uitat? Doar nu-ţi cerem să-ţi foloseşti nu ştiu câtă minte.

Din tonul ei, era clar că Lilja se folosea de motivul ăsta ca să-i găsească nod în papură.

Aldis şi-a văzut privirea în fereastra de deasupra chiuvetei. Afară era o întunecime de smoală, căci zăpada se topise din cauza vremii neobişnuit de blânde, iar alta nu mai căzuse în loc.

— Voiam să spun că nu mai e nevoie. I l-am făcut mai devreme.

Cuvintele i-au fost întâmpinate cu tăcere şi simţea că Lilja căuta zadarnic o insultă.

— Ştiam că n-o să am timp în seara asta, aşa că m-am gândit că ar fi mai bine să-l fac cât au fost băieţii plecaţi.

Băiatul cel nou fusese repartizat în patul suprapus dintr-o cameră dublă. Nimeni nu dormise acolo de când

predecesorul lui plecase, cu o lună în urmă; un băiat atât de liniştit, încât, deşi nu plecase de multă vreme, Aldis n-ar fi putut nici moartă să-şi amintească felul în care arăta. Poate că asta îi explica succesul de ciorditor, de dinainte de a veni la Krokur: în afacerea asta, calitatea de a fi invizibil era clar un avantaj.

— Deci ai arătat şi tu până la urmă puţină iniţiativă.

Lilja era incapabilă să laude pe cineva. În rarele ocazii când îi convenea şi ei ceva, se purta la fel ca atunci când era nemulţumită. În primele săptămâni de serviciu, cu şase luni în urmă, Aldis nu avusese nicio problemă cu ea, dar în ultimele două luni Lilja tunase şi fulgerase încontinuu. Şi nu era deloc surprinzător, date fiind împrejurările. Se purta urât mai ales atunci când Veigar era plecat, aşa cum se întâmpla şi acum, însă, din fericire, lucrul ăsta nu se petrecea prea des. Oricât de absurd ar fi părut, pe Aldis o încerca sentimentul că Lilja n-avea încredere în soţul ei, deşi acesta plecase numai ca să-l aducă pe băiatul cel nou. Erau făcuţi unul pentru celălalt, pe bune: ea acră şi sucită; el în toane rele, tot timpul. Cum ar fi putut vreo femeie să se îndrăgostească de unul ca ăsta? Aldis nu înţelegea de ce-şi făcea Lilja atâtea griji că ar putea s-o înşele; probabil că era din cauza încercării

groaznice prin care trecuse recent. Poate că Veigar îşi pierduse interesul pentru ea, după tot ce se întâmplase. Lui Aldis îi venise ideea că el s-ar putea confrunta cu aceeaşi imagine care îi apărea şi ei când o vedea pe Lilja – o viziune a ororii, imposibil de şters din amintire.

Aldis reluă spălatul. Nu voia să se gândească la asta acum; îi ajunsese până peste cap. Trântea cu sete vesela, ca să blocheze zgomotul respiraţiei grele pe care femeia o slobozea îndărătul ei. Nu avea sens să-i sugereze Liljei să se ducă altundeva; deşi mai erau şi alţii la lucru, nu stătea niciodată pe capul angajaţilor bărbaţi. Probabil că se simţea agitată în prezenţa lor.

Senzaţia fizică a mănuşii jilave de cauciuc a devenit şi mai puternică atunci când Aldis şi-a dat seama că poate Veigar începuse să se uite după ea, şi asta explica foarte bine purtarea Liljei. Gândul era insuportabil. Destul că băieţii erau răi. O urmăreau cu ochii la fiecare pas, câteodată până când o făceau să se simtă ca o găină obligată să defileze prin faţa unei haite de lupi. Nu se temea cu adevărat că i s-ar putea întâmpla ceva, dar sentimentul că era privită îi pica tare prost. Aveau vârste între treisprezece şi şaisprezece ani, iar ea avea aproape douăzeci şi doi, dar diferenţa de vârstă nu părea să-i

deranjeze; destul că ea era femeie. Încercase din greu, oricum, să-şi mascheze silueta sub haine şleampete sau să-şi neglijeze înfăţişarea – purta părul strâns la spate într-o coadă de cal şi nu se machia deloc –, dar ochii băieţilor continuau să-i urmărească fiecare mişcare. Şi numărul lor creştea încontinuu.

Ca să-i fie şi mai rău, în momentul când începeau să se holbeze se aşternea o tăcere asurzitoare, de parcă aşteptau la pândă pentru ceva ce ea nu ştia şi nici nu voia să ştie. Se trezea adeseori în toiul nopţii, din cauza unui coşmar repetitiv în care şapte băieţi o fixau cu privirea, fără un cuvânt şi fără să clipească. Cu toate că niciodată nu-şi putea aminti continuarea, atunci când, în dimineaţa următoare, încerca să recompună visul, inima pornea să-i bată şi tot ce vedea erau ochii aceia negri, lipsiţi de lumină. Încercările neconvingătoare de a-şi spune că visul reflecta nevoia de afecţiune şi căldură a băieţilor erau în van, şi în cele din urmă a înţeles că e mai bine să şi-l scoată din minte, odată ce s-a trezit. Pur şi simplu să îl dea uitării şi să se concentreze la altceva. Ca, de pildă, când ar fi potrivit să-şi dea demisia şi să se care de aici. Calcula în minte câţi bani ar trebui să pună deoparte în fiecare lună şi cât de mult strânsese până acum în timbre de

economisire[4]. Dacă nu se înşela, în curând ar putea să se mute la Reykjavik, căci economisise destul ca să acopere chiria unei camere şi coşul zilnic, până când avea să-şi găsească un serviciu. Un serviciu ca lumea. Şi n-ar mai fi pus piciorul aici, în veci. Nici într-un milion de ani. Nu ar fi simţit lipsa niciunui lucru de aici.

După ce a pus în rastel şi cea din urmă farfurie, Aldis şi-a smuls mănuşile, eliberând un miros puturos de cauciuc.

— Ne trebuie nişte mănuşi noi. Astea s-au găurit.

Lilja era încă în bucătărie, nu-i mai respira în ceafă, dar inspecta paharele din dulap, vânând urmele de pe ele. S-a prefăcut că nu aude. În loc să repete, Aldis a lăsat jos mănuşile şi i-a spus „noapte bună”. Probabil că era mai bine aşa; dacă Lilja o ignora, nu mai putea să-i dea tot felul de treburi de făcut. Aldis a părăsit bucătăria, s-a întors ca să-şi ia geaca, apoi a ieşit afară.

Camera ei se afla într-o baracă de lemn, la o aruncătură de băţ de casa principală. Ferma avea trei clădiri de locuit, un grajd pentru vaci şi două hambare mici, care stăteau să cadă. Foştii locatari îşi încropiseră un trai din creşterea câtorva animale, dar când le-au luat locul, Veigar şi Lilja au avut de ales între două variante: să renunţe sau să

[4] Timbre emise de guvern sau alte instituţii, pentru a facilita economisirea unor sume mici de bani. (N.t.).

diversifice. Rezultatul a fost un centru de detenţie pentru tinerii delincvenţi, cu o mică fermă alături. De altfel, poziţionarea în sud-vestul extrem al peninsulei Reykjanes, cu păşunile ei mici şi golaşe şi cu ţărâna uscată de vânturi, nici nu era prea potrivită pentru creşterea animalelor. Poate că cei care înălţaseră casele plănuiseră să îndepărteze stratul de lavă şi să semene iarbă pentru fân, dar nu ieşise mai nimic. Şi se aflau prea departe de mare ca să-şi asigure tradiţionalul venit din pescuit. Poate că locatarul iniţial venise aici pentru pace şi linişte. Categoric, nu lipsea niciuna dintre acestea.

Se găseau la o jumătate de oră până la următoarea aşezare, Keflavik, şi la peste o oră distanţă de Reykjavik. Pentru început, Aldis îşi propusese să meargă cât mai des în oraş, în eventualitatea în care găsea un mijloc de deplasare. Nu avea maşină şi cererile ei către Lilja şi Veigar, de a o lua cu ei, fuseseră întâmpinate cu o evidentă lipsă de entuziasm. Ori maşina era deja plină, ori nu erau siguri când se întorc, şi tot aşa. Şi cum asta nu era un capăt de ţară, nu mai insistase; însemna că în felul ăsta cheltuieşte mai puţin, deci putea pleca mai repede de aici.

Cu fiecare pas, simţea o diminuare a nepăsării care i se cuibărise în suflet încet şi implacabil, pe parcursul întregii

zile. A început să se uite după biata pasăre care aterizase aici toamna trecută, lăsată în urmă de suratele ei care migraseră spre sud. Poate că, atunci când celelalte se ridicaseră în aer, îşi dăduse seama că este prea bătrână pentru această călătorie sau poate că fusese rănită cumva. Din milă pentru creatura singuratică şi lipsită de apărare, Aldis începuse să-i aducă pe furiş firimituri şi resturi de la bucătărie, care o ţinuseră probabil în viaţă până acum. Cine ştie ce-i rezerva viitorul?

Pasărea nu se zărea nicăieri, dar Aldis a lăsat o coajă uscată de pâine în locul cunoscut de la capătul zidului clădirii principale. Locul era ferit de cele mai rele furtuni şi, cât timp nu începea să ningă zdravăn, pasărea se putea adăposti până mai târziu. Mări pasul, deşi nu avea nimic special de făcut; de obicei, după serviciu stătea în pat şi citea sau asculta serialul de seară, de la radio, înainte de culcare. Rareori scenariul era pe gustul ei, dar îl prefera în locul sforăiturilor muncitorilor cu care împărţea baraca.

Se simţea un miros slab de fum, şi licărirea portocalie a ţigării a luminat uşor faţa lui Hakon. Cei trei bărbaţi cazaţi alături de ea sudau ţigările. De obicei fumau în afara casei, dar din când în când chiar şi ei erau alungaţi de pe trepte de mirosul înecăcios. Hakon se holba în gol şi nu s-a întors,

deşi trebuie să-i fi simţit prezenţa. Nu era prea vorbăreţ şi, în ciuda faptului că dormiseră timp de şase luni sub acelaşi acoperiş, ştia foarte puţine despre el. La fel şi în cazul lui Malli şi Steini, care îşi aveau camerele în depozitul ce purta pomposul nume de „cazarea personalului”. Între ei o numeau simplu, „căsuţa”. Avea o cameră de zi comună, pe care nimeni n-o prea folosea: televizorul era stricat şi din pachetul de cărţi de pe măsuţa de cafea lipseau două. Era mult mai bine să stai în camera ta şi să visezi cu ochii deschişi.

— Abia acum ai terminat?

Cuvintele au fost însoţite de norişorii de fum pe care Hakon nu se mai obosea să-i expire.

— Da. Băieţilor le-a luat o veşnicie să împrejmuiască şi au ajuns târziu la cină.

Era de la sine înţeles ca băieţii să fie folosiţi la mici treburi în fermă, fără nicio plată. Câteodată mai erau împrumutaţi şi altor ferme şi li se permitea să păstreze bănuţii pe care îi câştigau acolo, precum şi pe cei primiţi pentru mâna de ajutor pe care o dădeau la treburi de rutină la una dintre fabricile de peşte din districtul Sudurnes. Totuşi, pentru munca pe care o făceau, bietele creaturi erau plătite mizerabil. Exact ca ea.

— Urmează să vină un băiat nou.

— Da.

Nu erau prea multe subiecte de discuţie aici, la Krokur, şi într-o zi obişnuită Hakon n-ar fi făcut decât să dea din cap spre ea şi poate să-i spună „noapte bună”. Era un pic mai în vârstă şi, dacă i-ar fi dat crezare Liljei, avea un cazier mai lung decât braţul, plin cu delicte minore, precum falsificarea de cecuri sau spargeri comise pentru a-şi finanţa beţiile neînfrânate pe care, prin proprie voinţă, reuşise în cele din urmă să le ţină sub control. Totuşi, privirea îi era în continuare furişă şi nu-şi putea stăpâni mâinile.

— Ştii ceva despre el? adăugă Aldis, ca să nu pară că a scurtat-o abrupt.

Nu că ar fi avut cel mai mic interes în legătură cu băiatul. Cu toţii se revoltau, plini de furie, făceau tot felul de scene, dar îngâmfarea le dispărea repede. Chiar şi cei mai agresivi şi violenţi erau, în cele din urmă, striviţi de indiferenţa acestui loc. Nu primeau vizitatori sau scrisori. Şi nici ea.

— Cred că este din Reykjavik. A făcut-o lată de tot, aşa că sistemul l-a băgat la răcoare. Nu pare a fi unul dintre scandalagiii obişnuiţi, care şi-au tăiat toate punţile.

— Oh? Dar ce-a făcut, mai exact?

Aldis privea cum fumul ţigării dispare în întuneric, numai ca să fie luminat, o clipă mai târziu, de farurile care apăruseră în capătul drumului.

— Ceva rău. Rău de tot, din câte am auzit.

Hakon a mai tras un ultim fum. Îşi făcea singur ţigările şi Aldis se minunase adeseori de felul în care le fumează, până la buricele degetelor.

Au căzut pe gânduri, privind cum maşina, un model american de mari dimensiuni, hârbuit, înainta încet spre curtea fermei. Farurile fuseseră stinse şi totul în jur se întunecase din nou, până când uşile maşinii s-au deschis şi lumina s-a aprins în interior. Nu puteau vedea prea bine, dar ştiau că una dintre siluete trebuie să fi fost a lui Veigar. Cealaltă era o persoană mai slabă şi părea mai tânără, din felul în care se mişca. Când uşile s-au închis, cei doi n-au mai rămas decât două contururi vagi croindu-şi drum spre clădirea principală, înaintarea băiatului fiind îngreunată de o valiză mare, care îi răsucea trupul ca şi când ar fi fost dezasamblat. Însă el trebuie să fi fost puternic, din moment ce reuşea să ţină pasul cu Veigar, care nu se obosea să-i dea o mână de ajutor. Sau poate că băiatul îl refuzase.

— Ceva îmi spune că o să fie interesant. De savurat pe îndelete.

Hakon se ridică în picioare şi azvârli chiştocul în întuneric.

Aldis privi spre uşa care se închisese în spatele lui Veigar şi a băiatului.

— N-o să fie diferit de ceilalţi. O să ne dea bătăi de cap la început, dar o să înveţe să stea în banca lui. Până la urmă, îngenunchează cu toţii.

— Poate.

— Nu crezi?

— Întotdeauna există excepţii. Desigur, cei mai mulţi dintre bieţii nenorociţi sfârşesc precum somnambulii, aşa cum ai spus şi tu. Dar nu toţi.

Hakon scuipă în pietriş, apoi se şterse la gură cu dosul mâinii.

— Unii încep prost şi termină şi mai prost. Am lucrat aici suficient de mult timp ca să înţeleg. Eşti norocoasă că n-a trebuit să fii martoră la aceste lucruri. Dacă aş fi în locul tău, aş avea mare grijă.

— A spus „noapte bună”, lăsând-o de una singură. Ea a rămas să rumege vorbele lui, nesigură dacă trebuie să se teamă sau să aştepte să vadă ce se întâmplă. Şi-a zis că

orice diversificare va fi o schimbare plăcută, dar undeva, în sinea ei, ştia că nu-i adevărat.

În noaptea aceea a avut coşmarul obişnuit, însă de data asta s-a trezit leoarcă de sudoare. Se schimbase ceva; ochii cei stăruitori erau mult mai ameninţători decât înainte, iar cercul de băieţi format în jurul ei era mai strâns. S-a holbat la tavan, încercând în van să recapete sentimentul de siguranţă de care somnul o lipsise. Închizând din nou ochii, s-a forţat să se gândească la altceva. La Reykjavik şi felul în care o să decoreze camera pe care urma s-o închirieze; la discurile pe care urma să le asculte. Aproape că a funcţionat, dar apoi a simţit cum gândurile rele revin. S-a luptat să rămână cu imaginea combinei muzicale, murmurând numele trupelor pe care le va avea în colecţia ei de discuri, dar nu avea niciun efect; în loc de asta, vedea iar şi iar podeaua stropită cu sânge din dormitorul Liljei şi al lui Veigar, bălţile roşu-închis de pe cearşafurile albe. Aldis ar fi vrut să strige. De ce nu putea uita, aşa cum uitase atâtea, mult mai importante? Ca, de exemplu, anul în care a fost semnat Tratatul de la Kopavogur, din cauza căruia picase testul de la istorie, din clasa a şasea, deşi îşi dăduse toată silinţa să reţină data. Poate ar fi trebuit să încerce să uite data. În felul ăsta, i s-

ar fi întipărit în minte.

S-a răsucit spre dreapta, apoi înapoi spre stânga. Nicio poziţie nu era confortabilă, aşa că a încercat să se întoarcă pe spate. Dar aşa stătuse întinsă Lilja, urlând şi zbierând în durerile facerii, aşa că se întoarse cu ciudă pe burtă. Dacă femeia aia şi-ar fi ţinut gura, Aldis n-ar fi năvălit la ei în casă taman când Veigar şi-a făcut apariţia cu bocceaua în braţe, alb la faţă ca singura bucată de cearşaf neîmbibată de sânge şi mucus. Ştiuse de la început că ceva mersese rău de tot: spre final, ţipetele Liljei nu mai sugerau suferinţă fizică, ci o emoţie complet diferită, iar oamenii nu acoperă de obicei cu cearşaful un nou-născut, în felul în care o făcuse Veigar. Invizibil în maldărul de cârpe, copilul stătea nefiresc de liniştit, fără să scoată niciun sunet.

Aldis se ridică în capul oaselor. Ceruseră să fie curăţată camera şi patul să fie schimbat, iar ea putea simţi încă miasma de fier a sângelui. Numai mirosul în sine cu greu ar fi putut-o bântui în halul ăsta; abia dacă s-ar fi simţit un pic rău câteva zile după aceea, înainte de a-l uita de tot. Dar Veigar se împiedicase împleticindu-se spre ieşirea din casă şi acoperământul alunecase. Aldis slobozise o respiraţie grea şi se frecase la ochi. Dacă n-ar fi văzut capul ăla diform, gri... La început crezuse că este o păpuşă

de plastic, al cărei cap fusese strivit. Apoi şi-a dat seama că era un copil, acoperit într-un soi de unsoare albă. Capul părea să se termine brusc fix deasupra ochilor, deşi nu era niciun semn vizibil de traumatism. Câteva tentacule fine de păr negru stăteau lipite de piele, iar craniul părea să fi fost strivit din cauze naturale. Ochii erau închişi, dar, spre oroarea ei, s-au deschis larg, părând să-i întâlnească privirea. Ochi ficşi, negri, asemenea celor pe care îi aveau băieţii din visul ei. Ori ea se înşela, ori pleoapele se desprinseseră, în împleticeala lui Veigar. Niciuna dintre teorii nu părea plauzibilă mai mult de un moment, dar ambele erau cel puţin suportabile, spre deosebire de a treia posibilitate – ca acel copil să nu fi fost, de fapt, născut mort.

Aldis şi-a tras pătura peste cap şi şi-a înfundat faţa în saltea, îngânând un cântec pe care mama ei obişnuia să-l fredoneze când era prinsă cu tricotatul ei. Aldis nu voia să se gândească nici la maică-sa, dar chiar şi ea era de preferat unui bebeluş malformat, mort. Gândul la maică-sa îi stârnea doar un sentiment dureros, nu oroare.

Imediat ce a aţipit din nou, a fost trezită de un fâşâit venind dinspre fereastră. Nu zgomotul în sine a făcut-o să ciulească urechile, ci gândul că ar putea fi cineva acolo.

Fereastra era deschisă sau închisă? Draperia rămăsese la locul ei, ceea ce era un semn bun, dar apoi seara a devenit înăbuşitoare şi tăcută.

Aldis asculta sunetul propriei respiraţii, pradă gândurilor negre. Nimeni nu ştia ce făcuse Veigar cu bebeluşul. Zile întregi după naşterea acestuia nu părăsise ferma şi, cel puţin din cât ştiau ei, niciun doctor sau preot nu luase copilul pentru a fi înmormântat. Dacă i-ai fi dat crezare lui Hakon, atunci Lilja şi Veigar erau prea cu frica lui Dumnezeu ca să încuviinţeze îngroparea în pământ sfinţit a unui copil nebotezat. Presupunea că pruncul fusese azvârlit undeva, într-o râpă de pe proprietate, sau aruncat la pubelă, pur şi simplu. Aldis refuza să creadă că cineva ar fi atât de lipsit de inimă încât să trateze trupul propriului copil ca pe gunoi, aşa încât, în zilele următoare, a căutat prin zonă urma unui mormânt micuţ. În cele din urmă, a tras concluzia că, dacă pruncul fusese îngropat la fermă, nu se ştia unde, din moment ce nu exista nicăieri vreun semn evident, ca de pildă o urmă că pământul fusese răscolit. Nu avea nicio idee despre ce se petrecuse cu micuţa făptură.

Râcâiala reîncepu în surdină, iar Aldis îşi îndesă perna pe urechi. Cu cât se străduia mai mult, cu atât mai greu îi

venea să-şi amintească dacă închisese fereastra. Şi nimic în lume n-ar fi înduplecat-o să se ridice şi să verifice.

Capitolul 3

Erau atât de multe lucruri pe care Odinn şi-ar fi dorit să le fi făcut diferit în viaţă; atât de multe decizii luate care păruseră neimportante la vremea lor, dar avuseseră consecinţe pe termen lung. Una dintre ele fusese impulsul de a rămâne în oraş în noaptea aceea fatală în loc să se îndrepte spre casă împreună cu prietenii lui, odată ce distracţia începuse să lâncezească. Nu era nici prima, nici ultima dată, şi în general n-ar fi avut nicio importanţă; s-ar fi trezit doar mai mahmur ca de obicei, şi-ar fi trecut cardul prin aparat o dată mai mult, dar, în această noapte anume, hoinăreala lui prin oraş îl costase mai mult decât o durere de cap.

La coada din staţia de taxiuri intrase în vorbă cu o tânără. O chema Lara şi era la fel de nesigură pe picioare ca şi el. Nu-şi mai amintea în ruptul capului despre ce discutaseră, dar în mod evident ea fusese cucerită de bălmăjeala lui, de replicile de agăţat ale unui beţivan, din moment ce sfârşiseră prin a merge la el acasă. Nici măcar sexul de atunci nu îi lăsase absolut nicio amintire, deşi dacă semănase cu partidele care au urmat după aceea, nu

fusese vreo mare pierdere. Doar dacă prima dată nu fusese cumva diferit. În orice caz, o sunase două săptămâni mai târziu, după ce femeia de la curăţătorie îi înmânase o hârtie mototolită pe care era scris numărul Larei, şi el îl strecurase în buzunarul pantalonilor. Niciodată până atunci sau de atunci încolo vreo spălătorie nu-i restituise mai mult decât o chitanţă veche de la cardul de credit.

Dar aşa se întâmplase şi nu era cale de întoarcere, Odinn netezise bileţelul şi o sunase pe Lara ca s-o invite la cină, punând în mişcare o succesiune de evenimente care nu dădea încă semne că se termină, deşi rolul tipei luase sfârşit. Avusese nenumărate ocazii de a se sustrage după prima întâlnire, în schimb, se mutaseră împreună şi până la urmă se căsătoriseră, în ciuda tuturor dovezilor că erau nepotriviţi. Au fost momente când Odinn fusese pe punctul de a-i sugera să-şi vadă fiecare de drum, dar de fiecare dată ea făcea vreun lucru care îl fermeca şi îi tăia răsuflarea, aşa că abandonă ideea. Până după nuntă nu şi-au dat seama de acest adevăr, iar când s-a pus problema divorţului, au fost, aproape pentru prima dată, de acord unul cu celălalt. Dar, spre surprinderea amândurora, Lara a descoperit că este însărcinată, aşa că n-au mai făcut

nimic.

Sosirea pe lume a fiicei lor nu făcuse decât să înrăutăţească situaţia. Fusese un bebeluş dificil, încă din prima zi, cu multe colici şi mereu plângăcios, şi deşi Odinn o adora pe micuţa creatură, iubirea lui scădea invers proporţional cu cearcănele care i se adânceau sub ochi. La puţin timp după nuntă, el şi Lara cumpăraseră un mic apartament mansardat în centrul oraşului, care devenise pentru el, încetul cu încetul, o adevărată închisoare. Nu ajutase nici faptul că Lara suferea de depresie post-partum, şi chiar când era trează refuza să vorbească. După patru luni, nu mai putuse rezista. Când a plecat, i-a lăsat Larei apartamentul, luând ca sigur faptul că ea va obţine tutela asupra fiicei lor, căci altfel nu i l-ar fi lăsat. În mintea lui, Lara obţinuse partea mai proastă a înţelegerii, aşa că nu i-a mai cerut înapoi jumătate din micul lor depozit bancar. Ea păstra copilul şi acoperişul de deasupra capului; el îşi câştiga libertatea.

Ce nenorocit putuse să fie! Acum îşi dădea seama că totul se strica în mâinile lui. După ce s-a mutat de acasă, nu trebuia să aibă grijă de fiica lui decât în weekend sau când lucrurile se complicau pentru Lara. Nu că s-ar fi achitat măcar de partea asta de înţelegere. Cu cât trecea

mai mult timp de la divorţul lor, cu atât mai puţin îi cerea ea ajutorul şi, oricât de jenat se simţea acum de lucrul ăsta, pe atunci îşi găsea ca justificare în faţa lui faptul că avea un serviciu atât de haotic, încât avea nevoie să se odihnească în ziua liberă etcetera. Lara primise mereu pensia alimentară, cu regularitate, la începutul fiecărei luni, ceea ce conta, cu siguranţă, cel mai mult. De fapt, statul avea grijă de asta înainte de a-i trimite lui factura, şi totuşi... Un lucru era cert: acum nu mai era mândru de ceea ce făcuse.

Stătea în maşină, lângă sala sporturilor, aşteptând-o pe Run. Simţind brusc o răcoare de gheaţă, s-a întins să pornească încălzirea, însă a descoperit că era dată la maximum. A împins suflanta cât de mult a putut, dar nu s-a întâmplat nimic. Iritat, şi-a suflat în palme, consolându-se cu gândul că maşina nu se mai defectase niciodată până atunci. Poate că era doar o disfuncţionalitate temporară. Dar era imposibil să conducă fără căldură pe vremea asta friguroasă, aşa că a încercat să bată în bord. Nu s-a întâmplat nimic. Şi-a ridicat din nou pumnul, dar s-a încordat la auzul unui scârţâit brusc venit dinspre bancheta din spate. Nu era nimic ameninţător în acel sunet, însă inima a pornit să-i bată cu putere. Prin minte

au început să-i treacă diverse titluri de ştiri despre drogaţi şi beţivi care atacau noaptea târziu şoferii de taxi şi, oricât de puţin probabil părea, lui Odinn i se năzări că în maşina lui s-ar fi putut ascunde un criminal. Foşnetul venea dinspre punga de cumpărături pe care o azvârlise mai devreme în spate. Poate că cineva nedorit se strecurase înăuntru în parcarea supermarketului. Dar asta, desigur, ar fi fost imposibil, pentru că maşina fusese goală atunci când pusese cumpărăturile înăuntru. Rezistând impulsului de a deschide uşa şi de a sări afară, şi-a impus să arunce o privire peste umăr. Locul din spate era la fel de liber cum fusese şi când se urcase la volan. Trebuie ca zgomotul să fi venit din interiorul pungii. A scos un oftat de uşurare, recunoscător că nu-i observase nimeni panica prostească.

Probabil conştiinţa îi juca feste, după ce se gândise la Lara. N-ar fi recunoscut niciodată, nici măcar în faţa lui însuşi, însă pentru o fracţiune de secundă avusese sentimentul că ea era cea care stătea pe bancheta din spate, mutilată oribil de căderea în gol, satisfăcută de regretele lui. Absurd. Oricum, a pornit radioul ca să acopere orice alt zgomot venit din spate.

Câteva minute mai târziu, a zărit silueta micuţă a lui Run ivindu-se din sala de sport şi a închis radioul. Numele

ei i s-a părut, tam-nisam, mai degrabă o alegere adolescentină, dar el şi Lara nu fuseseră prea bătrâni atunci când scotociseră prin cărţile pentru copii în căutarea unui nume perfect, imediat după ce ultrasunetele le dezvăluiseră sexul copilului. Acum fetiţa avea unsprezece ani, dar puţine lucruri în comun cu cei de vârsta ei. Mergea singură, cu privirea în pământ, în timp ce fetele celelalte părăsiseră deja parcarea, o mulţime vorbăreaţă, ciripitoare. Ceea ce nu însemna neapărat că avusese loc vreun incident; de felul ei, Run era nesociabilă şi supusă. Totuşi, la vederea maşinii a zâmbit, a făcut cu mâna şi a grăbit pasul.

În ciuda scurtelor sale episoade paternale, era uimitor felul în care ea îl idolatriza. La finalul weekendurilor paterne, întreba invariabil de ce nu poate să locuiască la el şi, laş cum era, îi spunea mereu că mama ei n-ar fi lăsat-o. Făcuse şi alte lucruri de care să-i fie şi mai ruşine, dar îl durea să şi le amintească acum. Cu toate astea, o minciună nevinovată era mai bună decât să admită că, de fapt, nu simţise nevoia s-o ia la el sau, dacă ar fi fost să recunoască cinstit, mai degrabă nu dorea să fie deranjat. Ei bine, acum asta nu mai era o opţiune. Acum locuia cu el şi aici va rămâne până va pleca la casa ei.

— Bună, scumpete, Odinn îi strânse uşor umărul micuţ şi materialul de un portocaliu strălucitor al gecii a pârâit. Cum a mers?

— Bine. Run zâmbi vag, fără să-şi arate dinţii. Aş vrea să renunţ la handbal.

Odinn îşi înghiţi replica. Avuseseră discuţia asta de luni de zile, de trei ori pe săptămână – după fiecare antrenament, doar cu alte cuvinte. Dar era neînduplecat: ea promisese să se ţină de treabă toată iarna şi trebuia să-şi respecte promisiunea. Încă nu-şi făcuse prieteni la noua şcoală, iar el spera că antrenamentul de la handbal o va ajuta să iasă din cochilie. Nu că ar fi avut el cea mai vagă idee despre felul în care se împrietenesc fetele. Când era de vârsta ei, abia dacă existau pentru el; avea fete în clasă, dar el şi ceilalţi băieţi nu se însoţeau cu ele. Ce îşi amintea, totuşi, era că fetele de la handbal obişnuiau să-şi petreacă timpul împreună.

— Ai puţină răbdare. Curând te vei înfuria pe mine dacă o să pierzi vreun antrenament.

O strânse şi mai tare de umăr, de parcă gestul ăsta ar fi putut-o îmbărbăta vreun pic.

— Aminteşte-ţi de înţelegerea noastră. Te ţii de handbal şi la vară mergem într-un loc frumos.

Run îşi muşcă buza de sus şi începu să privească pe geam. Ochii îi erau plini de o durere lipsită de expresivitate, pe care Odinn habar n-avea cum s-o abordeze. Se simţea vinovat că nu apelase la consiliere de specialitate pentru trauma ei, aşa cum îl sfătuise medicul generalist. În schimb, se bazase pe instinctul lui, ceea ce se pare că nu dăduse rezultate prea bune. Brusc, fata se întoarse spre el, fără urmă de tristeţe pe chip:

— Hai să mergem acasă. Mi-e foame.

Nu pomenise nimic despre înţelegere, şi nici el. Ce rost ar fi avut? Amândoi ştiau că va merge la următorul antrenament de handbal.

N-au vorbit prea mult pe drumul spre casă, dar asta nu era ceva neobişnuit. Niciunul nu era vreun vorbăreţ de fel. Semănau în treaba asta, deşi erau atât de diferiţi ca înfăţişare. Ea era nefiresc de micuţă şi delicată, în timp ce el era mare şi vânjos; ea avea părul şi ochii negri şi o piele albă, care nu părea că se bronzează vreodată; el era blond, cu ochi albaştri, şi îl prindea soarele de cum păşea afară pe uşă. Erau ziua şi noaptea.

Odinn a condus direct spre casă. Fratele lui, Baldur, care construise blocul de apartamente în care locuiau, prefera să-l numească „condominiu”, dar nici măcar asta nu era

suficient ca să le populeze. În afară de bătrâna doamnă care locuia la parter şi de el şi Run, care stăteau la etajul al doilea, clădirea era goală. Baldur îi vânduse lui Odinn apartamentul la un preţ foarte convenabil, atunci când Run s-a mutat pe neaşteptate la el, forţându-l să-şi ia rămas-bun de la culcuşul lui de burlac, din Hlidar. Cam în aceeaşi perioadă, Odinn renunţase la serviciul solicitant pe care îl avea la firma fratelui său şi începuse să lucreze acolo unde era şi azi. Apartament nou, job nou, viaţă nouă.

Zâmbea, în timp ce se îndrepta spre blocul lor. Avantajul noii lor locuinţe era că nu rămâneau niciodată fără loc de parcare. În general, le foloseau pe cele de suprafaţă, pentru că parcarea subterană complet goală era cam deprimantă. Din moment ce bătrâna doamnă nu avea maşină, garajul părea scena unui film despre dezastre, în care el şi Run erau singurii supravieţuitori. Ignora adevăratul motiv al refuzului său: teama că cineva ar putea sta acolo aşteptându-i, pândindu-i de după stâlpii aspri şi cenuşii de beton. Desigur, ridicol.

În holul de la intrare, au sărit peste o grămadă de plicuri inutile venite prin poştă şi au urcat la etajul al doilea. Din apartamentul doamnei în vârstă se auzea slab un radio; în rest, totul era cufundat în tăcere. Liftul nu funcţionase

niciodată, dar pe tată şi fiică nu-i deranja să urce pe scări din moment ce punga cu de-ale gurii nu era grea, căci în ea nu se găseau decât nişte turte, unt şi brânză pentru pachetul de prânz al lui Run. Odinn nu învăţase încă să facă aprovizionarea cu mâncare pentru întreaga săptămână, aşa că întotdeauna era nevoie să iasă pentru mici cumpărături şi apoi încă o dată, pentru lucrurile pe care uitaseră să le cumpere. Va învăţa, în cele din urmă, aşa cum o va face cu toate celelalte aspecte ale vieţii lor care ar fi trebuit îmbunătăţite.

Fără să vrea, a ezitat când să învârtă cheia în broască. Run îl privi, surprinsă.

— De ce nu deschizi uşa?

Şi-a pus jos geanta de sport, de parcă s-ar fi pregătit pentru o lungă aşteptare.

— Nu ştiu.

Odinn îi zâmbi tâmp.

— E o prostie.

„Prostie” era cuvântul potrivit. Avusese o premoniţie că nu trebuie să deschidă uşa, deşi nu ştia de ce. Poate că nervii lui erau întinşi la maximum după lucrurile pe care şi le imaginase mai devreme, în maşină. Dar simţea că ceva se schimbase. Nu neapărat în casă, dar ceva era diferit

sau era gata să-i demoleze toate certitudinile. Cam cu an în urmă, ar fi râs la gândul ăsta, dar acum înţelegea mai bine, pentru că avusese acelaşi tip de premoniţie şi în ziua în care murise Lara. Stătea întins în pat cu o mahmureală într-adevăr de proporţii, când ecranul telefonului se luminase, afişând un număr necunoscut. Şi nu avusese chef să răspundă.

Nu răspunde. Viaţa ta nu va mai fi niciodată la fel. Nu răspunde.

Abia la al treilea apel de la acelaşi număr ridicase telefonul şi răspunsese. *La revedere, Tată de Weekend.*

De data asta, mesajul nu era atât de clar, ca şi când nici n-ar fi contat dacă deschidea sau nu uşa. Deci, poate că premoniţia nu era legată de aşteptările lui interioare; cel puţin nu exista neîncetata voce care să-i repete încontinuu în minte: *Nu deschide!* De vină trebuie să fi fost, în continuare, sperietura trasă de la fâşâitul pe care îl făcuse punga în maşină. Odinn alungă sentimentul de spaimă şi îi zâmbi lui Run. *Era* o prostie. Şi, că tot veni vorba, premoniţia legată de acel apel telefonic fusese greşită. Căci, deşi viaţa lui devenise fără dubii mai complicată şi mai restrictivă de când apăruse Run, nu avea nici cea mai mică intenţie de a da ceasul înapoi. I se oferise o şansă să

fie mai bun şi era recunoscător pentru asta. Întoarse cheia în broască.

Au fost întâmpinaţi de o adiere răcoroasă, iar Run s-a încruntat. La început, Odinn nu i-a înţeles reacţia, apoi şi-a dat seama.

— Cine a deschis fereastra?

Vocea ei a sunat mai ascuţit ca de obicei, fata arăta înspăimântată. Era o regulă nescrisă între ei ca nicio fereastră să nu fie deschisă fără un motiv anume. Odată ce o ştia adormită, Odinn crăpa uşor fereastra de la dormitorul lui, dar avea mereu grijă să o închidă înainte de a o trezi, dimineaţa. N-avea nevoie de un psiholog ca să înţeleagă ce stătea în spatele acestei fobii; mama ei murise căzând de la fereastră. Apartamentul mansardat pe care Odinn i-l lăsase Larei o costase, în cele din urmă, viaţa. Pentru Run, ferestrele deschise erau capcane mortale, iar Odinn nici măcar nu încercase să-i explice diferenţa dintre un geam abia deschis şi spaţiul larg, căscat al unei lucarne ca aceea prin care căzuse mama ei. Era destul timp pentru asta, mai încolo. Şi nici nu încercase să-i explice că maică-sa nu fusese împinsă pe fereastră, fără putinţă de a se opune, de forţe imposibil de stăpânit. Se aplecase pe fereastră ca să fumeze, după

obiceiul ei, pe jumătate în afară, pe jumătate înăuntru. În jgheabul de scurgere de la capătul acoperişului abrupt găsiseră un ghivecel de flori şi o mătură. Exista ipoteza că Lara dăduse peste ghiveci, care se rostogolise în jgheab şi, când încercase să-l pescuiască folosind o mătură, îşi pierduse echilibrul.

— Probabil că am uitat să închid fereastra din camera mea, scumpete. A fost cald de tot noaptea trecută şi am crăpat-o un pic. Nicio muscă nu s-ar fi putut strecura prin deschizătură.

Odinn încerca să ia lucrurile mai uşor, ascunzând de Run faptul că această explicaţie nu era posibilă. Îşi amintea cu precizie că închisese fereastra, deşi teoretic ar fi putut face confuzie cu o altă zi. Izul de tutun făcea toată situaţia şi mai dificilă. El nu fuma, în mod cert nici Run. Oare bătrâna doamnă de la parter începuse să tragă din ţigară, pe furiş?

Run adulmecă aerul, iar pe chip i se citea tot mai mult teama.

— Nu vreau să intru.

— În regulă.

Odinn era el însuşi impresionat de noile abilităţi în gestionarea relaţiei lor.

— O să intru să închid fereastra. După ce mă asigur că totul este în ordine, poţi să intri şi tu. Nu poţi rămâne la nesfârşit pe hol. Nu-ţi car patul afară. Îţi aminteşti în ce hal ne-am chinuit să-l băgăm înăuntru?

Zâmbetul ei nu arăta că s-ar amuza.

— Înăuntru miroase a ţigări. Ca la mama.

Uneori poate fi spus adevărul, alteori e nevoie de minciuni nevinovate.

— Ştiu. Mi-a spus Baldur că s-ar putea să vină nişte muncitori astăzi, să lucreze ceva la subsol. M-a prevenit că s-ar putea să miroasă a fum în clădire.

Trebuia să existe o explicaţie firească, dar lui Odinn nici nu-i trecea prin cap că ar fi bine să inventarieze acum posibilităţile existente, să vadă care din ele ar putea fi corectă. Run nu avea nevoie decât de un singur motiv concret, chiar dacă asta ar fi însemnat ca el să pretindă că vorbise cu frate-său.

— Poate că a trebuit să intre şi la noi în apartament şi au deschis o fereastră, cât au stat aici.

Şi-a regretat imediat ultimele vorbe. Acum erau două posibile motive pentru fereastra deschisă, în locul simplei explicaţii că uitase s-o închidă de dimineaţă. Run îl privea şi mai descurajată.

— Aşteaptă aici, până o închid.

Odinn s-a îndreptat direct spre dormitorul lui şi a tras la o parte draperia. Fereastra era închisă, aşa cum îşi amintea. Făcând stânga împrejur, a mers direct în bucătărie, fără să se mai deranjeze să arunce vreo privire în camera de zi. Undeva, în sufletul lui, ştiuse de la început de unde veneau curentul de aer şi mirosul de fum.

Fereastra bucătăriei era larg deschisă. Zăvorul fusese deblocat şi fereastra uriaşă, cu ochiuri de geam, era căscată. În ciuda curentului de aer, mirosul de fum era inconfundabil, ca şi când cineva tocmai ar fi stins o ţigară. Fără să ia în seamă greutatea care i se lăsase în picioare, Odinn închise fereastra, trântind-o. Brusc, izul de ţigară s-a evaporat şi totul a devenit ca înainte. Se aplecă peste chiuvetă, privind afară, pe geam. Trebuie să fi fost din cauza oboselii şi a stresului. Când sunt sub presiune, oamenii pot avea tot felul de halucinaţii. De ce n-ar fi şi sub forma unui miros urât?

Apoi şi-a amintit ce îi spusese fiică-sa la trezire, în dimineaţa aceea. Ridicase capul şi se uitase fix la el, confuză, de parcă ar fi dormit încă, deşi avea ochii larg deschişi. Apoi îl întrebase cu o voce răguşită, ca după somn, dacă mami mai era supărată. Odinn pretinsese că în

rai nimeni nu e supărat. În loc să accepte explicaţia şi să se dea jos din pat, Run adăugase, cu ochii fixaţi asupra lui, că mami nu era în rai – era prea furioasă ca să ajungă acolo. Odinn calificase asta drept o prostie, dar se ferise s-o întrebe pe cine credea ea că este maică-sa supărată, fiindcă el considera că ştie deja răspunsul. N-avea niciun dubiu că Lara îl urâse de fiecare dată când le lăsase baltă, iar şi iar. O merita din plin. Dar ca ura asta să-l ajungă de dincolo de mormânt – asta era absurd. Ca să fie cinstit faţă de Lara, părea că ea încercase să-şi ascundă faţă de Run resentimentele pe care le nutrea; cel puţin fiică-sa nu pomenise niciodată de asta. Şi dacă reuşise să se stăpânească în timpul vieţii, nu era normal s-o poată face şi după moarte? Asta era doar o idee prostească de-a lui Run, efectul coşmarului.

Totuşi, Odinn nu se putea scutura de sentimentul de disconfort. Bulgărele începuse s-o ia la vale. Avea o bănuială că toată treaba asta era cumva legată de Krokur şi de cei doi băieţi a căror moarte fusese întâmpinată cu o indiferenţă generală. Poate că ziua socotelii sosise.

Capitolul 4

Ianuarie 1974

Aldis era curioasă foc să afle ce făcuse băiatul cel nou. În general, băieţii se făceau vinovaţi doar de infracţiuni minore, însă, mai ales după tot ce spusese Hakon, era convinsă că de data asta, în cazul lui Einar, lucrurile stăteau diferit. Era stăpân pe sine şi părea bine-crescut, destul de diferit de ceilalţi. Totodată, părea de departe mai matur, ca şi când şi-ar fi petrecut cu un folos mai mare anii din viaţă. Spre deosebire de el, ceilalţi băieţi se agitau încontinuu, ca animaţi de motoraşe alimentate numai de lucruri interzise. De fapt, băiatul cel nou părea atât de nepotrivit cu locul, încât ea credea că sistemul, trebuie să le fi trimis pe altcineva; trebuie să fi fost un Einar complet diferit de acesta.

Încercase să se intereseze de trecutul lui, dar nu ajunsese nicăieri. Veigar şi Lilja îi spuseseră să-şi vadă de treaba ei, iar muncitorii nu ştiau mai multe decât ea. Tot ce ştia cu siguranţă era că infracţiunea trebuie să fi fost destul de gravă ca să-l scoată cu totul din circulaţie. Dar

ce făcuse? Veigar era mereu alert în prezenţa lui Einar, mereu cu ochii pe el, ca şi când ar fi trebuit să ştie tot timpul unde se află. Ea mai văzuse tipul ăsta de comportament: unchiu-său avusese un câine uriaş, care o muşcase pe nevastă-sa, iar femeia obişnuia să se poarte, în prezenţa sălbăticiunii, exact în acelaşi fel. Aldis însăşi începuse să se teamă de câine, deşi ei nu-i făcuse niciodată rău. Dar privirile săgetătoare ale lui Veigar aveau asupra ei un efect contrar: în loc să se teamă de Einar, devenise tot mai intrigată. În subconştientul ei, o voce şireată, maliţioasă îi şoptea că interesul ăsta era cauzat numai de felul în care arăta băiatul, dar Aldis respingea imediat ideea, enervată de posibilitatea de a fi atrasă de cineva atât de tânăr. Niciunul dintre băieţii de la centru nu era încă adult – toţi aveau sub şaptesprezece ani. Dar nu puteai omite faptul că Einar se distingea dintre ei. Departe de a fi ciupit şi acoperit de acnee, chipul lui era colţuros, aproape ca al unui adult, şi nu se mai potrivea subţiraticei lui siluete. Era, totodată, mai înalt decât mulţi dintre băieţi, deşi încă arăta de parcă ar fi avut nevoie să se mai împlinească un pic. Iar ochii-i trădau o tristeţe sfâşietoare, însă asta putea fi doar imaginaţia ei sau un simplu astigmatism.

— Poţi să-i chemi pe băieţi la cină.

Lilja băgase capul pe uşa sălii de mese, unde Aldis termina de aşezat vesela. Întotdeauna se străduia să facă masa să arate cât mai bine, pentru ei, dar nu reuşea, de fapt, niciodată. Şervetele erau pătate, iar farfuriile şi tacâmurile nu se potriveau între ele. Totuşi, încerca să aşeze totul cât mai îngrijit, păstrând în minte ceea ce maică-sa obişnuia mereu să-i spună despre felul în care trebuie să arătăm respect faţă de mâncare. Nu trebuie să crezi că mâncarea suficientă este ceva ce ţi se cuvine: oameni din lumea întreagă, dincolo de graniţele Islandei, mergeau la culcare flămânzi.

În realitate, Aldis nu ieşise niciodată din ţară, dar tot considera că maică-sa exagerase. Puţinii străini pe care îi cunoştea nu pomeniseră niciodată nimic despre săraci. Ea însăşi se pregătea, înaintea unei călătorii, să se acomodeze puţin cu senzaţia de foame. A aşezat un cuţit lângă o farfurie ciobită, furioasă pe ea însăşi că-şi lăsase gândurile să se îndrepte spre maică-sa. Trebuia să-şi tot reamintească de ranchiuna pe care i-o purta, să-şi realimenteze mânia atunci când tindea să se topească. Obrazul drept îi ardea la amintirea acelei palme care îi întorsese viaţa pe dos; plesnetul mâinii muncite a mamei

când o lovise peste faţă.

Aldis pufni cu zgomot. Ştiuse dintotdeauna că lucrurile se vor schimba în momentul în care în viaţa mamei se va ivi un bărbat. Când, în cele din urmă, se întâmplase, Aldis se bucurase atât de mult pentru ea, îi păruse atât de bine că maică-sa nu trebuia să se mai chinuie ca părinte singur, încât se dăduse peste cap să-i intre omului în voie. Dar nu se păzise pe sine. Ignorase privirile, tendinţa de a o atinge în trecere, până când nenorocitul ăla libidinos venise în spatele ei, duhnind a alcool, o strânsese de sâni şi îi şoptise că văzuse felul în care ea îl privea şi că acum puteau, în sfârşit... Erau singuri acasă. Aldis îl împinsese cu putere, strigându-i gâfâind că nu vrea ca el s-o atingă. Vreodată. Bărbatul o făcuse în toate felurile, cuvinte pe care ea nu mai voia să şi le amintească, apoi ieşise valvârtej. Când maică-sa ajunsese acasă de la întrunirea asociaţiei de femei în care era membră, Aldis îi turnase tot, presupunând că va fi de partea ei şi-l va trimite pe individ să-şi facă bagajele.

Dar femeia care o legănase în braţe şi îşi tocise degetele până la os, ca să-i ofere un trai decent, o privise cu ochii ei reci, uşor tremurând, apoi o plesnise peste faţă, şuierându-i că era geloasă şi că nu voia ca propria mamă

să-şi găsească fericirea. Apoi îşi acoperise gura cu mâna uscată pe care se zăreau venele şi izbucnise în plâns. În loc să o consoleze şi să o îndemne să azvârle amândouă afară bulendrele omului, Aldis fusese cuprinsă de o furie îndreptăţită şi îşi făcuse ea însăşi bagajele. Înainte să-şi dea seama, se trezise stând pe aleea din faţa blocului de apartamente, prost zugrăvit, aruncând o ultimă privire spre fereastra de la camera ei. De atunci nu-şi mai văzuse mama şi nu mai auzise nimic de ea.

Aldis pufni din nou, apoi îşi adună puterile. Nu avea niciun rost să rămână agăţată de trecut; doar viitorul conta. A pus pe masă ultimul pahar şi a contemplat abătută rezultatul. Nimeni n-ar fi putut crede că şi-a dat silinţa, însă nu era nimic de făcut. S-a grăbit să-i cheme pe băieţi, aproape luând-o la fugă, pentru că aveau la cină eglefin fiert care, dacă stătea prea mult în cratiţă, începea să se întărească. Bieţii, nefericiţi, munciseră din greu toată după-amiaza şi meritau ceva mai bun de-atât. Deşi nu i-ar fi putut numi prieteni, din moment ce uneori îi găsea înfricoşători, asta nu însemna că era lipsită de suflet. Nu se putea să nu-ţi fie milă de ei, cum trăiau blocaţi în purgatoriul ăsta. Nimeni nu ieşea de aici mai bun, în ciuda tuturor predicilor teoretic moralizatoare şi a muncii

extenuante.

Dormitorul băieţilor se afla într-o anexă a clădirii principale, acolo unde erau şi sala de mese şi bucătăria. Nu exista nicio uşă de legătură, iar anexa stătea încuiată seara. Ca s-o facă şi mai primitoare, la ferestre fuseseră fixate zăbrele care să-i împiedice pe locatari să fugă la adăpostul nopţii. La puţin timp după ce începuse munca aici, Aldis îl întrebase necugetat pe Veigar dacă nu se temea că băieţii vor rămâne blocaţi înăuntru în cazul unui incendiu. El răspunsese tăios că nu erau proşti şi îi ducea capul să strige după ajutor. Fusese mulţumită că nu se aplicau aceleaşi reguli şi pentru căsuţă, pe timpul nopţii.

Îndreptându-se spre dormitor, Aldis îşi înăbuşi un căscat. În ultimele câteva nopţi fusese tulburată în mod repetat de un zgomot venit dinspre fereastra camerei, însă, odată trezită, nu mai auzea nimic. Într-una din nopţi, perdeaua se mişcase şi, pe jumătate adormită, avusese impresia că cineva încearcă să intre peste ea. Însă lucrul ăsta era imposibil, din moment ce camera ei se afla la etaj şi, în plus, afară nu era nimeni. Însă ea fusese nevoită să-şi înfunde perna pe urechi ca să poată adormi la loc.

Vacarmul izbucni imediat ce deschise uşa anexei; dintr-odată şi-a dat seama cât de obosită era. Prea obosită ca să

nu ia în seamă zarva asta. A ezitat în pragul uşii, întrebându-se dacă era sigur pentru ea să intre. Băieţii zbierau în cor, părând că, în acelaşi timp, zgândăresc pe cineva sau îi strigă să înceteze. În mod sigur nu era hărmălaia obişnuită, aşa că Aldis păşi înăuntru, ca să vadă ce se întâmplă. Dacă s-ar fi dus la Veigar şi Lilja să ceară ajutor, s-ar fi dezlănţuit iadul, iar represaliile disciplinare care ar fi urmat ar fi făcut viaţa de nesuportat, atât pentru personal, cât şi pentru băieţi.

Anexa nu era prea mare, fiind compusă din patru dormitoare, o cameră de zi şi o baie cu duşuri şi chiuvete. Aldis îi trase deoparte pe doi dintre băieţii mai mici, care stăteau proţăpiţi în uşa camerei de zi, ca şi cum se speriaseră de ceea ce se întâmpla înăuntru. Au tresărit când au zărit-o, dar păreau uşuraţi, de parcă Mântuitorul însuşi ar fi sosit să împrăştie spiritele malefice.

— Ce dracu’ se întâmplă aici?

A trebuit să ridice vocea cât a putut de mult, ca să se facă auzită. În afara celor doi care stăteau în uşă, Aldis a numărat patru băieţi şi a fost surprinsă câtă gălăgie puteau face atât de puţini. Stăteau cu spatele la ea, cu ochii ţintuiţi spre podea, undeva în spatele canapelei desfundate, cu trei locuri.

Vorbele lui Aldis au avut un efect uimitor. Toţi cei patru băieţi s-au întors ca la comandă şi s-au holbat la ea într-un fel de neînţeles. Nu ştia ce să facă. Ochii le erau aprinşi de înflăcărare, iar gurile încă deschise după ţipetele de adineauri. Nu putea vedea la ce se uitaseră, dar auzea în spatele lor zgomote de încăierare şi de zvârcoleli.

— Ce naiba e cu voi?

Nimeni nu a scos niciun cuvânt; pur şi simplu, se uitau la ea.

— Ce Dumnezeu se întâmplă? Daţi-vă la o parte!

Vocea ei era plină de o încredere pe care nu o simţea, însă, din fericire, ei s-au supus şi au păşit în lături. Nu ştia ce s-ar fi făcut dacă s-ar fi întors împotriva ei.

Doi băieţi se băteau pe podea. Privelişte a nu era neobişnuită; de când se angajase la Krokur, Aldis văzuse mai multe încăierări decât era necesar. Dar asta era diferită faţă de răfuielile obişnuite, când doi băieţi începeau să-şi care pumni şi sfârşeau printr-o îmbrăţişare plină de ură, lovindu-se unul pe altul în spinare.

Ce se întâmpla în faţa ei, pe podea, nu era o îmbrăţişare.

Erau băiatul cel nou, Einar, şi Keli, unul dintre băieţii cei mai mari, care se afla la centru de mai mult timp decât

mulţi dintre ei. Băieţii mai mici se temeau de el chiar mai mult decât de Veigar. Adoptase pe deplin tactica de a le găsi punctele slabe şi părea să-i facă plăcere să-i tortureze pe cei mai slabi decât el. De data asta, totuşi, Keli era în inferioritate şi, dacă stătea să se gândească, Aldis nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată până acum bătându-se cu cineva. Victimele lui aveau de obicei instinctul de a nu se mai apăra, aşa că lucrurile nu mergeau niciodată prea departe. Desigur, asta era cauza gălăgiei. Toţi băieţii prezenţi aveau de plătit poliţe. Aldis şi-a evaluat opţiunile. Nu era destul de puternică să-l tragă pe Einar de pe Keli, dar chiar dacă ar fi avut forţa unui bărbat, nu era sigură că s-ar fi băgat. Faţa lui Einar, de obicei atât de tristă sau visătoare, părea acum aproape dementă, cu dinţii dezgoliţi precum colţii unui câine sau ai unei fiare sălbatice gata să-şi devoreze prada. Ochii lui erau plini de o duşmănie atât de violentă, încât ai fi crezut că aparţin unui om mult mai bătrân.

Pe de altă parte, trăsăturile lui Keli erau contorsionate de spaimă. Einar îl prinsese de gât, făcându-l să se înroşească tot mai mult. Aldis înghiţi cu greu.

— Voi doi, încetaţi! E timpul să luaţi cina.

Cuvintele i-au venit automat, iar vocea îi suna aproape

obişnuit. Întorcându-se pe călcâie, s-a strecurat spre ieşire. Unul dintre băieţii mai mici i-a şoptit confidenţial, când a trecut pe lângă ei:

— A zis că prietena lui era o târâtură. O târâtură dezgustătoare.

În timp ce strângea masa, Aldis ar fi putut foarte bine să nu-şi bată capul cu povestea asta. Băieţii îşi înfulecaseră mâncarea de parcă s-ar fi aflat la vreun concurs şi plecaseră de la masă arătând ca o trupă de maimuţe venite de la muncă. Tacâmurile zăceau împrăştiate peste tot, câteva pahare murdare fuseseră răsturnate, iar şervetele erau stropite cu grăsime. Totuşi, Aldis nu avea resentimente; asta era situaţia. Mâncau în halul ăsta ca să nu moară de foame, deci nu era timp pentru maniere. Astăzi totuşi fuseseră nefiresc de tăcuţi, aplecaţi peste farfurii; cei mai mulţi priveau fix peştele din faţa lor şi schimbau două vorbe cu cei de lângă ei. Poate că îşi reveneau încă din strigătele de mai devreme. Aldis ajutase la servire şi, de fiecare dată când intra în sala de mese, băieţii schimbau între ei priviri, de parcă se întrebau dacă s-o trateze cu răceală sau s-o considere binevenită. Era aliat sau inamic?

— Îţi mulţumim că nu ne-ai pârât, a auzit o voce în

spatele ei.

Aproape că a scăpat farfuria pe care o ţinea în mână, dar a reuşit totuşi să-şi mascheze surpriza. Fusese atât de absorbită, încât nici nu-l observase pe Einar.

— Pot să te ajut la strâns? în doi terminăm imediat.

— Nu. Nu, mulţumesc.

El stătea mult prea aproape.

— O să te ajut oricum. Îţi sunt dator. M-ai fi putut băga rău de tot în bucluc.

— Eşti deja în mare bucluc. Te afli aici, nu?

Aldis s-a întors şi a adus teancul de farfurii.

— Nu cred că o să-mi ţin gura şi data viitoare când mai ai puţin şi omori pe cineva. Ai avut noroc. Şi poate Keli merita asta.

A aruncat spre el o privire furişă şi l-a zărit plecând spre altă masă, ca să strângă farfuriile murdare. Niciodată, niciun alt băiat nu se oferise s-o ajute şi, împotriva dorinţei sale, s-a simţit mai binevoitoare cu el, uitând pentru moment cât de înspăimântător arătase strângând tot mai mult braţul încleştat în jurul gâtului lui Keli.

— Ar fi bine să iei aminte. E nevoit să încerce să-şi ia revanşa.

— Nu-mi poate face nimic.

Făcea pe grozavul.

— Dar sigur că nu vreau să am necazuri – vreau să merg acasă. Nu m-a spus mai devreme, aşa că poate o să mă lase în pace. Aşa sper, cel puţin. Vreau să ies de-aici cât mai repede cu putinţă.

Terminase de stivuit farfuriile.

Teancul pe care îl ţinea era cam strâmb: în loc să răstoarne resturile pe farfuria din vârf, stivuise farfuriile cum îi venise. Ea a roşit, imediat ce şi-a dat seama în ce hal putea să arate, cu hainele acelea vechi, îmbâcsite de la treburile zilnice. El era proaspăt venit din oraş, unde hainele ei vechi ieşiseră de mult din modă. Avea părul strâns la spate într-o coadă de cal, pe care n-o mai refăcuse de azi-dimineaţă, iar chipul îi era, probabil, roşu şi lucios de sudoare. În general nu dădea atenţie felului în care arăta; cu cât mai rău, cu atât mai bine, serios.

— Lasă-le. Mă ocup eu de ele.

Toată prietenia îi pierise din voce, însă numai pentru că ar fi vrut să rămână singură. Singură cu spălatul vaselor, ca în oricare altă seară.

— Nu fi fraieră! Ţi le aduc eu. Le-ai spălat? Eu mă pricep să le şterg.

Zâmbetul lui vag nu arăta nici urmă de fericire.

— De ce te afli aici? Ce-ai făcut?

Cuvintele i-au scăpat de pe buze înainte să le poată opri.

Einar a lăsat farfuriile jos şi şi-a ferit privirea. Acum era rândul lui să roşească, dar Aldis nu-şi putea da seama dacă era furios sau ruşinat.

— Nimic. N-am făcut nimic.

— Da, sigur.

— A privit cum părăseşte sufrageria, fără să-şi ia la revedere, cu pumnii încleştaţi. S-a cutremurat. De ce a trebuit să se poarte aşa cu el? Doar nu avea parte prea des de companie când strângea masa. A auzit uşa din faţă trântindu-se şi dintr-odată a fost neplăcut de conştientă de singurătatea ei. Lilja plecase în seara aceea şi nu urma să se întoarcă, aşa că nu mai era nimeni care să spargă tăcerea. Dacă asculta cu atenţie, auzea darabana picăturilor de apă. Uşa bucătăriei s-a legănat uşor şi Aldis a simţit cum îi îngheaţă sângele în vine, în timp ce asculta picăturile plesnind oţelul zgâriat al chiuvetei, în mintea ei şi-a făcut loc gândul că cineva stătea acolo, numărând picăturile, aşteptând-o. *Când vine Aldis? Una, două, trei...* A înghiţit cu greu şi şi-a luat privirea de la uşă. Printre perdelele vechi şi uzate putea zări geamul negru şi,

dincolo de el, noaptea. S-a grăbit la fereastră, să tragă perdelele. Instinctiv, a simţit că, dacă priveşte afară, chipul pe care-l va vedea oglindit în geam nu va fi al ei.

N-a mai dorit să afle ce avea Einar pe conştiinţă. Nici n-a mai vrut să ştie ce se întâmplase cu pruncul malformat. Tot ce voia era să se arunce în pat şi să-şi tragă pătura peste cap.

Capitolul 5

Sala de şedinţe, fără lumină naturală, era sufocată de aerul închis, greu, chimic, un amestec al tuturor parfumurilor şi loţiunilor de ras pe care cei prezenţi le folosiseră de dimineaţă. Odinn a strâmbat din nas; se simţea de parcă între ochi îi fusese sfredelită o gaură. Ca şi când n-ar fi fost destul, picioarele îi musteau de apă şi, la cea mai mică mişcare, pantoful drept scotea un uşor scârţâit. Ambele neplăceri puteau fi puse pe seama reducerii cheltuielilor. Nu mai erau bani pentru câţiva metri de tubulatură şi pentru achiziţionarea unei pompe de aer condiţionat pentru încăperea aceasta fără ferestre sau pentru a asigura personalului loc de parcare, printr-o înţelegere cu proprietarul garajului subteran din apropiere. Pentru cei care veneau la serviciu cu maşina, biroul se afla în cea mai proastă zonă posibilă, din centrul oraşului. La ora când Odinn o lăsa pe Run la şcoală, elevii de la Colegiul Sixth-Form din Reykjavik puseseră deja stăpânire, ca de obicei, pe toate locurile de parcare libere din vecinătate, obligându-l să leorpăie prin noroi pe o distanţă ce i se părea de kilometri întregi.

— Cazul tău cum mai merge?

Din liniştea care s-a lăsat după întrebarea lui Heimir, Odinn şi-a dat seama că lui îi fusese adresată. În plictiseala care însoţea o şedinţă tipică de luni, mintea îi hoinărea spre planificarea săptămânii care tocmai începea, preocupată de gânduri despre Old Spice, picioare ude şi locuri de parcare. La început existase ideea ca toată lumea să stea în picioare în timpul şedinţelor, astfel încât acestea să rămână scurte şi plăcute, dar curând luaseră cu toţii loc şi oamenilor li se permisese să pălăvrăgească atât cât doreau, din moment ce niciunul nu avea treburi urgente care să-l aştepte în birou.

— Încet.

Odinn ar fi lăsat-o aşa şi şedinţa s-ar fi terminat rapid, însă Heimir îi încuraja întotdeauna să-şi descrie cazul în detaliu, aşa că a decis să intre în joc.

— Cred că am o imagine destul de bună asupra a ceea ce a făcut Roberta, aşa că plănuiesc să preiau lucrurile de unde le-a lăsat ea. Există o tonă de documente – precum şi fotocopii, pe care le-a organizat în dosare, adică vreo şase cutii de carton cu documente originale, multe dintre ele parcurse deja de mine. Acestea includ facturi, liste de rezidenţi, câteva fotografii şi aşa mai departe. Pare să fi

gestionat foarte bine situaţia şi deja a triat esenţialul. De fapt, e puţin aiurea să vezi cât de curat a lăsat totul – de parcă ar fi avut o presimţire că nu va putea să finalizeze ea însăşi cazul şi că altcineva va trebui să se ocupe de el.

Jenaţi, colegii lui Odinn şi-au plecat privirile sau au început să studieze peisajele şterse atârnate pe pereţi.

Dilja părea să fie singura persoană pe care menţionarea Robertei n-a mişcat-o nicicum. Stătea absentă, pigulind un puf imaginar de pe unghiile ei date cu lac roşu.

— Dacă ar fi ştiut că i-a sunat ceasul, bănuiesc că ar fi ales alt loc să dea ortu’ popii. E destul de trist să mori la birou.

Nu părea să observe că vorbele ei nu făceau decât să sporească disconfortul tuturor. Chiar şi Odinn a simţit o strângere de inimă. Se întreba dacă primii sosiţi la faţa locului presupuseseră că Roberta adormise, poate chiar o înghiontiseră, ca să descopere apoi că era nefiresc de ţeapănă. Se auzi un pocnet, căci Dilja făcuse un balon de gumă de mestecat.

— Deci, cu alte cuvinte, ce a lucrat ea nu-i de aruncat?

Odinn îşi alungă din minte imaginea femeii moarte, lăsându-se pe spate, cu privirea aţintită în tavanul casetat, din Artex, şi în luminile fluorescente.

— Nu. Este în regulă ce a lucrat.

Încerca în van să prindă privirea şefului.

— De asemenea, din examinarea documentelor, am văzut că a făcut o listă a tuturor băieţilor care au trecut pe la centru şi a schiţat un tabel cu datele lor personale. Nu sunt sigur că Protecţia Datelor îşi va da acordul, dar ce zici, Heimir? Aş putea să încep să-l completez?

Încercarea lui Heimir de a arăta ca şi cum s-ar gândi profund la această chestiune nu i-a păcălit pe subalternii lui nici măcar un minut.

— Trebuie să-mi consult notiţele, dar din câte îmi amintesc, la momentul respectiv am studiat minuţios situaţia şi am decis că nu era nimic ilegal în treaba asta.

— Dacă ai studiat-o la momentul respectiv, nu mai e nevoie să te uiţi în notiţe. Trebuie să-ţi fi dat aprobarea, altminteri Roberta nu ar fi avut acea abordare. Nu acţiona niciodată împotriva ordinelor. Aşa că presupun că pot să încep culegerea de informaţii?

Odinn încerca să pară nepăsător. Heimir era prea încet la minte ca să-şi dea seama cum ar putea să împiedice o astfel de abordare fără să trădeze totala necunoaştere a subiectului.

— Despre ce tip de informaţii discutăm?

Dilja îşi încrucişase braţele la piept, făcând să-i iasă în evidenţă şi mai tare sânii, decât intenţionase Creatorul ei – sau designerul de sutiene. Vecinul lui Odinn trase scurt aer în piept, de parcă l-ar fi pocnit cineva în stomac. Buzele Diljei au zvâcnit brusc, văzând reacţia celui cu care avusese o aventură de o noapte. Merse mai departe:

— Ştii tu... e vorba de chestii sensibile despre rezidenţi sau doar soiul ăla de informaţii pe care le poţi găsi în cartea de telefon?

— Câte puţin din fiecare.

Odinn a observat că femeia care redacta procesul-verbal al întâlnirii a dat din cap. Nu putea s-o condamne: nimeni nu citea minutele astea şi, în locul ei, ar fi fost tentat să adauge tot felul de prostii, doar ca să demonstreze că are dreptate.

— Există o listă cu numele băieţilor, aşa cum am spus, cu locul şi data naşterii, motivul pentru care au fost trimişi la centru, adresa curentă şi ocupaţia şi, ceea ce este mai relevant, data morţii. Tabelul mai conţine, de asemenea, şi o coloană despre contextul familial, dar asta este goală. Se pune problema dacă Roberta intenţiona s-o completeze pentru momentul acela sau pentru situaţia prezentă. Singura coloană completată în totalitate este cea cu

numele şi data naşterii. În celelalte mai sunt încă locuri goale, deşi volumul informaţiilor lipsă variază.

— De unde ştii că nu lipseşte nimeni?

În mod evident, Dilja nu uitase că se purtase atât de rece cu ea săptămâna trecută.

— Vreau să spun, poate că mai avea de adăugat încă o sută de nume. Nu poţi fi sigur că lista e completă.

Îi zâmbea batjocoritor. Printre buzele desenate în roşu strălucitor, ca să se asorteze cu unghiile, se întrezăreau dinţii albi. Îi reamintea de un figurant dintr-un film cu vampiri. Vecinul lui încă se foia în scaun, aşteptând o oportunitate s-o şteargă.

— Am comparat-o cu registrele, şi numărul se susţine. De asemenea, am făcut verificări prin sondaj asupra numelor şi corespund, ca şi toate celelalte informaţii pe care le-am controlat.

Pe Odinn îl mâncau tălpile ude; tânjea să se ducă la baie, să-şi scoată şosetele.

Odinn se simţea chiar mulţumit de ziua pe care o avusese la birou. Completase un număr important de căsuţe din tabel, iar cele mai multe rămase goale se refereau în special la băieţii care se mutaseră în străinătate, când ajunseseră majori. Până nu era limpede

ce urma să facă mai departe, nu avea niciun rost să le caute adresele. De ce să irosească timpul cu treaba asta, dacă totul se dovedea a fi fără fundament? încă nu descoperise nimic care să ridice suspiciuni. Desigur, încă era nevoie să treacă prin toate documentele, în amănunt, dar până acum nu găsise niciun indiciu că statul ar trebui să plătească vreo compensaţie. Nu era nicio îndoială că bieţii băieţi avuseseră acolo o viaţă destul de grea, dar centrul nu părea să fi fost nici pe departe la fel de rău ca alte instituţii de tipul ăsta, care fuseseră deja cercetate.

Băieţii de la Krokur, spre deosebire de alţii ca ei din alte centre, nu fuseseră trimişi acolo din cauza situaţiei familiale dificile, ci pentru că se făceau cu toţii vinovaţi de delicte minore. Motivul fusese că le-ar fi prins bine să-şi limpezească un pic minţile în această nouă casă, care intenţiona să fie, după cum spunea unul dintre documentele din vremea aceea, „un centru de detenţie pentru băieţi adolescenţi care o luaseră razna”.

Alte instituţii găzduiau copiii acelor familii considerate incapabile să le poarte de grijă; copii care nu făcuseră nimic în neregulă, dar pur şi simplu erau victime ale împrejurărilor. Era destul de pervers faptul că sistemul le făcuse parte şi micilor delincvenţi de un tratament blând.

Dar această perspectivă asupra a cât de uman funcţionase centrul de plasament de la Krokur se putea schimba. Încă nu apucase să discute cu niciunul dintre foştii chiriaşi; documentele conţineau punctele de vedere ale tuturor, mai puţin ale beneficiarilor finali ai serviciilor. Totuşi, el credea că, din păcate, nu va ieşi mare lucru din interviurile pe care intenţiona să le ia la întâmplare. Când, în urmă cu doi ani, comitetul decisese să investigheze activitatea din centrele de plasament, îi informase pe foştii locatari ai acestor instituţii de stat, din perioada 1945-1978, să vină şi să depună mărturie, dar niciunul dintre foştii băieţi de la Krokur nu profitase de această oportunitate. Totuşi, activitatea de la Krokur se suprapunea exact cu această perioadă, iar solicitarea fusese larg popularizată. În consecinţă, au tras concluzia că niciunul dintre ei nu fusese chinuit ani de zile de sentimentul nedreptăţii.

Îşi putea permite să fie optimist. Ba mai mult, poveştile urâte care circulaseră multă vreme se refereau la alte centre, fără a fi nevoie ca vreo acuzaţie publică să le scoată la iveală. La Krokur, treaba stătea diferit; erau puţini chiar şi cei care ştiau de existenţa lui, deşi lucrul ăsta putea fi cauzat de faptul că centrul operase pentru o scurtă perioadă de timp, iar rezidenţii fuseseră mai în

vârstă, mai puternici şi, în consecinţă, mai puţin doritori să se plângă de rele tratamente, după ce instituţia se închisese.

Cu alte cuvinte, nu putea exclude posibilitatea ca locul să fi fost extrem de prost gestionat, în ciuda lipsei zvonurilor. Trebuia să mai obţină şi alte informaţii, de pildă despre cei doi băieţi morţi într-un presupus accident. Potrivit celor aflate până acum, fuseseră sufocaţi într-o maşină aparţinând centrului de detenţie. Motorul fusese lăsat pornit şi nimeni nu observase că ţeava de eşapament era blocată de un maldăr de zăpadă. Odinn nu reuşise să afle mai multe informaţii despre asta. Scotocise pe internet după ştiri vechi, dar jurnalismul din anii 1970 era de-a dreptul sumar faţă de cum arăta el astăzi. Articolele erau atât de prudente, atât de grijulii în respectul lor faţă de rudele celor implicaţi, încât nu spuneau mai nimic. Fără îndoială că fusese considerată o dezonoare faptul că băieţii se aflau într-un centru de reeducare, aşa că se trecuse repede peste incident. După un scurt comunicat de presă despre tragicul accident, povestea fusese abandonată. Nu existase nici măcar un necrolog. Tot ce avea era o copie a scrisorii primite de la un magistrat local, îngropată într-unul dintre dosarele Robertei. Prin

aceasta, magistratul declara că ancheta concluzionase că moartea băieţilor fusese un accident ce nu putea fi atribuit neglijenţei managerilor sau altor persoane responsabile cu supravegherea băieţilor.

Prezenţa acestora pe locurile din spate ale maşinii fusese de neprevăzut şi ar fi fost cu totul nerezonabil să pretinzi ca managerii să supravegheze fiecare băiat în parte, timp de douăzeci şi patru de ore pe zi. De asemenea, nu era posibil nici să prevezi de ce ar fi fost în stare băieţii. La centru se bucurau de un anumit grad de libertate, pe care în acest caz îl folosiseră pentru o farsă prostească, ce îi costase viaţa.

Era greu de spus câtă credibilitate putea fi acordată unei declaraţii oficiale de tipul ăsta, din acea perioadă, dar cu toate astea Odinn nu vedea niciun motiv să se îndoiască de veridicitatea ei. Într-adevăr, tragedia fusese descrisă într-un limbaj mai degrabă impersonal, dar probabil că acesta era tonul oficial în anii 1970. Până la urmă, ce motiv ar fi putut avea un magistrat să-i acopere pe cei doi care se ocupau de centru? Apoi, iarăşi, nimeni nu avea cum să ştie ce se întâmplă într-o micuţă comunitate, aşa că Odinn decise să dea de urma dosarului făcut de poliţie după accident, dacă mai exista.

În cazul în care rapoartele oficiale se pierduseră sau fuseseră distruse, rămânea posibilitatea ca rudele celor decedaţi să mai aibă copii ale acestora. Până acum, ăsta era singurul incident neplăcut pe care îl descoperise la Krokur, aşa că era esenţial să obţină documentele. Altminteri, raportul lui nu şi-ar fi atins scopul. Treaba lui era să stabilească limpede dacă statul era sau nu dator să plătească vreo compensaţie pentru daunele pe termen lung provocate băieţilor. Era greu de imaginat o daună mai de durată ca moartea.

Deşi era de acord cu punctul de vedere al magistratului, anume că centrul nu avea pretenţia să se considere o închisoare de înaltă securitate, pe Odinn îl deranja totuşi faptul că locul fusese închis la scurt timp după accident. Avea impresia că între cele două evenimente exista o legătură, deşi nu deţinea nicio dovadă în sensul ăsta. Şi, fără dovezi, supoziţiile nu valorau mai mult decât imaginaţia, aşa că sarcina de mâine era să obţină rapoartele de la poliţie şi să vadă ce mai apărea în presă – în caz că mai putea afla ceva.

Încă mai avea rapoartele poliţiei despre moartea Larei, ascunse într-un dulap. Le obţinuse mama Larei, cu ajutorul avocatului şi, după ce le citise ea însăşi, i le pasase lui. La

acel moment nu voise să ştie ce conţineau, dar le păstrase oricum. Nu înţelesese de ce femeia simţise nevoia să se chinuie aşa, dar mai târziu văzuse un oarecare rost. Se va strădui să le citească şi el, în cele din urmă, dar le păstra mai ales pentru când Run va creşte şi va dori să ştie mai multe despre decesul mamei sale. Asta i-a amintit că avea de gând să ia cutia de cămăşi în care ţinea actele şi s-o ducă jos, în boxă, unde era mai puţin probabil ca Run să dea peste ea. Era încă prea mică pentru conţinutul acesteia. În prezent, cutia stătea pe raftul cel mai de sus din dulapul lui şi, chiar dacă avea îndoieli serioase că ea va cotrobăi pe acolo, nu putea fi totuşi sigur de ce era copila în stare. Nu că ar fi fost obraznică, dar nu o cunoştea încă destul de bine ca să-şi dea seama în ce măsură ar fi putut-o interesa cămăşile şi costumele lui.

Dacă tot urma să se ocupe de mutarea documentelor, cine ştie, poate că ar putea să arunce o privire prin ele. Dar trebuia s-o facă într-un moment în care nu exista niciun risc să fie întrerupt de Run, ca să fie nevoit să le îndese în grabă sub vreun scaun. De fapt, motivul real al reţinerii sale nu era grija faţă de locul în care să citească acele rapoarte, ci conţinutul lor. Îi era teamă că, odată ce va lua cunoştinţă de amănuntele morţii Larei, nu va mai fi

în stare să şi le scoată din minte. Poate că şi rudele băieţilor simţiseră acelaşi lucru primind rapoartele despre moartea lor; poate că încă se aşternea praful pe ele, pe rafturile de sus din două şifoniere diferite. Încă nu aflase dacă părinţii lor – trebuie să fi avut cam optzeci de ani de acum – trăiau încă, dar era foarte posibil.

Odinn şi-a luat cana de cafea pe jumătate plină, şi-a stins monitorul, a mers în bucătăria personalului şi a pus cana deasupra celorlalte din chiuvetă. Pantofii îi rodeau picioarele desculţe; voia să plece acasă. Şi totuşi nu a făcut-o. Era dificil să se mintă pe sine: de când fuseseră întâmpinaţi de mirosul de fum şi de fereastra deschisă, acasă se simţea asaltat de un tot mai puternic sentiment de teamă. Cele mai inofensive zgomote de fundal şi cele mai vagi mişcări erau suficiente pentru a-l face să tresară. Era cam prostesc şi nu împărtăşise nimănui lucrul ăsta, dar nu-şi putea reţine senzaţia că el, Run şi bătrâna doamnă nu erau singuri în clădire. Ştia că era absurd, dar asta nu-i alunga temerile. Îl refuzase chiar şi pe frate-său, Baldur, când se oferise s-o ia pe Run să doarmă la el în weekend, deşi înainte de asta ar fi profitat din plin de ocazie. Asta i-ar fi permis să bată oraşul cu prietenii sau să se adune ca să vadă nişte meciuri, dar la fel de bine se

putea să fie nevoie să petreacă singur două nopţi în apartament. Când erau amândoi acasă, avea posibilitatea să-i atribuie fiică-sii orice zgomot neaşteptat; nu voia să audă zgomotele astea când era singur.

Odinn a refăcut drumul pe care venise de dimineaţă, prin noroi. Temperatura scăzuse semnificativ şi pe jos se formase o pojghiţă de gheaţă. Picioarele îi îngheţaseră şi, din cauză că nu purta şosete, simţea zdravăn sub tălpi asfaltul dur şi zăpada udă. Iritarea îi crescuse atât de mult, încât se întreba dacă nu cumva ăsta era un semn că furia lui îşi găsise, în fine, o supapă. Consilierul psihologic pe care fusese îndemnat să-l întâlnească îl prevenise că moartea Larei şi schimbările provocate în viaţa lui ar putea avea un astfel de efect. Incapabil să se concentreze la ce spunea acesta, Odinn simţise că e pierdere de vreme. Când consilierul îi sugerase să stabilească o întâlnire viitoare, plecase promiţându-i că se va gândi la asta. Cum ar putea un străin să-l sfătuiască asupra felului în care să facă faţă răsturnării de situaţie din viaţa lui? Existenţa noastră se schimbă neîncetat. Şi fiecare se adaptează noilor situaţii în stil propriu. Şi-a amintit încă o dată cum acelaşi consilier îl sfătuise ferm să o ducă pe Run la un psiholog pentru copii, şi cum el fusese prea puţin receptiv

la această idee. Era copilul lui şi se considera perfect capabil să aibă grijă de ea. Nu era bolnavă mintal, ci doar suferea după maică-sa, iar pentru asta există şi alte leacuri în afara ajutorului de specialitate.

Nu, categoric nu fusese o decizie prea înţeleaptă. Nici pentru el, nici pentru Run. Atât de multe rămăseseră nerezolvate: fiica lui clocotea de furie reprimată şi nesiguranţă, iar el era încă în şoc, deşi accidentul se petrecuse cu şase luni în urmă. Poate că amândoi ar fi făcut progrese mai importante dacă el ar fi acceptat ajutorul; poate că Run nu l-ar mai tot întreba ce se va întâmpla cu ea dacă va muri şi el; poate că totul ar fi fost mai limpede dacă ar fi urmat sfatul consilierului. Ultimele câteva luni trecuseră de parcă ar fi fost în ceaţă şi presupunea că la fel se întâmplase şi în cazul lui Run. O privase în mod nesăbuit de o concluzie, refuzând să discute despre moartea mamei ei, schimbând subiectul, încercând s-o oprească fie şi numai să se gândească la asta. Sigur că fusese condamnat să dea greş. În consecinţă, erau amândoi nevrotici şi goliţi emoţional. De aceea, probabil, ea o visa atât de des pe maică-sa, şi de aceea acele vise deveneau tot mai stranii şi înspăimântătoare.

Nu putea schimba trecutul. Acum se punea întrebarea dacă va continua să ignore evidenţa sau se va aduna, în cele din urmă. Le datora fiicei sale şi mamei ei plecate dintre cei vii să încerce măcar să-şi pună vieţile în ordine, cu speranţa că pentru Run vor înceta coşmarurile, iar el nu o să-şi mai imagineze că ceva pândeşte în fiecare colţ al apartamentului lor.

Odinn a ajuns la maşină şi a bâjbâit după chei. S-a suit şi a închis uşa. În timp ce stătea acolo, scoţând pe nas norişori de abur în interiorul îngheţat, a hotărât ca în acea seară, după ce se va culca Run, să înceapă procesul de autorecuperare citind rapoartele despre decesul Larei. Ar fi fost măcar un start. Apoi va căuta cartea de vizită a psihologului de copii pe care i-l recomandase consilierul şi va face o programare. Împreună vor putea să treacă peste asta.

A zâmbit şi a pornit maşina, fără să bănuiască măcar ce-l aştepta în documentele necitite din cutia de cămăşi.

Capitolul 6

Blocul de locuinţe se afla la marginea complexului, expus forţelor naturii. Dincolo de acesta nu se mai afla nimic, în afara unor câmpuri sterpe şi întinderi de pietriş. Odinn s-a instalat pe canapea, cu perdelele trase. Fremătau în rafalele de vânt care loveau fereastra, de parcă cineva ar fi stat îndărătul lor, umflându-le. Furtuna se pornise de peste o oră şi nu arăta niciun semn că s-ar potoli. În acest moment al anului, prognozele meteo erau parcă plătite în plus dacă dădeau avertismente de furtună; nu trecea bine una, că erau avertizaţi că urmează alta, chiar mai rea. De obicei, vântul îl călca pe nervi pe Odinn, dar părea înfricoşător de adecvat cu împrejurările.

Deşi teancul de foi de pe canapea arăta destul de modest, gândul de a-l frunzări era descurajant. Avusese intenţia de a citi totul cu multă grijă, începând de la capăt, însă după cel dintâi paragraf al raportului post-mortem, nu mai reuşise să facă faţă. Judecând după rezumat, raportul complet asupra rănilor suferite de Lara era o lectură oribilă. Detaliile despre oasele rupte ale braţelor, care străpunseseră pielea, erau aproape mai mult decât putea

să îndure, dar informaţia şi mai cumplită spunea că fracturile arătau faptul că încercase să se protejeze în cădere. În mod evident, n-avusese cum să moară înainte de a atinge solul, dar nu se putea opri să nu se gândească la felul exact în care survenise decesul. A căzut. A murit. Deşi hotărât să înfrunte faptele, nu fusese pregătit pentru aşa ceva. Ca să ia o pauză de la citirea raportului, a calculat pe telefon cât de mult durase căderea, folosind o ecuaţie simplă a căderii libere, pe care şi-o amintea din clasa a şasea: o secundă şi jumătate dacă Lara ar fi căzut în vid, ceea ce, din păcate, nu se aplică în acest caz. A presupus că erau două secunde. Două secunde înseamnă o grămadă de timp când la capătul lor te aşteaptă moartea.

Documentul şedea liniştit lângă el, aşteptându-l să se îmbărbăteze ca să-l poată citi. Cu telefonul în mână, privea distrat la televizor. Dăduse sonorul pe „mut”, ca să n-o deranjeze pe Run, aşa că orice probleme ar fi sugerat grimasele de pe chipurile actorilor îl lăsau indiferent. Odinn îşi coborî din nou privirea de la ecran spre nevinovatele litere negre de pe hârtia albă. Îşi trecu degetele peste pagină, dar nu se simţea nimic reliefat în tipăritură. Şi totuşi îi rupeau sufletul. De ce nu zicea

raportul ăsta că a murit pe loc sau măcar în cădere? în copilărie i se spusese că cei care se aruncă de pe zgârie-nori pier înainte de a se lovi de pământ, pentru că nu mai pot respira din cauza vitezei cu care se prăbuşesc. Desigur, o clădire cu trei etaje şi acoperiş de tablă ondulată nu poate fi considerată un zgârie-nori, dar poate că amintirea acestei explicaţii îl oprise până acum să se gândească oricât de puţin la moartea Larei. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-şi imagineze cum trebuie să se fi simţit ea în timp ce cădea. Era mult mai simplu şi mai puţin dureros să îşi spună că avusese, Doamne-ajută, un sfârşit rapid.

A ridicat din nou ochii spre televizor. Acum, unul dintre actori plângea, iar celălalt părea neputincios în a-i opri lacrimile. Scena era atât de melodramatică, încât l-a stimulat pe Odinn să tragă spre el cutia de cămăşi, îşi găsise curajul să citească, în cele din urmă, raportul post-mortem, fiind convins, în acelaşi timp, că restul nu va mai putea fi la fel de înfiorător. A găsit un raport al poliţiei, redactat la două zile după accident, şi a decis să-l citească; doar nu era un plângăcios ca smiorcăitul de pe ecran. Totul ţinea de un trecut pe care nu mai putea să-l schimbe acum şi nu putea fi la nesfârşit un laş care nu

face faţă unui raport de anchetă. Nimic nu era mai rău decât lucrurile cu care se confruntase Lara în căderea ei. Nici măcar raportul post-mortem. Cel puţin un lucru era sigur – dacă se va strădui să treacă prin asta, se va afla într-o poziţie mai bună ca s-o ajute pe Run să facă faţă pierderii suferite. Oricum, aşa spera, cel puţin. Dacă ar fi continuat să ignore trecutul, cu greu putea spera că fata lui va reuşi să depăşească momentul, aşa cum avea nevoie cu disperare. Acum ochii i se deschiseseră şi vedea dintr-odată cu mult mai multă claritate câte trecuse cu vederea. Chiar dacă suna ca un clişeu, era ca o revelaţie.

Raportul consta în intervievarea, de către poliţie, a vecinilor Larei. Casa avea patru apartamente, în afară de cel mansardat al Larei, dar Odinn îl cunoştea numai pe bătrânul de la subsol. Celelalte nume nu-i spuneau nimic. Rareori oamenii rămâneau mai multă vreme în clădire; întâi intenţionau să-şi cumpere acolo propriul apartament, având impresia că nu mai trebuia decât un strat proaspăt de var, apoi, pe măsură ce adevărul li se arăta, începeau să-şi planifice mutarea. Odinn a început cu bărbatul de la subsol, dar declaraţia acestuia nu avea nicio valoare; nu era acasă când căzuse Lara şi părea să nu fi avut niciun fel de relaţie cu mama şi fiica. Nu ştia nici măcar numele

fetiţei, deşi trăiau sub acelaşi acoperiş încă de la naşterea lui Run. Odinn îl considerase întotdeauna un pic ciudat: un pustnic secretos, trăind acolo, jos, pe jumătate sub pământ, aparent neinteresat de oameni.

A reuşit să spicuiască ceva mai mult de la ceilalţi locatari. Un cuplu tânăr, cu un copil mic, care locuia la parter, dezvăluise puţinul pe care-l ştia despre Lara. Anume că era părinte singur, că era contabilă şi că maică-sa locuia pe aceeaşi stradă, la două numere mai încolo. Cei doi se treziseră devreme în ziua aceea, dar nu observaseră nimic ieşit din comun. Soţul ieşise să alerge cu o oră înainte de accident. Totul părea normal la plecare şi la fel la întoarcere, cam patruzeci de minute mai târziu. Nu observase pe nimeni în casa scării sau în grădină. Nu s-a întâmplat nimic neobişnuit până când s-au aşezat să ia micul dejun la masa din bucătărie, iar Lara a căzut chiar prin dreptul ferestrei lor. Copilul, care stătea cu faţa spre geam, cu budinca în faţă, a râs în inocenţa lui – un detaliu macabru care făcea lectura şi mai inconfortabilă. Toate dovezile indicau faptul că incidentul se produsese din senin, ceea ce se potrivea cu ce ştia deja şi Odinn.

Locatarii de la primul etaj păreau să fi dormit, aşa că a trecut repede peste ei. Dar când a citit depoziţia vecinelor

din apartamentul de sub cel al Larei, lucrurile s-au complicat. Versiunea lor asupra evenimentelor nu se potrivea cu cea a tânărului cuplu. Erau două surori din estul ţării, care se mutaseră la Reykjavik ca să meargă la facultate. Închiriaseră apartamentul, care era de vânzare, pentru o perioadă de şase luni. Citind printre rânduri, Odinn avea impresia că erau două tinere cu picioarele pe pământ, dar ar fi putut să se înşele. Deşi se considera un cititor de oameni destul de bun, una era să citeşti mărturia cuiva şi cu totul alta să-l întâlneşti în persoană. Totuşi, nu avea niciun motiv să se îndoiască de ceea ce spuseseră ele, aşa că declaraţia a făcut să-i fugă pământul de sub picioare.

Surorile pretindeau că auziseră oameni mişcându-se prin apartamentul de sus cu puţin înainte de ţipătul Larei. A fost un zgomot de obiecte sparte şi voci, deşi, desigur, ar fi putut să vină şi de la radio. Nu au putut să menţioneze dacă erau glasuri de bărbaţi sau de femei sau dacă se certau. Ceva mai încolo, amândouă îşi retractaseră declaraţiile, fără să mai fie sigure că auziseră bine. Probabil că sunetele veniseră din stradă. Uneia dintre surori i se păruse, de asemenea, că auzise uşa apartamentului de deasupra deschizându-se, dar nu era

sută la sută sigură. Normal că nu dăduse atenţie zgomotului de fond, din moment ce nu avea niciun motiv să creadă că acea dimineaţă va fi diferită de celelalte. Ce o făcea să se îndoiască asupra faptului că auzise scârţâitul uşii era că nu se auzise soneria de la intrare. De asta putea fi sigură, pentru că zgomotul ăla o scotea din minţi; se săturase oricum să se trezească devreme ca să înveţe, aşa că în mod sigur ar fi remarcat zgomotul soneriei. Dar ceea ce conta mai mult era că nici nu auziseră pe cineva părăsind apartamentul sau grăbindu-se pe scări în jos după căderea Larei, dar asta s-ar fi putut întâmpla, pentru că se repeziseră în cealaltă parte a casei, ca să vadă ce se petrecea.

Odinn lăsă jos raportul şi îşi trecu degetele prin păr. Nimeni nu-i suflase o vorbă despre posibilitatea ca acesta să nu fi fost un accident. Chiar şi informaţia că Lara se poate să nu fi fost singură nu trecuse mai departe de poliţie şi cele două surori sau nu voiseră să-i spună lui. Presa, oricum, trecuse cu vederea acest lucru. La fel şi mama Larei. A simţit un val de furie. Ce naiba era cu femeia aia? Nu avea impresia că amănuntul ăsta l-ar fi putut interesa?

Totuşi, ca să fie cinstit, avusese dosarele de luni de zile,

aşa că la fel de bine putea găsi el însuşi informaţia. Poate că ea aştepta ca el să aducă vorba. Sau poate îi citise în ochi că avea şi-aşa destul de furcă în ceea ce priveşte situaţia lui şi a lui Run. S-a calmat puţin. Din moment ce poliţia nu tratase cazul ca pe o crimă, cu inevitabila agitaţie de presă, înseamnă că trebuie să fi avut şi alte date.

Auzind mormăieli din dormitor, a aruncat mecanic o pătură peste cutia de cămăşi. A aşteptat, cu urechile ciulite, până când a fost sigur că Run nu se trezise, apoi a dezvelit cutia din nou. Din fericire, fata dormea adânc, ceea ce a ferit-o de un şoc şi mai mare la momentul morţii Larei. Una era să te trezeşti cu vestea că mama ta a murit într-un accident, cu totul altceva să fii martora căderii ei – nu trebuia să fii vreun geniu ca să-ţi dai seama de asta. Şi poate că ar fi încercat să vadă ce păţise maică-sa, s-ar fi aplecat prea mult pe fereastră şi Dumnezeu ştie ce s-ar fi putut întâmpla.

Odinn nu o invidia pe bunica lui Run, care fusese nevoită să-i dea fetei vestea. Tânăra de la parter se grăbise s-o cheme, pentru că uşa apartamentului era încuiată şi nu voia să rişte s-o trezească pe Run cu strigăte şi bufnituri, în cazul în care fetiţa era acasă. Era mai bine ca vestea să

vină din partea unei rude. Din moment ce locuia practic alături, mama Larei ajunsese înaintea ambulanţei. Odinn se cutremură la gândul ăsta. Probabil că, în momentul în care intrase pe uşă, ea aruncase o privire spre trupul fiicei sale – dar se străduise să-şi păstreze cumpătul, de teamă să nu i se întâmple ceva şi nepoatei? A încercat să-şi imagineze cum s-ar simţi dacă, într-o duminică de dimineaţă, ar trebui să alerge panicat la locul unui accident. Era uşor de înţeles de ce bunica lui Run rămăsese de atunci un pic ciudată. Întotdeauna îl tratase pe Odinn cu o răceală distantă, dar în rarele ocazii în care se întâlniseră după moartea Larei îl ignorase total, refuzând să-i vorbească şi chiar să-l salute.

Păstraseră prea puţin contactul de-a lungul anilor, aşa că tot ce ştia despre ea era că deja suferea de depresie, dar nu părea totuşi probabil să fie aşa. Trebuie ca moartea fiicei ei s-o fi transformat dintr-o persoană rece în ceva care aducea cu o fantomă. În ultima vreme totuşi, se înmuiase puţin şi reuşeau să vorbească la telefon despre Run, deşi conversaţia rămânea mereu la un nivel superficial. Probabil îl considera responsabil pentru faptul că Run nu mersese să stea la ea, şi cu greu fetiţa putea fi convinsă s-o viziteze. Dar era departe de-a fi adevărat;

decizia îi aparţinuse în întregime lui Run. El era de acord cu fiică-sa: bunica era plină de amărăciune, aşa că niciodată nu o presa să meargă la ea. În consecinţă, Run n-o mai văzuse pe bunică-sa decât de câteva ori de la moartea mamei ei. Spera ca în viitor să mărească numărul vizitelor, dar cât timp fata se întorcea acasă nefericită şi scoasă din ale ei, era mai bine să păstreze contactul la minim. În cele din urmă, femeia va trebui să-şi revină.

A auzit-o pe Run sucindu-se şi învârtindu-se în pat, apoi totul s-a cufundat iar în tăcere. Probabil că visa. Deşi fata nu se trezise, Odinn nu era complet liniştit. Privi spre holul care ducea la dormitoare, de parcă s-ar fi aşteptat să vadă vreo mişcare. Nu-şi dădea seama de ce, dar avea sentimentul neplăcut că Run îl pândea din umbră, conştientă că el încerca să descâlcească destinul mamei sale şi nefericită că nu o implicase şi pe ea. Dar era ridicol; adormise imediat, pierdută în acele vise ciudate şi coşmaruri despre maică-sa, care păreau s-o bântuie în fiecare noapte. Iar ăsta era exact motivul pentru care el stătea aici, deschizând răni vechi. Viaţa lor trebuia să se schimbe. În orice caz, nu voia să sfârşească precum melodrama pe care o vedea desfăşurându-se pe ecranul televizorului. Actorii erau acum implicaţi într-o ceartă

violentă, presupunând multă teatralitate, care arăta ca şi când nu s-ar fi putut sfârşi decât prost. Odinn s-a întins după telecomandă şi a stins televizorul.

A făcut un rezumat al lecturii, dar materialul nu mai exercita acelaşi efect asupra lui. Fusese un pic surprins să dea peste o fotografie a bucătăriei, imediat după accident. Consternarea lui nu avea de-a face cu sângele sau semnele de violenţă, ci cu fereastra deschisă a încăperii. Toate celelalte semănau tulburător de mult cu felul în care se găseau înainte de a-şi părăsi nevasta şi fiica, de parcă pentru Lara timpul ar fi stat pe loc, iar pentru el ar fi curs în continuare. Vasele murdare erau stivuite în chiuvetă, iar pe raft era aceeaşi adunătură de nimicuri din porţelan. Odinn nu s-a putut abţine să nu privească în jur şi să compare cu propriul lui apartament, care era atât de evident că aparţine unui burlac, încât devenea aproape jenant. Cheltuise o grămadă de bani pe o combină muzicală şi alte gadgeturi. O canapea de calitate şi o măsuţă de cafea erau suficiente. Nu existau vaze sau ornamente care să înveselească locul, în afară de bolul de lut meşterit de Run la şcoală şi aşezat pe comoda pentru televizor. Privit de afară, arăta destul de bine şi era frumos văruit, dar în interior era plin de crăpături fine. Exact ca

fiică-sa, gândi el, şi imediat se ruşină.

A continuat să citească. Nu i-a luat mult să descopere de ce ancheta nu se concentrase asupra unor musafiri nepoftiţi. Poliţia a crezut că Lara fusese la subsol, ca să bage nişte rufe în maşina de spălat comună. Se oferise să-i spele mamei ei nişte feţe de masă, iar acestea se aflau încă în maşină atunci când poliţiştii au făcut verificări. Fosta lui soacră confirmase; avea maşina de spălat defectă şi nu reuşise s-o repare, din cauza unor neajunsuri cu banii. Se pare că ceruse ca, după aceea, feţele de masă să fie distruse.

Poliţia concluzionase că persoana pe care surorile de dedesubt o auziseră deschizând uşa nu era vreun hoţ sau vreun atacator, ci Lara însăşi. Revenise de la spălătorie şi, firește, nu sunase la uşă când intrase în casă. Poliţia considerase că mersese direct la fereastră, pentru o ţigară, cu urmări tragice. Exista o scurtă notă despre o discrepanţă minoră între momentul menţionat de una dintre surori şi cel în care poliţia susţinea că se produsese accidentul. Sora credea că auzise ţipătul la foarte scurt timp după ce se auziseră acei paşi în apartament, dar era o nepotrivire cu timpul necesar pentru ca Lara să se aşeze, să-şi aprindă o ţigară, să dărâme ghiveciul, să apuce

mătura, să se caţăre din nou pe pervazul ferestrei şi să încerce să recupereze ghiveciul, înainte de a cădea ea însăşi. Când poliţia a interviat-o a doua oară pe soră, aceasta şi-a modificat declaraţia, spunând că nu ştia sigur cât timp trecuse între momentul deschiderii uşii şi ţipăt, în bucătărie nu era niciun semn de musafir, iar radioul era deschis, aşa că acesta fusese probabil sursa vocilor auzite de surori. Pe podea găsiseră un castron de sticlă spart, dar cioburile fuseseră măturate într-o grămadă. Din moment ce pe mătură nu existau amprente neidentificate, se presupusese că Lara trebuie să fi spart castronul, poate când a răsturnat ghiveciul cu flori pe fereastră, şi a măturat majoritatea cioburilor înainte de a încerca să recupereze ghiveciul. Sub cadavrul ei a fost găsită o ţigară fumată pe jumătate. Toate duceau la aceeaşi concluzie: un accident. Odinn nu era prea sigur dacă trebuia să se simtă sau nu uşurat. Ce era mai bine, să mori dintr-o întâmplare nefericită sau să fii victima unei crime? Oare putea cineva să se simtă mai bine ştiind că era vorba despre un accident sau că cineva drag fusese ucis şi, oricum, de ce? Consecinţele erau aceleaşi. Nu avea niciun răspuns la această întrebare. Însă, orice s-ar fi întâmplat, părea că nu-i fuseseră ascunse niciun fel de amănunte misterioase.

Spre finalul raportului totuşi, se ivi un fapt care nu putea fi pus la îndoială. Cu puţin timp înainte de a muri, Lara se despărţise de un bărbat cu care se vedea de vreo doi ani şi alături de care locuise chiar, timp de câteva luni, iar decizia lor de a se despărţi nu fusese chiar prietenoasă, potrivit surselor poliţiei. Odinn era prins complet pe picior greşit. N-avusese nicio idee despre asta. În tot acest timp, Lara fusese implicată într-o relaţie serioasă cu un bărbat şi nu-i suflase o vorbă despre el. Şi nici Run. Desigur, Lara n-avea nicio obligaţie să-i povestească viaţa ei privată, dar cu Run era altă treabă; era complet îndreptăţit să ştie despre o aşa schimbare majoră în viaţa fiicei lui. De ce Run însăşi nu-i spusese nimic? Trebuie să-şi fi dat seama că bărbatul cu care maică-sa se întâlnea neîncetat era iubitul ei; era destul de mare ca să înţeleagă lucrul ăsta. Chiar dacă la început îşi ţinuseră relaţia secretă, odată ce se mutaseră împreună fata trebuie să fi pus lucrurile cap la cap. Era imposibil să creadă că tipul cu care dormea maică-sa în pat era un simplu chiriaş.

Şi-a reţinut pornirea de a năvăli în camera lui Run, ca s-o ia la întrebări. N-ar fi făcut decât s-o determine să se închidă şi mai mult în cochilia ei. Iar acum, că se gândea mai bine, şi-a dat seama că Lara *spusese* ceva, cu ani în

urmă, despre un nou iubit, dar el nu-i pusese nicio întrebare. Gândul că ea ar fi putut fi cu un alt bărbat – şi orice discuţie pe subiectul ăsta – îl făcuse să se simtă inconfortabil. Din moment ce ea nu-i mai pomenise nimic de el, presupusese că relaţia se terminase; lucrurile astea se întâmplă, aşa cum ştia din proprie experienţă. De fapt, s-ar putea chiar să-l fi văzut, fără să-şi dea seama, când venise s-o ia pe Run. Rareori urca până în apartament; de obicei, fata îl aştepta pe trotuar, afară, iar bărbatul ar fi putut la fel de bine să stea lângă ea. Numele lui, Logi Arnason, nu-i spunea nimic.

Aruncând o privire spre ceas, Odinn a văzut că nu era nici măcar miezul nopţii. A ridicat telefonul şi l-a sunat pe Kalli, care ţinuse legătura cu Lara după ce ea şi Odinn se separaseră, nu pentru că era deosebit de grijuliu, ci pentru că nevastă-sa, Helena, era verişoara Larei. Vechiul lor cerc de prieteni se spărsese odată cu divorţul. Bărbaţii însuraţi sau cu iubite se declaraseră de partea Larei; puţinii care erau singuri îi rămăseseră loiali lui Odinn. După ce Lara murise, unii dintre cei care aproape că dispăruseră din viaţa lui reînnodaseră legăturile, dar era destul de ciudat şi nu ştia dacă o să dureze. Totuşi, acum era recunoscător pentru această situaţie, fiindcă putea să-i dea telefon lui

Kalli fără ca apelul lui să pară venit ca din senin.

— De ce nu mi-ai zis că Lara trăia cu cineva?

Odinn i-a pus întrebarea direct, fără să mai piardă timpul cu politeţuri sau cu scuze pentru că sună aşa târziu. Abia dacă s-a prezentat, şi a trecut direct la subiect. Apoi, dându-şi seama cât de rău a sunat, mai ales fiindcă era nevoit să vorbească încet, să n-o trezească pe Run, a adăugat cu întârziere:

— Scuză-mă. Te-am trezit?

— Nu.

Kalli nu părea prea binevoitor.

— Însă dacă ai fi sunat zece minute mai târziu, m-ai fi trezit. Nu eşti în toate minţile? Pentru că aşa pare. Oricum, de ce naiba ar fi trebuit să-ţi spun?

Odinn nu-şi bătu capul cu scuzele.

— Nu ştiu – ca să-mi zici că fiică-mea stă sub acelaşi acoperiş cu un străin? N-ai zis niciun cuvânt.

I s-a părut că la celălalt capăt se aude un oftat.

— Te ţii de bancuri?

— Nu, te întreb: de ce nu mi-aţi zis nimic? Niciunul dintre voi? Nu cred că voi eraţi singurii care ştiaţi.

Era teribil de nedrept, dar nu-i păsa. Când se întâlnea cu prietenii, vorbeau despre orice altceva în afară de Lara.

— Uite, Odinn, nu eram singurul care ştia. Şi dacă tu crezi că dezgroparea trecutului o să te facă să te simţi mai bine în legătură cu situaţia ta şi a fetei tale, nu cred că pot să te ajut. Tipul era un oarecare. Îl chema Logi sau Liki...

— Logi Arnason.

— Aşa, Logi. Era artist sau aşa ceva – nu tipul meu de prieten. L-am întâlnit de câteva ori, dar Lara a renunţat să ne mai invite împreună la cină, când şi-a dat seama că nu avem nimic în comun.

Kalli a tras aer în piept, poate ca să se oprească din a-l mai vorbi de rău pe Logi.

— În orice caz. Când s-au mutat împreună, doar Helena i-a mai vizitat; mie mi s-a permis să rămân acasă, Doamne-ajută. Apoi, după ce s-au despărţit, am auzit de la Helena că tipul fusese de mare rahat. M-am mulţumit doar să spun „da” sau „nu” din când în când – mai ales „da”, altfel aş fi ajuns şi eu în bătaia focului. Ştii cum e când femeile vorbesc despre foştii lor.

Odinn nu ştia, dar putea să-şi imagineze felul în care Lara şi Helena trebuie să-l fi vorbit şi pe el pe la spate, la un moment dat. Cu Kalli aprobând din cap lângă ele. Dar nu a întrebat nimic despre asta.

— Tipul era violent? A dat în ea?

Kalli a râs.

— Nu, categoric aş fi auzit dacă ar fi făcut-o. Presupun că n-a fost decât un alt partener – un pic mai nesuferit decât de obicei, dar destul de banal. Lara se combinase cu un idiot, imediat după divorţ, şi n-a mai vrut să aibă de-a face cu aşa ceva. L-a pus pe tip să-şi facă bagajele după prima palmă. Nu era tâmpită, să ştii.

— Deci Logi n-a fost primul?

Chiar în momentul în care cuvintele i-au ieşit pe gură şi-a dat seama cât de stupid sunaseră. Lara era o femeie tânără, cu aceleaşi nevoi ca şi el. Doar pentru că rămăsese singură cu Run nu însemna că trebuia să trăiască precum o călugăriţă. Nici el nu prea se purtase ca un călugăr. Însă diferenţa dintre ei era că, de la divorţ încoace, el nu reuşise să construiască o relaţie care să meargă până într-acolo încât să trăiască alături de cineva.

— Oh, au fost câţiva. Nu mulţi. În mod cert, tu ai avut parte de mai multă acţiune decât ea, dacă asta te face să te simţi mai bine.

— Nu. Nu-mi pasă. Mă bucur că a avut iubiţi.

Odinn simţea nevoia să-i dea explicaţii lui Kalli; nu-şi putea permite să piardă prietenia acestuia sau să-i lase impresia că cedează nervos.

— Doar că m-am uitat prin rapoartele poliţiei şi întâi m-am gândit că ar fi o posibilitate ca Lara să fi fost împinsă, deşi acolo nu există nicio dovadă în sprijinul acestei ipoteze. Dar când am citit că trecuse recent printr-o despărţire destul de urâtă de un tip, mi-am dat seama că poate lucrurile nu-s chiar atât de simple. El ar putea fi implicat. Sau poate că totuşi vorbesc tâmpenii. În momentul ăsta nu-s într-o pasă prea bună.

— Nicio problemă, Odinn. Sună când vrei. Cât de des doreşti. Doar nu atât de târziu.

În mod normal, Odinn ar fi fost jenat să pice de fraier, dar acum simţea că acel apel telefonic ciudat nu avea nicio importanţă.

Afară, furtuna urla năpustindu-se asupra ţinutului golaş, lovind fereastra cu o furie crescândă, iar Odinn simţea cum zvâcnirile din urechi se ajustează ca să ţină ritmul cu rafalele de vânt. De parcă n-ar fi fost destul, perdelele se umflau şi apoi cădeau înapoi spre ferestre. Dar nu chiar perfect. Arătau de parcă în spatele lor se afla o siluetă în picioare. O siluetă micuţă. Cam de înălţimea Larei.

Nimic nu l-ar fi convins să coboare privirea spre podea, în dreptul perdelelor. S-a trezit că se aştepta să zărească acolo o pereche de picioare zdrobite şi pline de vânătăi

îngrozitoare. Desigur că era numai imaginaţia lui surescitată, însă, chiar şi aşa, a strâns hârtiile într-un suflet, a stins lumina şi a părăsit încăperea. Nu poţi să ştii niciodată.

Capitolul 7

Ianuarie 1974

Dintre toate treburile, curăţenia în biroul lui Veigar îi era lui Aldis cea mai nesuferită. Şi nu din cauza mărimii lui, căci nu era cu mult mai mare decât o debara pentru mături, în care abia aveau loc un birouaş, trei rafturi pentru cărţi şi un scaun în plus, atât de înghesuit, încât niciun musafir cu picioarele mai lungi n-ar fi avut loc pe el. Unii dintre băieţi erau adevărate vrejuri de fasole şi nu încăpea îndoială că neplăcerea asta cu înghesuiala se alătura nenorocirii lor de a fi chemaţi în birou pentru a-şi primi ocara. Cu siguranţă era dificil de făcut curat într-un spaţiu atât de strâmt, iar Aldis pierdea o grămadă de timp încercând să nu dea peste vrafurile instabile de hârtii înşirate pe birou. Se întrebase deseori ce conţin acestea şi de ce Veigar nu le îndosariază. O dată sau de două ori aruncase câte o privire peste primele pagini, dar nu văzuse nimic interesant şi nu fusese niciodată tentată să scotocească mai adânc în teanc, ca să nu fie prinsă asupra faptului. Bărbatul avea obiceiul de a se materializa brusc

atunci când Aldis făcea curat, ca şi când ar fi vrut să verifice dacă nu trage chiulul.

Aproape că i-a sărit inima din piept când telefonul de pe birou a început să sune, provocând un cutremur în grămada de hârtii. Mătura praful dintr-un colţ şi s-a îndreptat de spate atât de repede, încât s-a lovit cu umărul de biblioteca grea. A pus mătura jos, şi-a frecat umărul dureros şi s-a holbat la telefonul negru. Tăcuse. Era aproape gata să-şi reia măturatul, când ţârâitul a pornit din nou, cu o putere reînnoită. După al nouălea ţârâit, s-a restabilit liniştea. Aldis privea ţintă telefonul, realizând faptul că nu sunase niciodată până atunci în timp ce se afla ea acolo. Rămase ca hipnotizată, convinsă că o aştepta să se întoarcă la treaba ei înainte de a tulbura din nou liniştea.

În momentul în care a apucat mătura, a început. Cu fiecare ţârâit spart, ea devenea tot mai agitată, simţind cumva că acel apel avea legătură cu ea. Poate că era maică-sa, sunând ca să-i spună lui Veigar cât de jalnică şi inutilă era; că informase poliţia în legătură cu banii pe care Aldis îi furase din geanta ei în seara în care fugise de acasă. La cât de nenatural suna, era posibil orice. Din moment ce maică-sa nu făcuse nici cea mai mică

încercare de a lua legătura cu ea, trebuie să fi fost încă foarte mânioasă. Ar fi putut numai să pună mâna pe telefon sau să scrie; nu că n-ar fi ştiut unde se afla Aldis. Prietena care o găzduise în primele nopţi îi spusese maicăsii despre anunţul de job la care răspunsese Aldis: *Tânără pentru menaj şi ajutor la bucătărie, într-un centru de plasament din zona capitalei, cu plata conform contractului colectiv de muncă pentru sectorul public etc.* Nu avea de unde să ştie că anunţul era puţin cam departe de realitate; Krakur poate că se afla mai aproape de Reykjavik decât, să spunem, Akureyri, dar „în zona capitalei" era prea mult spus. Nu că ar fi avut vreo importanţă; era disperată să plece imediat.

Poate că o suna prietena ei? Aldis obişnuia să îi telefoneze de la o cabină cu plată, în rarele ocazii când ajungea în oraş, dar păreau să fie din ce în ce mai distante de fiecare dată când vorbeau, aşa că Aldis se gândea că data viitoare când va avea ocazia nu se va mai deranja probabil să o sune.

Poate că prietenia lor ar fi rezistat dacă ea s-ar fi furişat din când în când şi ar fi folosit telefonul din birou, dar ele deveniseră prietene mai ales pentru că fuseseră lăsate pe dinafara grupurilor care se formaseră când începuse

şcoala. După ce Aldis plecase din oraş, fata îşi găsise, probabil, o altă prietenă; ultima dată când vorbiseră, ea făcuse mare caz de o fată, Halla, care lucra alături de ea la pescărie. Nu era nicio îndoială că ea îi luase locul lui Aldis.

Ţârâitul s-a oprit doar ca să reînceapă imediat. De acum Aldis era convinsă că apelul avea, într-un fel macabru, legătură cu ea. Îşi muşcă obrazul, încercând să decidă ce are de făcut. Însă înainte să se hotărască, mâna ridică receptorul, aproape fără voia ei. Roşi în timp ce-l ducea spre ureche. Trecuseră săptămâni de când vorbise ultima oară la telefon şi nu răspunsese niciodată până atunci în locul altcuiva. Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce ar fi trebuit să spună, dar o parte din ea se bucura că a făcut-o. Dacă ar fi continuat curăţenia şi l-ar fi lăsat să sune, ar fi petrecut toată ziua, poate chiar toată săptămâna, făcându-şi griji că urma să se întâmple ceva rău; apoi maică-sa ar fi sunat iar, de exemplu, iar de data asta ar fi răspuns Veigar.

— Alo.

Femeia de la celălalt capăt al firului era atât de uimită că i s-a răspuns, încât era prea agitată ca să se prezinte ca lumea sau să explice de ce anume sunase.

— Oh, ăăă, alo. Aş vrea să vorbesc cu cineva care îmi

poate da veşti despre fiul meu – aş fi vrut mai degrabă să vorbesc direct cu el, dar mi s-a spus că nu este permis.

Aldis nu putea scoate nicio vorbă, aşa că femeia a continuat cu dificultate. Din vocea ei era limpede că avea emoţii în legătură cu această convorbire.

— Am încercat de atâtea ori să sun, încât era gata să renunţ. Sunt într-o pauză la muncă şi am primit aprobare să telefonez, însă de obicei nu pot suna decât seara, când nu-mi răspunde nimeni. Începusem să cred că am un număr greşit.

— Eu sunt femeia de serviciu. Nu pot să vă ajut.

Suna dur, dar era purul adevăr.

— Puteţi să chemaţi pe cineva care ştie despre ce e vorba? N-o să-l reţin mult.

Femeia nu-şi putea ascunde disperarea.

— Trebuie să mă întorc la lucru, deci cu siguranţă n-o să-l reţin mult.

Vocea ei implora de parcă Aldis ar fi avut vreun medicament care i-ar fi putut salva viaţa. Dar ea avea mâinile legate.

— Au reguli foarte stricte în legătură cu părinţii. Băieţilor le este interzis să discute cu aceştia la telefon şi ştiu că Veigar nu doreşte vreun contact direct nici cu el însuşi.

Ezitarea de la capătul celălalt al firului sugera că femeia n-are nicio idee despre cine era Veigar.

— Tipul e manager aici şi responsabil cu tot ce se întâmplă.

— Înţeleg. Dar credeţi că ar vrea să schimbăm doar câteva vorbe? Sunt teribil de îngrijorată şi vreau numai să aflu veşti. E îngrozitor să nu ştii nimic.

Aldis ar fi vrut să-i spună femeii să sune mai târziu; nu putea s-o ajute, însă durerea din vocea ei era prea mare.

— Cum îl cheamă pe fiul dumneavoastră?

— Einar. Einar Allen. Îl ştiţi?

Aldis privi fix în jos, spre papucii ei îngălaţi. La origine fuseseră în carouri, dar îi stropise de atâtea ori în timp ce freca podeaua, încât modelul se dusese la vârfuri.

— Da, îl ştiu.

— Puteţi să-mi spuneţi ce face? Vă rog.

În mod sigur avea şi ea mândria ei, dar întrebarea trăda o neputinţă degradantă.

— Este bine.

Aldis nu a reuşit să spună mai mult. Fiul acestei femei, ca toţi ceilalţi, era adus în pragul nebuniei de inutilitatea vieţii de la Krokur. Iar frustrarea lui urma să devină tot mai mare cu fiecare zi care trecea sau cel puţin aşa credea

Aldis. Murea de curiozitate să întrebe ce făcuse Einar de ajunsese aici, dar nu îndrăznea.

— S-a împăcat cu gândul că e aici.

Femeia nu era proastă.

— Presupun că nu mi-aţi spune asta, dacă n-ar fi aşa.

— Poate că nu.

Lui Aldis i s-a părut că a auzit un zgomot pe culoar.

— Trebuie să închid. Chiar n-ar fi trebuit să vorbesc cu dumneavoastră. O să am probleme dacă mă prind.

Aruncă o privire spre uşă, ca şi când s-ar fi aşteptat să fie izbită de perete în orice secundă, dar, nemaiauzind nimic, se relaxă uşor.

— Încă ceva, înainte de a închide. Transmiteţi-i toată dragostea mea. Spuneţi-i că mă gândesc tot timpul la el.

Se opri brusc, odată ce îşi uşurase sufletul, apoi adăugă în grabă:

— Şi spuneţi-i să-şi aducă aminte că a fost o decizie corectă. Altă variantă ar fi făcut mai mult rău. E foarte important.

Aldis nu ştia sigur dacă era foarte important ca ea să-i transmită această ultimă parte sau ca Einar să-şi amintească. Poate că ambele. Nu ştia dacă îi va transmite ceva din toate astea, dar s-a arătat de acord, ca să poată

încheia conversaţia. Se simţea mai degrabă vinovată de a nu fi fost cinstită faţă de această mamă, aşa că, pentru a se revanşa, îi turnă dintr-odată că, în general, face curăţenie în birou cam pe la ora asta, marţea şi joia, în caz că voia să mai sune. Apoi a pus telefonul în furcă, blestemându-se că fusese de acord să preia mesajul. Avea destule probleme ea însăşi şi fără să devină releu de comunicare între băiatul ăsta ciudat şi maică-sa. Totuşi, o parte din ea voia să fie implicată în secret, ca şi când ar fi făcut parte din nou dintr-o familie iubitoare. Ar fi putut învăţa ceva util pentru când va avea propriii copii.

* * *

— Adică trebuie să ies cât faci asta?

Einar stătea ca un ciudat în uşa dormitorului pe care îl împărţea cu alt băiat. Avusese o expresie urâtă pe faţă atunci când îi deschisese uşa, dar se îmblânzise văzând cine era.

— Ceilalţi au ieşit. Au lecţie suplimentară, dar pe mine m-au lăsat aici.

Lilja era responsabilă cu şcoala în centrul de detenţie, dar era mai mult de formă, ca să salveze aparenţele.

— Nu trebuie să ieşi. N-o să dau decât un pic cu mătura.

Aldis ştia că o să fie în camera lui; Lilja se plânsese că

trebuie să-i mediteze suplimentar pe băieţi după pauza de cafea şi lăsase să-i scape că Einar şi alţi câţiva aveau liber în timpul ăsta. Aldis îi spusese în treacăt lui Veigar că merge să spele pe jos în dormitorul băieţilor, însă el era atât de îngropat în facturile aduse de camioneta cu lapte, încât nu-i dăduse alte sarcini. Din acelaşi motiv, nu observase că era neobişnuit de aranjată, purtând părul frumos pieptănat şi lăsat liber şi fiind îmbrăcată cu cele mai puţin şleampete haine ale ei.

Einar a deschis larg uşa, ca să-i facă loc să intre, dar nu s-a mişcat din loc, aşa că s-au atins uşor când ea a alunecat pe lângă el. Spera că nu-i observase îmbujorarea.

— Nu durează decât un minut.

Dacă ar fi fost onestă, ar fi trebuit să admită măcar faţă de ea însăşi că o scânteie de atracţie se aprinsese în ea şi nu trebuia s-o alimenteze. Lucrul cel mai important era să-l evite pe băiatul ăsta. Atracţia se datora probabil faptului că el le era superior celorlalţi masculi din centru, ceea ce nu spunea prea multe. Părea matur, fără a fi bătrân sau trecut, precum muncitorii. Un elev de nota zece, într-o clasă de blegi. Dar era prea târziu să-şi ia măsuri de precauţie acum, când se afla deja în camera lui, şi dacă ar fi fost să-i transmită mesajul, asta era probabil singura ei

şansă s-o facă. Era posibil să nu-l mai poată prinde singur pentru o bună bucată de vreme de acum înainte.

— Ai un job cam plictisitor, nu-i aşa?

Einar se aruncase în patul suprapus despre care ea ştia că îi aparţine colegului de cameră. Aldis a ridicat din umeri, roşind şi mai mult. Ce i se întâmpla? Era mult mai în vârstă ca el; ar fi trebuit să fie exact invers: băiatul ar fi trebuit să se simtă intimidat de prezenţa sa. De ce să se simtă jenată de munca ei, când avea o situaţie mult mai bună ca a lui? Nu ea era închisă într-un centru de detenţie.

— Ei bine, n-o fi cea mai interesantă muncă din lume. În momentul în care am strâns destui bani, am tăiat-o de-aici.

— Şi ce-o să faci pe urmă?

Îşi odihnea obrazul pe braţ şi o privea, aproape nemişcat, fără să clipească. Privirea îi era provocatoare, iar ochii întunecaţi – greu de citit.

— O să-mi iau un job într-un butic de modă. Sau mă fac stewardesă.

I se părea imposibil să roşească mai mult de-atât. Aldis nu spusese până acum nimănui ce planuri are, dar şi-a dat seama, rememorând, că nimeni nu o întrebase vreodată despre asta.

— Vorbeşti englezeşte?

Aldis s-a simţit uşurată că el nu râsese de visurile sale şi nici nu spusese că o ţărăncuţă ca ea n-ar fi putut ajunge niciodată stewardesă sau angajată a unui butic de modă; că ar trebui să se mulţumească cu frecatul podelelor.

— Puţin. Am o carte după care învăţ.

Einar continua să se uite la ea.

— Eu voiam să devin pilot. Tata a fost în forţele aeriene.

Dat fiind numele lui străin, Aldis nu a fost surprinsă.

— Sunt convinsă că a fost mulţumit. Adică mândru.

Cine ştie, poate că într-o zi vor lucra amândoi în acelaşi avion?

— Nu a ţinut deloc legătura cu mine. El şi mama n-au avut niciodată o relaţie. Are o familie nouă undeva, în America.

Aldis se sprijini în mătură.

— Cel puţin tu ai o mamă drăguţă. A mea e o vacă nenorocită. Sper să n-o mai văd niciodată.

S-a îndreptat de spate, un pic supărată pe ea însăşi. Nu era o descriere prea corectă a mamei ei, care fusese bună cu ea până de curând, când o trădase. Dar Aldis îşi împietrea inima, sufocând orice sentimente de afecţiune sau regret. Nu voia s-o ierte pe maică-sa. Nu merita.

— De fapt, de asta am venit. Am un mesaj de la mama ta.

Lemnul subţire al patului a pârâit din cauza săriturii bruşte a lui Einar, care îşi legăna picioarele peste margine. Pentru o fracţiune de secundă, amintindu-şi de firea lui vulcanică, Aldis s-a gândit că o s-o atace. Dacă ar fi venit după ea cum făcuse deunăzi cu Keli, ar fi fost complet lipsită de apărare. Dar s-a dovedit că lui nici prin cap nu-i trecea aşa ceva.

— Unde te-ai întâlnit cu ea?

— Am răspuns la telefonul din biroul lui Veigar – nu ştiu ce mi-a venit –, dar mama ta a fost foarte recunoscătoare. El n-a vorbit nici măcar odată cu ea.

Cum Einar nu i-a răspuns nimic, s-a întrebat, cu îngrijorare, dacă a făcut bine că i-a spus; dacă el chiar voia

să audă mesajul maică-sii.

— Ce-a zis?

— Mi-a cerut să-ţi spun că se gândeşte la tine tot timpul. Sau că eşti mereu în mintea ei. Nu mai ştiu exact. Nu că ar conta. Părea că îi e dor de tine.

Einar a dat din cap, plin de grijă.

— Mulţumesc. A mai spus ceva?

Aldis era gata să-i răspundă că nu, când şi-a amintit ce adăugase femeia. Partea importantă.

— Da, a zis că a fost cea mai bună decizie. Nu, scuză-mă. A spus să-ţi aminteşti că ai făcut cea mai bună alegere. Sau ceva în genul ăsta. Şi că este important.

Din nou, capul întunecat al lui Einar s-a mişcat în jos şi în sus, de data asta ceva mai participativ. Aldis nu-şi dădea seama cum primise el veştile.

— Înţelegi la ce se referea?

— Da. Nu. Nu ştiu.

Părea să nu vrea să discute despre asta, aşa că Aldis nu l-a presat. Cum era posibil să înţeleagă şi totuşi să nu înţeleagă?

— Dacă sună din nou, vrei să-i transmit ceva? Ferindu-şi cu grijă privirea, Aldis a început să mătură.

Podeaua era destul de curată; sub paturi nu era deloc

praf, doar o şosetă desperecheată, întoarsă pe dos. Aplecându-se, a luat-o şi a aşezat-o pe pat. Când începuse lucrul aici, fusese revoltată că trebuia să pună mâna pe şosete murdare sau pe părul din gaura de scurgere, dar nu mai era de mult năzuroasă.

— Spune-i că abia aştept să mă întorc acasă.

Einar şi-a ridicat picioarele de pe podea, aşa încât Aldis să poată mătura şi sub patul lui.

— Nu-i nimic altceva de spus, pe bune. Ce ai vrea să auzi dacă ai fi în locul ei?

— Eu?

Aldis a zâmbit, apoi a devenit serioasă.

— Nu ştiu. Poate faptul că eşti bine, în ciuda tuturor acestor lucruri. Nu i-ar face bine să-i spun că eşti varză – dacă eşti. N-aş reuşi decât s-o fac şi pe ea să se simtă rău. Mai bine s-o mint.

— Nu sunt nici fericit, nici nefericit, aşa că poţi să-i spui aşa, fără să fie nevoie s-o minţi. Aici mă simt ca închis într-o cutie, ca smuls din viaţă şi aruncat într-o debara. Aici toată lumea se simte la fel, aşteptând doar ca totul să se termine. Cu fiecare zi care trece, eşti tot mai aproape de drumul spre casă şi reluarea vieţii pe care o aveai.

El a prins mânerul măturii. Aldis a fost luată prin

surprindere: era mult mai puternic decât părea.

— Dar tu eşti cumva diferită. Viaţa ta nu e încremenită în aşteptare.

Se întreba dacă asta era de bine sau de rău. Dacă el avea dreptate, atunci ea nu avea încotro să plece. Avea prieteni – şi o mamă. Dar n-o aştepta nimeni. Era de parcă şi-ar fi pierdut chiar şi prietenii din şcoală. Ochii i-au căzut pe mâna lui, care ţinea mânerul măturii.

— Trebuie să plec. Vine acum cina şi trebuie să mă duc să dau o mână de ajutor.

Einar şi-a slăbit strânsoarea şi şi-a tras din nou picioarele pe pat. Era tăcut, iar Aldis nu îndrăznea să continue conversaţia. Erau multe lucruri pe care ar fi vrut să le ştie despre el, însă îi era teamă să nu spună vreo tâmpenie. Aşa că s-a concentrat să termine de curăţat podeaua, aplecându-se ca să ajungă şi sub pat. Undeva, în spate, mătura a întâlnit un obstacol care era greu şi totuşi inconsistent, diferit de tot ce găsise până acum sub paturile băieţilor. Hainele erau mai uşoare; revistele, cărţile şi încălţările, mai solide. Aruncă o privire rapidă spre Einar, dar faţa lui era impenetrabilă. Niciunul dintre ei n-a scos un cuvânt, deşi din expresia ei trebuie să fi fost evident că ceva nu era în regulă.

Poate că de vină era acea tăcere apăsătoare, dar Aldis a fost cuprinsă dintr-odată de o ezitare copleşitoare, care a oprit-o să se uite sub pat sau să tragă obiectul la lumina zilei. Decât să stea acolo, cu gura căscată şi încremenită în loc, s-a forţat să se aplece şi a fost şocată. Nu era nimic acolo: doar o miasmă ciudată, de muşchi sau pământ jilav. După o clipă, a privit iar sub pat. De-a lungul peretelui era totul întunecat, dar nu putea zări nimic de care să se fi împiedicat mătura. Mirosul era mai puternic, acum cu un iz de putreziciune, precum peştele care stătuse prea mult în chiuveta de la bucătărie.

În loc să-l întrebe pe Einar dacă simte şi el mirosul, Aldis a hotărât să-şi ţină gura; avea bănuiala că experienţa asta îi fusese rezervată doar ei. A măturat în pripă şi restul podelei, fără să se mai obosească să împingă din nou mătura sub pat. A dondănit ceva în timp ce închidea uşa, şi el i-a răspuns tot cu o mormăială. Singurul lucru la care s-a putut gândi pe drum spre bucătărie a fost în ce naiba a putut să dea cu mătura. I-a venit în minte imaginea copilului mort al Liljei, sângele care îl acoperea şi care acum se înnegrise, ochii lucioşi, larg deschişi şi acoperiţi cu o peliculă cenuşie de mucegai. Aldis şi-a tras mânecile peste degete, ca să alunge frigul din oase. Ce Dumnezeu

se întâmplase cu pruncul ăla?

Capitolul 8

Ai fi putut auzi şi musca, Odinn, care se fudulea mereu că poate lucra în orice condiţii, simţea cum îl apasă tăcerea. Îi lipsea chiar şi pălăvrăgeala colegilor. Se convinsese singur că, dacă va veni sâmbătă la birou, va putea termina tot ce neglijase de-a lungul săptămânii, dar ăsta era doar un pretext. Nu avea nimic urgent care să-i solicite atenţia.

Cinstit vorbind, stătea acolo doar ca să nu rămână singur acasă, în timp ce Run era în vizită la bunică-sa. Nu se putea relaxa în propriul apartament; era tot timpul în priză, părul i se ridica pe ceafă la cel mai mic zgomot sau cea mai mică mişcare. Habar n-avea de ce anume îi era frică, de fapt. Să piardă vremea pe la muncă era cel mai mic din două rele. Ar fi preferat să-şi petreacă după-amiaza alături de fata lui, uitându-se la un film, ieşind la o îngheţată, făcând ceva ce-i plăcea ei, poate mergând la grădina zoologică. Dar nu se putuse sustrage vizitei la bunica, căci ar fi fost al patrulea weekend la rând când ar fi pasat-o cu nişte scuze ridicole. Ca de obicei, Run protestase, dar cedase în cele din urmă şi acum se aflau în

locuri diferite, verificându-şi ceasurile ca să vadă dacă limbile lor s-ar putea învârti mai repede pe cadran. Poate că ziua ar fi părut mai scurtă dacă ar fi avut un termen-limită de respectat la serviciu.

Ca pentru a sublinia ce lipsit de sens era ca el să se afle aici în weekend, cafetiera refuza să funcţioneze. Zaţul intrase în mecanism şi Odinn n-a reuşit să-l deblocheze, oricâte şmecherii a încercat. Cafeaua instant avea un gust de parcă borcanul se afla acolo de pe vremea celor care construiseră clădirea, şi chiar şi cei care montaseră mobila strâmbaseră din nas la vederea lui. Totuşi, chiar aşa toxică, băutura a reuşit să-l trezească puţin şi să anihileze cumva bâzâitul adormitor al computerelor pe care vineri, la plecare, nu se deranjase nimeni să le oprească. Semiobscuritatea de afară contribuia la atmosfera hipnotizantă; cerul plumburiu, mohorât se contopea cu zăpada murdară, care acoperise totul; nici urmă de albastru, nicăieri. Ca şi când raiul şi pământul se îngemănaseră într-unul singur. Totuşi, fusese anunţată o nouă furtună şi norii îşi aşteptau parcă rândul ca să deşerte peste oraş o povară proaspătă de zăpadă. Spera doar că momentul nu sosise încă. Bunica lui Run locuia în centru şi n-avea niciun chef să se strecoare la mica

înţelegere cu ceilalţi şoferi, cu pneurile uzate ale maşinii lui, pe străzile înguste cu un singur sens. Dacă ar fi început dintr-odată să cearnă de sus din abundenţă, ar fi fost nevoit să plece la repezeală şi s-o ia pe Run mai devreme, în pofida înţelegerii lor de dinainte. Bunica lui Run nu s-ar fi supărat dacă ea ar fi stat mai mult, dar confortul fiicei lui era mai important ca orice. Totuşi, cu puţin noroc, ninsoarea nu va începe încă şi ei se vor putea ţine de programul stabilit. Sau fosta lui soacră ar fi abătut fulgerele şi asupra lui. Nu poţi mulţumi pe toată lumea. Dar, oricum, mulţumirea celorlalţi nu fusese niciodată punctul lui forte.

În copilărie, fratele lui, Baldur, fusese, în general, favoritul. Şi Odinn nu fusese niciodată popular în grupul său de prieteni; era destul de plăcut, dar întotdeauna în umbra altcuiva. Poate că de aceea ţinea atât de aproape de Run; era grozav să fii pe primul loc pentru cineva.

Probabil că nici adolescenţii de la Krokur nu erau favoriţii părinţilor lor. Documentele pe care le cerceta Odinn în prezent erau însoţite de câteva poze înfăţişând nişte băieţi care, în mod sigur, văzuseră nişte lucruri la viaţa lor, însă niciunul drăguţ. În loc să privească viaţa ca pe o aşteptare promiţătoare, chipurile lor aparţineau unor

oameni care se aşteptau la ce era mai rău: maxilare încleştate, frunţi încruntate. Odinn se îndoia că aceste lucruri se datorau în întregime centrului de la Krokur. Cu toate că detenţia lor acolo cu greu ar fi putut trece drept o experienţă plăcută, era nevoie de mai mult timp decât câteva luni ca să transformi nişte tineri fragili în caractere atât de dure, şi puţini dintre ei stătuseră acolo mai mult de un an.

În anii 1970, locurile precum Krokur erau privite drept o metodă eficientă în a-i împiedica pe băieţi să se abată de la drumul drept, dar rezultatul se dovedise a fi dezamăgitor. În orice caz, centrul fusese închis şi nu exista nicio dovadă că foştii chiriaşi se transformaseră în cetăţeni model. Investigaţiile făcute în alte instituţii de acest tip, unde fuseseră plasaţi copii mai mici, de ambele sexe, scoseseră la iveală o cruzime înfiorătoare şi rele tratamente în faţa cărora oamenii închiseseră ochii la momentul respectiv. Ca şi alte multe încercări de rezolvare a problemelor sociale, ideea de a-i muta pe copii din familiile lor şi din mediul pe care îl ştiau se dovedise dezastruoasă – privind retrospectiv. Dar partea cea mai tristă era că ceva la fel de anapoda era acum o practică aproape comună, deşi nimeni nu va observa asta pentru

zeci de ani, când va fi deja prea târziu.

Pe Odinn îl deprimau astfel de gânduri. Nu-i era de ajutor nici lipsa de energie. Tot ce reuşise în ultimele două ceasuri fusese să schiţeze un cuprins al raportului. A decis să se ridice, să-şi întindă mădularele şi să meargă până la biroul Robertei, ca să mai cerceteze o dată dosarele ei, în caz că omisese ceva.

A strănutat când parfumul greoi, dulceag al Diljei i-a gâdilat nasul, iar ecoul a răsunat în încăperea pustie. După ce s-a stins, a rămas în urmă numai bâzâitul computerelor. Odinn a ascultat cu urechile ciulite; părea că şi calculatorul Robertei era pornit. S-a gândit să verifice dacă lăsase vreun document în propriul hard-disk, în loc să-l salveze pe serverul de la birou. N-ar fi fost singura; reparaţiile şi actualizările permanente ale sistemului computerului generau întârzieri nenumărate, care îi determinau pe oameni să ignore protocolul de la serviciu, în timp ce s-a aşezat, şi-a dat seama că asta reprezenta, probabil, o încălcare a regulamentului intern, poate chiar ceva ilegal. Dar nu făcea niciun rău dacă încerca. Dacă va putea intra în computer, va merge mai departe. Când începuse serviciul, îi fusese alocată o parolă şi i se spusese să o schimbe, dar nu se deranjase s-o facă. Dacă nici Roberta

nu şi-o schimbase pe a ei, putea fi interpretat drept un semn că nu-i păsa dacă alţii îi accesau dosarele. A introdus prenumele ei şi cifrele 789.

Computerul i-a urat bun venit Robertei Gunnarsdottir. După o scurtă ezitare, Odinn a trecut la treabă.

Nu avea de gând să deschidă decât dosarele referitoare la serviciu; dacă i-ar fi ieşit în cale orice document personal, l-ar fi închis numaidecât. Poate că era un pic neetic, dar nu mai conta.

Pe desktop nu se afla niciun document. Lucrul ăsta i s-a părut foarte ciudat lui Odinn, care avea un stil de muncă total diferit. În partea de jos a ecranului a observat două documente Word deschise, dar când a dat clic pe ele, a descoperit cu stupoare că erau goale. Documentele purtau numele celor doi băieţi morţi în accidentul de la Krokur: einar. Docx şi tobbi. Docx. În fiecare dintre ele a încercat de mai multe ori să apese pe „anulare”, pentru eventualitatea în care fusese şters vreun text în ele, dar nu s-a întâmplat nimic. Era imposibil să-şi dea seama ce informaţii intenţionase Roberta să copieze în acele documente, dar era puţin probabil să facă parte din raport. Niciodată nu fusese vorba să se discute despre băieţi ca fiind cazuri de sine stătătoare, chiar dacă aceştia muriseră

în centrul de detenţie. Trebuia ca cercetarea preliminară să stabilească numai dacă vreo activitate a personalului ar fi făcut statul responsabil pentru plata despăgubirilor.

Ăsta trebuie să fi fost un semn că Roberta suferise o blocare mentală în legătură cu munca ei, poate chiar ca rezultat al stării proaste de sănătate. Schiţarea raportului fusese, în mod evident, prea mult pentru ea – nu neapărat cauza principală a îmbolnăvirii ei, aşa cum sugerase Dilja, ci mai mult decât putuse duce în împrejurările date. Poate că fusese prinsă într-un cerc vicios al impresiei că este prea bolnavă ca să se poată concentra, generând un stres care i-a dăunat şi mai mult, sabotându-i astfel progresul în cazul cercetat, şi tot aşa.

După ce s-a uitat prin documentele din computer, Odinn era destul de sigur că nu exista nimic relevant despre Krokur, în afară de cele două pagini goale. S-a întrebat dacă ar trebui să rişte o verificare a e-mailului femeii, unde ar fi fost nevoit să dea şi peste materiale de ordin personal. Pe de altă parte, pe server nu se aflau mesaje către sau de la Roberta despre Krokur, aşa că, dacă acestea existau undeva, atunci exista şi motivul pentru care ea să le fi salvat pe propriul computer. Fie acţiona acum, fie cerea un acord formal, treabă care ar fi durat

câteva luni. Şi până atunci îşi va fi predat de mult raportul. Odinn a deschis căsuţa poştală electronică.

În faţă i-a apărut rapid o fereastră conţinând tot felul de mementouri: invitaţii la două întâlniri interne; o programare pentru schimbat uleiul maşinii ei; o nuntă şi o programare la coafor puţin mai devreme, în aceeaşi zi. Odinn se întreba dacă stilista fusese informată că Roberta nu va putea veni din cauza propriei morţi sau sosise la serviciu şi îşi aşteptase nerăbdătoare clienta. Odinn a şters un memento după altul, până ce fereastra a dispărut, apoi a început să navigheze prin calendar, în cazul că acolo s-ar fi ascuns ceva anume, precum întâlnirile cu foştii rezidenţi de la Krokur. Se părea că nu.

Cutia poştală conţinea cam vreo sută de mesaje, dintre care şaizeci necitite. Odinn a trecut în revistă titlurile celor mai recente dintre acestea şi a observat că cele mai multe erau publicitate sau notificări de la bancă în legătură cu plăţile, treburi în care Odinn n-avea niciun chef să-şi bage nasul. A navigat în josul listei până când a găsit un mesaj care părea promiţător. Fusese trimis de pe un cont de Gmail şi intitulat „Krokur – urgent”. Ca să-i sublinieze şi mai mult importanţa, fusese marcat cu un semn roşu de exclamaţie. Odinn a deschis mesajul, plin de speranţă.

Eşecul lui de până acum în a găsi indicii îl făcuse să se simtă un băgăcios obraznic, dar lucrul ăsta avea să se schimbe dacă ar fi dat peste nişte informaţii care să conteze cu adevărat.

A clipit şi a recitit textul, ca să se asigure că l-a înţeles bine. Expeditorul folosise majuscule, pentru un impact mai mare.

TÂRFĂ NENOROCITĂ ŞI BĂGĂCIOASĂ.

LASĂ-MĂ NAIBII ÎN PACE.

SAU O SĂ REGREŢI.

Reordonând în grabă mesajele în funcţie de expeditor, Odinn a căpătat confirmarea că Roberta primise şapte mesaje de acelaşi tip, toate de la aceeaşi adresă informală: centruldeplasamentkrokur@gmail.com. De ce nu le raportase? Sau poate o făcuse, dar nimeni nu-i spusese şi lui Odinn? Niciunul dintre mesaje nu părea să fi fost trimis mai departe, nici să fi primit vreun răspuns, aşa că ea păstrase probabil tăcerea asupra conţinutului plin de ameninţări. Odinn a decis să le citească în ordine.

Începeau destul de politicos. În primul mesaj, expeditorul o ruga pe Roberta să nu continue cu dezvăluirea de informaţii despre Krokur. Nu făcea bine nimănui, cu atât mai puţin celor care locuiseră acolo. Lor

oricum nu le păsa, de vreme ce trecuseră aproape patruzeci de ani de la evenimente. Roberta trimisese un răspuns oficial, standard, prin care refuza să abandoneze ancheta şi îl informa pe destinatar că era binevenit să trimită o cerere. Cu asta, parcă a turnat gaz pe foc. Furia interlocutorului a devenit tot mai mare, cu fiecare mesaj; soarta cu care era ameninţată Roberta, în cazul continuării cercetărilor, a devenit tot mai oribilă. În grabă, Odinn şi-a trimis mesajele lui însuşi. Nu prea avea chef să stea să le clocească în biroul ăla pustiu.

Dintr-odată, parcă nu se simţea nici aici mai bine ca acasă. Îşi dădea foarte bine seama de singurătatea lui şi, când s-a ridicat şi a privit peste peretele despărţitor, i s-a părut că zăreşte umbrele retrăgându-se uşor sub mobilier. De parcă s-ar fi strecurat afară doar ca să înăbuşe lumina deja palidă, iar apoi să se retragă iar, ascunzându-se pentru ca el să nu le zărească. Acum, Odinn regreta că aprinsese doar lumina de deasupra biroului lui. Când i s-a părut că a auzit ceva mişcându-se în zona cafeteriei, a închis monitorul şi s-a grăbit să plece. Chiar înainte ca uşa să se trântească în spatele lui, a fost convins că aude hârşâitul unui scaun pe podea. N-a reuşit să-şi revină decât după ce a ajuns într-un mic magazin universal de

lângă locuinţa bunicii lui Run. Nu vindeau cafea, după care tânjea, aşa că a înlocuit-o cu o cola şi un ziar. L-a citit de la cap la coadă, inclusiv scurtele anunţuri publicitare, apoi l-a închis cu hotărâre şi a plecat s-o ia pe Run. Ce mai conta că era cu douăzeci de minute mai devreme? Run se va bucura.

Când fosta soacră i-a deschis uşa, Run a venit spre el alergând şi i-a sărit în braţe. Bătrâna nu a fost la fel de fericită.

— Ai venit mai devreme.

Cuvintele ei erau morocănoase, aşa cum îi era şi expresia de pe chip.

— Da. A fost prognozată o furtună şi nu vreau să risc să rămân înzăpezit. Nu sunt cu 4 x4.

— Când nu aşteptăm noi o furtună?

— Poate o să fie vreme mai bună data viitoare.

— Şi când va fi data asta viitoare? Sper că n-o să mai laşi să treacă încă o lună până la următoarea vizită.

— Nu. Sper că nu.

Odinn a încercat să-i transmită în gând lui Run să se grăbească şi să-şi pună pantofii. Zâmbea tâmp la fosta lui soacră, care stătea acolo cu braţele încrucişate, arătând îngrijorător de slabă şi mai şubredă ca oricând. Şi-a dat

seama că voia s-o întrebe atât de multe lucruri, dar nu putea de faţă cu Run. Şi-a amintit cât de apropiate fuseseră ea şi Lara, din momentul în care rămăseseră numai una cu cealaltă. După divorţ, probabil că Lara fusese nevoită să-i ceară maică-sii ajutorul, aşa că femeia trebuie să fi ştiut mai mult ca oricine despre situaţia ei de dinainte de accident. Nu-i nicio îndoială că putea să-i descrie punct cu punct relaţia fiică-sii cu Logi şi să-şi dea seama dacă ar fi existat cea mai mică şansă ca ea să fi fost împinsă pe fereastră, într-un acces de furie.

Dar cu Run de faţă nu era nicio cale să aducă subiectul în discuţie şi Odinn nu-şi imagina cum ar fi putut ei doi să aranjeze o întâlnire, ca să vorbească între patru ochi despre asta. Pe lângă informaţiile despre Logi, voia să afle mai multe despre scena accidentului, să audă de la prima sursă cum reacţionase Run, dacă era posibil ca fiica lui să fi văzut sau auzit ceva, dar să refuze să spună, poate de teamă să nu aibă aceeaşi soartă ca maică-sa. Voia, de asemenea, să ştie dacă îi adusese Larei rufele în dimineaţa aceea şi văzuse ceva neobişnuit – ca, de pildă, pe Logi. Din câte îşi amintea, poliţiştii nu întrebaseră nimic despre asta, ceea ce i se părea ciudat. Sau poate că întrebaseră, iar răspunsul îi mulţumise pe deplin, aşa că nu

consideraseră necesar să-l includă în raport.

— La revedere, dragă Run. Să vii mai des.

Femeia s-a aplecat şi, cu buzele ei uscate, şi-a sărutat nepoata pe creştet. Run nu a încercat să se sustragă acestei dovezi de afecţiune, însă el i-a văzut privirea plină de dezgust. S-a întrebat dacă Run fusese dintotdeauna aşa de rece cu bunică-sa sau treaba asta era determinată de legătura cu experienţa traumatizantă prin care trecuse. Bunica ei îi dăduse vestea şi poate că, în felul ei copilăresc, nu-l putea ierta pe mesager.

Odată ce au urcat în maşină şi Run şi-a prins centura de siguranţă, el şi-a lăsat uşor mâna pe umărul ei.

— A fost frumos din partea ta, Run. Bunica te iubeşte şi ar fi tristă dacă n-ai mai veni s-o vezi. Deseori trebuie să facem lucruri care nu ne plac, mai ales când îi privesc pe cei apropiaţi nouă, oameni pe care îi iubim. Mai târziu o să-ţi pară bine că ai ţinut legătura cu ea.

— Cum adică „îi privesc”?

Run se uita drept în faţă, iar faţa ei era lipsită de expresie.

— Ce vreau să spun este că ai făcut fericită o bătrână care te iubeşte mai mult decât orice pe lume. Nu i-ai mai rămas decât tu.

— A zâmbit, dar ea n-a părut să-l observe, doar continua să privească fix, în faţă. Odinn a adăugat:

— Totuşi, cu mine nu-i prea afectuoasă.

— E rea.

Run şi-a strâns buzele, iar Odinn a bănuit că, deocamdată, nu va scoate mai mult de la ea. A pornit maşina şi au mers în tăcere în jos, pe strada cu un singur sens, trecând pe lângă vechea lor casă. Run îşi ţinea cu obstinaţie ochii plecaţi, dar privirea lui Odinn a colindat pe acoperişul de tablă ondulată, cu vopseaua lui scorojită, spre fereastra de la care se prăbuşise Lara. Apartamentul nu se vânduse încă, iar fereastra întunecată nu-i spunea nimic. Din adâncul minţii se iţi o amintire, dar – nu se ştie de ce – nu s-a obosit s-o cerceteze şi s-a simţit uşurat când au trecut mai departe.

Capitolul 9

Ianuarie 1974

Panglica cenuşie de fum se ridica vertical din ţigara strălucitoare a lui Hakon, înainte de a hoinări în zigzaguri deasupra capului său. Ca şi când fumul ar fi ştiut să-i ocolească ochii, pentru că altfel ţigării nu i-ar mai fi fost permis să atârne nicio clipă în plus în colţul gurii. Aldis stătea liniştită pe un taburet, privindu-l cum repara maşina de spălat, bucuroasă că are o scuză să lenevească.

— De ce lucrezi aici?

Nu ştia de ce îi venise tocmai acum să-l întrebe. Până la urmă, trăia de luni întregi sub acelaşi acoperiş cu el, Malli şi Steini, fără să-i dea prin cap să aducă vorba. Niciunul dintre bărbaţi nu vorbea prea mult, cu excepţia comentariilor ciudate despre starea vremii. Dar nu pentru că se simţeau intimidaţi de prezenţa ei, din moment ce abia vorbeau şi unul cu altul.

Hakon se întoarse încet, de-a dreptul surprins. Aldis n-ar fi putut spune dacă era ofensat de curiozitatea ei sau pândise un prilej ca să poată vorbi despre el însuşi.

— De ce lucrez aici?

Întrebarea l-a pus pe gânduri, lucru de care se vedea că nu este prea mulţumit.

— Păi, nu prea ştiu. Tipii ca mine nu pot să aleagă unde vor să lucreze sau ce vor să facă.

— De ce nu?

Cuvintele i-au scăpat iarăşi înainte să se poată hotărî dacă era o idee bună să le rostească.

Au tresărit amândoi când cheia lui reglabilă s-a lovit, zăngănind, de o ţeavă din perete; mai ales Aldis.

— Trebuie să mă păzesc de blestemata aia de băutură. Iar locul ăsta este destul de bun pentru aşa ceva. Fără ispite, înţelegi. Deloc.

De data asta, Aldis s-a gândit puţin înainte să vorbească. Înseamnă că Lilja avea dreptate. Nu că asta ar fi surprins-o. În mod sigur Hakon arăta ca unul care bea mai mult decât i-ar fi făcut bine; ridurile săpate pe chip, pielea aspră şi stacojie, părul rărit, ca al unei păpuşi vechi. Totodată, dinţii stricaţi; deşi încă se mai ţineau în gingii, spaţiile dintre ei erau suspect de mari şi Aldis avea mereu impresia că, dacă ar fi muşcat dintr-un măr, unul sau doi dinţi i-ar fi rămas înţepeniţi în fruct.

— Doar nu te gândeşti să rămâi aici pentru totdeauna?

Numai pentru că aici n-ai de băut?

Hakon a ridicat din umerii săi osoşi.

— S-ar putea. N-am un loc mai bun în care să mă duc. Măcar primesc de mâncare şi am un acoperiş deasupra capului.

A tras un fum fără să-şi ridice mâna spre ţigară. Aceasta s-a înălţat când a inhalat, apoi a căzut iar.

— Dar există o mulţime de alte locuri unde să trăieşti. Eu o să-mi închiriez o cameră când plec de-aici. În oraş.

Hakon împinse cu limba în obraz. Treaba asta i-a îndulcit ridurile. Dacă s-ar fi îngrăşat un pic, n-ar mai fi arătat aşa rău.

— Poate că s-or găsi amatori care să-ţi închirieze o cameră în Reykjavik, dar nu s-ar putea spune că eu aş fi la fel de norocos. Tu eşti tânără şi drăguţă şi ai toată viaţa înainte.

A mai tras un fum, de data asta unul neobişnuit de scurt; fum înăuntru, fum afară.

— Doar să-ţi foloseşti înţelept oportunităţile. Ca să nu ajungi ca mine.

Faţa lui Aldis a fost străbătută involuntar de o expresie îngrozită. Hakon a slobozit un râs grosolan, dar se vedea că a fost jignit. Nu-şi dădea seama cum ar putea repara

situaţia, aşa că a rămas tăcută, privindu-l cum lucrează. Bărbatul a tras pentru ultima dată din ţigară, apoi a strivit chiştocul pe podeaua vopsită, de beton. A rămas o dâră neagră pe care Aldis va fi nevoită s-o cureţe şi i s-a părut că el o făcuse intenţionat. Un mic act de răzbunare pentru că îl jignise. A terminat de reparat maşina, fără să mai scoată o vorbă. Dar după ce şi-a strâns sculele uzate, s-a oprit în pragul uşii, rumegând ceva, apoi s-a întors şi şi-a fixat ochii apoşi asupra lui Aldis.

— Dacă aş fi în locul tău, aş pleca chiar acum. N-ai niciun motiv să pierzi vremea pe-aici. Ăsta nu-i un loc pentru o fată tânără ca tine, Aldis. Nu te potriveşti aici.

A ezitat, văzându-i expresia încăpăţânată, apoi a adăugat:

— Să nu te combini cu cineva de pe-aici, că o să ai necazuri. În locul tău, aş pleca imediat. Crede-mă, niciunul dintre băieţii ăştia n-are niciun viitor.

A dispărut, lăsând-o cu faţa în flăcări. Pasiunea ei pentru Einar era atât de vizibilă, cu ochiul liber? Oare vorbea cineva de ei? Gândul a buimăcit-o complet. Dacă exista un lucru pe care nu putea să-l sufere, ăsta era bârfa şi cleveteala pe la spatele ei. Avusese destul parte de asta la şcoală.

A început să arunce în maşina de spălat aşternuturile murdare dintr-o grămadă uriaşă, de parcă îşi azvârlea duşmanii în flăcările iadului, furioasă pe toţi şi toate, dar mai ales pe ea însăşi. La vederea lenjeriilor învârtite de maşină, s-a potolit puţin. Nu avea nicio importanţă; nu putea face prea mult ca să schimbe părerea oamenilor. Dar Hakon o prinsese. Avea dreptate; nu exista niciun motiv pentru care să piardă vremea pe-aici. Economisise destul ca să se întreţină timp de câteva luni, dacă avea grijă cu banii şi îşi căuta un serviciu. Păcat că inflaţia era atât de mare: de la momentul angajării, când începuse să strângă bani, preţurile explodaseră. Camerele de închiriat erau mult mai costisitoare decât la momentul când începuse ea să caute şi erau tot mai puţine anunţuri în fiecare zi. Trebuia să se hotărască odată, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Planul ei de mai devreme, să aştepte până la primăvară şi apoi să înceapă să caute de lucru, pe vreme bună, părea acum de-a dreptul prostesc. Ce conta dacă era frig sau cald? Cu cât mai repede pleca, cu atât mai repede ajungea acolo unde îşi dorea să fie. Nu aici, şi nu în oraşul ei natal.

Afară, în întuneric, hotărârea ei a mai pălit. Era numai opt seara şi nu-şi putea vedea mâna în faţa ochilor. Auzea

uşorul ciripit al păsării de deasupra; o anunţa, probabil, că este vremea să-i umple vasul cu mâncare. Ei bine, n-avea decât să aştepte până mâine-dimineaţă. Sau poate că nu voia decât să-i amintească de prezenţa ei acolo. Dacă ea se muta în oraş, sărmana creatură n-ar fi avut nicio şansă. Nimeni altcineva de la Krokur nu s-ar fi deranjat să aibă grijă de ea. Poate că totuşi era mai bine să rămână la planul ei iniţial şi să aştepte până la primăvară. Nu era vorba doar de grija ei pentru pasăre: nu-i plăcea întunecimea nopţii; era, cumva, atât de dezolantă, şi n-ar fi fost cu nimic mai suportabilă dacă ar fi trăit pe cont propriu în Reykjavik. Deşi măcar acolo străzile erau luminate: aici, singura lumină venea de la câteva ferestre unde oamenii nu se culcaseră încă. Odată ce toată lumea mergea la culcare, locul arăta ca faţa întunecată a lunii.

Frigul umed a pătruns-o până la oase. Îşi trăsese pe ea o jachetă ca să meargă la spălătoria aflată la parterul casei în care locuiau Lilja şi Veigar, dar acum regreta că n-a avut timp să-şi ia geaca. Când măzărichea a pornit să răpăie pe tabla ondulată, a luat-o la fugă. La jumătatea drumului spre căsuţă, a văzut că uşa de la intrarea în clădirea principală era deschisă. Se legăna uşor în bătaia vântului, înainte şi înapoi, iar înăuntru totul era cufundat în

întuneric. Aldis şi-a încetinit pasul, întrebându-se dacă ar trebui să se prefacă a nu fi văzut nimic, dar gândul la podeaua îmbibată cu apă şi la murdăria care ar fi aşteptat-o în zori dacă n-ar fi închis uşa acum făcea să merite să bată drumul până acolo. Oricum se udase. A alergat spre uşă, încovoindu-se ca să-şi protejeze faţa de vânt şi zloată. Nu şi-a ridicat privirea până n-a ajuns sub streaşină, unde şi-a scuturat din păr fulgii de zăpadă. Uşa din faţă flutura în faţă şi în spate, iar acum ea putea să audă scârţâitul uşor al balamalelor care nu mai fuseseră unse de multă vreme. Numai când a atins zăvorul şi-a dat seama că ea fusese ultima care plecase, în seara aceea. Şi că închisese uşa după ea. În mod sigur.

— Hei! E cineva acolo?

Aldis şi-a tras mâna înapoi. Nu i-a răspuns nimeni. Dacă asculta cu atenţie, putea auzi ticăitul ceasului bunicului, chiar la intrare. Ar fi vrut s-o rupă la fugă spre căsuţă şi să-l aducă pe Hakon, care trebuie să se fi întors în camera lui după ce terminase ce avusese de reparat. Ar fi putut veni cu ea, ca să verifice că totul era în regulă. După cină, nimeni n-avusese treabă în sala de mese: Veigar şi Lilja aveau bucătăria lor, iar baraca pe care Aldis o împărţea cu muncitorii avea propria ei chicinetă, dotată cu un ceainic.

Unul dintre băieţi trebuie să se fi strecurat înăuntru. Sau poate chiar mai mulţi. Privind în jur, a văzut o lumină încă aprinsă în dormitorul lor. Pe de altă parte, Hakon n-ar fi fost prea bucuros să fie târât afară, în frig şi umezeală. A încercat din nou:

— Dacă e cineva înăuntru, ar fi bine să iasă chiar acum. O să încui uşa. N-o să fie deloc amuzant când Lilja o să deschidă mâine-dimineaţă.

De fapt, nu avea cheie, din moment ce uşa nu se încuia niciodată, dar băieţii nu aveau de unde să ştie asta. N-a primit nici acum răspuns şi nu se auzea niciun sunet. Poate că uşa scăpase din zăvor. Aldis stătea acolo înţepenită, holbându-se în beznă.

Pe podea se zăreau nişte urme umede de paşi. Aldis s-a apropiat, ca să vadă mai bine. Da, nu era nicio îndoială. Cineva intrase – şi nu cu mult timp în urmă, din moment ce ea lăsase podeaua uscată când plecase la spălătorie, după ce terminase de spălat vasele. Era imposibil de spus dacă urmele aparţineau unui angajat sau unuia dintre băieţi, căci unii dintre ei purtau numere mari la picior. Dar urmele erau destul de clare ca să arate încotro se îndreptau, în interiorul casei. Oricum, nu erau şi urme spre ieşire.

— Alo?

Vocea lui Aldis suna subţire şi timid, nu puternică şi curajoasă, aşa cum i-ar fi plăcut. Cel care se ascundea înăuntru trebuie să fi aflat de acum că nu avea de ce să se teamă. Uşa se bălăngăni iar spre interior, iar Aldis a împins-o înapoi, lăsând la vedere holul şi coridorul pustii. Asigurându-se că nu e nimeni care să pândească la intrare, a păşit cu prudenţă înăuntru şi a întins mâna după comutator.

Luciul galben al becurilor din tavanul murdar a orbit-o brusc.

— Ştiu că eşti aici.

Lumina îi înteţise curajul, imprimând vocii ei mai multă încredere.

— Ieşi afară sau vin eu să te scot.

Mersese prea departe. Nu era deloc sigură că ar vrea să-l caute de una singură pe acest musafir neinvitat. Din interiorul casei s-a auzit un zgomot, dar nu-şi putea da seama ce este. Era prea slab ca să te prinzi dacă erau cuvinte sau doar bombăneli ori mormăituri, dar auzise suficient cât să realizeze că nu era nici pe departe înspăimântător. Era prea jalnic pentru asta. Aldis păşi încă puţin înăuntru, ca să audă mai bine. Poate că era un

animal, o pisică sălbatică sau un câine, căutând adăpost în sala de mese.

Dar animalele nu deschid uşi şi nu poartă pantofi.

Un scâncet venit de afară avertiza că vântul se înteţise. Ca pentru a confirma, uşa a izbit-o pe Aldis şi, în timp ce ea îşi freca braţul dureros, uşa s-a închis cu o bufnitură în spatele ei. Şi-a muşcat obrazul. Era caraghios: nu exista niciun pericol; trăsese doar o sperietură zdravănă. Persoana dinăuntru nu voia să-i facă rău; tot ce trebuia să facă Aldis era s-o găsească şi s-o gonească afară. Nu putea fi mai simplu de-atât. Urmele de tălpi aparţineau unei singure persoane, aşa că fata nu avea niciun motiv să se teamă că va întâlni o gaşcă întreagă de băieţi – doar dacă veniseră în şosete. Oricât de greu încerca, nu-şi putea aminti dacă văzuse pantofi pe verandă. Având avantajul vârstei, putea să facă faţă unui băiat, dar nu şi dacă erau doi sau mai mulţi la un loc. Conştientă de lucrul ăsta, a păşit pe coridor şi a aprins încă o lumină. Paşii ei, mici şi ezitanţi, arătau înşelăciunea despre presupusa ei încredere recăpătată.

— Unde eşti?

Niciun răspuns. Aldis se întreba de unde ar fi trebuit să înceapă căutarea, apoi şi-a dat seama că era evident.

Urmele umede o purtau de-a lungul coridorului. Se ştergeau tot mai mult, pe măsură ce înaintau, dar oricum era limpede că duceau spre sala de mese. Ce era aşa tentant acolo? Nu aveau decât mese şi scaune şi o servantă pentru depozitarea feţelor de masă jerpelite şi altele asemenea. Dacă era vreun hoţ căutând argintăria, atunci îşi alesese greşit ţinta: aici nu existau lucruri de valoare.

Aldis şi-a dat seama că, pe măsură ce se apropia de uşă, mergea tot mai în vârful picioarelor. Cel puţin avea un mic avantaj dacă îl lua pe individ prin surprindere. Dacă se va dovedi că era unul dintre băieţii mari, nu era deloc bine, dar avea timp să facă stânga-mprejur şi să fugă înainte de a fi prinsă. Cinci paşi, patru, trei. Luminile au pâlpâit, dar nu s-au aprins. Aldis a scos un icnet zgomotos şi toate planurile ei de a se apropia în linişte au fost date peste cap. Oricine ar fi aşteptat acolo, înăuntru, trebuie s-o fi auzit, dar nu avea cum să observe că a dat greş încercând să aprindă lumina. S-a oprit, aşteptând să i se liniştească bătăile inimii sau măcar să audă vreun sunet de la cel care lăsase urmele de pantofi. Era acelaşi zgomot gâjâit pe care îl auzise mai devreme, dar acum se afla mai aproape şi-l putea auzi mai clar. Suna de parcă ar fi fost unul dintre

băieţi, dar vocea lui era atât de dogită, încât nu-l recunoştea. Poate că se rănise, se lovise la cap şi nimerise aici, buimac. Dar pe jos nu era nicio urmă de sânge.

Zgomotul s-a auzit din nou, şi de data asta Aldis a putut desluşi cuvintele. I s-a părut că-l aude pe băiat implorând: *Pleacă, pleacă.* Se referea la ea sau ar fi fost posibil, teoretic, să vorbească în somn? Nimeni nu pomenise până acum ca unul dintre băieţi să fi fost somnambul, dar multe lucruri îi fuseseră ascunse. Cuvintele s-au repetat, şi de data asta nu era nicio îndoială asupra lor: *Pleacă, pleacă.* Băiatul ridicase tonul; suna înspăimântător. Mai era cineva cu el, acolo? Niciunul dintre băieţi nu o respecta prea tare şi, cum Aldis strigase de mai multe ori, îşi dăduse de gol prezenţa.

Luminile au pâlpâit din nou. Aldis s-a îmbărbătat să facă şi ultimii doi paşi rămaşi până la uşă. N-avea niciun chef să stea acolo în întuneric, fără să ştie cine se afla în spatele ei. Comutatorul din sala de mese nu era lângă uşă, aşa că Aldis nu avea cum să aprindă lumina să se uite înăuntru. Trebuia să se bazeze pe lumina care venea de pe coridor. Deşi destul de slabă, a fost suficientă ca să vadă un băiat stând în beznă, la masa cea mai îndepărtată. Şedea cu spatele la ea, aşa că nu putea vedea cine este, dar a

priceput că era unul dintre cei mai mici. O sudoare rece a trecut-o pe şira spinării, când el i-a vorbit din nou, fără să se întoarcă, ca şi când ar fi avut ochi la ceafă: – Pleacă. Lasă-mă în pace.

— Haide. N-ar trebui să fii aici.

Aldis i-a vorbit cu blândeţe, aproape sigură că băiatul delirează. Era confuz mai degrabă decât periculos.

El s-a întors încet, iar ea i-a întrezărit ochii negri pe faţa palidă:

— Nu vorbeam cu tine.

Exact în secunda în care i-a auzit cuvintele, Aldis şi-a dat seama că nu erau singuri. Luminile de pe coridor s-au stins şi, în clipa următoare, totul s-a cufundat într-o beznă desăvârşită.

Capitolul 10

— Dacă ar fi să compari cum te simţi acum faţă de cum te simţeai înainte de a începe să ai grijă de fiica ta, ce ai spune? Te simţi mai fericit, mai speriat, mai iritabil – ceva de genul ăsta? Unii au toate aceste sentimente la un loc.

Terapeuta, pe care o chema Nanna, îl privea pe Odinn drept în ochi, ca şi când răspunsul chiar ar fi contat pentru ea. Fie era o actriţă desăvârşită, fie empatiza într-o manieră extraordinară. Pe cartea ei de vizită scria *Psiholog Pediatru,* dar părea să ştie câte ceva şi despre adulţi. Când a sunat-o Odinn, a fost nerăbdătoare să preia cazul lui Run, dar a insistat să se întâlnească mai întâi cu el. Zicea că are nevoie de nişte informaţii de bază, dar lui i s-a părut că întrebările ei erau destul de asemănătoare cu cele pe care i le pusese şi consilierul, cu şase luni în urmă. S-a hotărât să o lase să acceseze zone delicate din psihicul lui, deşi, dacă ar fi fost după el, le-ar fi lăsat mai degrabă netulburate. Trebuia să-i dea femeii ce i se cuvenea: era foarte pricepută în a transforma un interogatoriu într-o conversaţie de la egal la egal. Şi era în mod sigur un plus faptul că Nanna era tânără şi atrăgătoare. Chiar nu se

putea plânge că petrecea o oră în compania ei. În mod ideal, i-ar fi plăcut să aibă mai mult timp ca să-şi pregătească răspunsurile, dar se întâmplase ca ea să aibă o oră liberă chiar în ziua în care el o sunase.

— Cred că m-am liniştit, în general vorbind. Dar nu m-am prea gândit, de fapt, la asta.

Temându-se că a sunat cam abrupt, Odinn a încercat să dezvolte puţin.

— Nu mi-e teamă de nimic anume, poate exceptând faptul că nu ştiu ce-o să fac atunci când Run va fi adolescentă şi va începe să aducă băieţi acasă. În afară de asta, sper că vom fi în regulă. Dar e greu de spus acum dacă sunt mai fericit sau mai trist, pentru că mi-ai putea spune că amândoi trecem printr-un proces de armonizare reciprocă.

— Înainte erai mai fericit, în general vorbind?

— Doar mă simţeam diferit; nu aveam de ce să-mi fac griji în afară de serviciu şi propria mea persoană. Într-o atare situaţie, nu-i greu să fii mulţumit de viaţa pe care o duci. De fapt, la serviciu eram sub mult mai multă presiune decât acum. Dar n-aveam nicio problemă să fac faţă. Poate pentru că asta era tot ce-aveam de făcut.

— Treaba asta a însemnat o uriaşă răsturnare de

situaţie pentru voi amândoi. Lumea fiicei tale s-a întors cu susul în jos, pe când în cazul tău este vorba despre un serviciu nou, schimbarea vieţii casnice, pierderea suferită.

Pentru prima dată, Nanna nu şi-a terminat fraza cu o întrebare. I-a zâmbit prietenos, dându-şi după ureche părul ondulat. Odinn a observat că, atunci când zâmbea, făcea într-unul din obraji o gropiţă adâncă, pe când celălalt rămânea perfect neted. De parcă o jumătate din ea nu era la fel de amuzată ca cealaltă.

— Sună mai grav decât a fost. Cred. Cinstit vorbind, totul s-a întâmplat atât de repede, încât memoria mea este un pic deficitară. N-am fost în stare să vorbesc ca lumea cu Run despre asta, aşa că pot doar să bănuiesc felul în care s-a simţit ea. Am încercat, dar nu prea am avut succes. E vina mea; mereu sunt uşurat când schimbă subiectul şi niciodată n-o presez să-mi dea detalii despre ce s-a întâmplat. Nu vreau să ştiu şi mi-e teamă că n-o să fac altceva decât să-i provoc o confuzie şi mai mare.

— Nu-i nevoie să încerci tu să înţelegi cum se simte sau cum s-a simţit. O să aflu eu de la ea. Dar spune-mi, de când s-a întâmplat, dormi mai prost?

— Da, destul de prost.

Deşi nu trecuse mult timp, îşi amintea totul ca în ceaţă.

— Nu m-am gândit prea mult la momentul ăla, dar am dat recent peste nişte somnifere care mi se prescriseseră şi mi-am amintit de problema pe care am avut-o cu insomnia după ce s-a mutat Run la mine. Totuşi, nu le-am folosit niciodată. Nu-mi place să iau pastile. Pur şi simplu m-am obişnuit să dorm prost. Poate că a fost o greşeală.

Deşi nu a spus-o prea tare, şi-a dat seama dintr-odată că toată acea lipsă de somn este posibil să-i fi deteriorat unii centri nervoşi din creier, generând o imaginaţie hiperactivă. Poate că va rămâne cu halucinaţii pentru tot restul vieţii. A înghiţit în sec şi a simţit cum mărul lui Adam se mişcă în sus şi-n jos.

— Nu, deloc. A fost foarte înţelept din partea ta.

— A zâmbit, iar el s-a simţit de parcă s-ar fi dus la un interviu şi tocmai i s-ar fi spus că a căpătat postul.

— Corpul nostru foloseşte somnul pentru a memora informaţiile – pentru a le clasifica, dacă vrei, astfel încât să le poţi accesa mai târziu. De aceea este important să dormi după ce ai recapitulat pentru un examen; dacă înveţi toată noaptea, creierul tău nu are posibilitatea de a procesa informaţia. Ea se află stocată undeva, în memorie, dar nu ştii unde. Seamănă un pic cu situaţia în care, fără să te gândeşti, laşi nişte foi pe undeva în loc să le aşezi în

locul potrivit, iar apoi nu reuşeşti să le găseşti, când ai nevoie de ele. Rămânând treaz, ai împiedicat amintirile din acea perioadă să se limpezească.

Nanna i-a zâmbit încă o dată, iar el s-a simţit din nou ca un client model. Dar poate că toţi cei care o vizitau se simţeau la fel.

— Am dreptate? Ai amintiri clare din acea perioadă?

Înainte de a răspunde, Odinn a căzut pe gânduri.

Până acum nu încercase deloc să rememoreze în detaliu acele momente. Nu văzuse rostul pentru care să retrăiască întâmplări nefericite sau dificile. Să rumegi trecutul sau să-ţi faci griji pentru viitor – din asta nu ieşea nimic. Cel puţin aşa spunea experienţa lui.

— Nu, nu pot zice că-mi amintesc limpede – doar evenimentele în mare, evident, dar nu exact ceea ce am gândit sau am simţit.

Odinn era conştient de cât de şubred suna, dar asta era tot ce putea face. A privit în altă parte, uitându-se ţintă pe fereastră, la traficul de pe stradă. Chiar nu voia să spună mai multe în cazul în care întrebările ei ar fi intrat pe un teritoriu pe care mai degrabă voia să-l evite. Ar fi putut să-l întrebe cum se simţise când aflase despre moartea Larei, dar nu voia să intre în asemenea detalii.

Când Lara s-a zdrobit de asfaltul tare ca piatra, el tocmai se întorsese de la o beţie, atât de obosit şi mahmur, încât nici nu-şi putea aminti cum ajunsese acasă şi cum îşi petrecuse ultimele câteva ore. Totuşi, avea o vagă amintire despre implicarea într-o discuţie destul de aprinsă cu un tânăr la fel de beat ca şi el, aflat la propria petrecere a burlacilor. În timp ce Lara dădea din mâini, în încercarea inutilă de a-şi opri căderea, el sforăia, beat, acasă, în pat. A încercat să nu-şi trădeze dezgustul faţă de propriul comportament; nu voia să-i stârnească Nannei curiozitatea. Dacă ar fi recunoscut ce făcuse, zâmbetul ei minunat s-ar fi transformat într-unul trist, şi nu voia ca femeia să-l dispreţuiască. În plus, se schimbase.

— Dacă am reuşit să disloc amintirile neplăcute, are vreun sens să le mai zgândăr, ca să le aşez în locul potrivit?

Surâsul tinerei s-a transformat mai degrabă într-unul standard, dar a abordat problema cu blândeţe:

— Ei, poate că nu. Doar încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Asta ca să am cele mai bune şanse s-o ajut pe fiica ta. Şi poate că şi pe tine. Ai spus că te confrunţi cu nişte percepţii senzoriale ciudate, despre care crezi că ar putea avea o legătură cu accidentul fostei tale soţii. Este

puţin cam neobişnuit, aşa că încerc să-mi fac o idee despre împrejurări. Ceea ce descrii sugerează că încă te lupţi să asimilezi cele întâmplate, iar lucrul ăsta se manifestă în felul său. Doar pentru că nu conştientizezi permanent anumite lucruri, asta nu înseamnă că ele nu există undeva, în fundal. Te sfătuiesc foarte serios să apelezi la ajutor de specialitate şi pentru tine, în timp ce eu mă ocup de Run. Terapeutul cu care te-ai întâlnit la început este foarte potrivit.

Odinn nu se aşteptase la asta. A aruncat o privire la ceasul uriaş, minimalist, de pe perete.

— Scuză-mă, dar cum ar putea el să oprească aceste halucinaţii? Sunt sătul de ele, ca să ţi-o zic frumos, aşa că aş fi extrem de recunoscător dacă mi-ai putea da un sfat chiar acum.

— Mă tem că nu-i chiar aşa de simplu. Nu am soluţii magice. Dacă insişti în decizia ta de a nu merge la terapeut, aş putea să-l rog pe generalistul tău să-ţi prescrie nişte tranchilizante. Tipul ăsta de medicamentaţie s-a dovedit eficient în cazul celor care suferă de tipurile de panică descrise de tine. Ideea este să reuşim să eliminăm toate zgomotele şi mişcările din mediul nostru, pentru că dacă am răspunde la toţi aceşti stimuli, am înnebuni. Este

parte a mecanismului de apărare dezvoltat de oameni, după ce au început să trăiască în comunităţi precum aşezările şi oraşele în care trăim astăzi. Am încetat să mai înregistrăm toate zgomotele din jurul nostru. Ce cred eu că se întâmplă în cazul tău este că suferi, pur şi simplu, de o tulburare mentală care a generat anxietate şi o stare constantă de alertă. Colecţionezi viziuni şi sunete pe care nu le-ai observat până acum. Tranchilizantele ar diminua aceste efecte. Dar şi o cură de confesiuni ar aduce aceeaşi uşurare.

— Mulţumesc, dar nu.

Odinn nu se afla într-o stare atât de proastă încât să fie gata să înghită din nou pastilele antidepresive sau să vadă din nou un psiholog. Nu putea accepta să meargă cu regularitate la un cabinet decorat minimalist, unde să îndruge iar prostii despre el însuşi. Deşi nu ştia multe despre lucrurile astea, era convins că antipsihoticele aveau o grămadă de efecte secundare, în afară de faptul că dădeau dependenţă.

— Poate că există şi altă cale. Hipnoza sau orice altceva. Ceva ce ai putea să-mi administrezi aici şi acum.

Nanna a râs ascuţit.

— Sunt calificată să utilizez o mulţime de metode, dar

tratez numai copii. În cazul tău, terapia presupune mai mult decât o conversaţie. Întâlnirea asta este pentru Run, nu pentru tine. Nici nu se pune problema să pleci de aici complet vindecat şi totul să revină la normal. Deşi înţeleg că asta sperai.

Odinn nici nu s-a mai obosit să nege: n-avea de ce să se ruşineze pentru că dorea să găsească o soluţie rapidă pentru problemele lui, în ciuda faptului că n-avea norocul ăsta.

— Crezi că o să cedez nervos?

— Nu, nu cred. Reţine totuşi că am zis *cred.* Te cunosc prea puţin ca să emit o opinie competentă. Oamenii cedează nervos, aşa cum ai spus-o tu, în tot felul de modalităţi. Şi rareori îţi poţi da seama de asta doar uitându-te la ei. Dar nu mi-aş face prea multe griji.

Nu ăsta era răspunsul la care spera Odinn. Pusese această întrebare ca să audă un *nu* fără echivoc.

— De fapt, nu sunt prea îngrijorat pentru mine. O să supravieţuiesc, chiar dacă trebuie să mai trăiesc o vreme cu porcăria asta. Dar sunt îngrijorat pentru Run, după cum ştii. Nu vorbeşte prea mult despre sentimentele ei, însă are o grămadă de coşmaruri cu maică-sa şi am o bănuială că trece prin acelaşi proces ca mine. Nu cred că-i ofer

suficient sprijin, deşi mă străduiesc din toate puterile.

Îşi îndreptă umerii, ca să nu treacă totuşi drept cel mai mare pămpălău.

— Dar eu sunt pregătit să fac orice ar fi nevoie ca s-o ajut să treacă peste asta.

Cu excepţia întâlnirii cu un psihanalist. Sau a ingurgitării unor pastile.

— Lucrurile astea au început în acelaşi timp pentru voi amândoi?

Pentru prima dată de când stăteau de vorbă, Nanna a părut să-i vorbească foarte serios. Un semn rău, nu-i aşa?

— Este destul de neobişnuit ca doi oameni să aibă aceleaşi halucinaţii, mai ales dacă încep să apară simultan.

— Run a fost într-o stare proastă încă de când a venit să locuiască la mine. De înţeles – şi-a pierdut mama. Dar în ultima vreme e ceva diferit. De obicei, dormea noaptea şi nu părea să se teamă aşa cum i se întâmplă acum, un fel de buimăceală.

A căzut o clipă pe gânduri.

— Da, au început cam în acelaşi timp.

— Momentul a coincis cu vreo schimbare în viaţa voastră? Atunci sau puţin înainte?

Nanna şi-a plecat ochii.

— O femeie în viaţa ta, de exemplu?

— Nu. N-a fost nimic de genul ăsta.

— Dar la serviciu? Ai fost mai stresat decât de obicei?

Odinn nu s-a putut abţine să nu zâmbească.

— Un pic, dar n-a fost ceva copleşitor. În sfârşit, am primit un proiect decent, dar lucrurile se mişcă de fapt un pic mai încet decât mi-ar plăcea mie. Cu alte cuvinte, situaţia s-a schimbat puţin de tot – dar în bine.

— E posibil ca stresul ăsta să fie mai mare decât vrei tu să recunoşti şi s-o mâhnească pe fiica ta fără să-ţi dai seama? îţi iei de lucru pentru acasă, de pildă?

— Nu, nu-i nimic de genul ăsta. Înainte n-a fost niciun fel de stres, iar acum am un proiect pe care trebuie să-l finalizez la o dată anume. Totul este aşa cum trebuie să fie.

Mi s-a permis chiar să-mi fixez singur data-limită, aşa că îţi poţi da seama. Nu-i nimic aici care s-o afecteze pe Run.

Nanna nu părea prea convinsă.

* * *

Când s-a întors la serviciu şi au început şedinţa, Heimir, incapabil să-şi ascundă curiozitatea, l-a întrebat pe Odinn unde fusese.

— Am fost la doctor.

Odinn nu era pregătit să recunoască faptul că mergea la un terapeut.

— Sper că nu-i nimic serios, da?

Privirea lui Heimir era avidă. Era limpede că abia aştepta ca Odinn să verse tot.

— Oh, nu, nimic serios.

— Asta-i bine. E un pic îngrijorător când oameni tineri ca tine încep să se ducă pe la medici. Dar dacă zici că nu-i nimic, atunci n-avem de ce să ne alarmăm.

— N-am zis că nu-i nimic; am zis că nu-i serios.

Odinn habar n-avea de ce urmărea să-l zăpăcească pe Heimir. De ce ar fi dorit să-l irite pe omul ăsta inofensiv? Nu era vina lui că viaţa lui Odinn era o porcărie. Dimpotrivă, Heimir îi oferise un loc de muncă. Numai Dumnezeu ştie în ce hal ar fi fost acum şi el, şi Run, dacă ar fi trebuit să lucreze în continuare pentru fratele lui, cu toate acele absenţe nesfârşite de acasă pe care le implica munca lui.

— Apropo. Aş vrea să te anunţ că mă gândesc să stau de vorbă cu unii dintre foştii băieţi de la Krokur. Dacă vor dori să-mi vorbească, foarte bine. Dar aş fi vrut să am aprobarea ta mai întâi. Nu vreau să fac nimic aiurea.

— De ce să fie aiurea?

Heimir părea un pic speriat şi ochiul lui saşiu a ţâşnit într-o parte. Şi-a trecut palmele peste ecranul strălucitor, gol, ca şi când ar fi şters un praf invizibil. Ca de obicei, era îmbrăcat un pic cam prea pretenţios, la costum şi cravată, pregătit, ca întotdeauna, pentru acea rară eventualitate a unei întâlniri la vreunul dintre ministere.

— Să presupunem că unuia dintre cei pe care îi intervievez îi pică fisa despre ce e vorba şi după aia stă la discuţii cu jurnaliştii. Până acum n-a măcănit niciunul dintre foştii băieţi, aşa că poate nu e o idee prea bună să batem toba prin sat. Dar, dacă nu conţine şi experienţa celor care au locuit acolo, raportul n-o să valoreze nici cât hârtia pe care o să fie scris. Documentele pe care le am acum prezintă doar varianta oficială şi, hai să fim sinceri, statul s-a dovedit orb faţă de cele întâmplate în alte cămine. Hârtiile oficiale vor spune mereu povestea doar pe jumătate.

În timp ce aştepta un răspuns, Odinn s-a trezit că în minte îi răsună acelaşi zgomot înfundat pe care îl auzise prin uşa închisă. O auzea pe secretară apăsând tastatura, şuieratul unui ceainic, soneria iritantă a unui telefon mobil la care părea că nu va răspunde nimeni. S-a simţit atât de

uşurat, că abia şi-a reţinut un rânjet. Terapeuta avea dreptate; devenise ultrasensibil la mediul înconjurător. Toate lucrurile pe care le luase drept semn că era fie nebun, fie bântuit nu erau altceva decât zgomote şi mişcări de fundal absolut normale, pe care nu le-ar fi sesizat în mod normal. Dar, cu cât asculta mai mult, cu atât se simţea mai neliniştit, până când dorinţa de a zâmbi s-a topit de tot. Ar fi vrut ca Heimir să se răzgândească. Zgomotul tastaturii suna acum de parcă se consemna ceva oribil – ca şi cum erau zdrobite visurile unui amărât ratat; apelul telefonic părea că ascunde veşti proaste: o moarte prematură sau un diagnostic de cancer.

Odinn a tuşit ca să acopere zgomotele, măcar pentru o clipă. În acel moment s-a trezit, în fine, şi Heimir.

— Acum că ai adus vorba, să ştii că nu m-am gândit la treaba cu presa.

A făcut o pauză, aşteptând ca Odinn să continue.

— Ei bine, chestia e că presa o să sară să-i vâneze pe băieţi îndată ce va fi publicat raportul şi, dacă se află că l-am alcătuit fără să fi cercetat şi perspectiva lor asupra situaţiei, atunci chiar că o să dăm cu rahatul în ventilator.

— Deci ai vrea să fac nişte interviuri?

— Nu e vorba despre ce vreau eu. Mărturia lor este o

parte esenţială a raportului – fie şi numai pentru a confirma că centrul a fost condus exemplar. Dar, desigur, este posibil şi ca imaginea publică să nu aibă nicio legătură cu ceea ce s-a întâmplat cu adevărat la Krokur.

Ochiul saşiu care alunecase într-o parte era acum fix, de parcă ar fi găsit răspunsul dincolo de raza lui vizuală.

— Da, presupun că ar fi o idee bună să vorbeşti cu ei. Dar nu a făcut-o deja Roberta? Am impresia că da, şi mă întreb dacă n-ar da cam rău să ne întoarcem din drum şi să intervievăm aceiaşi oameni.

— Eu n-am găsit nicio dovadă că ar fi făcut-o, dar nici vreuna că nu.

— Ai verificat calendarul ei de lucru?

— Nu, nu mi-am dat seama că l-aş putea accesa. Ca să fiu cinstit, ideea asta nu mi-a trecut prin cap.

— Întotdeauna îl completa foarte conştiincios, din câte îmi amintesc. Furnizând o descriere detaliată a sarcinilor de lucru ale zilei.

Heimir i-a aruncat lui Odinn o privire care sugera că nu i-ar strica să urmeze şi el acest exemplu.

— O să ţi le printez. Nu le poţi accesa. Poate avem noroc să fi introdus toate interviurile pe care le-a făcut – poate chiar şi numele intervievaţilor. Asta te-ar putea ajuta să-i

urmăreşti mai bine notiţele.

Părea rezonabil. Odinn s-a pregătit să încheie şedinţa.

— O ultimă întrebare. Roberta s-a plâns vreodată că a primit ameninţări?

— Ameninţări?

Heimir era complet luat prin surprindere.

— De ce, pentru Dumnezeu, mă întrebi aşa ceva?

— Oh, nu am un motiv anume. Hai să lăsăm discuţia asta pe altă dată.

Odinn aproape că adusese vorba, fiindcă nu voia să recunoască faptul că citise mesajele Robertei.

— Apropo, cineva din afara instituţiei ar fi putut şti că Roberta lucra la acest raport?

Heimir s-a încruntat, iar ochiul i-a alunecat înapoi la locul lui.

— Ia stai aşa... sugerezi că cineva din Ministerul de Interne sau de la Agenţia de Protecţie a Copilului o ameninţa pe Roberta? De ce ar fi făcut aşa ceva?

A pufăit indignat.

— Nici nu se pune problema. În primul rând, n-am discutat niciodată despre cine anume din instituţia noastră a primit însărcinarea asta, nici când se ocupa ea, nici de când ai preluat tu. Ştii, oamenii nu aşteaptă rezultatele

astea chiar cu respiraţia tăiată.

Odinn a dat din cap şi şi-a luat tălpăşiţa înainte ca Heimir să poată prelungi întâlnirea. Dacă nimeni din interiorul sistemului nu ştia că Roberta este cea care scrie raportul, mesajele nu aveau cum să fie trimise de cineva dinăuntru. Ceea ce însemna că rămâneau doar cei intervievaţi. Şi că, pe acelaşi model, nu putea fi vorba decât despre foştii locatari sau personalul de la Krokur.

În calendarul de lucru, Roberta îşi descrisese însărcinările scurt şi la obiect. Odinn primise un exemplar tipărit al ultimelor şase luni, pentru că Heimir nu-şi putea aminti cu precizie când îl informase ea cu privire la interviuri. După ce parcursese cam jumătate, ceva i-a sărit dintr-odată în ochi. Una dintre note spunea: *Citit şi verificat scrisori.* Asta îi luase două ore şi jumătate. În ziua următoare, aceeaşi însemnare: de data asta Roberta petrecuse o oră pentru aceeaşi treabă. Despre ce scrisori era vorba? Printre documentele ei nu dăduse peste nicio scrisoare. A făcut un semn lângă cele două note şi a citit mai departe. Curând după asta a întâlnit o altă însemnare, care avea şi mai puţin sens. Spunea: *Citit despre anencefalie.* A introdus cuvântul într-un motor de căutare şi a descoperit că se referă la un defect din naştere sau o

afecţiune genetică. A ales să vadă imagini cu rezultatul căutării; rareori îi căzuseră ochii pe ceva mai tulburător. Se vedeau bebeluşi care, la prima vedere, păreau să aibă ochii în vârful frunţii, dar, la o cercetare mai atentă, se dovedea că ochii erau aşezaţi corect, însă creştetul era cel care lipsea. A dat clic pe „înapoi” şi a citit un articol despre asta, în care se explica faptul că este un defect din naştere, a cărui cauză este că fetusul s-a dezvoltat fără a avea creier. În consecinţă, oasele cutiei craniene cresc anormal în uter, turtindu-se direct peste ochi în loc să formeze o boltă peste creierul inexistent. Ce relevanţă putea avea un asemenea lucru pentru cazul în lucru sau pentru Roberta? Odinn nu era sigur că vrea să afle. A închis în grabă pagina.

A mers spre cea mai apropiată fereastră şi a scos capul afară, pentru o gură de aer proaspăt. Poate că nu era potrivit pentru asta, până la urmă. Însă îndoielile i-au trecut repede şi, întorcându-se la biroul lui, a început să parcurgă din nou calendarul de lucru. Ce coşmar!

Capitolul 11

Ianuarie 1974

Nimeni nu a crezut-o – poate cu excepţia lui Tobbi, dar el nu se pune, pentru că fusese acolo în acel moment. Ceilalţi s-au holbat la ea cu ochii goi şi chiar i-au spus că trebuie să-şi fi închipuit toate astea sau i-au zis să nu mai îndruge prostii. Din ultimul grup făceau parte şi Veigar, şi Lilja, care erau furioşi şi pentru că îi înfricoşase pe băieţi în halul ăla. Ziceau că este isterică şi că mai bine îşi ţine gura până se linişteşte. O ţinuseră aşa toată noaptea trecută şi, din nou, în dimineaţa asta. Chiar şi pasărea, cocoţată pe acoperişul clădirii principale, îi întorsese spatele când a traversat curtea.

Aşezată pe banca şubredă de lemn din spatele căsuţei, Aldis îşi legăna picioarele înainte şi înapoi, aşteptând să i se potolească furia. Banca văzuse şi zile mai bune, aşa cum arătau cele trei adâncituri formate de fundurile care trecuseră pe aici. Tenişii ei apăreau şi dispăreau de sub bancă, apăreau şi dispăreau, şi de fiecare dată când reapăreau îi creşteau şi resentimentele. Acum avea o

gaură în vârful unuia. Primul lucru pe care avea să-l facă după ce se va fi mutat în oraş era să-şi cumpere o pereche nouă de pantofi eleganţi. Nimeni n-ar angaja-o într-un serviciu decent încălţată cu aceste chestii mizerabile. Stewardesele poartă tocuri, nu tenişi plaţi care se descompun în bucăţi. A tras un fum din ţigara pe care colegul de apartament, Steini, o răsucise pentru ea când o văzuse în ce hal era. Era un om care nu scotea decât câteva cuvinte şi, deşi ştia că ea nu prea fumează, ăsta fusese felul lui de a-i arăta lui Aldis că era de partea ei. Aldis a expirat un nor de fum pe care vântul l-a împrăştiat pe loc, ca şi când ar fi fost o jucărie pentru el.

— Ai una şi pentru mine?

Cu toată frământarea ei faţă de refuzul încăpăţânat al lui Veigar şi al Liljei de a o asculta, nu-l observase pe Einar apropiindu-se. Dar el păşise atât de uşor, nu ca tropăiala zgomotoasă a celorlalţi băieţi. Silenţiozitatea părea la el mai degrabă înnăscută decât studiată, amintindu-i lui Aldis de un documentar despre feline pe care îl văzuse odată.

Şi-a reprimat tusea.

— N-o am decât pe asta.

A îndepărtat ţigara pe jumătate fumată, atârnând, şi şi-a cules de pe buză un fir de tutun. Nu prinsese şmecheria cu

fumatul ţigărilor răsucite şi chiştocul pe care îl ţinea în gură era umed şi fleşcăit.

— Vrei să tragi un fum?

Einar s-a aşezat lângă ea şi a inhalat lacom.

— Doamne, cât mi-a lipsit asta!

— Mie îmi lipseşte zahărul. Visez la o sticlă mare de cola şi la nişte beţe de lemn-dulce.

Când Einar a vrut să i-o dea înapoi, Aldis a respins ţigara cu mâna.

— De fapt, eu nu prea fumez. Poţi s-o păstrezi.

El a zâmbit şi a tras adânc din ţigară, făcându-i capătul să pâlpâie roşu.

— E minunat. Îmi pare rău că nu-ţi pot plăti în dulciuri. De ce fumai, dacă de obicei nu fumezi?

— Sunt aşa de enervată, încât am crezut c-o să-mi fie mai bine. Speram că o să mă calmeze.

Aldis nu ştia dacă motivul era nicotina sau prezenţa lui acolo, dar dintr-odată a simţit cum mânia i se potoleşte, lăsând în urmă o moleşeală searbădă, ca o dâră murdară pe sufletul ei.

— Din cauza celor petrecute azi-noapte? Mi-a povestit Tobbi. Tremura ca o frunză când, în cele din urmă, s-a întors în dormitor.

Vântul îşi schimbase direcţia, suflând fumul spre Aldis. Fata a ridicat o mână ca să-l împrăştie, apoi a lăsat-o să cadă. Nu voia ca Einar s-o creadă demodată. Era destul de nasol că o prinsese purtând pantofii ăştia. Şi-a pitit picioarele sub bancă.

— A meritat-o. Dacă mi-ar fi ţinut spatele, nu mi-aş fi luat aşa un perdaf.

Ea şi-a lins buzele; aveau gust de ţigară.

— E complet idiot. E singura explicaţie pentru reacţia pe care a avut-o. Îmi vine să-l strâng de gât.

— Nu merită. Oricum regretă mult şi fără să-l sugrumi tu. Cu greu am putut să scot ceva de la bietul băiat.

Ţigara i-a ars buricele degetelor şi Einar a aruncat-o cu un bobârnac. Chiştocul a aterizat într-un strat de flori aşternut cu zăpadă murdară şi împodobit cu câţiva lujeri golaşi, rămaşi de vara trecută.

— Ce s-a întâmplat, de fapt? Toată lumea vorbeşte despre asta, dar nimeni nu pare să ştie nimic. Povestea devine tot mai ciudată, cu cât lumea încearcă să completeze golurile din ea.

— Mă îndoiesc că cineva ar putea-o face mai ciudată decât a fost în realitate.

Aldis îşi dorea să fi acceptat încă o ţigară răsucită de-a

lui Steini; în felul ăsta l-ar fi putut ţine pe Einar lângă ea un pic mai mult. Nu părea că ar vrea să plece undeva, dar, ca orice lucru plăcut, prezenţa lui acolo urma să se sfârşească prea repede.

— Nu trebuie să-mi spui, dacă nu vrei. Dar dacă vrei să te descarci, te rog, simte-te în largul tău.

Einar nu semăna cu niciunul dintre oamenii pe care îi întâlnise până acum: era cu adevărat interesat de ce avea ea de spus şi, când stăteau de vorbă, simţea că şi ea contează. De obicei, dădea peste oameni care îi vorbeau doar pentru că voiau să fie ascultaţi.

— Da, aş vrea. Sunt surprinsă că cineva se deranjează să mă asculte. Veigar şi Lilja nici măcar nu m-au lăsat să termin, că au şi sărit pe mine.

De-a lungul timpului, cei doi deveniseră tot mai tensionaţi. Aldis îşi amintea cu greu cum erau la început. Într-adevăr, niciodată nu fuseseră plini de viaţă şi amuzanţi, dar cel puţin erau corecţi. Acum deveniseră parşivi. Aldis observase că şi felul în care îi tratau pe băieţi era mai distant şi mai aspru. Pierderea copilului şi problemele cu banii despre care îi auzise pe muncitori bombănind se pare că puseseră o mare presiune pe ei; poate că se confruntau cu ameninţarea de a-şi pierde

proprietatea recent achiziţionată. Ce se va întâmpla cu băieţii în această situaţie? Şi cu muncitorii? Nu-şi făcea griji pentru ea; ar fi plecat pur şi simplu, aşa cum plănuise.

— Sunt nişte ipocriţi nenorociţi. Mi-e silă de ei numai când îi aud. Fie că predică milostenia creştină sau vin cu ceva total opus. Nu sunt convinsă că Iisus Hristos pe care-l slujesc ar fi bucuros să-i aibă de partea lui.

Einar a privit-o, aşteptând ca ea să continue, apoi a spus:

— Ţi-am promis că te ascult, dacă vrei să-mi povesteşti. Şi nu sunt credincios, apropo.

Acum, că avea un ascultător căruia îi păsa, povestea îi părea teribil de jalnică şi se temea că şi el ar putea crede la fel. Era jenată; îşi frământa degetele în poală şi începuse iar să-şi bălăngăne picioarele.

— Sună atât de prostesc. Dar în momentul ăla n-am simţit-o ca pe o glumă. Nici lui Tobbi nu i s-a părut aşa, deşi acum pretinde că nu-şi aminteşte. Era cineva acolo, cineva care l-a urmărit sau a intrat cu el în sala de mese. Oricum, habar n-am cum au pătruns acolo sau ce s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi intrat peste ei.

— Deci, nu ştii dacă era un bărbat sau o femeie?

În vocea lui Einar se simţea o urmă de îndoială, ca şi

când una ca asta i s-ar fi părut mai degrabă exagerată.

— Nu. A fost o pană de curent şi n-am putut vedea nimic.

— Este posibil să nu fi fost nimeni acolo? în afară de Tobbi, bineînţeles.

Aldis s-a cutremurat.

— Acolo era cineva, în mod sigur. Ştiu asta. Şi Tobbi ştie. Nu era singur când am intrat eu – mi-a spus şi el. Cred că vorbea cu acea persoană, când am dat eu buzna şi, cumva, acela a dispărut. Poate că a fost unul dintre băieţi, deşi nu cred.

Murea să-i povestească şi despre duhoarea oribilă de sânge pe care o simţise în aer în clipa în care totul se scufundase în beznă, dar s-a abţinut, de teamă că n-o s-o creadă. La fel şi în cazul şoaptelor cărora, dezorientată de întuneric, nu le putuse detecta sursa. A scrâşnit din dinţi fără să vrea când şi-a amintit scâncetul jalnic al lui Tobbi, deşi băiatul era destul de călit pentru vârsta lui. Aldis avusese parte de spaime la viaţa ei, dar până acum nu trăise niciodată ceva asemănător. Orbită de întuneric, tot ce simţise era prezenţa, în apropierea ei, a cuiva care voia să-i facă rău. Era foarte dificil să-şi găsească vorbele pentru a descrie această senzaţie. Oamenii nu vor să audă

nimic nefiresc sau greu de înţeles. Incidentul cu maică-sa îi demonstrase acest lucru şi încă o durea. Şi dacă propria ei mamă fusese în stare s-o trădeze, n-avea niciun motiv să-şi imagineze că alţii s-ar putea purta mai bine de-atât – oricât de drăguţ şi înţelegător ar fi părut Einar.

— Deci n-ai văzut, de fapt, pe nimeni?

Vocea lui Einar nu trăda nici batjocură, nici îndoială, întrebarea lui părea sinceră.

— Nu. Dar am auzit paşi şi o respiraţie precipitată şi mormăituri care păreau de ne-nţeles. Aproape ca o mârâială.

La început, când totul era cufundat în beznă, îi trecuse prin minte că ar fi putut fi un animal sălbatic. Oricât de ridicol ar părea acum gândul ăsta, zgomotele şi duhoarea asta sugerau.

— Şi mai era şi un miros oribil de sânge.

Aldis a hotărât că ar putea la fel de bine să-i spună şi asta, chiar dacă el o să râdă.

Dar Einar nu a făcut-o; s-a încruntat şi a privit-o cu seriozitate.

— Sânge?

— Da. Mirosul. Nu chiar sânge. Doar mirosul lui. Stătut. Puţind.

Vântul i-a zburătăcit peste faţă o şuviţă de păr; ea şi-a dat-o după ureche.

— Când a revenit curentul şi au sosit Steini, Hakon şi Veigar, am căutat peste tot, dar nu am văzut niciun strop. Nici Tobbi, nici eu nu sângeram, aşa că mirosul trebuie să fi venit de la hoţul ăla sau ce-o fi fost el. Pentru că a dispărut odată cu intrusul.

— Crezi că era rănit?

— Nu ştiu. Nu era nici măcar o picătură de sânge pe podea sau oriunde altundeva în clădire. Poate că mirosul venea din bandaje sau din haine.

— Eşti sigură că mirosea a sânge? Ar fi putut fi altceva?

— Nu.

Auzind cât de violent a sunat, Aldis s-a oprit. Când a început din nou să vorbească, vocea îi era mult mai blândă.

— Lucrez la bucătărie. Ştiu cum miroase sângele.

Nu voia să recunoască faptul că îi amintea de duhoarea pe care o simţise când născuse Lilja; duhoarea bietului bebeluş malformat şi a camerei unde fusese nevoită să cureţe.

— Desigur.

Einar s-a strâmbat uşor, ca şi când i-ar fi putut citi în

minte şi ar fi zărit pielea albă a nou-născutului, înfăşurat în scutecele lui.

— Au găsit urme de tălpi? Sau zăpada răscolită împrejur?

Aldis a scuturat din cap.

— Nu erau urme vizibile, dar asta nu înseamnă nimic. Lilja şi Veigar iau asta ca pe o dovadă că vorbesc eu prostii, dar afară era zloată şi chiar şi urmele mele dispăruseră.

A privit revoltată spre înălţimea văzduhului, ca şi cum cerurile ar fi fost de vină.

— Dacă jigodia aia mică de Tobbi ar fi spus adevărul, n-ar mai fi contat. Dar n-a vrut să vorbească, doar a dat din cap atunci când l-au luat la întrebări. Acum toată lumea crede că-s nebună.

— A privit.

— Dar nu sunt.

— Eu te cred. Dacă te consolează cu ceva.

O consola foarte tare: asta era tot ce avea nevoie.

— Mulţumesc.

Nu a vrut să spună mai mult, ca să nu pară siropos.

Einar şi-a întors privirea spre stratul de flori în care aterizase chiştocul de ţigară.

— Dumnezeule, aş ucide pentru încă o mahoarcă.

Aldis rămase tăcută, căci nu mai prea avea ce să facă în sensul ăsta. Probabil că şi el o spusese doar ca să schimbe subiectul. Era într-un fel uşurată, aşa că nu mai rămăsese mare lucru de adăugat. Îi spusese cum se întâmplaseră lucrurile; restul erau speculaţii, care nu adăugau nimic la această poveste.

— Sunt nişte ţigări într-o cutie din camera de zi a Liljei şi a lui Veigar. O curăţ în fiecare săptămână. O să şutesc una data viitoare.

Sigur că nu era deloc înţelept din partea ei, dar nu-i păsa. Nu vor observa niciodată că lipseşte o ţigară; niciunul dintre ei nu fuma şi, din câte ştia Aldis, n-aveau nici musafiri. Ţigările erau de acum uscate şi îşi pierduseră oricum gustul. Cel mai probabil, nu s-ar fi observat dacă fura câteva.

— N-o face. Nu pentru mine. Dar aş fi recunoscător dacă mi-ai lua un pachet când te mai duci în oraş, data viitoare.

Din buzunarul de la spate al pantalonilor a pescuit un portofel de piele, uzat.

— Am nişte bani. Suficienţi pentru un pachet.

— Ţi s-a permis să-ţi păstrezi portofelul?

Potrivit regulamentului, băieţii trebuiau să predea la

sosire toate bunurile personale. Valizele deteriorate erau confiscate fără prea mare ceremonial, iar cei doi le triau hainele, cărţile şi orice altceva ei sau părinţii lor consideraseră necesar pentru şederea acolo. Aldis asistase adeseori la această procedură şi văzuse cât de dureros era pentru băieţi să li se confişte singurul lucru care îi lega de casă şi de vechea lor viaţă. Dar regulile erau de înţeles când te gândeai că băieţii erau în stare să facă inclusiv contrabandă cu băutură, reviste pornografice şi orice altceva la care nu aveau acces la Krokur. Era aproape sigură că Lilja şi Veigar nu le permiteau să păstreze nici banii pe care îi aduseseră cu ei. Nu că aici ar fi avut posibilitatea să cumpere ceva, dar s-ar fi putut strecura la o cabină telefonică, să cheme un taxi şi să o şteargă. Sau să plătească pe unul dintre ei să facă vreun lucru interzis, de pildă să fure din cămară. Ştia că Veigar le reţinea amărâtele de chenzine pe care le primeau muncind ocazional la fabrica de peşte şi nu le restituia până la plecare.

— Nu le-am spus. Am minţit atunci când bătrânul m-a întrebat dacă mai am ceva la mine.

— De unde ştii că n-o să te pârăsc?

Einar a încremenit în timp ce-şi deschidea portofelul.

— Pur şi simplu, ştiu.

Băiatul a încercat să-i prindă privirea, dar atenţia ei era concentrată asupra fotografiei din buzunarul de plastic al portofelului.

— Cine e în poza aia? l-a întrebat ea, zgâindu-se la fotografie.

Einar şi-a închis portofelul cu un pocnet.

— Nimeni.

Părea enervat, dar probabil că s-a înşelat, pentru că în următoarea clipă a privit-o şi i-a zâmbit:

— Mama. Un pic patetic, aşa e.

— Nu, deloc.

Deşi chiar aşa era. Amândoi au fixat cu privirea portofelul maro din palma lui, până când Einar l-a îndesat înapoi în buzunar şi şi-a încrucişat braţele.

— Deci vrei să-ţi cumpăr ţigări? a întrebat Aldis cu prudenţă.

— Nu, nu acum. Poate data viitoare.

Nu i-a dat explicaţii de ce s-a răzgândit, iar conversaţia lor a devenit dintr-odată falsă şi stranie, deşi Aldis nu-şi dădea seama ce anume se schimbase. El şi-a luat la revedere şi a lăsat-o stând acolo, simţindu-se chiar mai rău ca înainte. Vântul îi răvăşea părul din spatele urechilor,

vălătucindu-i şuviţele în jurul capului, ca şi când acestea ar fi încercat să se elibereze. S-a străduit să le dea la o parte, însă în cele din urmă a renunţat şi a rămas aşa pentru o vreme, cu un vârtej de bucle rebele zburând în toate direcţiile.

Furia şi nefericirea se luptau pentru întâietate înăuntrul ei şi Aldis s-a întrebat dacă n-ar fi fost mai bine să fi murit, pur şi simplu, rămânând aici, pe bancă. Era destul de frig. Lumii poate că nu i-ar fi păsat de moartea ei, dar celor care se purtaseră urât cu ea le-ar fi părut rău şi ar fi regretat că nu se împăcaseră cu ea. Precum maică-sa, de exemplu. O merita. Dar Aldis nu se născuse ieri şi şi-a dat seama că viaţa nu era aşa. Cei mai mulţi abia dacă ar fi dat din cap, în semn că era tipic pentru ea; fusese întotdeauna cam naivă. Lilja şi Veigar ar fi avut în mod sigur această atitudine.

În cele din urmă, s-a săturat de sentimentul de dezgust. De ce-i tot lăsa pe alţii s-o amărască? Ea era cea care fusese în sala de mese seara trecută, nu cei care credeau că ştiu mai bine cum se întâmplaseră lucrurile acolo. Era ridicol să se lase înfrântă de prostia lor. Nu trebuia să se îndoiască de ea însăşi. Simţindu-se mult mai bine, şi-a tras gluga pe cap, iar părul sălbatic i s-a liniştit într-o clipită,

revenind la locul lui ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Odată perspectiva revizuită, a ochit sub bancă, imediat ce s-a ridicat în picioare, portofelul maroniu al lui Einar.

Aldis l-a ridicat, l-a răsucit în mâini şi a şters câţiva fulgi de pe spate. Rămăsese privindu-l, întrebându-se dacă trebuie să alerge după Einar ca să i-l dea înapoi sau să folosească ocazia pentru a arunca o privire la poza pe care el nu voise să i-o arate. După ce a verificat să nu fie nimeni în preajmă, a deschis portofelul. Fotografia era acolo, în spatele plasticului zgâriat, opac. Dar în poză nu era mama lui. Era Einar alături de o tânără care zâmbea larg la cameră şi îşi ţinea braţele înfăşurate în jurul gâtului lui. Era incredibil de frumoasă: ochi sălbatici cu gene dese, pometi înalţi şi buze pline, care dezveleau nişte dinţi albi, mari. Semăna, mai mult decât orice altă persoană întâlnită vreodată de Aldis, cu un model dintr-o revistă de modă, iar strălucirea ei părea să-l fi contaminat şi pe Einar, care arăta în poză chiar şi mai bine decât în realitate. Totuşi, Aldis s-a trezit holbându-se mai degrabă la prietena lui. Frumuseţea ei a înciudat-o pe Aldis, oricât de prostesc era lucrul ăsta. Nu era treaba ei că Einar avea o prietenă; ar fi trebuit să fie bucuroasă că fata era răpitoare, şi nu vreo slută. Şi totuşi... Murea de curiozitate să ştie numele ei,

cine era şi dacă mai erau împreună. Reacţia lui atunci când Keli o numise târâtură sugera cu certitudine că da. Cu siguranţă, nimeni nu s-ar fi bătut pentru onoarea unei foste.

Înainte de a-şi da seama ce face, Aldis a început să scotocească prin portofel. Unul dintre primele lucruri pe care le-a scos a fost cardul lui de identitate. Nitul de cupru care închidea buzunarul de plastic săpase o adâncitură în piele şi crăpase cardul de identitate. A reuşit să-l aşeze la loc, exact în aceeaşi poziţie. Dar gândurile i-au fugit când a văzut ultimele două cifre ale anului de naştere tipărit cu roşu în colţul din dreapta sus.

Nu-i de mirare că Einar părea mai matur decât ceilalţi băieţi. Avea optsprezece ani, mai apropiat ca vârstă de ea decât de băieţii mai mici. Aldis a ridicat cardul spre soarele iernatic şi apos, ca să verifice dacă anul fusese cumva modificat – nu era ceva neobişnuit ca puştii minori să fluture carduri de identitate false, ca să intre în cluburi de noapte – dar nu era. Falsurile trec rareori proba luminii zilei, deşi sunt destul de reuşite ca să-i păcălească pe paznicii de la cluburile slab luminate. A lăsat jos actul, convinsă că era original.

Deci Einar avea optsprezece ani, mergea pe

nouăsprezece, cu aproape trei ani mai mare decât prevedea regulamentul. Locul era destinat băieţilor cu probleme, însă prea mici ca să fie trataţi precum infractorii adulţi. Un băiat de optsprezece ani care comisese un delict ar fi trebuit trimis în puşcărie.

Cu mâini tremurânde, Aldis a îndesat cardul de identitate la loc şi a închis portofelul. Apoi l-a pus cu grijă sub bancă. Nu voia ca el să ştie că Aldis îl găsise, fiindcă şi-ar fi dat seama imediat că ea se uitase înăuntru. Nu, era mai bine aşa. O să-şi dea seama că nu mai are portofelul, o să se întoarcă aici şi o să-l găsească pe jos, fără s-o bănuiască pe ea. A respirat uşurată. Nu trebuia ca el să afle vreodată că-l căutase în portofel.

Capitolul 12

Doamna în vârstă se descurca destul de greu cu sacoşele, în timp ce se căznea să deschidă uşa pe care vântul era tot atât de hotărât s-o ţină închisă. Sărind din maşină, Odinn a alergat spre ea, a apucat uşa grea şi i-a ţinut-o, ca să se poată strecura înăuntru, pe lângă el.

— Ce furtună!

Fără să aştepte vreun răspuns, bărbatul i-a strigat lui Run să se grăbească. Venind de la maşină, fetiţa mergea cu atenţie, ţinându-se cu greu pe picioare. Nu era deloc surprinzător, având în vedere că de dimineaţă insistase să-şi pună pantofii de vară. Odinn renunţase de mult să mai încerce s-o convingă ce anume să poarte, ajungând la concluzia că, în cele din urmă, va învăţa din propriile greşeli. Sau cel puţin aşa credea, deşi ştia prea bine că mâine-dimineaţă se vor afla în faţa aceleiaşi dileme şi până atunci greşelile zilei care trecuse vor fi deja uitate.

— Cum este fetiţa? Nu se simte singură aici, fără copii în împrejurimi? Abia dacă sunt câţiva adulţi, din ce văd.

Bătrâna privea cum Run se desprinde de stâlpul de beton şi începe să-şi croiască drum spre căldură şi

adăpost, pe ultimii câţiva metri alunecoşi.

— Este bine, mulţumesc.

Odinn a fluturat încurajator din mână spre Run. Desigur că ar fi putut să meargă şi s-o ajute, dar simţea că astfel i-ar fi transmis un mesaj greşit. Alesese pantofii ăia, în ciuda avertismentelor lui, şi acum trebuia să plătească preţul.

— Nu ştiu dacă i s-ar fi potrivit mai mult să fie toată ziua înconjurată de copii. Mai ales în perioada asta, când încearcă să se acomodeze cu ideea pierderii suferite. Mai târziu ar putea fi o problemă, dar până atunci să sperăm că se va muta mai multă lume în zonă – şi în clădire.

— Da, cred că da.

Bătrâna nu părea totuşi convinsă. Dar era bucuroasă probabil că avea ocazia să-şi tragă puţin respiraţia şi să pălăvrăgească niţel, din moment ce nu dădea niciun semn că ar pleca. Poate că spera la un ajutor cu bagajele.

— Spune-mi, Odinn, tu repari ceva prin casă zilele astea?

Odinn s-a uitat spre Run, care mai avea numai câţiva paşi ca să ajungă.

— Eu? Nu. De ce mă-ntrebaţi?

Amintirea ferestrei deschise şi dâra de miros de ţigară i-au revenit în minte şi inima a început să-i bată.

— Am auzit tropăituri pe casa scării în dimineaţa asta, după ce ai plecat, şi apoi bătăi în ţeavă. Sau cel puţin aşa a sunat. Dar când m-am uitat pe palier n-am văzut pe nimeni şi nici n-a răspuns cineva, când am strigat. M-am gândit că poate ai lăsat tu înăuntru ceva meşteri. Până acum găseam mereu un anunţ în cutia poştală, când mai veneau oameni de-ai fratelui tău. Poate c-a uitat de data asta.

Ochii de un albastru apos ai femeii i-au întâlnit privirea. Vârsta amestecase culoarea irisului cu albul ochiului.

— Aşa trebuie să fi fost, ce zici? Nu se poate să fi fost cerşetori. Suntem prea departe de stradă şi, oricum, n-ar găsi nimic de furat pe aici.

— Aş fi foarte surprins dacă ar găsi.

Odinn se străduia să zâmbească.

— O să-l sun pe Baldur, să-l întreb. Cred că pur şi simplu a uitat să ne anunţe.

Run a făcut un salt mare, care era aproape să se termine prost, şi s-a repezit să intre pe uşă. Fără să spună un cuvânt, şi-a înlăturat zăpada de pe umeri, şi-a scuturat fulgii din păr şi apoi a tropăit din picioare. Când a terminat, pe podea se făcuse deja o băltoacă.

— Vai de mine!

Bătrâna îi zâmbea lui Run, care nu şi-a ridicat privirea.

— Nu ai încălţări de iarnă, dragă? Astea nu-s puţin cam alunecoase?

Treaba asta cu greu ar fi putut-o încuraja pe Run să intre în conversaţie. Odinn a intervenit.

— Suferă baba la frumuseţe.

— A luat bătrânei sacoşele, care nu erau atât de grele pe cât păreau când se luptase ea cu uşa.

— Vi le duc eu înăuntru.

A refuzat o ceaşcă de cafea, invocând oboseala, după o zi lungă.

— Poate îmi spui şi mie ce-a zis fratele tău, a adăugat bătrâna, cu teamă în voce, înainte de a se despărţi de ei.

— Aşa o să fac.

— Mă gândesc să chem poliţia, dacă o să continue aşa. Este foarte deranjant să fii singur în clădire, cu tot felul de străini bubuind pe aici.

Pe scări, în drum spre apartament, Run l-a întrebat despre ce vorbea femeia. Odinn a încercat să ascundă efectul pe care îl avuseseră asupra lui cuvintele singurei lor vecine.

— Oh, se pare că astăzi au fost pe-aici nişte muncitori – probabil ca să termine şi celelalte apartamente. Era un pic supărată din cauza zgomotului.

— Au avut ciocane?

Run se afla cu câţiva paşi în faţa lui, ca de obicei. Era mai iute de picior şi, în general, mai în viteză.

— N-am auzit nicio bocăneală, a zis ea.

— Se pare că mai ales au tropăit în sus şi-n jos pe scări. Oricum, nu aveai cum să-i vezi, fiindcă nu erai acasă în momentul ăla.

— Poate o să-i aud mâine.

— Ha?

Odinn şi-ar fi dorit ca ea să înceteze cu vorbăria cât timp urcau scările. După ce stătuse luni de zile în spatele unui birou, el nu era deloc în formă şi, deşi nu se îngrăşase, îşi pierdea suflul dacă trebuia să urce scările şi să vorbească, în acelaşi timp.

— Mâine e zi de instruire a personalului la şcoală.

A încetinit pasul şi s-a uitat la el.

— Ai uitat? Ţi-am dat un bilet săptămâna trecută.

— Da. Desigur, desigur. Am uitat.

Şi-a amintit că pusese biletul jos, fără să-l citească.

— Fir-ar trebuia să ne fi oprit la magazin. Nu cred că avem destulă mâncare pentru tine, pentru mâine. Poate că o să lucrez doar o jumătate de zi şi te duc undeva să mănânci la prânz. Cum ţi se pare?

— În regulă.

Odinn nu-şi putea da seama dacă îi făcea plăcere sugestia lui – poate că voia să-şi petreacă toată ziua singură acasă. La vârsta ei, el ar fi preferat să fie lăsat să zacă în pace decât să-l aibă pe taică-său tot timpul în ceafă, căutând modalităţi prin care să-l distreze.

— Tu decizi. O să facem cum vrei tu. Ca întotdeauna.

Nu minţea.

Run a fornăit, sprintând pe ultimele câteva trepte. Odinn n-a întrebat cum ar fi trebuit să interpreteze asta. Probabil că mama ei ar fi ştiut, dar el făcea tot posibilul ca să evite orice comparaţii cu ea; ştia foarte bine care ar fi fost rezultatul. În timp ce aştepta pe palier, Run nu părea că şi-ar trage sufletul, dar nici că dă vreo atenţie ofertei tatălui ei. Şi-a scos paltonul, l-a aruncat pe podea şi a plecat în camera ei, fără un cuvânt. Ca de obicei. Într-o bună zi, trebuia să aibă o discuţie cu ea despre dezordine, dar acum erau mult mai importante alte aspecte ale recuperării ei.

Apartamentul era întunecat, rece şi neprimitor. Odinn a aprins în grabă lumina şi a pornit televizorul, deşi nu intenţiona să se uite la ceva anume. Apoi a scos telefonul şi a format numărul lui Baldur, de teamă că va uita să-l sune, aşa cum îi promisese bătrânei doamne. La capătul celălalt, ţârâitul a continuat destul de mult timp, iar Odinn a aşteptat răbdător, stând la fereastra camerei de zi şi privind afară, la peisajul sterp.

În momentul în care fratele lui a răspuns, în telefon s-a auzit un zgomot asurzitor şi aproape că nu l-a mai auzit din cauza interferenţelor care te zgâriau pe creier.

— Ce s-a întâmplat? Sunt cam ocupat.

— Nu te ţin mult. Disa, de la parter, i-a auzit pe unii prin bloc. M-a rugat să te întreb dacă ai trimis pe cineva la muncă pe aici.

Baldur a râs.

— Nu, prietene. Ne grăbim să terminăm un depozit. Dacă vreunul dintre băieţii mei a fost pe acolo în loc să tragă tare aici, îl dau afară pe loc.

— Înţeleg. Poate că a fost vreun agent imobiliar, cu clienţii la vizionare?

— Puţin probabil. Nu au cheile de la bloc.

Şuieratul de înaltă frecvenţă s-a intensificat, iar

Odinn a trebuit să îndepărteze telefonul de la ureche, până când zgomotul s-a diminuat.

— Ce gălăgie oribilă! Nu te-a asurzit?

Incapabil să se gândească la orice alt motiv rezonabil pentru zgomotele din bloc, Odinn nu voia să-l implice pe fratele lui mai mult de-atât. Nu voia ca Baldur, care îl ştia mai bine ca oricine, să-şi dea seama că ceva era în neregulă. Nu cu mult timp în urmă, vorbele Disei nu l-ar fi afectat în niciun fel. Ultimul lucru pe care îl dorea era ca Baldur să afle că el suferea de epuizare mentală şi se întâlneşte cu un psiholog.

— Ce?

— Am spus: n-ai surzit? a răcnit Odinn.

— Hei, ia-o uşor, glumeam.

Baldur o ordonat ceva cuiva din spatele lui, apoi a adăugat:

— Trebuie să mă întorc la treabă, dar ia ascultă, de ce nu veniţi la cină vineri, tu şi Run? Sigga o să fie sigur încântată; s-a cam supărat pe mine zilele astea, că am stat prea puţin pe-acasă. Poate că lui Run i-ar plăcea să rămână la noi peste noapte? I-ar ţine companie Siggăi în *caz* că eu ar trebui să plec la treabă pe nepusă masă. Ar fi bine pentru ea să mai aibă din când în când femei prin preajmă. Ar putea şi să se ducă la mall la Kringlan sau orice ar vrea să facă ele, ca fetele.

Odinn a zâmbit în sinea lui. Pe Run o interesa prea puţin treaba cu mersul la cumpărături. Dar poate că i-ar fi plăcut mai mult să meargă la mall fără el.

— Sună bine. Aşa facem.

Şi-au luat la revedere şi Odinn a închis. A continuat să se zgâiască pe fereastră, la vremea de afară: nu aveai în fiecare zi ocazia să vezi efectiv vântul. Zăpada învolburată îmbrăca furtuna în alb, dând formă unui inamic de obicei invizibil. Printre rafale, putea să-şi imagineze vag peisajul

din depărtare, înainte ca acesta să fie din nou înghiţit de furtună.

Gândurile lui Odinn s-au îndreptat spre cei doi băieţi care muriseră în maşină cu atâţia ani în urmă, probabil pe o vreme ca asta. De ce nu ieşiseră când îşi dăduseră seama că aerul era încărcat cu gaze de eşapament toxice? Poate că vremea era atât de rea, încât preferaseră să se cuibărească la căldură, în ciuda fumului, sau poate că nici măcar nu înţeleseseră în ce pericol erau. Scotocise prin arhivele ziarelor, dar nu găsise nimic în afara rapoartelor iniţiale despre accident. Nici nu reuşise să pună mâna pe vreun document referitor la anchetă; probabil că fuseseră distruse sau pierdute acum multă vreme. Părinţii lui Tobbi muriseră, ca şi mama lui Einar. Odinn nici măcar nu încercase să-l găsească pe taică-său, un militar american care, după ce-şi făcuse stagiul în Islanda, se întorsese acasă fără să lase nicio adresă.

Ceea ce Odinn ştia cu siguranţă era faptul că aceste gaze erau periculoase pentru cei care stăteau într-o maşină cu ţeava de eşapament înfundată. Tot citind pe tema asta, dăduse peste o istorie tragică, despre un bebeluş din Canada. Neprevenit asupra riscului, tatăl pornise motorul, astfel încât pruncul să nu stea în frig cât

timp deszăpezea el maşina şi curăţa parbrizul. Când a intrat şi el în maşină, era deja prea târziu. De asemenea, Odinn citise că în unele cazuri oamenii încearcă un soi de euforie înainte de a avea crampe musculare şi a-şi pierde cunoştinţa. Poate că băieţii muriseră fericiţi.

Atenţia lui Odinn a fost distrasă de la fereastră de o gălăgioasă pauză de publicitate. În starea proastă în care se afla, nu putea să suporte spotul săltăreţ care îndemna cu agresivitate publicul să cumpere, să cumpere, să cumpere vreo prostie fără de care ar putea trăi oricine. Şi-a dat brusc seama cât de mult îi lipsea fostul serviciu; zarva care se auzea pe fundal când vorbise la telefon cu fratele lui i-a amintit cât de mult îi plăcea să lucreze în mediul acela plin de energie. Un loc unde erau construite lucruri, iar rezultatele muncii lor erau vizibile şi tangibile de la zi la zi. Şi unde nu se pomenea niciodată nimic despre suferinţă sau moarte.

— Ce avem la cină?

Run s-a ivit din camera ei, căscând.

— Hotdogi. Cum ţi se pare?

— Foarte bun. Îmi place tot ce găteşti.

Deşi n-ar fi putut să-şi onoreze eforturile din bucătărie cu titulatura „gătit”, a simţit totuşi înăuntrul lui o căldură

care îl făcea să radieze. Run l-a urmat în bucătărie.

— Ce-a zis Baldur? Muncitorii lui au lucrat ceva aici?

Fericirea a lăsat locul unei cunoscute senzaţii de spaimă. Run urma să fie singură acasă a doua zi şi părea foarte posibil că o să audă şi ea aceleaşi zgomote ca Disa – presupunând, desigur, că bătrâna nu se înşelase.

— Nu era sigur. Poate că da. Dar ştii ceva? Ne-a invitat la cină vineri şi m-a întrebat dacă n-ai vrea să rămâi la ei peste noapte. Să mergi la cumpărături cu Sigga sau aşa ceva, distractiv.

Ea s-a strâmbat când a auzit de partea cu mersul prin magazine.

— Sunt pentru. Dar nu vreau să merg la Kringlan. Am deja prea multe din toate.

Odinn s-a simţit emoţionat. În mod sigur, fiică-sa nu era lacomă. Dulapul ei semăna cu un şifonier de hotel, în care încăpea conţinutul unei valize mici. Şi nici nu avea o grămadă de jucării, aşa cum văzuse în camerele altor copii. Nu deţinea acum mai multe lucruri decât atunci când se mutase la el. De câteva ori se oferise să o ducă la magazine de jucării, dar refuzase mereu, cu o sinceră lipsă de interes. Când rămânea cu ale ei, se distra de cele mai multe ori cu o micuţă consolă de jocuri sau citind o carte.

După aceea, se uitau împreună la televizor sau se jucau Snakes şi Ladders[5] – unul dintre marii favoriţi. Se băga şi el să joace, deşi îl găsea incredibil de plicticos, dar bucuria ei era tot ce conta.

— Tu decizi, scumpa mea. Dacă nu vrei să mergi la cumpărături, nu te obligă nimeni.

— Ştiu.

Run a strâmbat din nas imediat ce a intrat în bucătărie, iar Odinn nu putea s-o contrazică: din coşul de gunoi pe care uitase să-l golească în graba de dimineaţă, venea un miros de putregai. A legat punga care dădea pe-afară şi a dus-o pe palier. Printre toate elementele de minimalism modern, ghena rămăsese strident de demodată, dar îşi făcea bine treaba. Deschizând-o, a simţit o miasmă persistentă de gunoi stătut. A pus punga în gaură şi era gata s-o arunce, când i s-a părut că aude pe coloană ecouri de voci. Instinctiv, s-a tras înapoi, apoi, ignorând duhoarea, s-a tras mai aproape, ca să audă. Poate că se înşelase; poate că sunetele fuseseră provocate de vidul format când a deschis trapa. Dar nu, era un zgomot inconfundabil de voci. Odinn nu putea înţelege cuvintele; mai degrabă se auzeau şoapte; probabil că o gaşcă de

[5] Snakes şi Ladders este un joc clasic, pe tablă, între doi sau mai mulţi jucători. (N.t.).

copii tâmpiţi care se strecuraseră acolo ca să fumeze sau să facă unora vreo farsă. Nu puteau să găsească şi ei alt loc? La ce naiba s-or fi gândit, să facă tot drumul până aici, în fundătura asta nenorocită, ca să se ascundă în debaraua de tomberoane? în zonă se aflau o mulţime de construcţii mult mai tentante unde s-ar fi putut adăposti.

Odinn a aruncat punga şi, după aceea, a strigat:

— Hei, voi de colo! Daţi-i naibii drumul de aici!

Când punga a căzut în tomberonul de la capătul ghenei s-a auzit o bufnitură, urmată de o tăcere bruscă. Odinn nu era pe deplin satisfăcut; ar fi vrut mai degrabă să audă o uşă trântită sau zarvă.

— Ştergeţi-o! a strigat el. Sau chem poliţia. E proprietate privată.

Cât de bătrânesc şi pompos sunase treaba asta! Dacă ar fi fost adolescent şi ar fi auzit aşa ceva, s-ar fi prăpădit de râs.

Dar n-a râs nimeni. Nu se auzea nimic, în afară de uşorul zgomot de aspiraţie venit din coloana ghenei.

— În regulă, atunci o să-i chem pe poliţişti.

— Tati, de ce strigi? Ce s-a întâmplat?

Run stătea în uşă, privindu-l înfricoşată.

— Nu-i nimic, iubire. Doar nişte puşti în debaraua

tomberoanelor. Îi goneam. N-ar trebui să stea acolo.

— Dar ce fac în locul ăla?

De pe chip nu-i dispăruse cu totul expresia de îngrijorare.

— Adolescenţii pot fi un pic ţicniţi.

Odinn era gata să mai adauge ceva, când a fost deturnat de reluarea şoaptelor. Nu s-a putut reţine să nu-şi îndrepte urechea spre ghenă, deşi vedea cum fiica lui cască ochii şi cum expresia de pe faţă îi devine tot mai descurajată. Nu putea distinge niciun cuvânt, însă din când în când auzea o chicoteală. Dintr-odată, a fost sigur că acolo se afla o singură persoană. Şoaptă, şoaptă, chicotit, chicotit. Nu putea fi sigur, dar i s-a părut că aude vocea spunând: *Aşteaptă tu să vezi,* ca atunci când ameninţi un copil mic, doar că nu era nimic copilăros în felul în care era rostită. Fără să mai aştepte să audă şi altceva, a trântit uşa de la ghenă, a împins-o pe Run în casă şi a încuiat uşa după ei. Chicotitul nu transmitea nici urmă de amuzament, de genul: „Hi, hi, e un tâmpit de adult acolo”. În schimb, lui Odinn i s-a părut că şi vorbele, şi râsul suprimat erau pline de răutate şi nu voise să le audă şi fata lui. Destul că îl înfricoşaseră pe el.

O jumătate de oră mai târziu, îşi lua la revedere de la

doi poliţişti. Îl întrebaseră dacă nu cumva băuse sau fumase sau dacă lua medicamente, pentru că zăpada din faţa uşii de la debaraua pentru tomberoane arăta fără dubiu că nimeni nu pusese piciorul acolo. Zgomotele nu fuseseră decât în imaginaţia lui. Odinn ar fi dorit s-o cheme pe Run din camera ei, ca să-i confirme povestea, dar n-avea de gând ca ea să afle despre lipsa urmelor din zăpadă.

— Poliţiştii au reuşit să-i trimită pe adolescenţi acasă? s-a iţit Run.

— Fugiseră când, în cele din urmă, a ajuns şi poliţia. Poate c-au auzit sirenele.

— N-au venit cu sirene. Am văzut maşina sosind.

— Păi, i-am avertizat că o să sun la poliţie, aşa că trebuie să fi fugit.

În mod evident, Run nu l-a crezut, ceea ce nu era deloc surprinzător, având în vedere că nici el nu credea ce spunea. A încercat să se consoleze cu gândul că, cel puţin, oricine ar fi fost în debaraua tomberoanelor plecase acum. Dar consolarea a fost de scurtă durată. Necunoscutul ar fi putut să se întoarcă. Poate că era aceeaşi persoană – sau aceleaşi persoane – pe care o auzise Disa. Odinn s-a uitat la încuietoarea nesigură care îi separa de restul clădirii.

Mâine va cumpăra un zăvor pentru uşă. Şi ar fi fost mai bine să sune şi să spună că e bolnav, fiindcă nu era chip ca Run să rămână singură acasă.

Capitolul 13

Odinn ştia că trebuie să se concentreze asupra vizitei, dar gândul îi zbura spre biroul unde Run era supravegheată de Dilja. Când venise momentul să sune şi să spună că era bolnav, nu prea i-a convenit, aşa că o luase pe fiică-sa cu el la serviciu. Şi, desigur, nu îl încântase nici perspectiva de a rămâne el însuşi în apartament.

Totul mersese ca uns; Run se purtase ca un înger, jucându-se pe computerul dintr-un birou liber din apropiere. Niciunul dintre colegi nu făcuse vreo remarcă şi nici nu întrebase de ce îşi adusese fata cu el la birou, pentru că îi cunoşteau cu toţii situaţia. S-a simţit enervat când le-a observat expresia de milă de pe chip. Nu era nevoie să le pară rău pentru el şi Run; se vor descurca, orice s-ar întâmpla.

Din când în când, ridica privirea de la ce lucra şi, de parcă s-ar fi vorbit, ridica şi ea ochii şi schimbau zâmbete conspirative. Câteodată, parcă ar fi împărţit acelaşi gând: *totul o să fie în regulă.* Dar când a venit ora prânzului şi el a trebuit să iasă pentru scurt timp, falsul sentiment de

siguranţă s-a evaporat imediat şi ar fi vrut mai mult decât orice să o ia pe Run cu el. Nici nu se punea problema să anuleze interviul, acum că reuşise, în sfârşit, să-l aranjeze. Bărbatul ăsta era prima persoană care acceptase să-i vorbească despre perioada petrecută de el la Krokur, iar Odinn nu voia ca el să se răzgândească. Până acum, toţi ceilalţi refuzaseră; şi, în ciuda faptului că lista era departe de a se epuiza, ancheta nu avea un început promiţător.

Odinn se aştepta ca întâlnirea să nu dureze mult, aşa că, teoretic, Run ar fi putut sta afară, în maşină. Dar era o zi atât de friguroasă, încât ar fi trebuit să lase motorul pornit, iar asta l-ar fi stresat îngrozitor, ştiind-o singură în maşină, în zăpada viscolită, îngrijorat că ţeava de eşapament s-ar putea înfunda. Lăsând-o în compania Diljei, alesese cel mai mic rău.

Încercând să lase gândurile deoparte, Odinn a ciocănit la uşa încercată de vreme. Pe sonerie fusese lipită o bandă de plastic, pentru a indica faptul că era defectă. Lemnul era atât de dur, încât Odinn parcă ar fi bătut într-o piatră. A ciocănit din nou, atât de tare, încât l-au durut nodurile îngheţate ale degetelor.

— A deschis o femeie de vârstă nedefinită. Părul aspru, fără culoare, arăta ca şi când fusese ciopârţit cu forfecuţa

de unghii. Purta un pulover bărbătesc, lălâu şi destrămat, care fusese cândva înveselit în jurul gâtului de un model strălucitor. Faţa cenuşie ca oţelul îi era străbătută de un hăţiş de riduri adânci, mai puţin pielea netedă din jurul gurii, care sugera faptul că viaţa îi dăduse rareori motive să zâmbească. Privindu-i buzele, Odinn se aştepta la ce era mai rău, însă frica i s-a dovedit nejustificată; avea dinţi neobişnuit de frumoşi şi albi.

— Tu eşti Odinn?

Previzibil, femeia avea vocea mormăitoare şi hârâită.

— Da, bună.

În timp ce i-a strâns mâna cu fermitate, el i-a simţit bătăturile din palmă.

— Tu eşti Kegga?

N-avea nicio şansă să ghicească adevăratul nume al femeii. Serviciile Sociale, care îl asistaseră pentru aranjarea interviului, îi furnizaseră numai un pseudonim.

— Presupun că ştii de ce mă aflu aici?

Femeia a dat indiferentă din cap. Numai cei care ajunseseră la capătul drumului căutau refugiu aici, aşa încât, ca administrator al acestui centru de reabilitare, trebuie să fi primit o mulţime de vizitatori mai ciudaţi decât acesta.

— Este în cameră şi e treaz. Ai venit să-l vezi pe Pytti, aşa-i?

— Ăăă, nu-i ştiu decât numele întreg, Kolfinnur Jonsson. Ăsta-i Pytti?

— Da.

Femeia a deschis uşa. Casa se afla pe Snorrabraut şi din afară nimic nu arăta că acolo ar fi altceva decât nişte apartamente obişnuite. Înăuntru, totuşi, a fost întâmpinat de inconfundabilul miros al instituţiilor de acest tip, o combinaţie între soluţie industrială pentru curăţenie, cafea refiartă şi geci ude atârnând în cuierul pleoştit din holişor.

— Nu trebuie să-ţi scoţi pantofii. Doar dacă vrei.

Odinn a hotărât să-i păstreze, dar a avut grijă să se şteargă bine pe picioare. În ciuda mirosului de soluţie pentru curăţenie, podeaua arăta în mod categoric murdară.

— Câte persoane locuiesc aici?

Judecând după gecile din cuier, trebuie să fi fost în jur de opt chiriaşi.

— În prezent, cinci. Fluctuaţia rezidenţilor este destul de mare. Nu rezistă oricine. Este dificil pentru ei să respecte regulile casei, iar încălcarea acestora duce la excluderea imediată.

Cele trei geci în plus trebuie să fi fost abandonate atunci când proprietarilor lor li se arătase uşa. Spera că asta se întâmplase vara. Era greu de imaginat cum ar putea supravieţui cineva pe străzi, în puterea iernilor islandeze, fără un palton. Chiar şi în zile călduroase părea un pic lipsit de inimă să-i dai afară pe oamenii fără adăpost. Se pare că femeia i-a citit gândurile.

— Nu poţi ţine un loc ca ăsta dacă oamenilor li se permite să se poarte ca şi cum sunt încă pe străzi sau în vreo casă de drogaţi. Nu este corect faţă de cei care chiar încearcă să întoarcă pagina în viaţă.

— A condus pe Odinn în afara holului, într-o zonă deschisă, amenajată pentru petrecerea timpului liber.

— Nu trebuie mult ca cineva să-şi piardă curajul în primele etape ale recuperării. Ştiu asta pe pielea mea.

Odinn n-avea idee ce-ar fi trebuit să-i răspundă. Sigur femeia nu se aştepta ca el să înceapă s-o chestioneze despre lupta cu propria dependenţă?

— Kolfinnur... adică Pytti, este de mult aici?

— Nu. Cam de trei luni. A venit aici de la centrul de tratament Hladgerdarkot. A stat acolo cam şapte sau opt luni, cred.

Femeia a deschis o uşă spre aripa dormitoarelor.

— Agga, de la minister, mi-a spus despre cererea ta.

Niciunul dintre cei care aveau legătură cu locul ăsta nu părea să-şi folosească numele adevărat, iar Odinn a cochetat cu ideea să se prezinte drept Oggi, când îl va întâlni pe Pytti.

— N-o să-l forţez, dacă n-o să vrea să stea de vorbă cu mine. Am priceput că a fost dorinţa lui, dar înţeleg şi că scormonirea trecutului poate fi dificilă.

— E destul de relaxat în privinţa asta.

S-a oprit şi s-a întors spre el.

— Nu contează ce cred eu, dar o să-ţi spun oricum.

— Desigur.

Fără să vrea, Odinn a făcut un pas înapoi, căci femeia a venit dintr-odată deranjant de aproape.

— Te nemulţumeşte faptul că o să vorbesc cu el?

— Nu ştiu ce să zic. Ceea ce mă deranjează este riscul ca cele două idei pe care o să i le plantezi în minte să aibă un efect negativ asupra abstinenţei lui.

Brusc vehementă, a ridicat degetul arătător şi a spus:

— Vină.

Apoi a ridicat mijlociul şi a adăugat:

— Perspectiva banilor.

A ţinut degetele în aer, atât de aproape încât ar fi putut

să-l ciupească pe Odinn de nas.

— Ce vrei să spui prin „vină”?

Femeia a coborât mâna.

— Unul dintre cele mai importante lucruri ca să scapi de o dependenţă este să-ţi asumi responsabilitatea pentru propria viaţă. Nu să fii copleşit de autocompătimire şi să rumegi mereu pe cine sau pe ce să dai vina. Înţelegi?

— Nu sunt sigur.

Ar fi fost uşor să pretindă că pricepe, dar Odinn se temea că femeia o să-i pună întrebări şi o să-l demaşte.

— Dacă cineva suferă o nedreptate, nu ar trebui să aibă dreptul la o compensaţie? Indiferent de calea pe care a ales-o în viaţă. Cel puţin asta-i părerea mea, a continuat Odinn.

Nările ei au fremătat într-o respiraţie adâncă.

— Nu neg asta. Ceea ce spun este că atunci când dependenţii încearcă să se adune, trebuie să privească în viitor şi în propriile lor inimi. Fiecare are o poveste tristă, întotdeauna există cineva cu o situaţie mai proastă decât a noastră. După cum îţi dai seama, nici în visurile noastre cele mai rele nu am vrea să sfârşim astfel. Dar dacă începi să cauţi scuze pentru problema ta, fie vei afla că te-ai născut dependent, fie că viaţa a fost crudă cu tine chiar

din prima zi. Sau ambele. Apoi vei fi atât de deprimat din cauza nedreptăţii, încât vei sfârşi tăvălindu-te de mila ta. Ai tot dreptul despre care vorbeşti, nu zic nu, dar asta nu va schimba nimic. Vei fi la fel de distrus ca şi până acum.

— Nu am intenţia să încurajez tipul ăsta de reacţie. În orice caz, nu deliberat.

Odinn se întreba dacă el însuşi ar putea atinge nivelul de stoicism pentru care pleda ea. Probabil că nu.

— Nimic nu a mers până într-acolo încât să sugereze că băieţii au fost prost trataţi la Krokur. De fapt, sper ca Pytti să confirme lucrul ăsta. Plănuiesc să stau de vorbă şi cu alţi băieţi, dar numărul acestora va depinde mai degrabă de ceea ce spun ei.

Femeia a scos un chiţăit, parcă ar fi râs.

— Zici că n-au fost trataţi rău. Eşti optimist.

— Te referi la Breidavik şi locuri de tipul ăsta? Sper că astea au fost excepţiile, nu regula.

— Speră mai departe. Asta n-o să afecteze cu nimic faptul că dacă vrei să ai grijă de copii aşa cum trebuie, trebuie să-i iubeşti. Iar oamenii par incapabili de asta când vine vorba de copiii altora. Mai ales dacă sunt obraznici sau dificili, sau neobişnuit de vulnerabili. În general te descurci când e vorba de copii mici, însă adolescenţii n-au

avut şi nu vor avea niciodată nicio şansă cu străinii. Este foarte simplu.

Odinn n-a mai vrut să-i amintească de nenumăratele adopţii care au adus fericire copiilor din întreaga lume, din moment ce ea se referea, în mod sigur, la cazuri în care copiii erau plasaţi, pentru scurte perioade de timp, în locuri unde nu existau alţi membri ai familiei lor. În plus, avea dreptate. Comportamente pe care le treci cu vederea în cazul propriei progenituri sunt greu de tolerat în cazul progeniturilor altora. Dacă Run ar fi fost un musafir în casa lui, aproape sigur şi-ar fi pierdut cumpătul pe parcursul frecventelor ei schimbări de dispoziţie sau din cauză că era teribil de dezordonată.

Femeia s-a întors pe călcâie, a plecat pe coridor tropăind şi a ciocănit, destul de tare, într-una din uşi. Răspunsul a fost nedesluşit, dar – se pare – inteligibil pentru Kegga, care a deschis uşa.

— Aici este. Sunt în faţă, dacă ai nevoie de mine.

A plecat, fără să facă prezentările sau să bage capul pe uşă, ca să se asigure că Pytti era într-o stare potrivită pentru a primi vizitatori.

— Intră.

Era varianta masculină a răguşelii Keggăi. Bărbatul

şedea pe un divan îngust, care părea achiziţionat de la târgul de paturi uzate. Faţa de pernă cu model de trandafiri se bătea cap în cap cu plapuma în dungi şi cearşaful roz, iar restul mobilei beneficia de aceeaşi nepotrivire între piesele adunate de la magazinul de caritate al Bunului Păstor[6]: măsuţă de toaletă, scaun, un birou micuţ şi o comodă potrivită, în care cu greu ar fi încăput şosetele şi chiloţii unui om obişnuit, dar probabil mai mult decât nimerită pentru cele câteva zdrenţe pe care le deţineau ocupanţii acestor camere. Pe uşa comodei atârna o poză mică a Salomeei, primind pe o tipsie de aur capul lui Ioan Botezătorul. Mesajul era clar: „Şi tu crezi că viaţa *ta* e de rahat”.

Omul a arătat spre scaunul rahitic, iar Odinn s-a aşezat, sperând că acesta îi va susţine greutatea. Scaunul a pârâit, dar n-a cedat. Odinn s-a prezentat, iar celălalt i-a spus pseudonimul său.

— Mi s-a spus că eşti dispus să vorbeşti cu mine. Sper că nu a fost o neînţelegere. N-o să te deranjez mult timp, promit.

Bărbatul a râs, iar Odinn a văzut că, în ceea ce priveşte treaba cu dinţii, acesta nu fusese atât de norocos precum

[6] Surorile Bunului Păstor – instituţie religioasă romano-catolică, fondată în 1835, în Franţa. (N.t.).

Kegga. Avea un dinte da, unul ba, şi cei care rămăseseră erau maro sau decoloraţi. În mod sigur îşi spărsese nasul de mai multe ori, fără să beneficieze de asistenţă medicală, şi chiar şi urechile păreau să-şi fi primit partea lor de abuzuri.

— Să mă deranjezi? Dragul meu băiat! N-am nimic mai bun de făcut astăzi; sau în oricare altă zi, dacă asta ar avea vreo importanţă.

Odinn a observat că în încăpere nu exista nicio formă de divertisment: niciun televizor, computer sau radio, nici măcar o carte.

— Nu poţi să ştii niciodată.

— Trebuie să merg la o întâlnire diseară, dar în afară de asta, sunt liber. Liber ca o pasăre.

Bărbatul a mugit într-un râs, care a sfârşit repede cu o tuse horcăită.

— O întâlnire?

La început, Odinn a crezut că omul glumeşte, însă pe urmă şi-a dat seama că trebuie să se fi referit la o întâlnire AA.

— Este în regulă să începem?

Se grăbea să termine interviul, inconfortabil că se găseşte atât de aproape de o tragedie umană prea târziu

de reparat. Tot ce putea să spere acest om pentru viitor era o îngrijire pe termen scurt.

— Sunt numai urechi.

Pytti părea amuzat de propriul sarcasm.

— Aşa.

Odinn şi-a scos notiţele din buzunarul jachetei.

— Desfăşor o anchetă preliminară despre felul în care au fost trataţi copiii de la Krokur. Verific dacă nu a fost ceva asemănător cu ce s-a petrecut în alte cămine pentru copii sau adolescenţi.

— Caraghios cum vorbeşti tu despre copii. Eu nu m-am simţit deloc ca un copil, cât timp am fost acolo. Dar acum, privind în urmă, îmi dau seama că aşa eram, desigur.

Odinn s-a zgâit la notiţe, calculând vârsta lui Pytti, şi a fost derutat să constate că avea numai cincizeci şi doi de ani.

— Aveai paisprezece ani. Corect? Ai fost acolo pentru mai puţin de un an?

— Aşa ceva, da.

— Îţi aminteşti vremurile acelea?

Odinn i-a studiat faţa muncită, sperând să fie în stare să detecteze adevărul din răspunsurile lui.

— Da. Nu fiecare zi, dar socotesc că-mi amintesc bine.

Primii ani din viaţă îmi sunt destul de limpezi în minte, însă după aceea zeci de ani sunt mai mult sau mai puţin în ceaţă. Poate că amintirile mai vechi au rezistat atât de bine pentru că nu au fost înlocuite cu unele mai proaspete. Golurile fără fund nu lasă prea multe în urmă.

— Cum ai descrie timpul petrecut acolo? Adică, felul în care ai fost privit după aceea. Şi orice altceva îţi mai aminteşti. Ai fost prost tratat de personal sau ai spune că n-ai de ce să te plângi? în afară de pierderea libertăţii, evident.

— Asta e o întrebare importantă.

Omul i-a întors intenţionat privirea. Poate că încerca să evalueze sinceritatea lui Odinn.

— Nu a fost nici mai bine, nici mai rău decât înainte sau după. Dar trebuie să iei în considerare faptul că am avut o viaţă mizerabilă şi înainte de a ajunge acolo, şi după ce am plecat. Aşa că n-a fost mare diferenţă.

— Îmi pare rău să aud asta.

Odinn trebuia să trateze problema cu prudenţă. Nu se afla aici ca să redacteze un raport despre viaţa acestui om, ci doar despre cele unsprezece luni petrecute la Krokur. Mulţi dintre băieţii care eşuaseră acolo trăiseră în condiţii vitrege. Nu în toate cazurile, dar, citind rapoartele,

Odinn fusese şocat de cât de mulţi dintre ei proveneau din familii de alcoolici. Sau, dacă părinţii nu erau alcoolici, se luptau cu sărăcia sau cu alte probleme, în cele din urmă, copiii erau cei care sufereau, cei care îşi vărsau frustrarea faţă de nedreptăţile lumii prin vandalism sau hoţii mărunte, pentru care plăteau cu libertatea. Pytti aparţinea acestui grup: părinţii lui erau alcoolici împătimiţi, care îl puseseră în situaţia de a fi grav neglijat. Nu era un semn bun dacă traiul de la Krokur nu i se păruse mai bun decât cel de acasă.

— De ce erai nefericit la Krokur? S-a întâmplat ceva anume sau doar erai nefericit, în general?

Bărbatul s-a lăsat pe spate şi şi-a ridicat gânditor spre bărbie mâna noduroasă. Tremura atât de rău, încât degetele lui cântau parcă la un pian invizibil.

— Eram nenorocit şi, pur şi simplu... cumva fără rost. Mă aflam acolo dintr-un motiv ridicol – spărsesem un geam de la şcoală, într-un acces de furie. Astăzi, cine mai stă închis un an pentru una ca asta?

— Nimeni.

Odinn n-a spus mai mult. Nu se afla aici ca să ancheteze sau să susţină fosta conduită a autorităţilor pentru protecţia copilului. Şi dacă ar fi fost aşa, ce Dumnezeu ar fi

putut spune pentru a justifica existenţa altor centre unde fuseseră încarceraţi copii nevinovaţi?

Bărbatul a părut mulţumit cu răspunsul lui Odinn.

— Ar fi trebuit să fim la şcoală pe timpul zilei, iar seara să alergăm după fete. Nu să stăm închişi la mama dracului, numărând zilele rămase până la eliberare.

— V-au asigurat şcolarizarea?

— Dumnezeule, nu! Pytti a căzut pe gânduri, pentru o clipă. Eh, au încercat ei să ne bage câte ceva în cap, dar petreceam cea mai mare parte a timpului făcând tot felul de munci la fermă.

A tuşit din nou.

— Nu stăteam rău cu cartea, când eram puşti. Dar acasă n-am primit niciun fel de ajutor, aşa că am renunţat, în cele din urmă, şi am început cu tâmpeniile.

Şi-a fixat privirea pe zidul din spatele lui Odinn. Poate că se gândea la ce ar fi fost viaţa lui dacă ar fi primit o educaţie cumsecade. În orice caz, Odinn nu s-a putut abţine să nu se gândească el însuşi la acelaşi lucru. Dar, când a început din nou să vorbească, Pytti a deschis un alt subiect.

— Între momentele când încercau să ne înveţe ceva şi sclavia de la fermă ne obligau să ascultăm o grămadă de

tâmpenii creştineşti. Nu că perechea aia care predica ar fi fost chiar un exemplu de altruism. Dar se presupunea că noi trebuie să vedem lumina. Să ne izbăvim sufletele păcătoase, aşa cum obişnuiau să ne spună.

A urmat un râs flegmatic.

— Ai cumva o ţigară?

— Nu, îmi pare rău.

În acel moment, Odinn a regretat că nu fumează; i-ar fi plăcut să-l poată servi pe bărbat cu nişte tutun.

— Eraţi între cinci şi zece în casă, la un moment dat. Presupun că se mai întâmplau abateri care trebuia să fie gestionate. Cum vă pedepseau?

— În felul obişnuit. Erai luat deoparte şi ţi se făcea morală. Câteodată te încuiau în cameră şi te puneau să citeşti Biblia. Sau rămâneai fără cină. Sau trebuia să râneşti balega din grajd. Erau mai multe pedepse.

— Includeau şi pedepse corporale?

— Clasica palmă. Am primit una de mi-au sărit dinţii, dacă îmi amintesc bine.

Odinn şi-a notat.

— Cine te-a lovit?

— Veigar. Directorul. Nemernicul ăla bătrân. Ştii, la vremea aia era probabil mai tânăr decât sunt eu acum.

— Avea sub patruzeci de ani, a spus Odinn.

Apoi a lăsat pixul jos.

— Dădea des cu pumnul?

— Oh, habar n-am. Era iute la mânie. Dar nimic serios, pe bune. Băieţii ca mine erau obişnuiţi să mai ia câte-o scatoalcă, n-aveau nicio treabă, dar celorlalţi nu le era aşa uşor. Însă bătrâna era de departe mai rea, deşi ea nu ne ciomăgea niciodată. Aş fi preferat oricând o bătaie de modă veche în locul unei priviri murdare de-a ei.

— O privire?

— Da. Nu era în toate minţile. Obişnuia să se holbeze la tine de parcă ar fi vrut să-ţi sape o gaură în cap. Îmi dădea frisoane. Mai şi spunea tot felul de lucruri urâte, care te făceau să tremuri în papuci.

— Oh? Ca de pildă?

— Dumnezeule, nici nu ştiu dacă vreau să-mi amintesc.

Şi-a umezit buzele; limba strecurată printre dinţi părea de un roşu aprins în comparaţie cu pielea cenuşie.

— Citate din Biblie şi lucruri pline de răutate, despre cât de jalnici şi neisprăviţi suntem. Cum o să sfârşim noi ca nişte rebuturi. Despre ce lucruri oribile o să ni se întâmple; şi că niciodată n-o să avem vreun rost în viaţă, îmi amintesc că asta m-a lovit cel mai rău. Nu că n-ai fi ştiut

deja, dar câteodată reuşeai să uiţi un pic şi nu era prea grozav să ţi se reamintească.

Odinn a tras aer în piept şi şi-a dorit să fie oriunde altundeva. La computerul lui, de unde putea s-o supravegheze pe Run. Era greu de spus ce va rezolva un raport despre nedreptăţile suportate de băieţi acum mulţi ani în urmă. Nicio sumă de bani n-ar fi putut compensa prejudiciile suferite. Şi ce anume, exact, provocase aceste prejudicii? Oare viaţa acestui bărbat ar fi fost diferită acum dacă n-ar fi fost trimis la Krokur? Desigur că pentru Odinn era imposibil să evalueze aşa ceva, şi oricum n-ar fi fost nicio diferenţă. O nedreptate rămânea o nedreptate, indiferent de ceea ce se întâmplase înainte sau după.

— S-a întâmplat ca, în cursul anchetelor la alte centre, să descoperim că unii puşti le făceau viaţa grea celorlalţi copii. Personalul le permitea acest lucru, iar agresarea şi lovirea altor copii erau frecvente. La Krokur s-a întâmplat aşa ceva?

— Nu, din câte îmi amintesc. Desigur, mai erau bătăi, dar să nu uităm că noi eram o gaşcă destul de dură. Ar fi fost un miracol dacă nu ne-am fi altoit între noi. Erau şi o grămadă de şicane, dar nu destul cât să ne facem rău. Cel puţin, nu pe termen lung.

Era evident că Pytti nu fusese agresat, căci altfel n-ar fi avut o perspectivă atât de roz asupra şicanelor. Dar alţii ar fi putut avea o versiune cu totul diferită a poveştii. Odinn se simţea copleşit de jale la gândul că va trebui să vorbească şi cu alţii dintre foştii băieţi.

— Mai este ceva ce ai vrea să-mi spui, ceva despre care nu te-am întrebat?

Odinn avea sentimentul că trecuse cu vederea nişte aspecte importante, dar dorinţa de a ieşi de acolo, de a se întoarce la Run, devenise de nestăpânit.

— Doar că era un loc oribil. Vreau să spun, locul în sine. Ferma şi împrejurimile. Nu era chiar viaţa idilică de la ţară. Nu ştiu ce naiba era. Pur şi simplu, un loc la mama dracului. Era o nebunie să încerci să faci o fermă acolo. Era ceva aiurea cu tot locul. Fără nicio legătură cu oamenii.

— Nu prea înţeleg. Cum adică?

— Nu pot să explic, dar nu am fost singurul înspăimântat de locul ăla. Cu toţii eram. Era un loc rău. Unii dintre băieţi pretindeau că bătrânul îşi înmormântase copilul la fermă şi că de aia atmosfera era atât de înfricoşătoare.

— Copilul?

Odinn nu găsise niciun cuvânt despre faptul că cei doi

avuseseră un copil.

— Copilul sau fetusul, sau ce-o fi fost. Nu ştiu ce fusese. Dar femeia a născut un copil mort... sau care a murit la naştere. Oricum, n-au apucat să-l boteze şi, pentru că erau atât de credincioşi, n-au vrut să-i facă un mormânt cumsecade în curtea bisericii sau să-l pună într-un sicriu alături de altcineva. Aşa că pur şi simplu l-au aruncat într-o groapă direct în pământ.

Privirea lui Pytti s-a schimbat rapid, când a văzut îndoiala de pe chipul lui Odinn.

— Nu mă crezi, dar exact aşa s-a întâmplat. Şi doi dintre băieţi au plătit preţul.

— Ia stai aşa! Ce vrei să zici?

— Au murit. Doi dintre ei. Chiar crezi că a fost un accident?

Capitolul 14

Ianuarie 1974

Aldis avea faţa buhăită şi ochii încercănaţi, după o noapte nedormită. Spălatul cu apă rece ca gheaţa ar fi fost de ajutor, dar numai pentru moment. Imediat ce culoarea din obraji îi va dispărea, va arăta la fel de obosită şi prăpădită ca înainte. Îi venea să agaţe un prosop peste oglindă, în timp ce se spăla pe dinţi. Un duş ar fi fost dar ceresc, însă aici nu exista decât o cadă pe care i-ar fi luat prea mult ca s-o umple. În plus, exista riscul să adoarmă stând lungită în apa fierbinte, iar să se înece într-un loc ca ăsta nu era o perspectivă tentantă.

A scuipat pasta de dinţi şi şi-a clătit gura. Ar fi vrut să facă la fel şi cu creierul ei, să spele toate gândurile negre care o ţinuseră trează toată noaptea. Se învârtiseră în jurul lucrului care o supăra cel mai tare – relaţia cu maică-sa şi, de asemenea, în jurul întregului mister care îl înconjura pe Einar. Cât se tot sucise şi învârtise în întuneric, problemele îi păruseră cu totul de nedepăşit. Durerea din stomac se înteţise şi nu putea cu niciun chip să-şi mute gândurile.

Avea sentimentul apăsător că totul merge rău şi, mai mult, că nu se putea face nimic pentru a împiedica o nenorocire. Încercase tot ce se putea ca să găsească tot felul de modalităţi prin care să-şi desluşească existenţa, dar nu folosise la nimic. De fiecare dată, latura ei fatalistă îi spunea că nu poate controla viitorul. Chiar şi visele, când se iviseră într-un final, fuseseră rele. Când a sunat alarma ceasului, a fost smulsă dintr-o lume pe care prefera să nu o reînvie. Tot ce a rămas era o amintire palidă a unei râpe din care nu putea să iasă, care se umplea încet, dar inevitabil cu noroi prelingându-se de pe margini. Nu voia să-şi amintească aşa ceva, mai ales sentimentul vag că alături de ea, acolo jos, se afla ceva neplăcut. Totuşi, pe de altă parte, însemna că reuşise să aţipească pentru o vreme, deşi n-avea idee pentru cât timp. Probabil mai mult decât credea. Orice era posibil.

A pornit robinetul cu apă caldă, ca să se spele pe mâini, şi, în timp ce se încălzea apa, şi-a luat inima în dinţi să se uite în oglindă. În ciuda aburului care se aşternuse pe sticlă, arăta ca şi când ar fi avut o urmă roşie pe unul dintre obraji, acolo unde o plesnise maică-sa. N-a vrut să şteargă condensul, fiindcă nu voia să vadă mai clar, dar îşi simţea obrazul arzând şi sensibil la atingere.

În uşa băii s-a auzit un ciocănit ameninţător.

— Nu eşti singura care are nevoie la baie.

Şi-a şters în grabă lucrurile de apă şi a deschis uşa. Malli se sprijinea de perete, cu o privire provocatoare care aproape că a făcut-o să-i zică şi ea ceva, însă s-a abţinut. Nu era vina lui că se simţea în halul ăsta. Şi n-avea niciun chef să intre într-o sfadă prostească la prima oră, de dimineaţă. Odată întoarsă în camera ei, după ce şi-a legat şireturile şi şi-a strâns părul la spate, într-o coadă de cal bine netezită, s-a simţit parcă un pic mai bine şi şi-a plesnit genunchii cu palmele, ca pentru a le reaminti picioarelor că era timpul să pornească la drum. Era cam în întârziere. Dar trebuia să se descurce cumva şi cel mai bun mod de-a o face era să-şi reamintească ei înseşi câte ore au trecut şi câte au mai rămas. După cum ştia din propria experienţă, se va simţi mai bine când ziua de muncă va fi la jumătate şi sfârşitul ei se zărea la orizont. Chiar aşa, trebuia să-şi conserve energia din moment ce a doua zi era ziua ei liberă şi să dea naiba dacă nu o să se cadorisească singură cu o excursie la oraş, chiar dacă va trebui să meargă pe jos până acolo. O să facă diverse lucruri şi, cine ştie, poate dacă îşi cumpără ceva drăguţ o să-şi liniştească tulburarea interioară.

Înveselită de perspectiva unei expediţii la cumpărături, a pornit în grabă, dar a dat nas în nas cu Tobbi, căruia aproape că i-a zdrobit faţa, când a deschis uşa. Deşi el nu părea prea speriat, Aldis a tresărit.

— Ce faci aici, prostule? Nu ştii să baţi la uşă?

— A vorbit mai aspru decât obişnuia cu băieţii mai mici, dar nu s-a putut abţine. Inima îi bătea nebuneşte şi avea nevoie să evacueze cumva toată adrenalina care îi pompa în vene. În plus, mai era şi supărată pe el, fiindcă nu spusese adevărul în legătură cu ceea ce se întâmplase în sala de mese.

— Îmi pare rău. Voiam să bat, dar chiar atunci ai deschis uşa.

Băiatul stătea cu capul plecat, ruşinat, şi îşi privea ţintă picioarele. Îi crescuse părul şi chica neagră atârna pleoştită peste frunte şi ochi. Lilja ar fi trebuit să se ocupe de tunsorile băieţilor, dar în ultimul timp îşi neglijase îndatoririle, aşa că unii dintre ei arătau de-a dreptul lăţoşi.

— Ai venit să-ţi ceri iertare, nu-i aşa? Să nu-ţi imaginezi că o să scapi aşa ieftin. Nu dau doi bani pe scuzele tale. Dacă vrei să te împaci cu mine, ai face bine să te duci naibii şi să le spui Liljei şi lui Veigar ce s-a întâmplat cu adevărat.

Şi-a reprimat impulsul de a-l prinde şi a-l obliga să o privească în ochi.

— Nu de asta am venit.

Mormăia de parcă ar fi avut gura plină cu gumă de mestecat, ceea ce ar fi fost foarte posibil. Bunică-sa îi trimitea cu regularitate pacheţele cu dulciuri şi, din moment ce era treaba lui Tobbi să aştepte poşta, putea să le şutească. Era o bună recompensă pentru eforturile lui, deşi trebuia să meargă pe jos tot drumul acela alunecos, să ia corespondenţa adusă de vechea platformă cu bidoane de lapte, care aştepta la răspântie. Altminteri, Veigar şi Lilja confiscau toate bunătăţile, spunând că nu-şi aveau locul în cămin. Aldis o văzuse pe Lilja hrănind porcii cu dulciurile care ajunseseră prin poştă şi, din câte ştia, băieţilor nici măcar nu li se spunea că primiseră un colet. Aldis nu ştia ce era mai rău: confiscarea pachetelor sau ascunderea faptului că li se trimisese un dar de acasă, ca să-i facă să creadă că fuseseră abandonaţi. De multe ori se gândise să demaşte comportamentul celor doi în faţa băieţilor, dar n-o făcuse niciodată. Se temea de consecinţe, nu doar pentru ea însăşi, ci şi să nu provoace vreo revoltă. Orice comportament de acest tip ar fi fost aspru reprimat şi băieţii ar fi avut parte de un tratament

mai rău ca înainte. Odată, îşi luase inima în dinţi să-i ceară socoteală Liljei, care îi replicase că aşa era cel mai bine, din moment ce unii băieţi nu primeau niciodată nimic, iar norocul celorlalţi n-ar fi făcut decât să le sporească nefericirea sau invidia. Cu alte cuvinte, toată lumea trebuia să se simtă la fel de rău. Aldis nu avusese tupeul să-i răspundă.

— Ţi-am adus ceva.

Tobbi a căutat în buzunarul de la spate şi a scos un plic, împăturit, dar nu mototolit.

Lui Aldis i s-au înecat corăbiile. S-a holbat, amuţită, la plicul împăturit. Niciodată nu îi trecuse prin minte că ar putea fi în aceeaşi situaţie cu băieţii. Înainte de a-l lua, a întrebat cu voce joasă:

— Veigar şi Lilja mi-au mai confiscat şi alte scrisori?

Băiatul a dat din cap şi lui Aldis i s-a părut că vede o urmă de ruşine pe faţa lui. A aruncat o privire rapidă la adresă şi a recunoscut imediat scrisul de mână.

— Pe scrisorile alea pentru mine era acelaşi scris?

— Cred că da. Nu sunt sigur.

Tobbi se lăsa de pe un picior pe altul. Încă nu o privise în ochi.

Aldis i-a smuls plicul din mână. Era mai greu decât se

aştepta, dar nu suficient cât să sugereze că ar conţine altceva decât hârtie. Cu un nod în gât, a făcut un pas îndărăt şi i-a trântit lui Tobbi uşa în nas. Nici nu i-a mulţumit şi nici nu i-a ţinut morală să spună adevărul despre incidentul din sala de mese. Era prea obosită, furioasă şi supărată.

Cunoştea literele frumos caligrafiate care îi compuneau numele, la fel de bine ca pe propriul scris. Plicul îi ardea degetele şi ar fi vrut să-l lepede într-un colţ. N-ar fi putut veni într-un moment mai prost, căci o prinsese distrusă de o noapte de perpeleală şi gânduri. Despre cum o abandonase maică-sa, printre altele. Se părea că era soarta; aceeaşi soartă care îi şoptea batjocoritor azi-noapte că nu avea niciun control asupra a ceea ce va urma.

Aldis a îndesat plicul în buzunar şi a părăsit camera, ştergându-şi ochii cu furie. Va citi scrisoarea mai târziu.

Mânia poate fi utilă câteodată. Aldis era plină de o hotărâre pe care uitase că o are. Cei din jurul ei păreau să fi simţit că se întâmplase ceva şi, pentru prima dată, Lilja a evitat să-i vorbească sau să-i dea ordine. Ba chiar şi-a muşcat limba când a prins-o pe Aldis îndesând în buzunar două bucăţi de pâine pentru pasărea ei, deşi până acum

furase coji când n-o vedea nimeni. Acum n-ar fi durut-o nici în cot de reacţia Liljei. De fapt, era sigură că o să explodeze dacă Lilja ar fi respirat prea mult în direcţia ei. Să facă după cum o tăia capul era minunat, dar să suporte toate consecinţele nu părea la fel de distractiv, mai ales de când în Lilja încolţise ranchiuna. Aldis se temea, totodată, ca nu cumva să scape vreo vorbă despre cum vedea gestul lor de a-i fura corespondenţa, căci sub nicio formă nu voia să se întâmple una ca asta. Nu până când nu-şi va fi repetat discursul în minte, şlefuindu-l până la perfecţiune.

La fiecare mişcare, Aldis simţea plicul în buzunarul de la spate şi era suficient ca asta să-i întreţină furia mocnită pentru întreaga zi. Era de necrezut că avuseseră curajul să-i confişte scrisorile. Trebuie să le fi şi citit, desigur. Gândul ăsta a făcut ca mânia şi ura să erupă în ea mai mult ca niciodată. Nu aveau niciun drept să-şi bage nasul în chestiuni personale, poate chiar să rânjească la vederea celor scrise de mama ei, cu siguranţă o încercare de a-şi cere scuze faţă de ea. Între încercările de a-şi face un plan despre cum să le-o plătească Liljei şi lui Veigar, se întreba ce scria în scrisoare, ajungând neîncetat la aceeaşi concluzie: maică-sa o implora să aibă milă de ea. Să reia

legăturile sau să se întoarcă acasă. Ce altceva ar fi putut fi? Greu de presupus că ar fi pus mâna să scrie ca să-i spună lui Aldis că era o mincinoasă nenorocită care nu suportase ca ea să găsească iubirea, deşi, cu siguranţă, nici asta nu putea fi exclus. Poate că maică-sa îşi voia banii înapoi, cu toate că suma fusese destul de mică. Aceste temeri au oprit-o pe Aldis să se închidă într-o cameră pe timpul pauzei de cafea şi să sfâşie plicul. Era mai bine să aştepte până când termina munca.

— Eşti supărată pe mine?

Einar a apărut ca din pământ, în timp ce ea stătea chircită, cu făraşul, în încăperea unde se ţineau adunările creştine. Când începuse lucrul la centru, Aldis participase la aceste întâlniri, nu neapărat ca să asculte cuvântul Domnului, cât mai ales pentru un pic de diversitate în existenţa ei monotonă. Chipurile lui Veigar şi al Liljei se luminaseră când o văzuseră aşezându-se în spatele băieţilor, dar bucuria lor fusese de scurtă durată, căci ea nu venise decât la trei adunări. Nu putea să mai îndure repetiţiile şi citatele din Biblie pe care cei doi le tunau pe rând asupra băieţilor sau priveliştea feţelor pioase pe care le afişau. Acum se aventura în încăpere doar o singură dată pe săptămână, pentru curăţenie.

— Nu.

Aldis s-a ridicat.

— De ce aş fi supărată pe tine?

Nu avea energie să discute chestiuni care îl priveau pe el, lăsând deoparte treaba cu scrisorile. Altă dată.

— Ai fost foarte ciudată la prânz.

— Pur şi simplu, nu sunt în toane bune. N-are de-a face cu tine.

Einar s-a întins, ca şi cum ar fi vrut să-i atingă faţa, apoi s-a răzgândit. În schimb, şi-a băgat mâinile în buzunar şi s-a răsucit pe călcâie.

— Tobbi mi-a spus despre azi-dimineaţă. Voiam doar să ştii. Şi să-ţi spun că Veigar şi Lilja sunt nişte nemernici. Cei mai mari nemernici.

Aldis era complet de acord, dar n-a spus nimic. Nu putea să se hotărască dacă să-i ceară s-o lase în pace sau să se bucure de compania lui.

— De ce ţi-a zis?

— L-am văzut furişându-se spre casa ta în dimineaţa asta, după ce ieşise când se crăpa de ziuă. Ar fi trebuit să se ducă ieri după corespondenţă, dar n-au venit să-l trimită. Nu ştiam dacă pe tine vine să te vadă sau pe ceilalţi tipi care locuiesc acolo, aşa că l-am interogat. Mi-a

fost destul de uşor să-l fac să vorbească.

Bineînţeles că i-a fost uşor. Tobbi avea treisprezece ani; Einar mergea pe nouăsprezece, era aproape adult. Dar Aldis nu putea să spună atât de multe fără să dezvăluie faptul că aruncase o privire în portofelul lui. Şi n-avea de gând să divulge lucrul ăsta. Nu încă.

— L-ai întrebat dacă a văzut şi scrisori pentru tine?

Faţa lui Einar a căpătat o expresie ciudată, deşi lui

Aldis întrebarea i se părea destul de firească.

— Nu. Nu l-am întrebat.

Minţea prost. Ca să preîntâmpine orice altă întrebare, a adăugat repede:

— Dacă vremea e bună, în seara asta o să mă strecor afară. Poate că o să fac o plimbare, să mă bucur puţin de libertate. Mă întrebam dacă ai vrea să vii cu mine. Dacă intru în vreo belea, îţi promit să nu te trag şi pe tine.

— Cum o să ieşi? a întrebat Aldis, doar ca să-şi amâne răspunsul. Să evadezi din dormitorul băieţilor era joacă de copil, după cum bine ştia şi ea.

— Mă descurc eu cumva.

Zâmbetul lui nu i-a întâlnit ochii.

— Ce spui? Vii? O să-ţi facă bine. O să mergem destul de departe ca să poţi urla din toţi rărunchii, dacă vrei. Te-ar

putea ajuta să-ţi mai verşi amarul.

Părea să vorbească din experienţă.

În loc de răspuns, Aldis a gesticulat cu mânerul făraşului. Dacă îi prindeau, intra rău de tot în bucluc, poate chiar îşi pierdea serviciul. Dar şi ce dacă? N-ar fi fost în niciun caz sfârşitul lumii dacă nu căpăta o recomandare de la Veigar şi Lilja. Deşi se străduise să-şi facă bine treaba, oricum nu ştia ce fel de recomandare i-ar fi dat. Dacă se întâmpla ce era mai rău, n-ar fi avut decât să plece la Reykjavik mai repede decât intenţiona.

— O să vin. Unde ne întâlnim şi la ce oră?

Lui Einar i s-a luminat chipul. Odată ce au convenit asupra timpului şi locului, el s-a grăbit să plece, întorcându-se în pragul uşii, ca să-i facă cu ochiul. Plecase deja când s-a dezmeticit să-i facă şi ea lui.

Înainte de a părăsi încăperea, a simţit nevoia să golească făraşul sub covorul de sub pupitrul Liljei şi al lui Veigar.

Aldis şi-a luat geaca şi era gata să iasă ca să-l întâlnească pe Einar, înainte de a citi, în sfârşit, scrisoarea. Stătuse o grămadă de timp pe patul ei, contemplând plicul nevinovat, dar acum l-a apucat violent şi a rupt hârtia. Stătea cu scrisoarea în poală, cu ochii ficşi, fără să vadă

scrisul negru alergând de-a lungul paginii, în rânduri perfect drepte, de parcă maică-sa ar fi folosit o riglă ca să se asigue că niciunul dintre cuvinte n-o să cadă într-o rână. Apoi, trăgând aer în piept, a început să citească.

Draga mea Aldis.

Sper că ai citit scrisorile pe care ţi le-am trimis până acum, deşi n-am primit niciun răspuns de la tine. Mi-e teamă că le-ai aruncat nedeschise, când ai văzut de la cine sunt. Dar dacă o citeşti pe aceasta, te rog din nou să iei legătura cu mine, să suni sau să-mi scrii, chiar şi numai câteva vorbe.

Aşa cum ţi-am mai scris, Larus a plecat, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji că va răspunde el la telefon sau că o să citească ce-mi vei scrie.

Îmi lipseşti mai mult decât îţi pot spune în cuvinte şi aş da orice să pot da timpul înapoi şi să mă port altfel. Dar aşa ceva nu-i posibil – am greşit, trebuie să trăiesc cu asta şi să încerc să îmi îndrept greşeala. Încă de când te-ai născut, ai dat un sens vieţii mele, ai fost singurul lucru care mi-a adus fericire şi bucurie. Fără tine, viaţa nu merită trăită.

Te rog, dă un semn, draga mea Aldis. Mă ucide să nu ştiu cum îţi merge şi ce simţi. Te iubesc şi te voi iubi

mereu, şi te implor să treci peste acele câteva secunde când m-am îndoit de tine, iar în schimb să-ţi aminteşti toţi acei ani când m-am purtat aşa cum am simţit cu adevărat.

Cu drag.

Mama

Aldis a pus scrisoarea jos. Ar fi vrut s-o citească din nou, dar şi-a interzis acest lucru. Înainte de a se putea decide cum se simte, trebuia să aibă şi celelalte scrisori. Când îşi dăduse maică-sa seama că ea i-a spus adevărul? îl dăduse afară pe nenorocit sau el fusese cel care o părăsise? Abia atunci începuse maică-sa cu adevărat să-şi regrete comportamentul? în loc să încerce să-şi aşeze gândurile în ordine, Aldis s-a ridicat şi a ieşit din odaie. Mai erau încă cinci minute până la întâlnirea cu Einar, dar în intervalul ăsta intenţiona să şutească o sticlă din cămară. Niciodată până acum nu simţise nevoia să bea ceva: alcoolul avea un gust nesuferit, iar ei nu îi plăcea să se îmbete şi să vorbească prostii. Nu în mod obişnuit. Dar în clipa asta simţea că avea chef. Chiar şi dacă ar fi determinat-o să facă ceva de care-i va părea rău mai târziu. Deşi era greu de imaginat ce anume ar pune-o într-o situaţie mai proastă decât cea în care se afla deja.

Capitolul 15

— Speram să mai dureze puţin la tine.

Dilja i-a făcut cu ochiul lui Run şi i-a zâmbit lui Odinn. Rujul i se şterse cât timp fusese plecat, semn că o supraveghease sârguincioasă pe Run, fără să se repeadă măcar până la toaletă, ca să-şi refacă machiajul. Odinn se simţea prins între recunoştinţa pentru grija ei şi îngrijorarea faţă de posibilele sale motive. Ce-i spusese Dilja fiicei lui cât timp fusese plecat?

— Oh, vreţi să scăpaţi din nou de mine, aşa-i?

Run s-a uitat la tatăl ei cu acea expresie impasibilă. De teamă ca încercarea lui de a glumi să nu fie greşit interpretată, Odinn i-a ciufulit părul cu blândeţe, ca să-i arate că nu vorbeşte serios.

— Şi eu, care mă gândeam că sunt de neînlocuit.

— Nu chiar.

Dilja i-a făcut din nou cu ochiul lui Run. Şi-a luat geanta, iar umărul i s-a lăsat sub greutatea acesteia. Odinn fusese de multe ori derutat de toate nimicurile pe care le cară femeile cu ele, mai ales că, atunci când au nevoie, nu găsesc nimic în găurile alea negre.

— Păstrează-mi locul, Run, a adăugat Dilja. Mă duc să-mi iau o cafea; vin într-un minut. Să vă aduc şi vouă ceva?

— Au răspuns nu, mulţumim, iar Odinn a privit-o cum se îndreaptă spre toaletă.

— Despre ce aţi vorbit? s-a întors el spre fiică-sa.

Run a ridicat din umeri.

— Despre nimic anume. Doar am desenat.

Biroul din compartimentul Robertei era acoperit cu imagini colorate. N-avea idee de unde făcuse Dilja rost de creioane, ei având la birou doar echipament standard. Poate că le găsise în fundul vreunuia dintre sertarele Robertei. Era bine că Dilja nu-i împrumutase lui Run un pix, căci ar fi fost tentată să apese atât de tare, încât desenul s-ar fi imprimat pe suprafaţa biroului.

— Vrei să-ţi aduci desenele pe biroul meu? Ar fi mult mai drăguţ să te am prin preajmă în timp ce muncesc. Aici eşti atât de departe, încât ai putea la fel de bine să fii acasă.

Odinn o mutase pe Run la biroul Robertei, ca să se afle mai aproape de Dilja, cât timp a fost la întâlnire. Nu se gândise la asta înainte de a pleca, dar acum regreta că o lăsase la biroul femeii decedate – mai rău, exact în locul în care aceasta îşi dăduse sufletul.

— Haide, scumpa mea. Să-ţi mutăm lucrurile. Mai am un pic de treabă şi apoi putem merge.

Promisese să plece mai devreme decât de obicei, astfel încât ea să nu-şi petreacă toată ziua într-un birou, şi avea de gând să se ţină de cuvânt.

— Cine sunt? a arătat Run spre fotografia celor doi băieţi, fixată pe perete.

Odinn a înghiţit în sec.

— Doi băieţi. Din vremuri de mult apuse.

— Cum îi chema?

— Einar şi Thorbjorn.

Deşi socoteala lui Pytti asupra morţii lor era un pic forţată, nu şi-o putea scoate din minte. Cum ar fi trebuit să procedeze cu informaţia asta? Să treacă peste ea? Dacă ar repeta povestea lui Pytti, după publicarea raportului s-ar trezi probabil la agenţia de locuri de muncă, în căutarea unui serviciu. Nimeni nu vrea să citească o anchetă oficială care conţine zvonuri despre cadavrul unui bebeluş îngropat undeva, pe proprietatea de la Krokur, şi încă nu înţelegea ce legătură avea asta cu povestea celor doi băieţi. Fusese destul de dificil să înţeleagă bâiguiala lui Pytti şi fără chestiunea bebeluşului mort. În cele din urmă, oricum, Odinn prinsese esenţa: ţeava de eşapament nu

fusese astupată de zăpadă; băieţii muriseră pentru că cineva îndesase o cârpă acolo. Teoriile lui Pytti despre cine anume ar fi vrut să se descotorosească de ei fuseseră la fel de vagi ca şi restul poveştii sale: mai întâi era perechea ce conducea căminul, apoi muncitorii, apoi unul dintre ceilalţi băieţi. Mobilul crimei era şi el neclar, şi toate încercările lui Odinn de a afla ce se întâmplase au fost întâmpinate cu o privire goală. Ca toate celelalte teorii ale conspiraţiei, povestea lui Pytti era vagă, încâlcită şi aproape sigur imaginară. Dar ceva anume din detaliul despre cârpă o făcea să pară plauzibilă.

— De ce sunt pe peretele din biroul tău? a întrebat Run fixând insistent fotografia veche.

— Nu ştiu. Nu este biroul meu. Poate că femeii care stătea aici i-a plăcut poza.

— Te privesc, se încruntă Run. Ochii lor te urmăresc.

— Asta numai pentru că se uită drept la aparat.

Odinn a făcut un pas într-o parte, iar ochii băieţilor veneau după el, aşa cum făcuseră şi prima dată când el văzuse poza. Oricât de nebunesc părea, avea impresia că ei aşteaptă nerăbdători să-l vadă ce va face; dacă va spune adevărul despre soarta lor. Voia să se aplece asupra fotografiei lor şi să le spună că o singură moarte

misterioasă era suficientă; nu mai avea nevoie de alta. Însă, în momentul ăsta, prioritatea lui era s-o scoată pe Run din compartimentul Robertei.

— Haide. Avem nişte suc în bucătărie.

Dar Run nu se dădea dusă.

— Unde este femeia care lucra aici? A plecat şi ea, ca bărbatul care stătea la celălalt birou?

— Da, a plecat.

— De ce nu şi-a luat lucrurile? Bărbatul n-a lăsat nimic aici.

— N-a avut timp. Dar o să fie scoase curând.

Odinn a răsucit scaunul împrejur şi a fost nevoit să se stăpânească să n-o smulgă pe Run din el.

— Apropo, ăla nu-i scaunul Robertei.

Dilja se întorsese la biroul ei, cu o cană de cafea în mână. Îşi dăduse din nou cu ruj şi Odinn a fost nevoit să recunoască faptul că arăta excepţional. Pentru o clipă, l-a invidiat pe Denni, care plecase acasă cu ea, după petrecerea de la birou. Dar următoarea ei remarcă l-a adus din nou cu picioarele pe pământ:

— L-am schimbat cu al lui Denni. Nu îndrăzneşte să se plângă, deşi presupun că a fost terifiat. Dilja a rânjit şi a sorbit din cafea.

— Şi-a primit răsplata.

— Pentru ce? Run privea printre ei doi. Ce-a făcut?

— Nimic. Tocmai asta-i problema.

Dilja şi-a atârnat iar geanta de spătarul scaunului, s-a aşezat şi a început să lovească tastatura cu sete.

— Cum adică, nimic? a privit Run în sus, spre tatăl ei. Şi ce este în neregulă cu celălalt scaun?

— Nu-i nimic în neregulă. Face Dilja glume.

Poate că ar fi fost totuşi mai bine să sune şi să spună că e bolnav. Sentimentul s-a intensificat când a adunat desenele lui Run. Unul dintre ele reprezenta o siluetă care, la prima vedere, părea că face îngeri în zăpadă, în timp ce o persoană o privea. Apoi i s-a năzărit că prima persoană avea gura deschisă şi era, în mod evident, o femeie care-şi flutura braţele şi picioarele, fie în cădere, fie abia prăbuşită. Cealaltă nu se vedea decât din spate, dar părea să fie tot o femeie, cu picioarele goale ivindu-se de sub o haină, un fel de pardesiu. Doar dacă nu era un bărbat în pantaloni scurţi. Un alt desen arăta o piatră funerară pe care scria *Mami.* Piatra era decorată cu flori zâmbitoare, în contrast cu monumentul funerar şi cu inscripţia de pe el. I le va arăta Nannei, la întâlnirea de a doua zi. A fost însă întrerupt din gânduri când s-a uitat la al treilea desen. Era

o maşină pătrată, în ale cărei geamuri se zăreau două chipuri ţipând, cu gurile rotunjite, aproape la fel ca a femeii din prima imagine. Ochii lui Odinn au săgetat fotografia de pe perete. Era clar că Dilja îi spusese lui Run cum muriseră băieţii. La ce naiba se gândise femeia asta? Hristoase, chiar că ar fi trebuit să stea acasă.

— Nu trebuia să-i spui fiică-mii despre cum au murit băieţii ăia în maşină.

Ca să nu-şi piardă cumpătul şi să nu o ameninţe cu degetul pe Dilja, Odinn îşi încrucişase mâinile la piept.

Tremura de furie, enervat pe drept cuvânt de faptul că cineva îi supărase copilul.

— Ce te-a apucat? Are destule lucruri cărora trebuie să le facă faţă şi fără să audă de treaba asta.

Era suficient de rău că fata lui suferea de fobia ferestrelor deschise; nu voia să înceapă acum să refuze şi să se urce în maşină.

Dilja s-a întors, fără nicio intenţie de a ascunde pagina de Facebook deschisă pe ecran.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre Run. I-ai zis despre băieţii sufocaţi în maşină. Băieţii din poza de pe peretele Robertei.

Odinn încerca să nu ridice vocea, ca să nu-l audă Run, aflată în celălalt capăt al sălii.

— Te-ai tâmpit? s-a încruntat Dilja. Nici n-am vorbit cu ea despre băieţii ăia, nicidecum să-i fi spus cum au murit.

Spunând asta, s-a ridicat în picioare.

— Dar de unde ţi-a venit ideea?

Furia lui Odinn s-a transformat în surprindere, apoi bărbatul s-a revoltat din nou.

— Poate pentru că i-a desenat în timp ce era în grija ta.

A scos din buzunar desenul împăturit şi i l-a arătat.

Dilja a întins mâna să-l ia, dar Odinn i l-a smuls din faţă,

l-a împăturit la loc şi l-a băgat în buzunar.

— Doar n-o să pretinzi că e o coincidenţă?

— N-am de unde să ştiu. Eu nu i-am spus nimic. De ce aş fi făcut-o? Probabil că i-ai spus chiar tu. E cazul tău, nu al meu. Nu mă interesează câtuşi de puţin. Zero barat.

— Eu?

Lui Odinn i-a trebuit toată stăpânirea de sine ca să rămână calm.

— Nu i-aş spune fiicei mele despre aşa ceva – pentru Dumnezeu!

— Ia nu te mai înfoia aşa la mine. Nu i-am spus eu. Am vorbit despre cu totul altceva.

— Ca de exemplu?

— De exemplu, despre cât de idiot eşti, l-a înfruntat Dilja. E de mirare cum a rezistat copilul ăsta atât de bine. Trebuie să semene cu maică-sa.

Odinn era perplex. N-avea nicio intenţie să se bage în mahalageala copilărească a Diljei şi, oricum, o credea. De ce să-i fi spus lui Run? Epuizase subiectele de conversaţie? Greu de crezut; Dilja avea toate bârfele din oraş în vârful limbii.

— Dacă tu nu i-ai spus nimic şi nici eu, atunci de unde a ştiut ce s-a întâmplat cu băieţii din fotografie?

Furia i se topise din voce; spre enervarea lui, glasul îi suna acum plângăreţ, din cauza fricii.

— Habar n-am. De unde să ştiu? Pe viaţa mea că nu-mi dau seama de ce ar fi desenat una ca asta – poate că desenul nu reprezintă decât doi copii ţipând într-un rollercoaster.

Deşi improbabilă, explicaţia ei nu era cu totul neplauzibilă. O va întreba pe Run, dar nu dorea s-o sperie. De aceea nici n-o întrebase de prima dată despre desen, deşi observase cât de atentă îi studia reacţiile, în timp ce el îi strângea desenele. În schimb, Odinn s-a prefăcut că nu se întâmplase nimic. Obosise să tot trăiască de parcă ar fi călcat pe jar.

— E vreo şansă să fi scotocit prin dosarele Robertei şi să fi găsit vreun document care specifica felul în care au murit? Ai fi auzit foşnetul, nu-i aşa?

Dilja îşi suflă o şuviţă de păr de pe frunte.

— Da, probabil. Dar nu pot fi sigură. Desigur că se aud zgomotele dintr-un compartiment în altul. Dar Run ar fi putut întoarce paginile şi le-ar fi putut citi fără să observ, dacă era destul de silenţioasă. Totuşi, nu cred că ar face-o. De când sunt copiii interesaţi de dosare?

Dintr-odată, lui Odinn i-a părut rău că fusese necioplit cu

Dilja. Trebuia să recunoască ce era al ei: în ciuda defectelor sale, era printre puţinele persoane din birou cu care merita să stai de vorbă.

— Spune-mi un lucru. Zici că se aud zgomote de la un compartiment la altul – ţi s-a părut vreodată că cineva o ameninţă pe Roberta? Ţi-a pomenit vreodată despre aşa ceva?

Dilja a dat din cap. Se aşezase iar şi stătea cu picioarele unul peste altul, privindu-l îngrijorată.

— Niciodată.

Apoi s-a luminat puţin şi a adăugat, mulţumită de sine:

— De fapt, a primit odată un telefon cam ciudat. A ridicat brusc vocea şi a devenit foarte agitată. A spus ceva despre mesaje prin e-mail, l-a întrebat pe cel care sunase dacă el a trimis mesajele. Imediat ce a închis am întrebat-o despre ce e vorba, dar n-a vrut să discute despre asta. Doar m-a aburit cu nişte remarci nedesluşite.

— Ţi le aminteşti?

— Nu cuvânt cu cuvânt; ceva despre cum unii oameni sunt un pic cam ciudaţi. Că ar fi trebuit să ştie, fusese avertizată că persoana asta nu era zdravănă la cap. Dar era treaba ei şi trebuia să se descurce.

Dilja şi-a legănat un picior.

— Apoi mi-a servit şi mie una, spunând că, spre deosebire de alţii, ea nu împrăştie zvonuri – chiar dacă persoana respectivă se purta prosteşte, ea ştia cum trebuie să reacţioneze cu profesionalism. De parcă eu nu ştiam?

Nu era nici timpul, nici momentul să discute despre discreţia Diljei, aşa că Odinn s-a prefăcut uşor indignat în numele ei.

— Ţi-a spus cumva dacă era bărbat sau femeie, sau unde se întâlniseră?

— Nu. Şi dacă mi-o fi spus, am uitat. Era destul de grijulie să nu dezvăluie sexul celui care sunase şi nu a zis de unde se ştiau, dar sigur era ceva legat de serviciu. Am o bănuială că era o femeie totuşi. Atunci când sunt furioase, femeile de vârsta ei reacţionează diferit în raport cu bărbaţii sau alte femei, iar asta suna a sfadă între muieri.

Piciorul frumos modelat al Diljei îşi încetase legănatul, iar faţa femeii devenise serioasă, transformând-o aproape într-o străină.

— Ţi-am spus să nu iei cazul ăsta. E ceva foarte straniu aici. Roberta devenise aşa de macabră! Se holba mereu la poza băieţilor ălora şi făcea tot felul de alte lucruri

nebuneşti. Iar acum, parcă îţi pierzi şi tu minţile.

Lui Odinn nu-i plăcea direcţia în care o luase conversaţia lor.

— A intervievat pe cineva din centru?

În calendarul de lucru al Robertei nu existau indicaţii în sensul ăsta, dar având în vedere telefoanele şi mesajele pe care le primise, trebuie cel puţin să fi discutat despre caz cu cineva din afara instituţiei. Cineva care, mai mult de-atât, era foarte doritor să blocheze ancheta. Iar Odinn voia să ştie de ce. Ar fi vrut mai degrabă ca raportul să nu scoată la lumină vreo problemă majoră, după ce va fi fost publicat, însă era greu de imaginat ce ar putea provoca o reacţie atât de dramatică, după aproape patruzeci de ani, în afară de un delict grav, precum crima.

— Crezi că a vorbit cu vreunul din foştii chiriaşi? Bărbatul cu care am discutat mai devreme spunea că nu l-a contactat nimeni altcineva, dar poate că a vorbit cu alţii dintre foştii băieţi.

— Nu.

Dilja părea dezamăgită că nu poate aduce în discuţie partea sinistră a cazului.

— Aproape sigur nu, din ce ştiu eu – de obicei îmi spunea unde se duce, când ieşea. De parcă mi-ar fi păsat.

S-a întins după ceaşca de cafea şi s-a holbat în ea.

— Cred că porcăria asta curge.

Apoi a ridicat din nou ochii spre el.

— Dar în mod sigur a discutat cu angajaţii. Unul sau doi. Poate mai mulţi.

— Ai idee cu cine? în dosarele ei n-am găsit nimic despre personal.

Dilja a dat din cap.

— Nu. N-am nicio idee. Ştiu doar că a făcut-o. Voia să înceapă de la capătul corect, cum a zis ea. Probabil îşi imagina că băieţii îi sunt inferiori – deşi acum sunt oameni în vârstă.

— Sau poate că se temea de ei. Nu poţi să ştii ce-i motivează pe oameni. Deseori e destul de diferit faţă de ceea ce ne imaginăm noi.

S-a întors cu intenţia să plece, apoi a făcut stânga împrejur.

— Am uitat să-mi cer scuze. Adineauri m-am purtat ca un nebun.

— Ei, ca să vezi! Un bărbat care-şi cere scuze.

Dilja şi-a înclinat capul şi Odinn s-a temut că era gata să-l agaţe pentru o întâlnire. S-a temut sau a sperat? Nu ştia. Însă ea nu a spus nimic altceva. Dând din cap în semn

de rămas-bun, s-a îndepărtat, dar nu făcuse decât câţiva paşi când ea l-a chemat înapoi, iţindu-se de după peretele despărţitor.

— Ştii de ce am schimbat scaunul?

El a negat dând din cap.

— Pentru că nu stătea locului. Să i-o plătesc lui Denni n-a fost decât un bonus. Nu mai puteam să suport. Scârţâia în continuare, aşa cum făcea când stătea Roberta pe el, şi se mişca prin compartiment. Îţi spun, cazul ăsta e cretin rău de tot.

Şi capul i-a dispărut înapoi după peretele despărţitor.

Odinn a oftat. Întors la biroul lui, i-a fost dificil să se concentreze şi s-a surprins privindu-l tot timpul pe Denni, deşi nu vedea nimic ciudat la scaunul lui. În cele din urmă, a stins computerul şi a părăsit biroul alături de Run, cu o oră mai devreme decât intenţionase.

Şi-a venit în fire numai după ce s-au aşezat la o masă în centrul oraşului, fiecare cu un pahar de îngheţată în mână.

— Cred că te place, a spus Run, lingând sosul de ciocolată de pe linguriţă.

— Cine?

Odinn a căutat zadarnic mai multe bucăţele de ciocolată în îngheţata topită de pe fundul paharului, apoi l-a împins

deoparte.

— Femeia aia de la tine de la birou. Dilja.

— Oh, nu cred.

— Ba da, aşa e. Mi-a pus o mulţime de întrebări despre tine, de exemplu dacă ai o prietenă. Te place.

Run şi-a împins îngheţata în mijlocul mesei; şi ea se săturase.

— Ce se întâmplă cu mine dacă o să te însori cu ea? Nu vreau altă mamă. Pot să mă mut la unchiul Baldur?

Odinn i-a luat mâna lui Run. Avea degetele reci şi un pic lipicioase.

— Run, n-o să mă însor cu Dilja. Nici vorbă. Nimeni n-o să te alunge din casa ta, aşa că poţi să nu-ţi mai faci griji în legătură cu asta.

— Dar dacă mori? Atunci ce se întâmplă? O să mă duc la unchiul Baldur? Nu vreau să stau la bunica.

— N-o să mor. Nu aşa de repede. Oricum, când o să se întâmple, o să fii tu însăţi bunică şi sper, pentru binele tău, că n-o să mai locuieşti cu mine.

Amândoi au privit, neatenţi, cum jumătate de napolitană din paharul ei se scufundă încet pe o parte. În cele din urmă, a alunecat direct în jos şi a dispărut în îngheţata topită. Ochii li s-au întâlnit şi Odinn a citit pe faţa ei o

tristeţe care nu arăta teamă, ci predestinare.

— Run, despre ce era desenul ăla cu maşina? a formulat el întrebarea cât de grijuliu a putut.

— Despre băieţi, a spus ea, privind în jos, la tăblia albă a mesei. Băieţi care mor într-o maşină. Unii oameni sfârşesc aşa. Nu pot să respire.

— Cum de te-ai gândit la asta?

— Nu ştiu. Pur şi simplu am desenat-o pe mami căzând şi apoi pe băieţii ăia. Nu pot face desene vesele. Am încercat, dar nu-mi iese nimic.

Era bine că avea întâlnire stabilită cu psihologul pentru a doua zi. Păcat că nu era azi, mai târziu. Sau chiar acum. Odinn nu-şi putea lua ochii de la feţişoara cu trăsături fine, obraji roşii şi buze delicate strânse pungă, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu va spune nimic care să-l dezamăgească pe tatăl ei.

Dar nici nu era nevoie să spună ceva. Odinn se simţea de parcă ar fi luat-o la vale pe o pantă abruptă, fără să vadă ce se află la capătul ei; tot ce ştia era că, pentru a avea un avantaj, trebuia s-o ia la fugă repede, şi după aceea să nu se oprească până când nu ajunge la capătul drumului – un capăt de care se temea. S-a forţat să zâmbească şi Run i-a zâmbit şi ea, nefericită. Ce

Dumnezeu se petrecea în căpşorul ăla?

Capitolul 16

Ianuarie 1974

Aldis nu ştia ce o trezise, clănţănitul propriilor dinţi sau plescăitul picăturilor în apa rece gheaţă din cadă. A deschis încet ochii şi a descoperit uşurată că era încă întuneric. Avea o durere cumplită de cap, care s-a domolit uşor când a închis iar ochii. O altă picătură a căzut din robinet, iar zgomotul a răsunat prelung în liniştea totală. Dacă nu ieşea mai repede, risca să moară de frig, dezbrăcată în cadă. Gândul acestei umilinţe a fost suficient ca s-o determine să acţioneze.

S-a săltat mai întâi în şezut. De teamă că ar putea leşina dacă va încerca să se ridice în picioare, a stat acolo, tremurând ca o frunză, jumătate în apa îngheţată, jumătate în aerul congelat. De parcă asta n-ar fi fost destul, se simţea rău şi avea în gură un gust rânced. S-a prins de marginile alunecoase ale căzii şi s-a săltat uşor afară. Frigul i-a cuprins trupul, dar a încercat să se concentreze pentru a-şi controla tremuratul, astfel încât să nu cadă iar în apă. În cele din urmă, a reuşit să iasă din

cadă, dar când s-a trezit pe podea, într-o baltă de apă, şi s-a uitat în jur după un prosop, a văzut că nu era niciunul.

În timp ce-şi aduna hainele împrăştiate pe podea, lui Aldis i-au revenit încet în minte evenimentele acelei nopţi. Nu-şi putea aminti toate detaliile, ceea ce era cu adevărat o binecuvântare. Era destul să rememoreze cele mai importante secvenţe. Ca, de pildă, cum sfârşise în cadă. Era prea frig ca să roşească şi prea obosită şi suferindă ca să se simtă ruşinată. A reuşit să se usuce un pic cu propriile haine. Asta a încălzit-o puţin şi a ajutat-o să nu mai tremure aşa violent. Şi-a înfăşurat hainele pe ea: în niciun caz nu le putea îmbrăca, era încă prea udă şi slăbită. Iar pantalonii îi erau prea strâmţi. Nu îi îmbrăcase la întâmplare; erau singurii care, prin eforturi mari de imaginaţie, puteau fi numiţi eleganţi, iar ea dorise ca în seara trecută să arate bine. Vânzătorul de la Karnabaer îi spusese că trebuie să-i vină ca turnaţi, aşa că trebuia să se întindă pe jos ca să încheie fermoarul. Dacă ar fi ştiut că trebuie să-i dea jos de două ori înainte de a merge la culcare, Aldis ar fi ales poate o altă ţinută.

Se culcase cu Einar. La momentul respectiv băuse o bună parte din sticla pe care o dosise în cămară. Nu putea să-şi amintească prea bine partida de sex, în afara unei

impresii neclare că fusese băgată în seamă; în ciuda dorinţei lui nestăpânite, avusese grijă ca şi ea să se simtă bine, spre deosebire de tipii de până acum, care se împingeau în disperare cocoţaţi peste ea, de parcă ar fi plătit la minut. Unul dintre ei nici măcar nu se deranjase mai mult decât să-şi lase blugii un pic mai jos de fese, înainte de a trece la treabă – îşi amintea că strânsese pleoapele şi încercase să se gândească la altceva. Nu la fel i se întâmplase noaptea trecută. Măcar atâta lucru îşi putea aminti, deşi detaliile erau confuze. N-o deranja că aventurile ei sexuale anterioare erau un pic în ceaţă, însă de data asta îi părea rău că băuse atât de mult. Şi totuşi, trează n-ar fi făcut-o. Ar fi refuzat categoric. Şi asta doar pentru că nu lua pilule, iar el, normal, nu avea un prezervativ. Măcar atâta şi-a amintit, fiindcă de aceea ajunsese în cadă. În ciuda faptului că era ameţită zdravăn, urmase sfatul unei prietene, care îi spusese odată că o baie fierbinte, după sex, are efectul unui contraceptiv. Bine-ar fi fost să fie adevărat.

După ce s-a convins că de pe palier nu se aude niciun zgomot, s-a uitat afară. Habar n-avea cât era ceasul – întunericul nu era un indiciu, din moment ce în această perioadă a anului nu se lumina ca lumea până aproape de

prânz –, aşa că se putea foarte bine ca muncitorii să se fi trezit. Ultimul lucru pe care îl voia era să dea nas în nas cu ei, pe jumătate dezbrăcată. Până în camera ei a făcut o fracţiune de secundă. Abia după ce a închis uşa, a azvârlit hainele şi s-a băgat sub plapumă, tremuratul i s-a domolit şi respiraţia i-a revenit la normal. Încă îi era groaznic de frig, încă îi era greaţă, încă avea o durere de cap paralizantă şi o tonă de dispreţ de sine. La ce naiba se gândise?

Aldis şi-a băgat capul sub plapumă, a strâns tare pleoapele şi şi-a presat palmele peste urechi. Dar orice a încercat, n-a putut să-şi alunge din minte toate prostiile pe care i le turnase lui Einar în starea ei confuză. Toate cuvintele alea bâiguite nu vor mai putea fi niciodată luate înapoi; singura ei speranţă era ca şi el să fi fost la fel de beat. Tema serii alternase între lamentările asupra nedreptăţii din lume şi declaraţiile măreţe despre uriaşul ei potenţial şi planurile sale, şi din nefericire avea impresia că el mai mult ascultase şi rămăsese tăcut în ceea ce-l priveşte. Ea îl întrebase de ce fusese trimis la Krokur, dar nu primise niciun răspuns şi, oricât de incredibil ar părea, fusese prea prinsă cu vorbăria despre sine ca să-l provoace în legătură cu vârsta lui sau fata din fotografie.

Avea sentimentul că-şi spălase în faţa lui toate rufele murdare. Nenorocita de băutură – n-o să mai bea niciodată.

Aldis a deschis larg ochii. Ce făcuseră cu sticla? Cea mai mare parte a timpului se refugiaseră, din toate locurile posibile, în cămăruţa pentru cafea de lângă grajd, deşi era clar că nu aveau prea multe alegeri în legătură cu locul unde să piardă vremea. De la incidentul cu Tobbi, Lilja, Veigar sau muncitorii începuseră să supravegheze orice mişcare din preajma clădirii principale şi nu puteau folosi camera ei, din cauza colegilor de apartament de alături, nici dormitorul băieţilor, din motive evidente. Nici nu se punea problema să stea în frig, aşa că au căzut de acord asupra ultimei soluţii: grajdul. Când Veigar sau muncitorii se vor întoarce mâine-dimineaţă, sticla va sta probabil acolo, pe măsuţa murdară, şchioapă. Deşi era hotărâtă să-şi dea demisia, n-ar fi vrut totuşi să plece de la Krokur cu tinicheaua de coadă, şi exact asta s-ar fi întâmplat dacă cei doi descopereau că le furase băutura şi se înhăitase, pentru o beţie, cu unul dintre băieţi. Dar dacă reuşea să ia sticla de acolo, nimeni n-ar fi aflat. La urma urmei, băutura aia stătuse neatinsă îndărătul unei stive de conserve încă de când sosise Aldis la Krokur.

Întinzând afară din plapumă o mână tremurândă, a bâjbâit după ceasul deşteptător de pe noptieră. Spre uşurarea ei, mai rămăsese încă o oră înainte să se trezească şi ceilalţi. N-avea încotro decât să se dea jos din pat. Trebuia să dea o fugă până la grajd, ca să arunce sticla şi să înlăture orice alte urme ale dezmăţului de azi-noapte. Durerea de cap i-a reamintit că acesta există, iar stomacul i s-a alăturat. Aproape că şi-a dorit să fie prea târziu, fiindcă astfel n-ar mai fi fost nevoită să se dea jos din pat.

Lui Aldis îi fusese de-a dreptul frică să iasă, în frig, dar vântul se dovedise înviorător. Deşi durerea de cap nu-i dispăruse în întregime, cel puţin o mai lăsase un pic, suficient cât să se poată mişca. A sorbit aerul proaspăt precum un înecat, însă vârfurile părului ud i-au îngheţat şi, când i-au atins gâtul dezvelit, s-a simţit iar ca atunci când stătea întinsă în cada congelată. Şi-a tras fermoarul la geacă până sus, dar nu şi-a pus şi gluga, ca nu cumva să-i revină migrena. Mai bine cu părul ud. Ninsese, iar urmele care arătau traseul ei sinuos spre casă, de azi-noapte, erau aproape astupate. Zăpada mustea în pantofii ei de vară, strângându-i tălpile şi formând sub degete noduri dureroase. Acum regreta că nu-şi pusese nişte şosete.

Când a privit în jur, a văzut că lăsase o dâră clară prin omăt. Trebuia să încerce să o înlăture, căci altfel ar fi fost evident că cineva venise acolo în creierii nopţii.

Încă se putea să scape basma curată. Gândul a făcut-o să zâmbească, în timp ce se îndrepta în linişte, cu mâinile în buzunare, spre grajd. Apoi zâmbetul i s-a topit, pe măsură ce îşi amintea tot mai mult din ceea ce se întâmplase noaptea trecută între ea şi Einar. Stomacul i-a protestat şi Aldis s-a oprit ca să-şi învingă greaţa, căci nu voia să vomite în zăpada imaculată. Era ca şi când simţurile i s-ar fi revoltat împotriva a ceva ce noaptea trecută i se păruse o idee atât de bună. Nu-şi putea aminti care dintre ei începuse – probabil ea. Aldis a respirat adânc de câteva ori, apoi, simţindu-se mai bine, şi-a văzut de drum. Ce bine că n-a reuşit să afle unde era înmormântat copilul celor doi! Cine ştie, poate că noaptea trecută ea şi Einar şi-ar fi dus la îndeplinire planul de a-l dezgropa şi de a-l lăsa la uşa lor. Ca un colet din partea unui binefăcător misterios. *De la mine pentru voi, dragă mamă şi dragă tată.* Noaptea trecută, asta li s-a părut singura pedeapsă nimerită pentru faptul că perechea i-a furat scrisorile şi, în general, pentru comportamentul lor oribil. Aldis a ridicat din umeri şi i-a mulţumit lui

Dumnezeu că trebuie să recupereze doar o sticlă goală, nu şi cadavrul unui copil.

Când a ajuns la capătul zidului de la dormitorul băieţilor, ochii i se obişnuiseră cu întunericul, dar în acel moment o jumătate de lună s-a ivit de după nori, iar pătura albă de zăpadă a strălucit albăstriu, de jur-împrejur. Numai umbrele aruncate de tufişurile golaşe i-au amintit lui Aldis că încă era noapte şi că ar fi trebuit să fie cuibărită în pat, dormind profund şi visând la ce va face în oraş, în ziua ei liberă. Acum, acest lucru părea puţin probabil. Era greu de crezut că se va recupera la timp ca să prindă maşina poştei şi nu se putea imagina zgribulită pe drum, încercând să facă autostopul, să o ia vreun străin. Nu în starea în care se afla. Ziua ei liberă era distrusă. Enervată, şi-a îndesat mâinile şi mai adânc în buzunarele gecii şi şi-a încetinit pasul. Aici nu era atât de important să păşească uşor prin zăpada scârţâitoare, căci putea avea încredere că băieţii n-o vor da în vileag, dacă se trezeau. Totuşi, s-a pomenit iscodind ferestrele, în căutarea unor chipuri acuzatoare. Nu era nimeni care s-o vadă; chiar şi pasărea îşi găsise un adăpost pentru noapte. Dar a ochit nişte urme şterse, probabil ale lui Einar, care duceau în spatele clădirii. Aldis s-a oprit şi s-a uitat împrejur după ceva cu

care să le ascundă. Veigar le va zări în mod sigur când va veni să-i trezească pe băieţi şi nu-i va lua prea mult ca să-şi dea seama că cineva reuşise să scape de sub asediu.

A văzut pe verandă o lopată, a apucat-o şi, după câteva încercări neîndemânatice, s-a prins cum să îndepărteze urmele de paşi. Ar fi putut la fel de bine să facă acelaşi lucru şi în spatele dormitorului, deşi asta ar fi însemnat să bătătorească o porţiune netezită deja. Dar era mai bine să fie sigură; urmele de paşi sub o fereastră l-ar fi determinat pe Veigar să se lanseze în acţiune.

Norii au strâns rândurile, întunericul a coborât din nou şi zăpada a redevenit cenuşie. Aldis putea vedea încă, destul de slab, dar se simţea tot mai agitată, foarte conştientă de spaţiul deschis care se întindea în spatele casei, peste dealuri şi câmpuri de lavă. Acum totul era negru ca smoala. Pentru că nu voia să stea cu spatele la acest gol straniu, a încercat să se mişte repede, deplasându-se ca un crab, astfel încât să poată vedea cu coada ochiului dacă, în mod nedorit, ar fi cineva acolo. Apoi s-a oprit şi s-a holbat în jos, nedumerită, înainte de a arunca o privire mai atentă. Sub fereastra pe unde se părea că intrase Einar, a văzut nu doar urmele lui, ci şi o altă pereche, venind din întuneric. Fără să se oprească, ca să priceapă

cum se cățărase printre zăbrele, s-a concentrat asupra urmelor adânci, neidentificate. Apoi, încet şi intenţionat, s-a întors în direcţia dinspre care veniseră şi le-a urmărit cu ochii cât de departe a putut. Cineva necunoscut ieşise din deşertul întunecat. Iar urmele astea erau mai adânci şi mai pronunţate, mai recente decât ale lui Einar. Aldis s-a îndreptat cu grijă şi s-a retras de la fereastră, spre colţul clădirii. Acolo, a măturat nebuneşte zăpada peste urmele ei şi ale lui Einar, încercând să nu se gândească la persoana necunoscută ce ar fi putut pândi de-acolo. Poate că era aceeaşi fiinţă ca prezenţa nevăzută din sala de mese. Aldis aproape că se aştepta să simtă iar mirosul înţepător de sânge. Dintr-odată, durerea de cap şi greaţa n-au mai contat deloc.

A sprijinit lopata de zid şi a aruncat o privire spre grajd. Ceea ce îi păruse o nimica toată se vedea acum ca o distanţă nesfârşită. Norii nu dădeau niciun semn că s-ar îndepărta, să lase luna să strălucească din nou printre ei. Aldis tremura pe verandă. Nu ştia ce era mai rău: faptul că sticla ar putea fi descoperită de dimineaţă sau încercarea ei de a ajunge în siguranţă până la grajd şi înapoi. A înghiţit în sec şi s-a îmbărbătat, ca s-o ia la fugă. Dacă s-ar fi apropiat cineva, ar fi strigat din toţi răunchii. Aproape

că ajunsese la grajd, când şi-a amintit că va trebui ca, pe drumul de întoarcere, să se oprească la fiecare pas ca să şteargă urmele cu piciorul. Va fi imposibil să se mişte repede. Dar acum era prea târziu pentru regrete. A făcut un ultim salt până la pasul final spre uşă.

Înăuntru era cald şi vacile au privit-o somnoroase din staulul lor, apoi şi-au lăsat capetele, indiferente. *Din nou aici. De data asta, singură.* Putoarea de bălegar îi întorcea stomacul pe dos. Ţinându-se de nas, s-a grăbit spre cămăruţa pentru cafea şi a bâjbâit după întrerupător. Strălucirea becului a orbit-o şi a simţit cum durerea de cap se intensifică.

Sursa durerii şi suferinţei de acum zăcea pe podea, în spatele unui scaun, încă astupată cu dopul de plută, pe trei sferturi goală. Dacă ar fi umplut-o cu apă şi ar fi pus-o înapoi în cămară, furtul nu avea să fie descoperit ani de-acum înainte, când ea ar fi fost deja departe. Din păcate, bănuielile vor cădea asupra muncitorilor, dar asta e, ghinion. *Îmi pare rău, băieţi.*

Înainte de a stinge lumina şi de a părăsi încăperea, a verificat să nu mai fie şi alte urme ale aventurii nocturne. A ridicat de pe podea pătura murdară, alungând amintirea a ceea ce se întâmplase pe ea. Nu-şi putea aminti cu

niciun chip de unde o aduseseră, aşa că a îndesat-o într-o cutie din colţ.

A stins lumina, a aşteptat ca ochii să i se obişnuiască în întuneric, apoi s-a ţinut de nas, pregătită să deschidă iar uşa de la grajd. Era gata s-o închidă în spatele ei, când a sesizat o mişcare în spatele ferestruicii de la camera de cafea. Aldis s-a oprit ca să-şi tragă sufletul, iar genunchii au fost cât pe ce să-i cedeze. Şi-a adunat toate puterile ca să-şi păstreze calmul şi, în ciuda faptului că prima ei reacţie fusese să închidă ochii, s-a străduit să deschidă unul dintre ei şi să privească spre fereastră. Nu ştia de ce i s-a părut că ar fi mai bine să-şi ţină un ochi închis.

Nu era nimic acolo. Doar ochiurile murdare de sticlă şi plumburiul de afară. Dar asta nu schimba cu nimic faptul că, doar cu o clipă mai înainte, cineva sau ceva se mişcase acolo. Până când n-o să ştie ce sau cine fusese, nu va ieşi. Prefera s-o prindă în fapt Veigar sau muncitorii, mâine-dimineaţă. Iar momentul ăsta se apropia cu repeziciune.

Gândul la acest pericol mult mai prozaic i-a dat curajul să înainteze spre fereastră, centimetru cu centimetru. Poate că ar fi trebuit să se uite afară sau să se ghemuiască sub geam, în cazul în care cineva – oricine ar fi fost acela – s-ar fi uitat înăuntru. Ce era mai rău: să privească afară şi

să vadă vreo oroare de nedescris sau să rişte ca fiinţa aceea să se uite înăuntru şi s-o vadă? Hotărând că a doua variantă ar fi de departe mai înspăimântătoare ca prima, Aldis a început să împingă cu grijă masa spre fereastră, tresărind când una dintre scândurile podelei a scrâşnit sub picioarele acesteia. N-avea habar dacă sunetul se auzea de afară. Cu inima bătându-i nebuneşte, a rămas stană de piatră, încercând să-şi stăpânească respiraţia. Nu s-a întâmplat nimic. Poate a fost pasărea? Muşcându-şi buzele, Aldis a abandonat planul de a muta masa pentru a se ascunde dedesubtul ei. Dacă dorea să devină stewardesă, trebuia să dovedească mult curaj în situaţiile-limită, nu să stea înţepenită într-un loc. Dar ultima dată când acţionase din impuls, în sala de mese cufundată în întuneric, lucrurile nu luaseră o întorsătură prea plăcută. Doar gândindu-se la asta şi aproape că simţea mirosul de sânge.

A mers spre fereastră în vârful picioarelor şi s-a oprit chiar lângă ea, cu spatele atât de lipit de perete, încât simţea scândurile scârţâind în vânt. Apoi, încet de tot, a întors capul până când a putut vedea şi cerceta rapid împrejurimile. S-a tras brusc îndărăt când a zărit o siluetă întunecată lângă copacul singuratic din curtea fermei.

Sunetul uşor al unui cântec a ajuns la ea prin crăpăturile ferestrei.

Capitolul 17

Micuţa sală de şedinţe fusese utilizată întotdeauna numai de cei care se strecurau pe furiş ca să dea telefoane personale. Cum uşa acesteia se afla exact lângă locul pentru pauza de cafea, eforturile intruşilor de a nu ieşi în evidenţă erau de-a dreptul amuzante. Dar pe Odinn îl durea în cot dacă îl vedea cineva: ce mai conta, în comparaţie cu problemele cărora trebuia să le facă faţă acum? în loc să pretindă că îşi face o cafea sau că parcurge însemnările de pe panoul de plută de lângă uşă, s-a îndreptat direct spre sala de întâlnire, sub nasul colegilor săi. Odată ajuns înăuntru, a închis totuşi uşa, pentru că nu avea niciun chef să fie auzit vorbind cu psihologul lui Run.

S-a aşezat lângă fereastră şi, în timp ce a format numărul, şi-a făcut de lucru cu băţul jaluzelelor orizontale. Verificase de două ori, să sune exact la ora indicată de Nanna. Se uita fix la jaluzele, închizându-le şi deschizându-le la loc; o clipă de privelişte cenuşie, mohorâtă, altul de benzi de plastic alb murdar. Chiar când începuse să creadă că terapeuta n-o să-i răspundă, i-a auzit la celălalt capăt

vocea familiară, supranatural de calmă.

— Mă bucur că ai sunat. Nu eram sigură că ai primit e-mailul meu de azi-dimineaţă.

Odinn şi-a dat seama că ar fi trebuit să răspundă la mesajul prin care îi cerea s-o sune, dar comunicarea nu fusese niciodată punctul lui forte.

— Da, sigur, l-am văzut.

Replica asta era o pierdere de vreme; sigur că citise mesajul, altfel n-ar fi sunat acum. Se juca în continuare cu jaluzelele, în timp ce vorbea, deschizându-le şi închizându-le, până când alternarea gri-alb-murdar a devenit nedesluşită.

— Cum a mers cu Run? Părea foarte bine după întâlnire.

Apoi a adăugat în grabă:

— Despre asta voiai să vorbim, nu?

Era cumva posibil să-i fi fost refuzat cardul de credit şi Nanna să încerce să-şi recupereze banii?

— Acum, că ai adus vorba, ar fi bine să clarificăm un lucru. Nu vreau ca Run să ştie că am vorbit. Trebuie să aibă încredere în mine. De asemenea, şi tu trebuie să ştii că nu-ţi voi spune nimic din ce ar putea să pună în pericol această încredere. Ea este pacienta mea, nu tu.

A auzit-o cum trage aer în piept.

— Sper că înţelegi. Deseori, părinţii au impresia că trebuie sau au dreptul să ştie totul despre ceea ce gândesc copiii lor, dar acest lucru nu este neapărat în interesul copiilor.

— Nu-ţi cer asta, a spus Odinn, lăsând băţul jaluzelei. Tu mi-ai cerut să te sun, îţi aminteşti?

— Foarte corect.

A auzit-o iar pe Nanna respirând profund, ca şi când l-ar fi lăsat pe el să umple golurile din conversaţie. Dar Odinn nu avea chef de asta.

— În primul rând, aş vrea să te anunţ că sesiunea a mers bine. Run este destul de rezervată, dar simt că voi ajunge la ea, până la urmă. Puţini oameni se deschid complet din primul moment al terapiei, dar, în timp, va învăţa să se descarce. Aşa că este important să vină săptămânal. Dacă banii sunt o problemă, o să vedem ce putem face. Statul poate acoperi o parte.

— Pot suporta costurile.

— Bine. În al doilea rând, aş vrea să-ţi pun câteva întrebări care să mă ajute s-o înţeleg mai bine pe Run.

Odinn s-a sprijinit de peretele de lângă fereastră. Pe partea opusă se afla o tablă albă, pe care n-o văzuse folosită de când se angajase; oricum, era încă acoperită cu

aceeaşi mâzgălitură pe care o găsise la început.

— Te ascult. O să-mi dau toată silinţa.

Nu era sigur că va putea să-i ofere Nannei informaţiile pe care le căuta. Deşi o cunoştea pe Run de când se născuse, până de curând nu-i fusese tată decât cu numele.

— Cum se descurcă în relaţia cu bunica ei?

— Păi, se întâlnesc mult mai puţin decât ar vrea bunica, însă este vina mea, de fapt. Ar trebui să o bat mai mult la cap pe Run, dar pur şi simplu nu-i amatoare să meargă pe acolo.

— N-ar trebui să fie nevoie s-o baţi la cap. Îţi dai seama de asta, nu? Dacă totu-i în regulă, copiii de vârsta ei sunt foarte doritori să-şi petreacă timpul alături de bunicii lor.

Pentru că Odinn nu a răspuns, a continuat:

— Mă întrebam dacă relaţia lor a fost mereu dificilă sau aşa e acum, fiind legată de moartea mamei ei?

— Nu văd de ce ar fi legată. N-a fost vina bunicii.

Odinn a evitat în mod deliberat să răspundă la partea despre trecutul relaţiei, pentru simplul motiv că habar n-avea cum fusese.

— Nu-i nevoie ca bunica să fie implicată activ. Copiilor le plac lucrurile simple şi clare. Mama lui Run a murit şi ea are nevoie de un ţap ispăşitor pe care să dea vina. Nu

spun că îi consideră pe toţi vinovaţi pentru accident; este suficient pentru ea să poată arăta cu degetul spre cineva care ar fi putut preveni tragedia. Presupun că a distribuit-o pe bunică în rolul ăsta. Ea locuia aproape şi poate că Run şi-a băgat în cap faptul că bunica ei ar fi trebuit să fie acolo, ca să o salveze pe mama ei. Ceva de genul ăsta.

— Ai înţeles ceva din desenele pe care ţi le-am dat?

Odinn şi-a amintit brusc de cel care o arăta pe Lara după cădere, cu o femeie privind-o. Poate că era reprezentarea bunicii lui Run.

— Din păcate, nu-mi spun prea multe în etapa asta, a spus Nanna, încheind discuţia. Dar să ne întoarcem la bunică. Mă interesează să lucrez mai mult la relaţia dintre ele, ca o introducere utilă pentru problemele mai dificile pe care va trebui să le abordăm pe parcurs. De ce crezi că Run nu vrea să meargă la ea?

— Habar n-am. N-am întrebat-o niciodată direct. Dar am observat, desigur, că nu e prea afectuoasă cu ea. Nu m-am străduit să găsesc sursa, dar mi s-a părut că Run se simte sufocată de ea. Bunica ei nu mai are pe nimeni altcineva, deci ar exista această posibilitate.

— S-ar putea să fie aşa. Este o teorie la fel de bună ca oricare alta.

— Atunci ce ne sfătuieşti? Ar trebui s-o duc s-o vadă mai des pe bunică-sa? Mai puţin des? Niciodată?

— Nu schimba nimic deocamdată. Este mult prea devreme să judecăm ce e mai bine pentru Run. Nu m-am întâlnit cu ea decât o singură dată.

Ăsta nu era răspunsul la care sperase Odinn, dar a trebuit să-şi reamintească lui însuşi că Nanna luase legătura cu el nu pentru a-i da sfaturi, ci pentru a căpăta informaţii. Fusese naiv din partea lui să presupună că discuţia ar putea progresa.

— Îmi dau seama. Faptul că îţi pun întrebări din astea stupide ar trebui să te lămurească despre cât de paralel sunt cu toată situaţia asta. Păcat că nu-mi poţi da un manual. Întreabă-mă pur şi simplu ce ai vrea să ştii şi prefă-te că nu auzi restul.

— A simţit zâmbetul.

— Nu-ţi face probleme, sunt obişnuită. Dacă ajută, te asigur că viaţa va deveni tot mai uşoară pentru voi amândoi, aşa că nu-i nevoie să fii prea pesimist. Run este o fetiţă tare bună şi conştiincioasă, care a suferit o traumă majoră. Însă copiii sunt adaptabili. Mult mai mult decât adulţii.

Să ciocnim pentru asta. Odinn a studiat scrisul estompat

pe care nimeni nu se obosise să-l şteargă de pe tablă. Poate că l-au lăsat prea mult şi cerneala s-a imprimat permanent pe suprafaţa albă. Conţinea mai multe date şi, când şi-a dat seama că îi sunt cunoscute, şi-a aplecat capul ca pentru a se convinge pe sine că nu avea halucinaţii. Păreau legate de Krokur; sau cel puţin nu-şi imagina că instituţia avusese prea mult de lucru la alte cazuri din anii 1970. Probabil că Roberta stătuse aici, încercând să potrivească unele aspecte ale cazului.

— Mai spune-mi ceva, a auzit-o pe Nanna, şi Odinn s-a întors cu spatele la tablă, ca să încerce să se concentreze asupra celor spuse de ea.

Era timp destul, mai târziu, să-şi pună întrebări asupra datelor.

— Acum, eu nu ştiu prea multe detalii despre moartea mamei ei, dar există vreun motiv pentru care s-ar putea să fi fost altceva decât un accident?

— De ce întrebi asta?

Vocea lui Odinn a sunat mai rece decât a intenţionat. Acum Nanna îi captase pe deplin atenţia. El însuşi era între două ape; într-o zi era convins că moartea Larei fusese un accident, în următoarea că fusese împinsă. Erau zile când îşi schimba părerea în mod repetat. Ba chiar îşi făcuse

singur de lucru să sape după informaţii despre Logi Arnason, principalul său suspect, doar ca să descopere că se mutase în străinătate chiar înainte de moartea Larei. În ciuda acestor lucruri, era uneori convins că n-a fost un accident, deşi cine ar fi putut face aşa ceva era greu de ghicit. Gândurile astea începuseră să-l sâcâie mai mult după ce o visase pe Lara.

— Nu cred nimic, doar mi-a venit să te întreb. Asta-i impresia cu care am rămas din diferitele lucruri spuse de Run, ca şi când asta crede ea. Nu este neapărat important. Poate că a inventat. Cum am zis, oamenilor le este de multe ori dificil să se împace cu morţile accidentale.

— Poliţia a tratat-o ca pe un accident tragic, şi din câte ştiu nu şi-au schimbat părerea.

Odinn a bâjbâit din nou după băţ. Avea nevoie să se ancoreze de ceva simplu şi concret.

— Ştiu că n-o să vrei să-mi spui cu ce ţi s-a confesat, dar ai fi dispusă să-mi dezvălui dacă are ceva anume în minte?

— Din câte ştiu până acum, n-are nimic, şi de fapt nici nu a spus-o în cuvinte.

Nanna a făcut o pauză şi, de data asta, Odinn n-a putut detecta nicio urmă de zâmbet.

— Run doarme prost? Are frecvent coşmaruri?

— Păi, nu-mi dau seama ce consideri tu frecvent. Noaptea pare foarte neliniştită şi uneori are coşmaruri, da.

A fost din nou şocat despre cât de puţine ştia despre creşterea unui copil. Poate că ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă Run ar fi fost adoptată de un cuplu care tânjea de mult după copii şi ar fi ştiut cum să aibă grijă de ea. Însă, desigur, lucrul ăsta era ridicol; un cuplu disperat după un copil cel mai probabil n-ar fi putut avea propriii copii şi de aceea ar fi ştiut chiar mai puţin decât el.

— A dat de înţeles că mama ei se va întoarce ca fantomă, ca să se răzbune pe cel sau cea care i-a făcut asta. Desigur, sună absurd, însă asta nu schimbă faptul că o face să se simtă oribil. Teama de fantome poate face viaţa unui copil foarte dificilă.

Nanna a ezitat, apoi a reluat, cu o voce mult mai blândă:

— Dacă am înţeles corect, crede că maică-sa vine după tine. Poate că e din cauza divorţului, din moment ce n-ar putea fi din cauza accidentului.

— Nu. N-ar putea fi.

Odinn avea gura uscată.

Femeia a părut să-şi dea seama cât era de şocat; oricum, a schimbat cumva subiectul.

— De fapt, este evidentă explicaţia cea mai plauzibilă

pentru toate astea. După cum singur ai spus, vezi şi auzi lucruri care nu există. Este posibil ca Run să fi observat asta; dacă te-a văzut purtându-te ciudat sau chiar te-a auzit vorbind despre lucrurile astea? Dacă da, poate că asta i-a sădit ideea în minte.

— Nu, este imposibil. Am ferit-o de toate astea.

Poate că era un tată neexperimentat, dar nu era nebun. Însă imediat ce a tăcut, şi-a dat seama că lucrurile nu erau atât de simple. Desigur că ea bănuia ceva – când a luat-o la serviciu cu el, de exemplu, fără să-i poată da o explicaţie rezonabilă în legătură cu faptul că nu poate rămâne singură acasă. Şi era cât se poate de posibil să-i fi observat frica, în răstimpuri.

— Dumnezeule, nu ştiu ce să spun.

— Nu trebuie să spui nimic. Nu mie, oricum. Doar fă tot ce poţi ca ea să nu-ţi observe teama. Ştiu că eşti perfect conştient de faptul că nimic nu-i real, aşa că trebuie doar să ignori, cel puţin când ea se află în apropiere. Şi pentru binele tău.

— Au încetat coşmarurile. Din fericire, nu mai trebuie să-mi fac probleme pentru soiul ăsta de lucruri.

Ca pentru a-i arăta că a minţit spunând asta, pe suprafaţa lucioasă a tablei a apărut o reflexie, alături de a

sa. O formă întunecată, sugerând o siluetă stând chiar lângă el, deşi ştia că este singur în încăpere. Nu putea să-şi dezlipească ochii de la tablă; nimic nu l-ar fi convins să privească în jur. Abia acum a căpătat certitudinea asupra a ceea ce auzise şi văzuse recent. Era Lara. Lara venea după el.

Odinn a terminat convorbirea telefonică complet distras. A răspuns cu „da” sau „nu”, în funcţie de tonul vocii Nannei, dornic să iasă din sala de şedinţe şi să se înconjoare iar de viaţă. Ceda nervos? Aşa se simţea treaba asta? în momentul în care convorbirea s-a terminat, s-a grăbit să iasă, trântind neglijent uşa. Toţi ochii l-au urmărit îndreptându-se spre biroul lui. S-a aşezat şi s-a zgâit în gol, profund uşurat că pe suprafaţa mată a ecranului de la computerul său nu se putea reflecta nimic.

Îşi pierdea minţile. Nu-i aşa? Dar în situaţia improbabilă că aceste fenomene erau adevărate, de ce ar fi vrut Lara să-l bântuie? Ce făcuse? Absolut nimic. Nu, nu asta era explicaţia. Era neîndoielnic: înnebunea şi trebuia să recunoască asta. Cel mai rău era faptul că nu se putea mobiliza să se întoarcă în sala de şedinţe, ca să se uite mai atent la informaţiile de pe tablă, deşi nu mai putea de curiozitate să ştie ce scria acolo.

Capitolul 18

Ianuarie 1974

De obicei, lui Aldis îi lipsea lumina zilei pe timpul iernii, dar acum era recunoscătoare pentru bezna de afară. Perdelele erau prea scurte ca să poată fi trase peste fereastră, şi într-o zi de vară s-ar fi trezit cu lumina soarelui dogorindu-i faţa, împiedicând-o să deschidă ochii. Nu trebuia să-i atingă ca să-şi dea seama cât de buhăiţi erau, iar din claia de şuviţe pe care le simţea atârnându-i peste nas bănuia în ce hal trebuie să-i arate părul. Nu era prea corect să fie nevoită să se trezească cu o mahmureală teribilă de două ori într-o zi, ba chiar în ziua ei liberă, pe care o aşteptase toată săptămâna. Lumina plumburie filtrată prin crăpătura perdelelor abia reuşea să-i încălzească obrajii, deşi trecuse bine de unu după-amiază. Nu va mai merge în oraş acum. Aldis a scos un mormăit gros, a clipit de câteva ori, apoi a stat cu ochii închişi pe marginea patului pentru un minut sau două. Se simţea de parcă buhăiala i se împrăştia pe toată faţa şi, în ciuda faptului că presiunea de pe ochi scăzuse, se temea

că obrajii vor arăta căzuţi.

Urma unor haine abandonate ducea de la uşă spre patul ei, de parcă ar fi vrut să se asigure că va putea găsi din nou drumul; o Gretel beată, care se pierduse de Hănsel al ei. În mijloc, alături de un pulover mototolit, stătea sticla pe care o recuperase de dimineaţă. Părea să se clatine uşor, în ritm cu mişcările nătânge ale lui Aldis. Paharul verde i-a amintit de cheful de azi-noapte şi i s-a făcut rău din nou, dar, din fericire, greaţa a trecut la fel de repede cum a venit, ca rămăşiţele unui vis. Sau ale unui coşmar. A alunecat încet din pat şi s-a înfiorat când tălpile goale au întâlnit scândurile reci ale podelei. După un moment de acomodare cu răcoarea, şi-a croit drum, goală, spre cufărul cu ţoale de sub fereastră. Nu avea niciun chef să se îmbrace cu hainele de pe podea; probabil că puţeau a băutură şi a sex şi, în halul în care se simţea, nu putea suporta gândul niciunuia dintre aceste lucruri.

Scârţâitul cufărului a făcut-o să se cutremure, făcându-i pielea de găină. A scos chiloţi, flanelă şi şosete şi le-a tras repede pe ea, după care a căutat în dulap o pereche de pantaloni curaţi. Nu avea umeraşe, aşa că hainele ei zăceau într-un maldăr trist, în interiorul cavernos. Odată ce şi-a pus blugii uzaţi, s-a simţit un pic mai bine; nu-i mai

era frig şi putea să gândească mai limpede. Însă, deşi căldura îşi făcuse drum prin venele ei, nu putea să-şi potolească pielea de găină; nu atâta timp cât evenimentele nopţii îi erau încă proaspete în minte.

Aldis avea de mult impresia că Lilja şi Veigar nu erau ca ceilalţi oameni, dar de ce cânta Lilja imnuri sub un copac, în toiul nopţii... şi guiţa ca un porc? Aldis aproape că leşinase de uşurare când îşi dăduse seama cine era. Uşurarea o făcuse să devină neglijentă; căzuse în tentaţia de a se uita din nou pe fereastră, doar ca să vadă priveliştea familiară a gecii împuţite a patroanei sale. Lilja a plecat, într-un final, tocmai când Aldis începuse să se teamă că femeia va sta acolo până în zori, fără să-i mai lase timp să se care înainte ca Veigar să se trezească pentru treburile de dimineaţă.

A reuşit să plece totuşi, acoperind în timpul retragerii sale rapide spre căsuţă urmele pe care le lăsase la venire. A lăsat neatinse urma paşilor Liljei, din moment ce acestea duceau în spatele clădirii, ca şi când femeia n-ar fi vrut ca cineva să ştie despre hălăduiala ei nocturnă. Două femei treze, în aceeaşi noapte, la fel de doritoare să treacă neobservate. Aldis nu înţelegea mişcările Liljei. Urmele de sub fereastra băieţilor trebuie să-i fi aparţinut ei. Dar ce

făcuse femeia acolo?

Aldis a ridicat perdeaua. Afară, bobiţe de zăpadă cădeau din cer ca un praf, de parcă cineva îşi scutura lenjeria de pe acoperiş. Trei băieţi, printre care nu se afla şi Einar, mergeau spre clădirea principală, râzând şi înghiontindu-se. Hakon traversa şi el curtea, cu spatele spre ea, aplecat într-o parte de greutatea cutiei cu unelte. Din când în când, un norişor de fum se ridica din nelipsita ţigară din colţul gurii. Chiar înainte de a-l vedea dispărând după colţ, a lăsat perdeaua să cadă şi s-a îndepărtat de la fereastră. Nimeni altcineva nu mai era prin preajmă. Aldis a oftat la vederea camerei austere. Şi deopotrivă, pentru ziua ei liberă.

Nu era nimeni pe palier, aşa cum te-ai fi aşteptat în mijlocul unei zile de lucru. După ce a alungat gustul de alcool cu ajutorul pastei de dinţi mentolate, greţos de dulce, Aldis şi-a stropit faţa cu apă rece ca gheaţa. În cele din urmă, s-a simţit oarecum mai bine şi a văzut o strălucire trandafirie în obraji – cel puţin pentru moment. Va avea o altă zi liberă peste două săptămâni şi se va asigura că n-o să-şi bată joc şi de aceea. Şi-a întâlnit privirea în oglindă şi a spus, cu voce tare: „Nu iar”. Data viitoare va prinde o cursă spre oraş şi va face toate

lucrurile la care râvnea: o să-şi cumpere o îngheţată, o să hoinărească prin Laugavegur, căscând gura la vitrine, apoi o să se întoarcă şi o să se ospăteze cu tot ce îi va face cu ochiul. Şi o s-o sune pe maică-sa. Sau nu. După ce a stat ceva vreme cu privirea pironită la ea însăşi, a privit în altă parte, departe de a fi convinsă să aibă încredere că persoana din oglindă îşi va ţine promisiunile.

A sărit ca arsă când peria de păr şi-a croit drum prin claia încâlcită. Noaptea trecută fusese într-o asemenea stare, încât îşi lăsase părul să se usuce de la sine. În cele din urmă, totuşi, a reuşit să-şi descurce cele mai rele dintre noduri şi şi-a mascat buclele sălbatice strângându-le într-un coc.

Ghiorţăiala din stomac i-a amintit că nu mâncase de la cina din seara trecută. Ca de obicei, în căsuţă nu se găsea nimic comestibil, şi a regretat că nu păstrase nişte ciocolată de la ultima ei vizită în oraş. Avea două variante: fie rămânea aici şi murea de foame, fie mergea în clădirea principală şi se servea cu nişte resturi de la prânz. Pauza de cafea era abia la trei şi jumătate. Lilja începea s-o prepare abia cu o jumătate de oră înainte, aşa că dacă se grăbea acum, cu puţin noroc ar fi reuşit s-o evite. Fără să se mai gândească, şi-a tras geaca pe ea şi a ieşit.

Zăpada scârţâia sub tălpi şi grăunţe fine coborâte din cer i se aşezau pe gene, făcând ca totul să strălucească. Când le-a scuturat, lumea a redevenit iar mohorâtă şi searbădă.

Bucătăria era goală, aşa cum prevăzuse. Ca urmare, fiecare zgomot, cât de mic, părea să aibă ecou, iar Aldis şi-ar fi dorit să fi aşteptat agitaţia din timpul pauzei de cafea. Gândurile i-au fugit spre seara când musafirul neinvitat scotocise pe acolo, aşa că şi-a propus să înşface repede ceva de mâncare şi să plece de acolo. Nu voia să audă niciun sunet misterios, aşa că a făcut ea cât de mult zgomot a putut, trântind coşul de pâine după ce şi-a luat o turtiţă, smucind uşa frigiderului în speranţa că balamalele o să scârţâie, înghiţind zgomotos laptele, direct din cutie. Lichidul rece i-a făcut atât de bine, coborând pe gât, încât Aldis s-a gândit că n-o să fie în stare să se oprească. În cele din urmă, după ce şi-a potolit cât de cât setea, şi-a şters mustaţa albă de pe buza de sus şi a înlocuit cutia tocmai golită. Când a cotrobăit după unt în rafturile pline cu provizii, borcanele s-au ciocnit unul de altul. A închis frigiderul, s-a întors şi a sărit speriată, gata să scape untiera pe jos.

Einar stătea la măsuţa cea mică din uşa sălii de mese.

Trebuie să fi venit când ea devaliza frigiderul. Deasupra capului său atârna una dintre cusăturile în cruciuliţă ale Liljei, pe care scria *Mielul Domnului.* Deşi Aldis nu înţelesese niciodată ce înseamnă, era sigură că textul nu se referea la Einar. Era mai departe de un miel decât şi-ar fi putut imagina cineva.

— Te-am văzut venind aici. Să sperăm că pe mine nu m-a văzut nimeni furişându-mă încoace. Ar trebui să fim la învăţat.

Aldis se simţea prea deprimată ca să mai fie fâstâcită de prezenţa lui.

— Abia m-am trezit.

— Cum te simţi?

Einar i-a întâlnit privirea şi, din expresia lui, s-a gândit că o întreba ceva complet diferit – dacă îi pare rău.

— Îngrozitor. Dar mă refac.

Einar a pescuit un cub de zahăr din castronul din faţa lui şi l-a băgat în gură. Aldis s-a gândit că poate încearcă să câştige timp, în căutarea unor vorbe potrivite.

— M-am gândit că te-ai dus direct la culcare azi-noapte. După ce... a zâmbit el nătâng. După ce am plecat din grajd.

— M-am dus.

Aldis a smuls un cuţit şi a început să întindă untul pe turtă. Nu era sigură că aşa se întâmplase, dar din câte îşi amintea, se furişase direct spre căsuţă, după ce îşi luase la revedere de la el, în dreptul dormitorului.

— Dar de ce zici asta?

— A bătut cineva în geam imediat după ce am urcat. Eram deja în camera mea, dar am auzit totuşi. N-am îndrăznit să mă duc să văd dacă tu eşti, în caz că s-ar fi trezit ceilalţi băieţi.

— N-am fost eu.

Aldis a îndoit turta şi a muşcat. Le făcea chiar Lilja şi nu erau rele când erau proaspete, însă după câteva zile se uscau şi îşi pierdeau gustul. A înghiţit.

— Dar cred că ştiu cine a fost, a zis Aldis.

— Oh? Ai văzut cine?

Aldis a privit lung turtiţa negricioasă şi a încercat să-şi recapete pofta de mâncare.

— Nu. Am venit înapoi ca să recuperez sticla pe care am lăsat-o în grajd şi am văzut urme de paşi care duceau la fereastră şi care în mod sigur nu erau ale tale. Apoi, la scurt timp după asta, am văzut-o pe Lilja. Bântuia pe lângă casă, aşa că ea trebuie să fi fost.

Pofta de mâncare i-a dispărut de tot când i-a picat fisa

despre ce putea să însemne asta.

— Crezi că ar fi putut să te vadă când te-ai dus înăuntru?

— Puţin probabil. Dacă ar fi făcut-o, probabil că zăbrelele ar fi fost înlocuite până acum – le-am desprins şi sunt doar un pic proptite, de faţadă. Aşa că se pare că totu-i în regulă. Trebuie să fie. Nu crezi?

A privit-o pe Aldis, dar ea n-a răspuns nimic.

— Oricum, n-ar fi putut să fie ea. Am întâlnit-o chiar adineauri şi era ca de obicei, ţâfnoasă, nefericită, dar nu furioasă. În plus, de ce să fi bătut în geam, dacă şi-ar fi dat seama ce se petrece? Până la urmă, are şi ea cheie.

Aldis nu avea un răspuns pentru asta. Probabil că Einar avea dreptate, dar asta n-avea de-a face cu faptul că cineva mersese până la fereastră şi bătuse în geam. Numai dacă nu cumva el doar îşi imaginase incidentul. Ea nu fusese şi, dacă n-a fost nici Lilja, toată treaba era cam bizară.

— Nu putea fi altcineva. Cine naiba să fi hălăduit noaptea trecută pe aici?

— Ştiu. Sună un pic ciudat.

Cubul de zahăr a hârjâit uşor dinţii lui Einar, când l-a mutat în celălalt obraz.

— Eşti sigură că n-ai fost tu? Am băut amândoi ca dracu' şi erai un pic... ştii tu.

— N-am fost eu.

Aldis a ridicat turta spre gură, dar mirosul stătut a făcut-o s-o lase jos din nou. Pofta de mâncare îi pierise de tot.

— M-am trezit înaintea tuturor şi atunci am ieşit.

A evitat să spună despre baie şi scopul acesteia. N-avea niciun chef să vorbească despre faptul că făcuseră sex sau orice altceva se petrecuse între ei. Dacă niciunul dintre ei nu pomenea despre asta, era aproape ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. În timp, vor uita amândoi şi incidentul nu va mai exista în mintea nimănui. Şi asta va fi tot. Sau aşa spera.

— Atunci am văzut-o. Din grajd. La mult timp după ce ai intrat tu în dormitor.

— Ceea ce face şi mai puţin probabilă prezenţa Liljei la fereastră. Ciocănitul a venit imediat ce am intrat. Greu de crezut că a stat pe-afară ore în şir. Ce Dumnezeu făcea când ai văzut-o?

— Cânta. Lângă un copac.

El arăta năuc.

— Vii cu mine afară, la grajd? îţi arăt.

Pentru că el nu s-a mişcat, a adăugat:

— Nu-i nimeni acolo la ora asta. Dacă ne strecurăm prin spatele clădirilor, n-o să te vadă nimeni.

El s-a ridicat cu o falsă nonşalanţă, deşi fără îndoială că mai degrabă s-ar fi întors la cărţile lui decât să-l descopere cineva că a chiulit.

— O să le spun că trebuia să merg la toaletă.

Ştiau amândoi că nimeni n-o să dea crezare acestei scuze. Einar ar fi fost pedepsit şi supus cine ştie cărei penitenţe de către Lilja şi Veigar. Oricum, au iuţit pasul în tăcere, prin zăpadă, spre grajd. Fulgi uşori continuau să cadă. Dacă vântul se înteţea, ar fi viscolit, iar mâine şi-ar fi petrecut ziua dând la lopată ca să deszăpezească scările de la intrare, în timp ce muncitorii şi băieţii ar fi trebuit să cureţe drumul de acces spre fermă. Pasărea li s-a alăturat, dând din aripi deasupra capetelor lor şi ciripind tânguitor, ca pentru a-i aminti lui Aldis că nu-i dăduse încă de mâncare, însă curând a renunţat şi a făcut cale-ntoarsă.

— Stătea aici, a arătat Aldis spre copac, care creştea un pic mai departe de mansarda grajdului.

— Se sprijinea de el? Cântând imnuri lui Dumnezeu? Privind cerul, poate?

— Nu. Stătea acolo privind drept înainte. La copac.

Einar n-a mai pus alte întrebări, dar a mers pe covorul

alb şi moale, spre copac.

— Sunt doi ciudaţi, desigur. Ea chiar mai mult ca el.

A răsfirat zăpada, parcă în căutare de urme ale evenimentelor nopţii, poate încercând să îşi dea seama dacă Aldis spune adevărul. Aplecându-se, şi-a trecut mâna pe deasupra ţărânii reci unde se presupunea că stătuse Lilja.

— Nu mă crezi? în spatele lui, Aldis sărea de pe un picior pe altul; îi era frig şi îşi dorea să fie din nou în pat. Ziua era aproape pe sfârşite şi mergea din ce în ce mai prost.

— Ba da, te cred.

Părea distras, mai interesat de zăpadă decât de ea.

— Uite, a întins el mâna, îndreptându-se.

Era rece de frig. Ţinea în palmă o bucăţică de lemn care părea să fi fost cioplită în formă de inimă.

— Crezi că a scăpat asta?

Aldis a luat-o cu grijă, de parcă i s-ar fi putut sfărâma între degete. Era ciudat de moale şi caldă la atingere, şi mai grea decât s-ar fi aşteptat.

— Nu ştiu. Eu n-am văzut.

— Atunci poate c-a lăsat-o aici intenţionat.

Privirile li s-au întâlnit; vorbele erau de prisos. Găsiseră mormântul copilului. Era chiar sub picioarele lor, la

marginea curţii. Printre rădăcinile copacului singuratic care nu aparţinea acestui loc mai mult decât micile oseminte. Aldis a roşit la gândul că îi trecuse prin minte să folosească cadavrul ca să pună la cale o farsă. Unele lucruri nu pot fi uitate, oricât de beat ai fi fost. *Nu iar.*

Temperatura era în scădere şi Aldis şi-a dat seama că tremura din nou, deşi nu la fel de rău ca atunci când ieşise din cadă. În grabă, a pus inima la locul ei şi a răvăşit zăpada peste ea.

— Nu mai pot sta aici. Haide!

S-a uitat spre Einar, aşteptându-se să fie şi el la fel de înfricoşat. Lilja şi Veigar ar înnebuni de furie dacă i-ar prinde aici, pentru că ar fi fost evident ce descoperiseră Aldis şi Einar. Însă ochii lui nu aveau sclipiri agitate; străluceau incitaţi şi încântaţi. Nu era în ei niciun semn de ruşine în legătură cu planurile de nedescris din noaptea trecută. Aldis tremura acum atât de rău, ca atunci când se trezise în cadă.

Capitolul 19

Vinul de un roşu-închis arăta dens şi uleios, dar aluneca pe gât destul de uşor. Odinn a clătinat uşor paharul larg, cu picior înalt, şi a privit lichidul învolburat înălţându-se până spre buza paharului, tot mai repede. A pus paharul jos.

— Îţi place?

Din expresia de pe chipul cumnatei sale, a văzut că ea nu se aştepta la un răspuns afirmativ. Odinn se suise pe unul dintre scaunele înalte de la insula din bucătăria Siggăi şi a lui Baldur, privind-o cum prăjeşte o tigaie mare de ciuperci. Vraful uriaş sugera că aşteaptă la cină mai degrabă o mulţime de oameni, nu doar pe el şi Run, însă era obiceiul casei să gătească o grămadă. În timp ce Sigga tăia ciupercile felii, a fost tentat să-i atragă atenţia că, asemenea multor copii, lui Run nu-i plac, dar n-a vrut să-i scoată ochii cu astfel de nimicuri. Nu vorbise niciodată cu ea despre problemele de fertilitate pe care le aveau în cuplu, dar ştia de la fratele lui că o apăsau destul de mult.

— Baldur a cumpărat câteva sticle când a fost în străinătate vara trecută. Nu mai putea de nerăbdare să le

încerce.

— E foarte bun.

Odinn a luat încă o înghiţitură, ca să pară mai convingător. Vinul avea o aromă mai înţepătoare decât era el obişnuit; era probabil prea bun pentru gusturile lui necultivate. A simţit o căldură familiară invadându-i corpul, totuşi ar fi preferat o bere.

Sigga a ridicat din umeri şi s-a întors să amestece în ciuperci. Untul sfârâia şi stropii de grăsime săreau pe blatul din granit negru.

— Să fiu cinstită, eu îl prefer pe cel alb.

Grăsimea a sărit din nou şi Sigga şi-a tras mâna îndărăt, a dus-o la gură, apoi a scuturat-o cu putere.

— Dracu’ să te ia!

Braţul ei ars de soare părea nepotrivit cu fundalul iernatic al zăpezii de pe terasa de dincolo de uşile în stil franţuzesc. Baldur stătea afară, în frig, la grătar, şi nici asta nu se potrivea cu anotimpul. Făceau totul de parcă s-ar fi înţeles să pretindă că e vară. Lângă el, Run îl privea captivată cum manevrează un grătar uriaş, argintiu, care trebuie să fi costat o avere.

— Ai nevoie de un plasture? s-a aplecat Odinn peste insulă, ca să vadă mai bine.

Era o întrebare prostească, dar nu a ştiut să reacţioneze mai bine de-atât.

Sigga a întins braţul subţire, ca să-i arate.

— N-am nimic. Doar o ciupitură.

Şi-a tras înapoi încheietura împodobită cu brăţări zornăitoare, cumpărate, fără îndoială, de pe plaja unde fusese în vacanţa de iarnă. Ea şi Baldur intenţionaseră să meargă împreună, dar el fusese prea ocupat. Odinn înţelegea de ce Sigga tânjea după un copil. În realitate, era atât de singură pe cât fusese şi el, înainte ca Run să se mute. Baldur lucra încontinuu şi Odinn avea îndoieli că fratele lui putea face diferenţa între zilele săptămânii şi weekend. Şi Odinn fusese la fel când lucra pentru el; până la urmă, nici nu avea altceva mai bun de făcut. Baldur avea motivele lui ca să fie dependent de muncă; avea compania lui şi nu-şi putea permite să încetinească ritmul, dacă el şi Sigga voiau să se bucure în continuare de luxul cu care se obişnuiseră. Că veni vorba, Odinn nu era totuşi sigur că Sigga ar fi ales zurgălăii şi brizbrizurile existenţei luxoase în schimbul unei vieţi normale de familie şi a prezenţei soţului ei. Dar nu putea să emită o părere sigură. Nu o cunoştea destul de bine, deşi făcea parte din familie de mai bine de zece ani.

— Ţi-a plăcut în vacanţă?

Ar fi vrut ca Run şi Baldur să vină înăuntru; ar fi fost nepoliticos ca el să se strecoare afară şi să li se alăture, dar rămăsese fără subiecte de discuţie.

— Oh, da. A fost bine, în condiţiile date.

Nu trebuia să specifice care au fost acelea.

— Puţin singuratică. Dar relaxantă. E bine să mai scapi un pic de vremea asta de rahat.

În secret, Odinn s-a bucurat că ea adusese vorba despre vreme – un subiect inepuizabil de conversaţie –, dar bucuria i-a fost prematură.

— Ar fi trebuit s-o iau pe Run cu mine. I-ar fi făcut bine să plece o vreme de-aici.

— Poate că nu încă.

Odinn o privea pe Run bătând din picioare să se încălzească. S-a întors spre Baldur, râzând în hohote la ceva ce-i spusese el. Trecuse atât de mult timp de când Odinn o văzuse râzând aşa, încât uitase că ea ştia s-o facă. Însă era mereu veselă în compania lui Baldur; ca toată lumea.

Nimeni nu putea să nu se molipsească de la optimismul lui exuberant.

— Încă se străduieşte să treacă peste asta.

Dar poate că Sigga avea dreptate; poate că fata nu avea nevoie decât de o vacanţă lipsită de griji.

— O să mergem împreună în Spania, la vară. Dacă se ţine de antrenamentul la handbal în iarna asta.

— Tu vorbeşti serios? Chiar te gândeşti să anulezi vacanţa, dacă ea renunţă?

Sigga l-a privit cu neîncredere. Avea faţa la fel de cafenie ca şi braţele; părul blond era aproape alb, în contrast. Greu de crezut că aparţinea acestui loc; arăta de parcă fusese adusă de valuri de pe ţărmuri îndepărtate, din ţinuturile verii perpetue. Nu-şi amintea să fi văzut-o vreodată atât de bronzată, ceea ce înseamnă că excursia fusese total lipsită de evenimente. Se trezise, zăcuse întinsă lângă piscină, înapoi în cameră, somn. Treaba asta repetată de paisprezece ori. N-o vedea pe Run bucurându-se de aşa ceva. Excursia lor va fi diferită. Dacă vor merge vreodată.

— O să se ţină de program, aşa că n-o să ajungem la asta.

— Zău? Mi-a spus că urăşte sportul.

Sigga a stins focul la ciuperci.

— O înţeleg. Pe mine m-au pus să joc handbal în copilărie şi l-am detestat. Nu ştii niciodată de unde poţi să

primeşti o minge tare ca piatra drept în faţă sau în coaste. Niciodată n-am fost mai fericită ca în ziua în care m-au lăsat să nu mă mai duc.

Odinn era gata să o contrazică şi să înceapă să înşire avantajele sportului, când uşa s-a deschis. Frigul a pătruns înăuntru, însoţit de o aromă delicioasă de carne friptă, de pe platoul plin cu vârf din mâinile lui Baldur. Run îi ducea paharul cu vin, o imagine nepotrivită cu geaca ei portocalie, copilărească, şi căciula colorată, tricotată.

— N-aţi îngheţat?

— Nici poveste. Ce crezi, că suntem doi pămpălăi?

Baldur i-a făcut cu ochiul lui Run, a lăsat carnea pe masa din bucătărie şi şi-a luat paharul înapoi. Purta o geacă pusă peste un şorţ pe care stătea scris: *Poartă-te frumos cu mine sau otrăvesc mâncarea* – era un cadou de ziua lui, din partea angajaţilor, încă de pe vremea când lucra şi Odinn acolo.

— Cum e noul serviciu? Tot o totală pierdere de vreme?

Odinn a roşit uşor, deşi nu ştia de ce. Nu exista niciun motiv pentru care să se ruşineze de faptul că jobul lui nu era la fel de dinamic şi incitant precum cel de dinainte.

— Nu, nici pe departe. Am primit o însărcinare interesantă.

— Da? Adică ce? Să numeri becurile de pe autostrada Reykjanes? Să verifici dacă lipseşte vreunul? Baldur a luat o gură de vin: Dumnezeule, ce bun e!

— A zâmbit Siggăi, care i-a zâmbit la rândul ei şi a gustat din vin. Femeia i-a făcut cu ochiul lui Odinn, peste buza paharului, iar el l-a ridicat spre ea.

— De fapt, nu. Are de-a face cu unul dintre acele centre de plasament de demult, ţinute de stat. Totuşi, deloc asemănătoare cu altele – ăsta era pentru băieţi mai mari, puşti care o luaseră razna. Poate că nu-i cel mai potrivit subiect de conversaţie, a dat el din cap spre Run, care îşi scotea geaca.

— Am fost cu tata la birou, i-a spus Run lui Baldur. Nu e mişto ca serviciul tău. Nimeni nu face altceva decât să stea în faţa computerului.

— Exact ce spuneam. Să ciocnim pentru asta.

Baldur a închinat spre ei toţi. Încă rânjind, s-a întors spre Odinn.

— De ce nu-ţi dai pur şi simplu demisia şi să te întorci la noi? Am o grămadă de treabă pentru tine. Să fiu cinstit, tipul pe care l-am angajat în locul tău este o risipă de spaţiu. Chiar şi tu arăţi bine în comparaţie cu el.

Run s-a uitat la taică-său, aşteptând ca el să reacţioneze

la replica asta. Dar Odinn nu era în dispoziţia necesară pentru inevitabila harţă care avea să urmeze; îl ştia prea bine pe fratele lui, ca să se gândească măcar că i-ar fi permis vreodată să aibă ultimul cuvânt.

— Nu acum. Poate mai târziu. Trebuie să te descurci cu risipa de spaţiu, pentru moment.

Sigga mutase ciupercile într-un castron, pe care îl aducea acum în sufragerie. Odinn a văzut-o înghiontindu-l pe bărbatu-său, ca pentru a-i spune să o lase mai moale. Baldur, evident obişnuit cu astfel de gesturi, nu a părut s-o bage în seamă.

— Dumnezeule, sunt lihnit.

Într-un târziu, şi-a dat jos geaca şi a început să ia bucăţi de carne de pe farfuria pe care o adusese Sigga.

— Ar fi bine să ne mişcăm mai repede – n-o să întârzii?

Odinn a dat din cap:

— O să mă duc atunci când o să termin de mâncat. Nu-i genul ăla de petrecere.

Fusese invitat la ziua unuia dintre prietenii din vechea gaşcă. Bănuia că invitaţia avea de-a face cu telefonul pe care i-l dăduse lui Kalli – mult prea târziu în noapte şi pe un ton cam supărat. Fără îndoială că asta îi făcuse să vorbească despre cât de greu îi fusese şi se simţiseră

vinovaţi că l-au neglijat. Acum, că Lara nu mai era, nu mai exista niciun motiv să nu-l invite; totul ar fi fost ca mai înainte. Numai că îmbătrâniseră cu aproape zece ani şi împrejurările erau foarte diferite faţă de vremurile când obişnuiau să se întâlnească în fiecare weekend, să ciocnească nişte păhărele şi să bată cârciumile. Erau cu toţii bărbaţi căsătoriţi; el era părinte singur, Odinn nu prea voise să iasă, dar acceptase invitaţia de teamă că, în cazul unui refuz, vor începe să circule pe seama lui poveşti mult mai exagerate, or, detesta ca oamenilor să le pară rău pentru el. Ei bine, se arătase la faţă, dar n-avea să stea niciun minut mai mult decât era nevoie. Până la urmă, se gândise la valorificarea şansei de a ieşi în oraş, din moment ce Run rămânea peste noapte la fratele lui; să-şi facă de cap, pentru o schimbare, şi să vadă ce prospături mai erau. Dacă era să recunoască cinstit, tânjea să fie cu o femeie, fie şi numai pentru o aventură trecătoare.

Părea că nici nu se serviseră din mormanul de mâncare. Run nu se atinsese de ciuperci, aşa cum prevăzuse, dar mâncase o grămadă de carne şi cartofi. Odinn s-a lăsat pe spate în scaun, a sorbit din al nu ştiu câtălea pahar cu vin roşu şi a savurat senzaţia alcoolului împrăştiindu-i-se prin trup. Poate că nu găseai vinul chiar pe gustul tău, dar te

obişnuiai. Chiar şi petrecerea căpăta acum o perspectivă mai ademenitoare.

— Mulţumesc. Excelentă mâncare, a spus, cercetând masa. Nu ştiu ce-o să faceţi cu toate astea. O să supravieţuiţi până la primăvară cu ce-a rămas?

— Run o să le radă pe toate mâine-dimineaţă.

Baldur a întors spre fetiţă o faţă serioasă, în timp ce ea stătea cu ochii căscaţi, holbându-se la muntele de mâncare.

— N-o să aibă voie să iasă din casă până nu mănâncă tot. Mai ales ciupercile.

Run s-a uitat la tatăl ei şi Odinn i-a zâmbit, ca să-i arate că nu era decât o glumă. Ea i-a zâmbit înapoi, şi s-a simţit mai fericit ca niciodată. Poate că ar trebui să se mute amândoi aici; spaţiul nu era o problemă, până la urmă. Subsolul singur era mai mare decât tot apartamentul lui. Sigga i-ar fi primit cu drag şi fără îndoială că şi Baldur, pentru că, în felul ăsta, ea s-ar fi plâns mai puţin de faptul că el era mereu la lucru.

Vinul roşu îi provocase gândurile astea; sigur că n-ar fi îndrăznit niciodată să le sugereze o soluţie atât de nepotrivită pentru problemele lor. Totuşi, era greu să alunge ideea; Run părea atât de fericită şi mulţumită în

prezenţa lui Baldur. Nu, soluţia nu era să dea buzna în vieţile oamenilor, ci să iasă din propriile existenţe, să facă viaţa lor casnică atât de uşoară şi relaxată ca atmosfera din această casă. Şi de el depindea să reuşească acest lucru.

Un sunet cald de bas vibra prin aerul fierbinte şi umed al barului, pătrunzând până în cele mai întunecate unghere. Nu exista scăpare, dar nimeni nu venise aici în căutarea liniştii şi a tăcerii. Odinn stătea la barul care se golise, dintr-odată. Cu un minut sau două înainte, o grămadă de clienţi se călcaseră pe picioare ca să fie serviţi, dar în momentul în care începuse acest cântec, s-a produs un exod în masă spre ringul de dans. A acceptat paharul cu bere, aburit, pe care i l-a întins barmanul, şi şi-a simţit părul zburlindu-i-se în ritm cu muzica asurzitoare. N-a avut cu cine să toasteze în afara barmanului, care abia dacă a reacţionat. Cei mai mulţi dintre clienţi erau mai tineri ca Odinn, aşa că nu ştia pe nimeni. Mai rău decât atât, fetele erau prea tinere pentru el. La fel fusese şi în celelalte două locuri unde se oprise. Pe parcursul celor şase luni cât lipsise din peisaj, se petrecuse o schimbare. Cei de vârsta lui începuseră în mod sigur să petreacă pe acasă – păcat, dacă toate petrecerile erau precum cea de la care tocmai

plecase.

Întâlnirea fusese dureros de plicticoasă, dar instructivă. Acum ştia că nu mai avea niciun motiv să le simtă lipsa foştilor prieteni. Ei şi soţiile lor fuseseră un pic stânjeniţi la început, dar, după ce dăduseră pe gât câteva pahare, foştii amici ieşiseră la iveală, unul după altul, încredinţându-l că avuseseră de gând să sune, însă nu trecuseră la fapte, dintr-un motiv sau altul. Oricum, vor ţine legătura de acum înainte. La început, toată treaba i s-a părut îngrozitor de jenantă şi, spre deosebire de vinul roşu al fratelui său, cu asta nu reuşise să se obişnuiască. Spre final le venea să le spună să se ducă dracului cu toţii şi să-şi găsească pe altcineva care să dea doi bani pe ei. Dar şi-a păstrat cumpătul până când, în fine, stătuse suficient, şi a părăsit petrecerea însoţit de priviri piezişe din partea femeilor şi îndemnuri să mai rămână puţin, din partea bărbaţilor – distracţia abia începea. Imediat ce s-a aşezat în taxi, scăpat din clădire, i-a venit să chiuie de bucurie. Nu o să mai facă asta niciodată! O să ţină aproape de ceilalţi prieteni – cei care rămăseseră alături de el şi după ce i se destrămase căsnicia.

— Salut! Te pomeneşti că tu eşti tipul divorţat.

Până când bărbatul nu l-a prins de umăr, Odinn nu şi-a

dat seama că lui îi vorbeşte.

— Ce mai faci?

Era destul de tânăr, beat, dar nu criţă. Zâmbea fals şi părea dezamăgit să vadă că Odinn nu ştie de unde să-l ia. A făcut un pas în spate.

— Nu-ţi aminteşti de mine? Eram la petrecerea burlacilor?!

Ar fi putut la fel de bine să vorbească în şoaptă, însă dacă muzica s-ar fi oprit, ar fi fost limpede că strigă din răsputeri.

Ceaţa din mintea lui Odinn se împrăştia încet. Trebuia să-şi dea seama de unde îl ştie pe om.

— Am un gol în minte.

— Nu-ţi aminteşti? îmi tot spuneai să nu mă însor, i-a spus bărbatul, venind mai aproape şi aplecându-se spre el, confidenţial. Ar fi trebuit să te ascult.

Apoi s-a îndreptat iar şi a răcnit:

— Fac mişto!

Odinn şi-l amintea acum. Era bărbatul cu care se băgase în vorbă într-un bar, în noaptea în care murise Lara. Pe atunci, tipul purta un tutu de balet direct peste pantaloni, şi avea faţa portocalie, de la bronzul artificial cu care prietenii lui îl mânjiseră peste tot.

— Aşa e! Salut, ce mai faci? l-a salutat Odinn, ca pe un prieten pierdut de mult.

Cel puţin, omul ăsta îl recunoscuse.

— Arăţi diferit în haine normale.

Îşi amintea ca în ceaţă discuţia pe care o avuseseră, dar ştia destul cât să îşi dea seama că îi turnase bietului om o grămadă de prostii.

— Erai isteric, tipule! Hotărât să-mi spui adevărul despre căsnicie. Cum că e un iad.

Tânărul i-a zâmbit şi i-a dat un ghiont prietenesc, care aproape că l-a dărâmat de pe scaun.

— Îmi pare rău, prietene. Dar o meritai. Cu greu mi-am revenit la timp pentru nuntă, într-o săptămână. M-ai reţinut mult prea mult.

— Nu era aşa de târziu.

Odinn a fost nevoit să strige în urechea bărbatului. Era atât de recunoscător că avea cu cine să vorbească, încât nu voia să rişte ca tipul să-l abandoneze pentru că nu putea auzi o vorbă.

— Dumnezeule, ba da, a fost. Era aproape opt dimineaţa când m-am târât spre casă.

Bărbatul a fluturat cu mâna spre barman şi a comandat încă o bere. Odinn a presupus că trebuie să fi avut viaţă

grea încercând să oprească un taxi, din cauza felului în care era îmbrăcat. Avea impresia că el însuşi ajunsese acasă mult mai devreme.

— Te-ai învârtit pe-acolo şi te-ai văzut cu fosta? l-a întrebat tânărul. Cum a mers, până la urmă?

— Până la urmă? s-a holbat Odinn, surprins. M-am dus acasă.

— Norocul tău. Ţi-ar fi tras o săpunealăzdravănă dacă te-ar fi văzut în halul ăla. Iisuse, femeia şi-ar fi ieşit din minţi, omule.

— Femeia? Despre cine vorbeşti?

Oamenii se întorceau de pe ringul de dans şi, în câteva clipe, îmbulzeala de la bar a atins densitatea maximă. Înghesuiala era atât de mare, încât Odinn a fost nevoit să fie atent să nu-şi verse băutura pe celălalt.

— Fosta ta nevastă. Cum o cheamă?

— Lara.

Odinn nu a corectat timpul prezent. N-avea niciun chef să-l informeze pe bărbat că ea murise chiar în acea dimineaţă. Mai ales fiindcă părea că o vorbise de rău, fără niciun motiv.

— Da. Lara.

O treime din paharul plin ochi al bărbatului a aterizat pe

pantofii lui Odinn. Neglijent, acesta continua să vorbească.

— Voiai să-ţi cânt în strună, să spun că ea era de acord cu tine şi o să-mi spună că totul s-a terminat. Nu-ţi aminteşti?

Odinn a dat din cap, prefăcut.

— Te-ai dus? l-a întrebat bărbatul.

— Nu.

— Pfiu! Eram sigur că o să te duci la ea. Ar fi trebuit să accepţi o cursă cu mine, atunci.

— O cursă? a spus el, din ce în ce mai mult ca un ecou.

— Da, ţi-am propus să împărţim un taxi. Mi-era teamă că o să-ţi pierzi cunoştinţa pe drum. Iisuse, eram terminat, omule. Şi tu. Uau! Erai complet torpilat.

Odinn nu era sigur că auzise corect. Oare bărbatul spusese „torpilat” sau „trotilat”? Oricum, nu era nicio diferenţă. *Fusese* complet terminat.

— Eşti sigur că ai ajuns acasă la opt?

Era complet lipsit de sens. Dacă tipul ăsta mersese primul acasă, el ar fi trebuit să fi ieşit din bar la opt sau chiar mai târziu. Ăsta era un lucru nou; Odinn presupusese că a ajuns acasă pe la şase. Dar n-avea nicio dovadă ca să demonstreze lucrul ăsta. Chiar era în oraş când murise Lara? Poate chiar în zonă? Tot ce auzea dintr-odată, nu

muzica, ci vaietul sirenelor, se conecta la o anume amintire pe care n-o putea recupera nici în ruptul capului. De ce naiba se întâlnise iar cu tipul ăsta? Puţinătatea societăţii islandeze era câteodată un adevărat blestem.

— Hei! Vreau să ţi-o prezint pe nevastă-mea. Hai, e pe-aici, pe undeva.

Bărbatul s-a întors şi a cercetat mulţimea. Odinn a sesizat oportunitatea şi s-a strecurat, croindu-şi drum prin aglomeraţie, spre ieşire. A auzit în spatele lui: „Hei, omule! Haide! Trebuie s-o cunoşti pe Didda”. Dar nu a privit în urmă. Trebuia să plece acasă.

Chitanţa de taxi era îngropată în fundul uriaşului castron de salată pe care Sigga şi Baldur i-l dăduseră drept cadou de casă nouă. Nici vorbă ca bolul să fi văzut vreodată vreo frunză de lăptucă; în schimb, Odinn îl folosea ca să depoziteze bonurile de la cardul de credit. Stătea pe canapea, înconjurat de bucăţele de hârtie, prea beat ca să rezolve treaba asta în mod organizat. Scosese chitanţele una câte una, aruncându-le pe cele care nu-i trebuiau. Chitanţa pe care o căuta se afla chiar la fund, printre acelea aduse de la vechea locuinţă, azvârlite în castron, după mutare. Relicve ale altor vremuri, din viaţa „dinainte de Run”.

Lăsat pe spate, contempla tavanul alb. Era mai bine decât să se uite la chitanţa Hreyfill de la el din poală. Aceasta înregistrase ora la care se urcase în taxi şi locul de unde îl comandase. Părea că tipul cu petrecerea de burlaci avusese dreptate: Odinn se urcase în taxi imediat după ce Lara căzuse de la fereastră. Şi – ca să facă situaţia şi mai rea – chiar pe strada ei. Chiar în faţa casei ei, dacă era să dea crezare chitanţei.

O bufnitură uşoară s-a auzit dinspre hol, ducând spre dormitoare, iar Odinn a ştiut că nu era chip să pună piciorul acolo până nu se crăpa de ziuă. A simţit un iz de fum de ţigară, iar inima a început să-i bată rapid şi neregulat. O să doarmă aici, pe canapea; n-ar fi intrat în dormitor nici pentru dragoste, nici pentru bani.

Capitolul 20

Ianuarie 1974

Viscolul se dezlănţuise atât de tare, încât urletul vântului şi pârâitul casei păreau să se amestece într-un vaiet neîncetat. Vremea asta se va linişti vreodată? Aldis abia dacă-şi putea aminti cum era liniştea şi, chiar dacă înăuntru era cald, frigul nu-i ieşea din oase. Nu ajuta nici faptul că ferestrele se acoperiseră cu zăpadă. Îşi făcea griji pentru pasăre, încercând să-şi imagineze unde ar putea găsi adăpost. După cum ştia, era posibil ca vântul s-o arunce spre câmpurile pustii, şi nu avea s-o mai vadă vreodată. Gândul a întristat-o, deşi ştiuse dintotdeauna că s-ar putea ca biata creatură să nu reziste. De la radio veneau încontinuu alerte de vreme rea, de parcă n-ai fi văzut şi singur furtuna de afară. Astea erau cele mai vitrege condiţii pe care le trăise Aldis de când venise la Krokur; era pentru prima dată când activitatea băieţilor fusese întreruptă. Veigar şi Lilja consideraseră că nu e sigur pentru ei să circule printre clădiri, aşa că, deocamdată, trândăveau cu toţii în camerele lor.

Probabil că şi-ar fi putut lua şi ea un timp liber, din moment ce nu erau prea multe de făcut. Veigar şi Lilja erau în stare şi singuri să le gătească băieţilor şi să le ducă mâncarea în dormitoare. Dar gândul de a petrece încă o zi, a doua, închisă în camera ei singuratică era mai rău decât acela de a munci, aşa că a decis să nu se întoarcă în căsuţă, după micul dejun. Pe de altă parte, colegii de baracă folosiseră din plin ocazia de a sta degeaba şi erau dezgustaţi de faptul că ea nu profitase la fel cum făcuseră ei. În mod sigur, se gândeau că gestul ei o să-i facă să pară chiulangii, dar, pe de altă parte, ei munciseră în ziua anterioară, când ea zăcuse sub plapumă, tremurând de mahmureală şi teamă. N-avea niciun chef să repete experienţa.

A cercetat cu privirea linoleumul lucios. După ce-o să se usuce apa cu săpun, totul o să arate la fel de mohorât şi uzat ca înainte, dar măcar o să fie curat. Era un moment bun să dea cu mopul; se afla singură în clădire şi nu exista niciun risc să intre cineva şi să-i distrugă munca, lăsând o dâră noroiasă de pantof. Rapiditatea cu care şi-a terminat treburile a făcut-o să se simtă mult mai bine decât dacă ar fi stat singură, tândălind. Îi plăcea să privească ce făcuse până atunci şi să compare cu puţinul rămas. O ajuta,

totodată, şi urletul vântului, care acoperea orice zgomot inexplicabil.

Aldis şi-a şters mâinile pe blugi şi a deschis uşa biroului. Făcuse deja curat în apartamentul de la etaj al Liljei şi al lui Veigar, şi în sala de clasă şi pe coridorul de la parter. Îi rămăseseră numai biroul, un spălător şi holul de la intrare. După asta, va trebui să înfrunte cu multă tărie şi curaj furia naturii, într-un sprint până la clădirea principală, unde putea fie să ajute la masa de prânz, fie să le spună celor doi că şi-a terminat treaba pe ziua de azi. Se va decide pe drum pentru una dintre variante. Ba chiar ar putea să arunce o privire în cămăruţa de la capătul coridorului, care servea drept bibliotecă, să vadă dacă ar putea găsi o carte care s-o ajute să treacă peste următoarele câteva ore, deşi le citise deja pe acelea cu titlu promiţător. În plus, îşi cam neglijase cursul de engleză; cărţile se acopereau de praf pe noptieră, aşa că poate ar fi fost mai înţelept ca, după prânz, să se dedice acestui lucru. Totuşi, asta părea opţiunea cea mai puţin ademenitoare; prefera munca în casă. Dacă se apuca de gramatica engleză, era în pericol s-o podidească iar gândurile şi, în curând, i-ar fi revenit în minte bebeluşul îngropat în curte, mama ei sau misterul care îl înconjura pe Einar.

A aprins lumina în biroul lui Veigar şi a cărat înăuntru găleata plină pe jumătate. Apa era cafenie de murdărie, însă lui Aldis nu-i păsa; omul nu merita ceva mai bun. Acest meschin act de revoltă a făcut-o să zâmbească. Ca de obicei, a trebuit să se mişte cu grijă în cămăruţa strâmtă, dar a fost mai uşor de data asta, căci Veigar parcă făcuse un pic de ordine, lăsându-i loc ca să şteargă praful. A şters câteva cercuri lăsate de cănile de cafea, mirându-se cum naiba avusese unde să le aşeze. Apoi, din moment ce totul arăta atât de bine, s-a hotărât să cureţe şi telefonul, mânjit peste tot de amprentele uriaşe ale lui Veigar. Când a terminat, s-a gândit că noul aparat negru, din bachelită, tocmai venise de la Compania de Poştă şi Telefonie. S-a oprit să-l admire.

Înainte să-şi dea seama, avea receptorul în mână. S-a întâmplat, pur şi simplu. Nu avea nevoie să se întrebe ce se petrecuse în subconştientul ei; în momentul ăsta, exista o singură persoană în lume pe care ar fi avut motiv s-o sune. Aldis a tras adânc aer în piept şi s-a uitat ţintă la fereastra tencuită cu zăpadă. Dincolo de aceasta, viscolul răgea, nevăzut. Zăpada aluneca în jos pe sticlă, pe o traiectorie descendentă, precum propria ei viaţă. Nu avea nicio realizare, nicio ancoră. Sigur că trebuia să sune

acasă: asta era ancora ei. Tot ce trebuia să facă era să formeze numărul; putea s-o facă şi legată la ochi. Ce rău s-ar fi putut întâmpla? Maică-sa ar fi fost la muncă, oricum. Dar nici n-a format bine ultima cifră, când şi-a amintit că furtuna paralizase ţara de la nord la sud. Brutăria unde lucra maică-sa era aproape sigur închisă.

Totuşi, Aldis nu a închis. A ţinut la ureche receptorul greu şi a ascultat cum sună. Telefonul de pe măsuţa din hol, de acasă, trebuie să fi ţipat ceva; îi auzea soneria tunătoare de parcă ar fi fost acolo. A strâns tare pleoapele, ca să oprească lacrimile să ţâşnească. La al patrulea ţârâit, cineva a răspuns.

— Alo!

Vocea mamei suna diferit faţă de cum şi-o amintea Aldis – mai tristă, mai mecanică.

— Alo!

Aldis stătea acolo încremenită, regretând cu disperare că lăsase sentimentele s-o domine. Asta era femeia care se combinase cu nemernicul ăla dezgustător şi îşi acuzase de minciună propria fiică, în loc să recunoască ce neam de nenorocit adusese în casa lor.

Dar era, de asemenea, şi femeia care petrecuse atât de multe seri aplecată peste maşina ei de cusut, făcând haine

pentru fiica ei, ca să arate şi ea la fel de frumos ca fetele din familii înstărite; femeia care o ascultase de atâtea ori la tabla înmulţirii, îi pusese plasturi pe răni, după escapadele din copilărie, şi îi ascultase cu înţelegere suferinţele de adolescentă. Lacrimile au pornit să-i curgă pe obraji. Sigur că trebuia s-o ierte pe maică-sa. Dacă situaţia ar fi fost invers, maică-sa ar fi iertat-o pe ea.

— Alo! Cine este?

Vocea mamei nu mai suna egal, ci nerăbdătoare, ca şi când ea ar fi ştiut cine este la celălalt capăt.

— Aldis, tu eşti? Spune ceva. Orice.

Aldis ştia cât de greu trebuie să-i fi fost maică-sii să spună asta; pe fir putea fi oricine, iar ea şi-a trădat disperarea de a afla ceva despre fiica sa. Nu era genul ei să-şi trâmbiţeze în lume greutăţile. Zâmbeşte, nu-ţi spăla rufele în public. Nu arăta că nu-ţi poţi permite creşterea chiriei; că factura la electricitate este neplătită şi creşte îngrozitor. Prefă-te că nu vrei să mergi la teatru în Reykjavik cu prietenii tăi, care nu vorbesc decât despre asta; zâmbeşte şi prefă-te că totul e în regulă. Nu este treaba nimănui cum te simţi tu.

— Aldis?

Maică-sa părea în pragul lacrimilor.

Aldis a trântit receptorul în furcă. Cu ochii larg deschişi fixa telefonul, care stătea acolo impasibil, ca şi când această conversaţie n-ar fi avut loc niciodată. Nu putea s-o mai sune o dată. Nu acum. Poate că nici altă dată. Mama ei nu deţinea răspunsurile de care avea ea nevoie.

Dar chiar în clipa aceea, telefonul a început să sune, hotărârea i s-a topit şi a smuls receptorul:

— Mamă?

— Alo? Cine-i acolo?

Nu era vocea mamei ei, ci a altei femei.

— Aldis.

Şi-a şters lacrimile cu mâneca puloverului vechi, iar bumbii ţesăturii i-au zgâriat pleoapele delicate.

— Bună. Cu tine am vorbit data trecută? Mi-a părut atât de bine să vorbesc în sfârşit cu cineva, încât am uitat să notez numele.

Era mama lui Einar. Aldis a tras aer în piept, şi-a umflat obrajii până când i-a simţit dureroşi, apoi a expirat lent. Asta, pur şi simplu, nu era cea mai bună zi a ei.

— Nu pot vorbi cu tine. N-ar trebui să răspund la telefon. Persoana cu care ar trebui să vorbeşti se numeşte Veigar şi nu se află aici, acum.

Pentru moment, la celălalt capăt al firului s-a aşternut

liniştea, apoi femeia a vorbit din nou, cu vocea sunând şi mai sumbru decât în prima lor conversaţie.

— Data trecută ai spus că putem ţine legătura. Am încercat să sun săptămâna trecută, la orele indicate de tine, dar n-a răspuns nimeni. S-a întâmplat ceva? E ceva schimbat?

— Nu. Nimic, a răspuns Aldis, abrupt.

N-a îndrăznit să spună mai mult, de teamă să nu revină la vechiul ei stil prietenos. Nu-şi permitea lucrul ăsta; avea destule probleme ale ei, şi fără să se mai încarce şi cu ale altora.

— S-a întâmplat ceva. O simt în vocea ta. I s-a întâmplat ceva lui Einar?

— Nu s-a întâmplat nimic. Nu am voie să vorbesc la telefon, asta-i tot.

Aldis se întreba dacă n-ar trebui să închidă, aşa cum îi făcuse maică-sii, dar exista riscul ca femeia să se simtă jignită şi să i se plângă lui Veigar. Atunci, acesta ar fi aflat că Aldis răspunsese la telefon în locul lui.

— Serios. Nu-i nimic în neregulă.

— Eşti sigură?

— Da. Sunt sigură.

Bineînţeles că nu era cu totul adevărat. Fusese o mare

problemă cu Einar, dar nu din vina centrului de plasament.

— Pot să te întreb ceva?

— Ce?

— De ce se află Einar aici? Ce-a făcut?

Femeia a tăcut din nou. Aldis îi auzea respiraţia.

— A greşit. Rău de tot.

— Ăsta nu-i un delict. Ce-a făcut?

Aldis şi-a încrucişat degetele, în speranţa că femeia va muşca momeala.

— Nu pot vorbi despre asta, mi-e teamă. Ţi-aş spune dacă aş putea.

— Cine te opreşte? Einar?

— Nu. Nu Einar.

Răspunsul suna evaziv şi Aldis se gândi să închidă. Şi ce dacă ar face-o? De ce ar dori Aldis să prelungească această conversaţie? Femeia nu-i va spune nimic şi s-ar termina şi povestea cu Aldis care trebuia iar să facă pe mesagerul.

— De ce este aici, la vârsta lui? N-ar fi trebuit să se afle în închisoare, dacă a comis un delict?

— Nu-ţi pot răspunde. Pur şi simplu, nu pot.

Vocea femeii ajunsese o şoaptă.

— Te rog, spune-i lui Einar că-l iubesc. Spune-i că am

văzut-o pe Eyjalin. Este foarte bolnavă. De fapt, el are noroc că nu-i acasă acum.

S-a oprit ca să-şi tragă răsuflarea, ca şi cum i-ar fi dat lui Aldis ocazia de a răspunde, apoi a adăugat:

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai face asta pentru mine.

Şi a închis, fără să aştepte un răspuns.

Aldis s-a uitat împrejur, sperând că va găsi ceva care să-i abată atenţia de la convorbirea telefonică. De ce nu-şi luase ea liber? Să fi zăcut în pat, singură cu gândurile ei, şi tot n-ar fi fost mai rău ca acum. A cercetat plină de speranţă rafturile lui Veigar, dar n-a putut găsi nimic interesant. Doar un talmeş-balmeş de hârţoage, dosare şi ornamente religioase ciudate. A simţit un impuls să spargă ceva.

Apoi, dintr-odată, i-a picat fisa.

Nu era nimeni prin preajmă, iar furtuna făcea puţin probabilă apariţia lui Veigar şi a Liljei. Răspunsurile puteau fi chiar aici, şi probabil că nu va mai avea o altă ocazie să le caute. De regulă, putea să conteze pe obiceiul unuia dintre cei doi administratori de a-şi băga nasul, să o verifice. I-ar fi luat timp să caute prin toate hârtiile, iar asta putea fi singura ei şansă. Cu gândul la consecinţe, Aldis a tras de pe raft un dosar gros. Răsfoindu-l, şi-a dat

repede seama că nu era interesant. Chitanţe şi contracte, cele mai multe dintre ele vechi, nimic în legătură cu centrul. Următoarele trei dosare conţineau cam acelaşi tip de lucruri; nu putea înţelege de ce păstra Veigar acte atât de neimportante. Tot felul de scrisori de la ministere şi diverse organisme guvernamentale, toate părând să conţină aceleaşi formulări standard. Judecând după ceea ce citea, existenţa la Krokur era necesară, dar nepopulară; oamenii ar fi vrut mai degrabă să nu ştie nimic despre asta. Al cincilea dosar conţinea solicitări ultimative sau ameninţări cu măsuri de recuperare a datoriilor, care urmau să fie puse în aplicare în scurt timp. Aldis l-a închis rapid; cât timp îi plăteau chenzina, nu-i păsa.

A devenit mai atentă când a văzut al şaselea dosar. Cotorul era etichetat cu anul curent şi cu cel anterior, iar când l-a deschis a văzut că Veigar îl organizase alfabetic, cu fiecare diviziune marcată cu iniţialele băieţilor. L-a deschis cu violenţă la EA, adică Einar Allen. Conţinea o singură pagină, care nu părea să fie o scrisoare standard. A început să citească, neatentă la vuietul vântului.

Capitolul 21

Odinn începea să se obişnuiască încet cu ideea că era nebun. Într-un fel, asta era o uşurare; nu mai trebuia să se teamă de ce era mai rău, pentru că se întâmplase deja. Explicaţiile Nannei – că sunetele pe care le auzea fuseseră mereu acolo, fără ca el să le fi observat – îi aduceau un oarecare confort, dar nu era suficient. Atâtea altele nu se potriveau mai deloc cu ideea lui despre realitate.

În ultimele câteva zile, totuşi, mintea îi fusese aproape în întregime ocupată cu întrebarea cât de posibil era oare ca el să fi fost implicat cu ceva în moartea Larei. Chitanţa de la taxi şi ora accidentului menţionată în rapoartele poliţiei indicau exact asta; fusese în zonă şi părăsise strada la scurt timp după căderea Larei. Amintiri înceţoşate despre o ambulanţă şi sirene îi tot reveneau în minte. Totuşi, în ciuda acestor lucruri, i se părea imposibil să creadă că era responsabil de moartea femeii. Nu era violent; mic fiind, nici măcar nu se bătea cu ceilalţi copii. Şi, în ciuda faptului că el şi Lara nu erau mereu pe aceeaşi lungime de undă, în multe privinţe, nu ridicase niciodată nici măcar un deget asupra ei. Desigur, trântiseră amândoi

uşi şi se înjuraseră, dar niciodată nu merseseră atât de departe încât să se plesnească peste faţă, nici vorbă de alte lucruri mai rele. Faptul că fusese beat şi că se aflase în zonă la momentul morţii ei nu aveau de-a face cu situaţia. De ce s-ar fi dus s-o ucidă, la atâta timp după divorţ? De departe, cel mai plauzibil scenariu era că nu ajunsese să-i facă o vizită, fie pentru că era prea obosit, fie pentru că, între timp, îşi venise în fire. Prietenul lui de beţie, tipul de la petrecerea burlacilor, plecase cu un taxi, şi fără el se dusese toată distracţia.

O altă grijă acum era felul în care Run părea s-o ia la vale de când începuse să meargă la terapeut. Avea în mod constant coşmaruri în care maică-sa o urmărea sau o pândea, aşteptând-o la şcoală, la sala de sport, în magazine sau oriunde altundeva mergea în mod regulat. Singurul loc unde putea dormi în pace, netulburată de vise rele, era în casa lui Baldur şi a Siggăi, şi cerea neîncetat să o lase să meargă şi să rămână acolo, încât devenise de-a dreptul jenant.

Nanna ezitase să tragă de aici nişte concluzii edificatoare. Run începuse probabil, într-un final, să ajungă să se împace cu realitatea pierderii mamei ei, şi nimeni nu spunea că lucrul ăsta era simplu. Dar cu cât se gândea

mai mult, cu atât Odinn începuse să suspecteze că ceva mult mai rău stătea la originea tulburării ei, aşa că i-a telefonat Nannei şi a întrebat-o direct dacă exista posibilitatea ca Run să fi asistat la căderea mamei ei şi să-şi fi reprimat această amintire; dacă aceste coşmaruri pe care le avea puteau fi provocate de revenirea la suprafaţă a incidentului, ca urmare a şedinţelor de terapie. Nanna fusese derutată: amintirile reprimate erau un subiect controversat în domeniul ei de expertiză, dar chiar şi aşa nu voia să excludă posibilitatea.

Nevoia de a-i pune lui Run o întrebare directă era aproape irezistibilă. Se trezea zgâindu-se la ea de parcă ar fi putut-o forţa să răspundă prin telepatie. Însă nu putea să o întrebe direct, pentru că se temea că nu va fi satisfăcut de un simplu „nu”. Iar asta ar fi fost dezastruos. Era îngrozit să nu înrăutăţească lucrurile, să-i creeze confuzii sau să-i distrugă amintirea. Desigur, era o şansă ca Run să poată confirma că el nu fusese în apartament. Dar ce îl înfricoşa era alternativa că ea l-ar fi putut vedea agresându-i mama.

Problemele personale deveniseră atât de copleşitoare, încât, pentru prima oară de când se angajase, Odinn abia aştepta să meargă dimineaţa la birou. Îi plăcea să-şi agaţe

paltonul în cuier, să-şi umple cana de cafea, să se aşeze la birou ţinând căştile pe urechi, să dea drumul la radio şi să-şi deschidă dosarele – să caute refugiu în micuţul compartiment pe care la început îl găsise atât de meschin. Acolo putea să uite de el însuşi, să nu audă nimic altceva decât pălăvrăgeala DJ-ilor, intersectată de muzică; să pretindă că nu era nimic în neregulă cu adâncirea sa în investigaţia despre Krokur. În consecinţă, făcuse progrese remarcabile, mai mari decât ar fi îndrăznit să spere, ceea ce îl transformase în vedeta şedinţei de luni, pentru a doua săptămână la rând.

— Am vorbit cu patru foşti locatari şi toţi au spus cam acelaşi lucru, şi-a informat el colegii. Deşi nu au folosit aceleaşi cuvinte, este clar că lucrurile nu se desfăşurau cum ar fi trebuit.

Odinn a observat că ceilalţi îi evitau privirea atunci când se uita la ei, de parcă s-ar fi simţit responsabili pentru situaţia din fostul centru de detenţie.

— Este de mirare că nimeni n-a spus nimic până acum.

— Este posibil să vrea să capete un pic de atenţie şi, de fapt, să exagereze ce s-a întâmplat?

Heimir stătea pe locul lui din capul mesei şi cel puţin nu încerca să evite privirea lui Odinn, deşi ochiul saşiu îşi

făcea obişnuitele curse laterale.

— Nu sunt sigur că mărturia a patru bărbaţi este suficientă ca să înlăture toate îndoielile.

— Sigur că nu, dar poveştile lor arată clar că statul este pasibil să plătească nişte compensaţii.

— De ce n-au vorbit până acum? Din proprie iniţiativă?

— Din anume motive, presupun. Niciunul dintre ei nu voia să devină imaginea publică a centrului, din moment ce perioada petrecută acolo nu-i ceva cu care să se mândrească. Nu trebuie să uităm că, spre deosebire de Breidavik, de exemplu, Krokur era un centru de detenţie pentru delincvenţi minori. Trei dintre băieţii de-atunci cu care am vorbit sunt acum respectabili taţi de familie şi, deşi au fost de acord să discute cu mine, nu ar merge la presă. Al patrulea este un drogat fără adăpost, care încearcă să-şi refacă viaţa. Nu a urmărit cazul Breidavik în toate amănuntele lui, fiindcă la momentele alea era fie pe străzi, fie la dezintoxicare. Desigur că a auzit despre el, dar nu i-a trecut prin minte că şi Krokur s-ar putea încadra în aceeaşi categorie. Şi chiar dacă i-ar fi trecut, probabil că treaba asta nu l-ar fi determinat să facă vreo mişcare.

— Bine, păi, nu-mi place situaţia, dar sunt mulţumit, bineînţeles, că ai făcut progrese atât de mari.

Heimir i-a ţintuit cu privirea pe cei prezenţi, ca şi când asta ar fi presupus că trebuie să se pună şi ei pe treabă.

— Ai vorbit şi cu vreunul dintre foştii angajaţi?

Buzele lui Heimir au continuat să se mişte şi după ce el a încetat să vorbească, de parcă cineva i-ar fi dat volumul mai încet. Probabil că încerca să-şi imagineze cât de bătrâni erau acum.

— Administratorul a murit acum zece ani, dar mâine mă văd cu văduva lui, care conducea centrul alături de el. Nu am găsit nicio informaţie folositoare despre alţi angajaţi. Roberta nu părea să aibă înregistrări ale numelor lor.

Odinn căutase în repetate rânduri prin dosarele ei.

— Cei cu care am vorbit nu ştiau numele complet al niciunuia dintre cei care lucraseră acolo, aşa că voiam să te întreb dacă ai putea să soliciţi o listă a lor, Heimir. Ai dreptate, trebuie să vorbesc şi cu unii dintre foştii angajaţi. Ei trebuie să vadă lucrurile într-o lumină foarte diferită faţă de femeia care a condus centrul.

Heimir s-a încruntat.

— Roberta avea o listă pe undeva, sunt destul de sigur de asta.

— Atunci trebuie să o fi ascuns bine. În documentele pe care le-am găsit nu există nimic despre personal. Apar tot

felul de nume ciudate ici şi colo, dar fie lipseşte numele de familie, fie sunt atât de comune încât sunt inutile. Am nevoie de o dată de naştere sau orice altă informaţie, ca să limitez căutarea. Cred că nu vrei să-i sun pe toţi cu acelaşi nume, la noroc?

— Sigur că nu, a spus Heimir. O să văd ce pot face.

Părea enervat şi, când au vorbit, după şedinţă, Odinn a înţeles de ce. Se aflase că instituţia primise o mulţime de documente originale, pe care el i le dăduse Robertei, şi ar fi preferat să nu fie nevoit să informeze ministerul că au fost rătăcite. Oricum, i-a promis că o să investigheze problema. Conversaţia avea aerul unei discuţii confidenţiale, ca între doi prieteni care împărtăşeau nişte secrete, iar Odinn era cât pe ce să-i mărturisească ce zisese Pytti despre accident. Dar povestea bărbatului fără adăpost fusese atât de necredibilă, încât Odinn nu voia s-o repete, în caz că Heimir îl credea nebun. Era imposibil, la treizeci şi şapte de ani de la eveniment, să afli dacă Pytti avea dreptate. Doi dintre băieţii cu care vorbise fuseseră în centru înainte de accident, iar al treilea la scurt timp după, aşa că tot ce ştia despre asta era numai din auzite, iar zvonurile fuseseră chiar mai bizare decât povestea lui Pytti. Odinn habar n-avea ce să creadă.

— În mod ideal, mi-ar plăcea să capăt permisiunea de a intra în computerul Robertei – să văd mesajele şi aşa mai departe. Poate găsesc ceva acolo. Poate că a scanat documentele şi nu a reuşit să le salveze în dosarele potrivite.

Încă nu îndrăznea să-i spună lui Heimir despre mesajele de ameninţare şi aproape că renunţase să mai spere că va găsi o scuză plauzibilă pentru nevoia de a accesa e-mailul femeii. Poate că aceasta era.

Heimir şi-a luat o figură de martir, dar a spus că va obţine permisiunea.

În loc să se întoarcă la biroul lui şi să recitească documentele pe care aproape că le ştia pe de rost, Odinn s-a hotărât să verifice din nou, ca să nu-i fi scăpat ceva din însemnările Robertei.

— De ce n-ai fost la şedinţă?

Odinn s-a aşezat în scaunul Robertei şi s-a deplasat cu el spre dulăpiorul de sub biroul acesteia. Şedinţele cu angajaţii erau obligatorii. Aşa că presupusese că Dilja lipsea din motive de sănătate.

— Am avut ceva mai important de făcut.

Dilja era în picioare, privind peste peretele despărţitor.

— Ştiu că tu n-o să spui nimic, dar dacă te întreabă, zi-i că aşteptam un apel telefonic important. Să sperăm că n-o să întrebe de la cine.

— Poţi să-i spui că era de la ginecolog. Asta o să-l liniştească imediat.

Odinn deschidea sertarele unul după altul, bombănind ca pentru sine.

— Ştii cumva dacă Roberta îşi lua vreodată de lucru acasă?

— Nu, din câte ştiu.

— N-ai văzut-o niciodată cu vreo geantă cu dosare sau ceva de felul ăsta?

— Păi, bineînţeles că avea geantă câteodată. Cine n-are?

Odinn şi-a ridicat ochii din dulăpior, spre Dilja, şi a fost recompensat cu un zâmbet ironic şi o boare puternică de parfum.

— Adică, a venit vreodată cu o geantă goală sau cu o cutie şi a luat-o acasă plină cu dosare?

— Nu sunt paznic, nu-i aşa? Ar fi putut veni aici, dimineaţa, cu o sută de genţi goale, să le fi umplut şi să le ia acasă fără ca eu s-o fi observat. Roberta venea de

obicei înaintea mea şi pleca după mine, a zâmbit Dilja din nou, de data asta mai cald.

Brusc, parfumul ei i s-a părut plăcut lui Odinn. Ca şi când ar fi simţit, ea şi-a fluturat genele grele de rimel.

Odinn a privit în altă parte.

— Rahat! Ce a făcut cu lucrurile alea? Unele documente doar lipsesc!

Şi-a rotit ochii peste fotografiile de pe perete, de parcă ar fi sperat să găsească ceva ascuns sub ele. Ceva nu-i dădea pace; ceva ce trecuse cu vederea. De aceea probabil tot continua să vină la biroul Robertei. În mod sigur, nu flirtul Diljei îl atrăgea aici.

Când femeia i-a vorbit din nou, lăsase la o parte orice cochetărie.

— Ce face fata ta?

— Este bine, mulţumesc.

Odinn a încercat să nu pară îngrijorat, dar degetele lui au simţit nevoia irezistibilă de a bate darabana în tăblia biroului. A privit iar spre perete şi s-a oprit la poza celor doi băieţi, pe care Run o găsise atât de tulburătoare. Avea dreptate – era ceva în neregulă cu nenorocita aia de poză.

— Ai o fiică tare bună.

— Da. Aşa e.

Privirea lui Odinn a căzut pe o cheie care atârna într-un cârlig, între două fotografii. A luat-o de acolo. Era o cheie ASSA obişnuită, care s-ar fi putut potrivi la orice tip de uşă. Mai puţin aici, la birou, unde toate încuietorile erau electronice.

— Ai idee de la ce e cheia asta?

— Da, este cheia de rezervă a Robertei. A început s-o ţină aici de când s-a încuiat pe dinafară de două ori la rând.

Odinn se holba la cheia pe care o ţinea în mână. Poate asta era ceea ce îl necăjea? Oare subconştientul lui a reţinut o imagine a acestei chei şi a insistat politicos să afle ce anume deschidea? Nu, nu era asta.

— Unde locuia?

— În Kleppsvegur. De ce întrebi?

— Oh, fără vreun motiv. Sigur că nu-i nimic acolo. Mă aştept să se fi mutat deja cineva în locul ei.

— N-am nicio idee. Şi nu-i decât o cale să aflăm.

Ochii Diljei se măriseră.

— Haide! Să mergem să vedem. Doamne, mor după o schimbare de peisaj. În foile de lucru putem s-o numim „muncă de teren”, şi la întoarcere poate ne oprim şi la o cafenea sau într-un bar.

Era greu să nu te contaminezi de entuziasmul Diljei. Poate că se va dovedi că a fost o greşeală, ca şi atunci când i se năzărise în creierii nopţii s-o viziteze pe Lara, împreună cu tânărul de la petrecerea burlacilor. Însă de data asta nu va fi lăsat baltă; Dilja n-o să sară într-un taxi, în ultimul minut.

— OK, mă bag.

În cazul cel mai rău, vor da peste nişte străini, dar vor putea evita şi asta, ciocănind cu putere, înainte de a descuia. Oricum, era prea târziu ca să dea înapoi; Dilja avea deja geanta pe umăr şi îl tot bârâia să se mişte odată. Odinn a mai aruncat o privire spre locul unde lucra Roberta. Nu cheia era cea care îl deranja. Era altceva. Dar ce?

Capitolul 22

Fiindcă era mijlocul săptămânii, în faţa blocului de locuinţe din Kleppsvegur erau o grămadă de locuri de parcare libere. În holul blocului, Dilja a identificat imediat cutia poştală a Robertei, după vraful de scrisori atârnând în afară, ca un buchet de flori.

— Se pare că încă nu s-a mutat nimeni aici.

A tras cu grijă afară un plic, provocând şi căderea altora. Ignorându-le pe celelalte, l-a studiat pe cel pe care îl ţinea în mână.

— Fondul de pensii. Probabil, declaraţia de final de an. Cine crezi că o să primească acum banii?

— Nimeni.

Odinn a ridicat scrisorile de pe podeaua pardosită cu gresie. Poate că Roberta era indiferentă acum la astfel de chestiuni lumeşti, dar lui i s-a părut lipsit de respect să le lase să fie călcate în picioare de oameni şi câini.

— Era necăsătorită şi nu avea copii. Fondurile de pensii rareori plătesc ceva în astfel de situaţii.

Dintr-odată serioasă, Dilja a îndesat plicul la loc în cutia poştală.

— Excelent. Sunt nemăritată şi n-am copii.

S-a întors spre Odinn, care căuta soneria corectă.

— Acum mă simt şi mai rău să azvârl banii în gaura aia fără fund. Dacă fac cancer, poţi să te însori cu mine când oi fi pe patul de moarte şi să încasezi pensia.

— Îmi imaginez că o să te gândeşti la alte lucruri atunci, dar mulţumesc oricum.

Simţea că aşteaptă ca el să-i întoarcă oferta, aşa că se abţinu să sublinieze că avea o fiică. În schimb, bărbatul a format numărul apartamentului Robertei, pe care reuşise, în fine, să-l identifice.

— Fac pariu că e cineva acolo, a spus el, ca şi când ar fi putut influenţa ţârâitul emis de interfon.

Răspunde, răspunde.

— Ca de pildă?

— Nu ştiu. Vreo rudă sau un prieten care să-i strângă lucrurile.

— Visează mai departe. Nu-i nimeni acolo care să ne dea o cutie pe care scrie „Documente de la serviciu”. Am fost la înmormântare şi am stat în stranã, în rândul al doilea. Cele câteva rude au început să butoneze telefoanele şi să navigheze pe net încă de la prima rugăciune. Voiau banii din vânzarea apartamentului, dar

nimeni nu s-a deranjat să-i strângă lucrurile. Tipul ăsta de oameni erau.

Odinn începuse să regrete că a luat-o pe Dilja cu el, deşi era mai bine decât să fi fost singur şi, dacă ar fi fost după el, nici n-ar fi luat decizia să vină. Acum, că erau amândoi aici, ar fi putut la fel de bine să se uite şi prin apartament. Sigur că era de preferat să o facă în felul potrivit, dar asta doar ar fi complicat treburile. Ar fi mers prin acelaşi apartament, ar fi cercetat aceleaşi lucruri de care nimănui nu-i păsase multă vreme; singura diferenţă era că ar fi făcut toate astea sub ochii atenţi ai unui executor sau ai unei rude, în loc de cei ai Diljei. Şi dacă totul ar fi fost făcut strict ca la carte, probabil că s-ar fi dovedit dificil să obţină documentele necesare.

Aceste argumente au funcţionat perfect ca justificare până în momentul în care au ajuns aici.

— Hai să renunţăm.

— Eşti nebun?

Dilja părea dezgustată.

— Acum suntem aici. Ce se poate întâmpla cel mai rău? îţi zic eu: nimic. Aşa că n-ai niciun motiv să te înmoi acum.

— A luat cheia din mână şi a păşit spre uşă:

— M-am răzgândit în legătură cu măritişul cu tine din

caritate.

A încercat fără succes să împingă cheia în broască:

— Ce naiba?

— Probabil este cheia de la apartament, nu de la uşa de la intrare.

Probabil că Roberta presupusese că va putea intra în bloc sunând la unul dintre vecinii ei. Odinn s-a simţit uşurat, până când Dilja s-a dus la interfon şi a ales un număr, la întâmplare. Nu a funcţionat, aşa că l-a încercat pe următorul. El aştepta în tăcere. Ce altceva putea să facă? Nu putea s-o târască forţat în stradă. Ăsta era un test. Dacă Dilja reuşeşte să intre, n-o să mai spună nici el nimic şi o s-o urmeze. Dacă nu, o să se prefacă dezamăgit şi se vor întoarce la birou. Ce ar fi preferat, dacă ar fi avut de ales? Nu ştia.

— Da, bună.

252

Dilja arăta atât de uşurată că i-a răspuns cineva, încât aproape că a pupat grila de plastic, ştearsă la culoare, a interfonului. De partea cealaltă s-a auzit un „alo” slab.

— Am venit să luăm înapoi nişte lucruri din apartamentul Robertei. A adus acasă nişte dosare de la serviciu şi trebuie să le recuperăm.

N-a fost nevoie de mai mult. Nici să-şi dea numele, nici să specifice locul de muncă sau să explice cum intenţionau să pătrundă în apartament.

— Bingo, a spus Dilja, când s-a auzit bâzâitul interfonului, şi apoi a tras de uşă.

Mocheta de pe scări era uzată până la urzeală în anumite locuri, mai ales în faţa uşilor apartamentelor. La primul etaj, Roberta făcuse un efort mai degrabă emoţionant de a înfrumuseţa locul. La intrare, un covoraş inscripţionat cu *Bine aţi venit!* ascundea mocheta de afară. Chiar şi uşa purta o tăblie pe care stătea scris *Casă, dulce casă,* iar pe peretele de alături femeia atârnase o vază cu flori de plastic stridente şi cam neconvingătoare. Toate erau la fel de prăfuite ca cele de la birou, şi lui Odinn i-a trecut prin cap că poate tot ea era responsabilă şi de acelea.

— Ce crezi c-o să se întâmple cu toate lucrurile astea?

— Probabil o să fie trimise la un magazin de caritate. Sau o să fie aruncate. Nu pot să mi-i imaginez pe moştenitori bătându-se să obţină prostiile astea.

— Probabil că nu.

Odinn s-a gândit la intrarea în propriul lui apartament, la fel de impersonală ca şi cea a apartamentelor goale de la

alte etaje. Nicio „Casă, dulce casă” pentru el şi Run. Parcă îşi amintea că Disa, de jos, avea un covoraş în faţa uşii ei; poate că era felul în care oamenii îşi personalizau casele, iar el era singurul ciudat care n-o făcea.

— Iisuse. N-a mai fost nimeni aici, de multă vreme.

Dilja a strâmbat din nas, arătându-şi incisivii proeminenţi. Pentru o clipă, i-a amintit de un iepure.

Aerul sclipea de praf şi înăuntru se simţea un miros de vechi, căci ferestrele nu mai fuseseră deschise de multă vreme. Dilja a aprins lumina şi au intrat. Prima impresie era de curăţenie absolută; apartamentul era plin cu figurine şi alte ornamente trădând mai degrabă un gust copilăresc, dar toate erau aranjate cu grijă, nimic nu era în dezordine. În rastelul din hol, pantofii fuseseră parcă aliniaţi cu rigla. Deasupra, două poşete mici de seară atârnau într-un cârlig. Odinn nu-şi amintea să fi văzut-o vreodată pe Roberta cu vreuna dintre acestea. Poate că una o cumpărase pentru petrecerea anuală de la serviciu, însă, deşi era destul de sigur că o văzuse pe femeie acolo, Odinn nu-şi putea aminti pentru nimic în lume cu ce fusese îmbrăcată, nemaivorbind de ce poşetă purtase. Bănuia că şi colegii lui aveau acelaşi gol de memorie – cel puţin, bărbaţii. Era gata s-o întrebe pe Dilja dacă ea îşi amintea,

însă femeia i-a luat-o înainte.

— Uau! E ca şi cum ar fi ştiut că n-o să se mai întoarcă. E ciudat de ordonat. Trebuie să fi simţit că nu mai avea mult de trăit.

Odinn era de acord, însă nu voia să încurajeze astfel de gânduri, aşa că a spus:

— Poate că nu lăsa niciodată să se facă dezordine. Unii oameni sunt născuţi să se laude cu locuinţele lor şi au grijă să lase mereu curat. Să sperăm că tot apartamentul e aşa, ca să găsim repede dosarele. Presupunând că într-adevăr a luat acasă hârţoagele alea.

A văzut-o pe Dilja ridicând o statuetă smălţuită cu albastru, înfăţişând un copil dolofan, zâmbitor, care ţinea în mâini, ca pe o comoară, o scoică.

— Să nu spargi ceva. Ar trebui să atingem cât mai puţine lucruri.

Dându-şi ochii peste cap, Dilja s-a prefăcut că scapă bibeloul, apoi l-a pus la loc.

— Cine naiba ar cumpăra asemenea prostii? a dat ea din cap dezaprobator, de parcă Roberta îşi decorase casa cu o cultură de canabis.

— Nu ştiu.

Odinn nu voia să vorbească despre asta. Se simţea prost

şi era o mitocănie. Nu veniseră aici ca să-şi bage nasul în lucrurile personale ale Robertei şi nici să-i judece gusturile. Cel puţin, *el* n-o va face.

— Hai să ne concentrăm la lucrul pentru care am venit – să căutăm chestii de serviciu.

A mers în bucătărie, unde totul era la fel de imaculat ca în hol; nici măcar praful din aer nu reuşise să estompeze luciul pătratelor curate, de culoarea muşchiului, ale faianţei de pe pereţi. Ferestrele bucătăriei erau împodobite cu perdele încreţite.

— Cred că aici nu-i nimic.

Singurele obiecte de pe masa din bucătărie erau un milieu croşetat, cu un ceainic deasupra. Nici pe blatul de lucru, nici pe rafturi nu se afla nimic. Şi cu greu te puteai gândi că Roberta ar fi îndesat hârtiile în sertarul cu tacâmuri sau în frigider.

— Prostii, s-a strecurat Dilja pe lângă el. Fiecare bucătărie are cel puţin un sertar cu de toate pentru toţi.

A tras de sertare, unul câte unul, privind dezamăgită când nu găsea înăuntru decât ustensile de bucătărie şi şervete de vase.

— Poate că asta e o excepţie.

N-a mai scos niciun cuvânt până n-a găsit ceea ce

căuta.

— Aha! s-a dat ea într-o parte, astfel încât să vadă şi Odinn. Ce ţi-am zis?

Sertarul conţinea mai multe plicuri desfăcute. Odinn a ridicat teancul, lăsând la vedere o grămadă de pixuri, ciudat de contrastantă cu ordinea generală. Frunzărind plicurile, a văzut, spre surprinderea lui, că niciunul nu îi era adresat Robertei. Ştampilele erau, în mod bizar, destul de şterse şi, chiar dacă nu acorda atenţie unor astfel de lucruri, putea spune că erau vechi.

— Uite, i-a întins el Diljei o scrisoare şi a citit adresa de pe următoarea. Pe amândouă era acelaşi nume, care îi suna oarecum cunoscut, Einar Allen. Iar adresa era: Centrul de plasament Krokur. Toate scrisorile îi erau adresate aceluiaşi băiat.

— Roberta a pomenit de scrisori în calendarul ei de lucru. La astea trebuie să se fi referit. Dar de ce le-o fi luat cu ea acasă?

Dilja a scos scrisoarea din plic.

— Poate că se plictisea. Voia să le citească în largul ei. Ea nu primea nicio scrisoare. De unde să ştiu?

A citit în tăcere.

— Asta e de la cineva pe nume Eyjalin, l-a privit ea pe

Odinn. Neobişnuit nume. Mi se pare că îl ştiu. Poate fi un nume de companie? Sau poate de cosmetice?

Încruntându-se, Dilja s-a uitat atentă la numele din capătul paginii.

— Tu l-ai mai auzit?

Odinn a dat din cap. Ce conta numele expeditorului?

— Ce zice?

— Arată ca şi când ar fi scrisă de o fată, nu de o femeie. Uită-te la litere, i-a împins ea scrisoarea.

Scrisul era adolescentin, rotund şi grijuliu. Accentul pe „i” în semnătura Eyjalin era desenat ca o inimă.

— Întreabă de ce nu-i răspunde la scrisori. Are inima frântă. Îl întreabă dacă a încetat s-o iubească; spune că îşi urăşte tatăl.

— Nu e ca o melodramă tipic adolescentină?

Cât va dura până când Run va începe să-l urască?

— Nu ştiu. E ceva ciudat aici, după ce citeşti şi restul. Spune că nu regretă nimic şi că vor avea copii mai târziu şi vor fi fericiţi. Indiferent ce zice doctorul. Apoi începe iar să-l întrebe de ce nu-i răspunde.

— Şi ce-i aşa ciudat aici?

— Cred că acea Eyjalin n-avea nici măcar douăzeci de ani; poate undeva între cincisprezece şi şaptesprezece. Nu

prea eşti tentat să te gândeşti la copii la vârsta aia; mai degrabă aştepţi un cavaler pe cal alb. Şi care-i treaba cu doctorul?

Dilja i-a întins scrisoarea şi plicul, aşteptându-se, se pare, să o împăturească el la loc.

— Poftim! Dă-mi-le pe celelalte. Acum sunt curioasă.

Desigur că ar fi putut-o refuza, dar ştia că femeia n-ar fi renunţat până nu primea ce dorea. Timpul petrecut alături de ea semăna cu desprinderea unui plasture – era mai bine să faci ce voia, repede.

— Între timp, mă duc să verific şi celelalte camere. Ar fi bine să nu stăm prea mult.

Dilja n-a comentat nimic, ci doar i-a luat plicurile din mână şi şi-a tras un scaun. Odinn a continuat să inspecteze celelalte încăperi, în timp ce ea era absorbită de citit. N-avea niciun chef să o privească scormonind prin toate dulapurile, mai ales în dormitor, unde este mai probabil să existe obiecte personale. Aşa că de acolo a început. În camera de zi putea să caute şi împreună cu Dilja.

Dormitorul era curat-lună, la fel ca restul apartamentului. Patul era făcut şi Roberta aşezase deasupra un şir de perne brodate, care se băteau cap în

cap cu imprimeul cu trandafiri al cuverturii. Odinn nu înţelesese niciodată rostul cuverturilor, ca să nu mai vorbim de perne. Nu reuşeau decât să-ţi stea în drum când voiai să te duci la culcare. Se întreba ce făcea cu tot balamucul ăsta pe timpul nopţii şi a presupus că le stivuia pe fotoliul tapiţat din colţ. În altă parte nu era loc. Comoda era aproape îngropată sub rame de fotografii şi decoraţiuni, în timp ce pe noptieră se afla o lampă mare, greoaie, o carte cu un semn în ea şi un pahar gol. Sertarele erau aproape goale, în afară de o mască pentru ochi, o sticlă de laxativ Milk of Magnesia şi o pensetă. Odinn a aruncat o privire rapidă în comodă, închizând sertarele cu repeziciune, când a observat că sunt pline cu îmbrăcăminte, în afară de cel de jos, care conţinea andrele, gheme de lână şi o mânecă tricotată pe jumătate.

A închis sertarul şi s-a îndreptat de spate. Spre surpriza lui, apartamentul nu i se părea nici pe departe atât de înfricoşător cum se temuse, deşi se simţea inconfortabil să se afle în casa unei moarte, fără permisiunea acesteia. Se temuse să n-o simtă pe Roberta în spatele lui sau să prindă în oglindă o reflexie fugară a ei, însă nu se întâmplase nimic de genul ăsta. Nici piele de găină, nici certitudinea sfredelitoare că ceva pândeşte în spatele unei

uşi sau într-un dulap, aşteptându-l. Poate că teroarea ca nu cumva să vină rudele Robertei şi să-i prindă în fapt amorţise orice altă spaimă. Spera ca ăsta să fie un semn că era mai bine şi curând va reveni la normal – obişnuitul, plicticosul şi vechiul Odinn. Nu o ruină nevrotică, hălăduind de colo-colo cu un ghem de nervi în stomac, văzând şi auzind lucruri care nu se aflau acolo. Poate că apartamentul ăsta avea asupra lui un efect benefic. Dacă da, ar face bine să se organizeze şi să-l cumpere, preferabil cu tot ce se afla în el, ca să nu strice atmosfera. A zâmbit în sinea lui de absurditatea acestei idei, dar zâmbetul i-a pălit când a auzit-o pe Dilja apropiindu-se.

— Eyjalin asta trebuie să-şi fi pierdut minţile până la final.

Dilja stătea în prag, fluturând scrisoarea ca pe un evantai.

— Când le citeşti în ordine, îţi dai seama că s-a înfuriat tot mai mult pe Einar ăsta. În ultima scrisoare, pare complet sărită. Spune că a trădat-o şi că n-a iubit-o niciodată, şi Dumnezeu mai ştie ce. La final i-a scris numele şi l-a tăiat de mai multe ori, cu nişte cruci mari, ca şi cum ar fi vrut să arate cât de mult îl urăşte. Abia dacă poţi desluşi ce era scris dedesubt. Eu am reuşit să citesc

numai întorcând pagina. Einar trebuie să fi avut o primire de toată frumuseţea acasă, după ce şi-a ispăşit pedeapsa.

— A murit.

— Oh, a spus ea, intrând în cameră. Era unul dintre băieţii din maşină?

Era evident că la şedinţă fusese mai atentă decât sugerase mina ei plictisită.

— Da.

Când a deschis dulapul, Odinn a fost întâmpinat de un nor de parfum îmbâcsit. Stinghia era atât de îngreunată de rochii, jachete şi fuste, încât se îndoise la mijloc. S-a oprit să verifice dacă era ceva dosit în fundul dulapului, sperând că nu va găsi nimic. Dorinţa i-a fost îndeplinită: nu era nimic acolo, în afară de nişte perechi vechi de pantofi eleganţi, mulţi dintre ei complet demodaţi.

— Am văzut-o pe femeia asta la înmormântare. De fapt, am stat chiar lângă ea.

Dilja examina fotografiile de pe comodă.

— S-a purtat destul de ciudat.

Odinn s-a ridicat în picioare.

— Defineşte „ciudat”. La o înmormântare nu suntem cu toţii un pic stranii? Cum ar trebui să ne purtăm?

— Nu ştiu. Dar nu ca ea.

Poza fusese făcută într-un studio, dar nu cu vreo ocazie evidentă. Femeia nu era îmbrăcată în mireasă şi arăta mult prea în vârstă ca să fi absolvit recent facultatea. Niciodată nu fusese priceput la ghicirea vârstei celorlalţi, dar bănuia că femeia avea în jur de şaizeci de ani. Ca Roberta.

— Poate e soră-sa.

Mai degrabă soră vitregă, dat fiind faptul că nu semănau deloc. Roberta era plinuţă, cu ochii cenuşii şi cam trecută; femeia din fotografie avea ochi căprui şi pometi înalţi. În mod sigur uimitoare altă dată, strălucea chiar şi acum, la vârsta a doua.

— Nu. Cei din familie au stat împreună pe cealaltă parte. Era o prietenă. Sau poate o iubită. Oricine ar fi fost, era ciudată rău, a ridicat Dilja din umeri. Niţel înspăimântătoare. Toată slujba a rămas ca o statuie, privind fix drept înainte. Jur că nici măcar n-a clipit.

— Presupun că făcea faţă durerii în felul ei. Sunt oameni care nu pot plânge în public.

S-a întors iar spre rafturile de sus ale dulapului. Conţineau cutii şi sacoşe, toate purtând sigla unui supermarket închis de mult.

— Nu-i nimic aici.

După ce Dilja s-a uitat sub pat şi a mai scotocit puţin prin rafturi, au mers în camera de zi. Nici acolo, nici în micuţa sufragerie alăturată nu au găsit nimic care să aibă legătură cu serviciul. Odinn a privit cum Dilja deschide sertarele mobilierului care adăpostea un televizor destul de nou, apoi repetă căutarea în dulapul din sufragerie, care scotea un zăngănit continuu de pahare.

— Poate că a luat numai scrisorile pe care le-am găsit în bucătărie? nu şi-a putut ea ascunde dezamăgirea.

— Da, aşa se pare.

Odinn se aplecase asupra şezlongului din faţa televizorului, care avea braţele şi suportul pentru cap protejate cu milieuri de dantelă.

— Hai să mergem. Am căutat peste tot.

— Mai puţin în baie.

Odinn n-a răspuns, dar a lăsat-o pe Dilja să intre şi acolo, pe drumul spre ieşire. Nu a însoţit-o, neavând niciun chef să vadă articolele de toaletă şi alte lucruri care vor sfârşi, probabil, la ghenă. Nimeni nu foloseşte săpunuri, cosmetice sau parfumuri rămase de la morţi, în timp ce aştepta în uşa de la intrare, a observat, din întâmplare, o cheie atârnând de un mic cârlig. Pe eticheta de plastic stătea inscripţionat *Garaj.* Scrisul era uşor ceţos, ca şi

când eticheta s-ar fi udat. Pentru prima dată de la intrarea în apartament, a avut un sentiment de îndoială. I s-a părut că este mai nebun ca niciodată. A decis să-şi înfrunte nebunia; se săturase. Dacă fiecare instinct îi spunea să lase cheia la locul ei şi să uite că există, va face exact pe dos.

— Dilja! mai e şi un garaj. Nu mergem mai bine să ne uităm acolo decât să pierdem vremea zgâindu-ne în toaletă?

Vocea i-a sunat surprinzător de fermă.

Au ieşit şi, în cele din urmă, au localizat garajul. Balamalele vechi au scârţâit din ţâţâni când Odinn a ridicat uşa grea de lemn. Înăuntru nu se afla nimic, în afara unei biciclete vechi şi a unor nimicuri diverse îngrămădite pe rafturile din spate.

— Unde crezi că îi este maşina?

Dilja a păşit înăuntru şi a dat un ocol.

— Aici, în niciun caz.

Odinn simţea că nu-i vine să intre.

— Probabil că este încă în oraş, acoperită cu tichete de parcare.

Dilja s-a îndreptat spre bicicletă şi a apucat o sacoşă pentru cumpărături aşezată într-o parte. L-a privit pe

Odinn, aşteptându-l să i se alăture. El s-a forţat să intre în cutia de beton, cu ghemul din stomac strângându-se tot mai mult. Se lupta cu dorinţa de a privi în jur, ca să verifice dacă uşa era deschisă, de parcă erau în pericol să fie încuiaţi aici pentru totdeauna. Înghiţind în sec, a încercat să se concentreze la ce ţinea Dilja în mână. După expresia din ochii ei, era clar că arăta cadaveric. Femeia a deschis gura să spună ceva, apoi a închis-o şi doar i-a întins sacoşa. Mânerele erau legate cu nod dublu. L-a dezlegat şi a tras afară nişte hârtii. Evrika! Documente de serviciu. Mai era şi o cutie de carton, conţinând şi mai multe hârţoage referitoare la Krokur. Stătea sprijinită de perete, ca şi cum ea ar fi avut de gând s-o pună în maşină, însă uitase. Poate chiar în dimineaţa în care părăsise pentru ultima dată garajul.

Când a închis uşa de la garaj în urma lor, Odinn s-a simţit de parcă i se luase o greutate de pe umeri sau ca şi cum evitase la mustaţă un accident de maşină. A decis că mai degrabă duce cheia la serviciu decât să mai urce o dată. Oricum nu erau siguri că le mai deschidea cineva la interfon. Iar dorinţa de a pleca de aici a devenit, brusc, mai mult decât putea îndura.

Capitolul 23

Februarie 1974

Tobbi s-a scărpinat în cap, şi faţa lui, cu pistruii şi mai pronunţaţi în contrast cu paloarea ca de mort, arăta de parcă şi-ar fi dorit să intre în pământ. Dar lui Aldis nici nu-i trecea prin cap să-l lase să scape cu una, cu două; voia nişte răspunsuri şi o parte din ea se bucura să-l vadă suferind. O făcea să se simtă mai bine, ca şi când ar fi putut transfera asupra lui Tobbi propria ei durere. Imediat ce părăsise sala de mese, îl încolţise şi îl obligase să intre într-o cămăruţă din spatele casei.

— Minţi. Ştii exact unde ţin scrisorile.

— Jur că nu ştiu. Ei mi le iau din mână şi nu ştiu unde le pun. Jur!

Ochii lui mari, albaştri, luceau sub claia sălbatică de păr.

— Îţi spun adevărul.

Cugetând, Aldis a înclinat să-i dea dreptate. Îi era frică de ea şi, dacă ar fi putut să oprească năvala de întrebări răspunzând altfel, probabil că ar fi făcut-o. Dar era prea disperată după răspunsuri, ca să-i mai pese.

— De ce te-aş crede?

Ar fi vrut să-l scuture niţel.

— De luni întregi îi ajuţi pe Lilja şi Veigar să ia ce nu le aparţine; îi împiedici pe băieţi – prietenii tăi! – să primească scrisori de la părinţii lor. Ăia doi sunt nişte hoţi şi tu i-ai ajutat, şi ştii ceva?

Băiatul a dat din cap, fără să vrea totuşi să afle.

— Asta nu te face cu nimic mai bun decât ei. Eşti un hoţ.

Tobbi îşi rodea buza de sus, clipind des. Arăta de parcă urma să izbucnească în plâns, iar Aldis a simţit cum hotărârea i se topeşte.

— Dar dacă-mi spui ce fac cu scrisorile, eşti de o sută de ori mai bun ca ei. Toţi facem greşeli, dar nu primim de prea multe ori şansa de a le îndrepta. Eşti norocos să mai ai o şansă.

În ochii băiatului a sclipit o fărâmă de speranţă, însă numai pentru o clipă, când a realizat că Aldis îi cerea aceeaşi informaţie ca mai înainte.

— Jur că nu ştiu ce fac cu scrisorile. Aş vrea să fie aşa, pentru că ţi-aş putea răspunde. Dar nu ştiu.

Aldis s-a ridicat. Mai devreme se aplecase ca să-l ameninţe pe Tobbi, cu mâinile încleştate pe braţele fotoliului. Nu era nevoie de asta; el era doar un băiat, iar

ea era adult, oricând de neînsemnată s-ar fi simţit.

— Să zicem că te cred.

Tobbi a deschis gura să îngaime ceva, dar cuvintele nu ieşeau. În schimb, a dat din cap, cu gura încă deschisă.

— Şi că mi-ai spune, dacă ai şti.

Tobbi a dat iar din cap, închizând gura în timp ce-şi înghiţea nodul din gât.

— Aşa că am o soluţie.

Ochii lui măriţi de frică s-au îngustat uşor.

— Ce vrei să spui?

— Camioneta poştei vine mai târziu. Nu-i aşa?

— Da. Marţea şi vinerea. În jur de trei. Mă trimit jos la şi jumătate, ca să nu stau în frig, în caz că întârzie. Astă-vară, când mă trimiteau mai devreme, nu-mi păsa. Era mai bine să stau jos, în drum, era mai bine decât să fiu aici. Ba chiar speram că o să întârzie, chiar dacă ajungeam mai devreme.

— Nu te-am întrebat de povestea vieţii.

Şi-a regretat imediat cuvintele. Puţinul pe care-l ştia despre trecutul lui Tobbi nu era prea grozav: tatăl lui petrecuse în închisoare mai mulţi ani decât afară, şi când era acasă îşi vărsa toată furia pe fiul lui. Aldis auzise zvonuri că Tobbi avusese mai multe fracturi decât toţi

ceilalţi băieţi la un loc. I-a vorbit mai blând.

— Vreau să le duci lui Veigar şi Liljei toată corespondenţa, indiferent dacă sunt scrisori sau colete, apoi să nu-i scapi din ochi. Aşa o să vezi unde le ascund.

Şi-a încrucişat braţele la piept.

— Dar asta nu e valabil şi pentru scrisorile mele. Pe ale mele le vreau imediat. S-a-nţeles?

— Dar...

— Niciun dar. Nu-mi pasă cum faci.

Căutase în sus şi-n jos în biroul lui Veigar şi în alte locuri asemenea, dar fără niciun folos. Descurajată, încercase să-şi scoată problema din minte şi să se concentreze la munca ei. Însă în dimineaţa asta se trezise hotărâtă să-i forţeze mâna lui Tobbi. Trebuia să obţină corespondenţa. Mai presus de orice, îşi voia scrisorile, ca să afle ce anume determinase plecarea nenorocitului ăluia, şi dacă regretele maică-sii erau sincere. Numai apoi se putea decide dacă să ia sau nu legătura cu ea.

Apoi erau scrisorile lui Einar. Singura foaie de hârtie pe care o găsise la iniţialele lui fusese intrigant de lipsită de informaţii, deşi, citind-o, i se confirmase bănuiala că se petrecea ceva pe ascuns. Scrisoarea îi era adresată lui Veigar, de către un bărbat pe nume Johannes Olafsson,

care se desemna pe sine drept „judecător”. Oricum, în loc să-i scrie într-o calitate oficială, părea să apeleze la Veigar ca vechi prieten sau cunoscut. Îi scria ca să-l întrebe dacă poate lua la el un băiat care se întâmpla să fie mai mare decât ceilalţi rezidenţi din centru. Mai mult, plasamentul ăsta nu venea pe canale oficiale. Nu era nimic ilegal, iar aranjamentul ar fi fost în beneficiul tuturor părţilor. Judecătorul adăuga că-i va da mai multe detalii la telefon, deşi menţiona că se intenţiona administrarea unei pedepse bine-meritate, fără implicarea sistemului de justiţie. Deşi un proces ar fi fost procedura corectă pentru cele mai multe dintre delictele comise de indivizi răspunzători pentru faptele lor, în cazul ăsta n-ar face decât să-i dăuneze inocentei victime, care era chiar fiica autorului scrisorii. Nu se spunea nicăieri ce-i făcuse Einar fetei. Lui Aldis i-a trecut prin cap că poate o violase, dar era greu de crezut. S-a aplecat din nou asupra lui Tobbi.

— Dacă nu faci cum îţi zic, le spun celorlalţi băieţi. Ei nu vor fi la fel de înţelegători ca Einar. Poţi să mă crezi pe cuvânt.

Tobbi şi-a umezit buzele uscate. Părea atât de mic în scaunul acela mare; atât de dureros de slab, încât genunchii şi coatele păreau de două ori mai groase ca

membrele. Asta i-a adus lui Aldis în minte fracturile vindecate şi aproape că a înduplecat-o să-i spună să-şi vadă de treabă. Însă el i-a luat-o înainte:

— O să încerc. Îţi promit că o să încerc.

Vocea nu-i era mai mult decât o şoaptă, la fel de subţire şi fragilă ca prima pojghiţă de gheaţă a iernii. A simţit pe faţă respiraţia băiatului. Mirosea a tocană, de la prânz.

— Bine. Vino la mine când ai rezolvat. Dacă Lilja şi Veigar încep să te trimită după alte treburi, minte-i şi tu şi spune-le că te doare stomacul.

Tobbi s-a ridicat precaut, ca să nu se ciocnească de ea, ca şi cum s-ar fi temut să nu îl curenteze. S-a îndepărtat ţinând capul plecat, apoi s-a întors spre ea, din pragul uşii.

— Şi dacă mă prind? Şi-au ucis propriul copil, iar eu nu contez deloc pentru ei.

Fără să mai aştepte răspunsul, s-a întors şi a plecat în grabă.

Veigar şi-a ridicat privirea din registre şi s-a uitat ţintă spre Aldis. Pentru prima dată, l-a fixat şi ea. Până acum se uitase mereu în altă parte când se chiorâse la ea pe sub sprâncenele stufoase.

— Ce se-ntâmplă cu tine astăzi? a tunat el, dominator.

Aldis şi-a văzut de ştersul prafului, fără să-şi plece

privirea.

— Nimic. De ce?

— Ei...

S-a încruntat iar la ea, mijindu-şi ochii până au rămas cât două fante negre, scăpărătoare. Şi-a dres glasul, apoi a lăsat registrul din mână.

— Pari foarte distrasă.

Astea erau tâmpenii, şi o ştiau amândoi. Făcea totul la fel de repede şi eficient ca de obicei. De fapt, se străduia mai mult ca altă dată, căci îşi dăduse seama că şeful ei nu se va mişca din loc. Încăperea, cunoscută drept sală, deşi nu era nimic altceva decât o cameră de zi ceva mai mare, era folosită numai pentru omiliile creştine predicate băieţilor. Adunările zilnice durau puţin şi toată lumea trebuia să se descalţe şi să-şi spele mâinile şi faţa înainte de a intra – ca şi când Dumnezeu nu s-ar fi uitat la băieţii cu unghiile murdare –, aşa că odaia nu se murdărea niciodată prea tare.

— Muncesc la fel ca de obicei.

Îi era tare bine să răspundă la vorbă măcar o dată, în loc să roşească şi să bălmăjească scuze.

— Mai precis, ce ai vrea să fac diferit?

Veigar s-a ridicat şi a venit spre ea. Evident, nu ştia cum

să reacţioneze în faţa obrăzniciei ei, dacă ăsta era cuvântul pentru o asemenea împotrivire plină de tupeu. Şi-a trecut degetul gras peste clapele pianului, a examinat rezultatul, apoi a suflat un praf imaginar.

— N-ai mai venit la adunări. N-o să păţeşti nimic dacă vii iar. Tuturor ne face bine să-l ascultăm pe Dumnezeu, fie că suntem credincioşi sau păgâni.

Aldis ştia că, din punctul lui de vedere, aparţinea celui din urmă grup.

— Sunt sigură că aşa e.

Spera ca mesajul ei să fie clar: nu, mulţumesc.

— Am terminat treburile obişnuite. Mai vrei să fac curat undeva?

Chipul ei era inexpresiv, fără urmă de zâmbet. Omul ăsta nu merita politeţe. Îşi imagina că i se adresează peretelui din spatele capului lui, care, ca şi el, nu mai era la prima tinereţe: tapetul era şters şi începuse să se cojească pe la îmbinări; el avea riduri adânci între ochi.

— Pupitrul, poate?

Veigar şi Lilja se refereau la acesta ca la un altar, dar era numai un pupitru vechi de lemn, aşezat în faţa unui dulap acoperit cu o pânză albă, pe care stăteau o cruce derutant de mare şi două sfeşnice desperecheate. Pe zidul

din spate atârna o imagine a lui Iisus răstignit. Era ciudat să te gândeşti că originalul decora, probabil, o catedrală magnifică de undeva, din Europa. Aldis obişnuia să se întrebe dacă nu cumva expresia de lungă suferinţă de pe chipul Mântuitorului se datora într-o oarecare măsură şi necredinţei la care ajunsese în cele din urmă. Tot ce auzise vreodată erau predicile ipocrite ale lui Veigar.

— Sau ţie ţi se pare că e curat?

Se îndrepta ameninţător spre ea, iar Aldis îşi dorea să-şi fi ţinut gura şi să fi plecat naibii de aici. Acum înţelegea ce voise Tobbi să spună. Ea nu conta pentru omul ăsta; era în stare s-o plesnească fără probleme sau chiar mai rău. Cine ar fi crezut-o, dacă s-ar fi pus problema cuvântului ei împotriva cuvântului lui? A făcut un pas în spate şi scârţâitul podelei a reverberat în încăpere. Sunetul ăsta spunea totul: echilibrul puterilor fusese restabilit. S-a făcut mică.

— Nu te obrăznici cu mine, domnişoară, a mârâit el.

Ochii i se îngustaseră şi mai mult şi, dintr-odată, şi-a dat seama cât de diferiţi erau faţă de ochii copilului lui, pe care îi văzuse nefiresc de deschişi şi întunecaţi în capul mic şi deformat.

— Doar întrebam.

Din fericire, vocea îi sunase normal. Trebuia să plece mai repede de aici. Îi trecuse prin minte să-i arunce în faţă că ştie unde îi era îngropat copilul, dar şi-a dat seama imediat că asta ar fi fost o mişcare teribilă. Ce ar fi urmat apoi? „Aşa, şi?” Impulsul de moment i-a limpezit brusc gândurile: cum de ştia Tobbi că bebeluşul se născuse viu? Foarte puţini ar fi putut şti asta. Ea nu spusese nimănui că văzuse semne de viaţă, nici măcar la beţie, când îi povestise lui Einar despre copil. Tot ce ştia acesta era că Lilja născuse un copil care dispăruse. Un copil născut mort. Nu un copil care deschisese ochii. Păstrase pentru ea acest amănunt, de teamă să nu se fi înşelat; poate că ochii oamenilor se deschid şi după moarte, din cauză că muşchii se contractă. Era mai bine să nu facă mare caz de asta, dacă exista o explicaţie perfect normală sau pur şi simplu o păcălise lumina. O să îl interogheze din nou pe Tobbi când o să-i aducă scrisorile – dacă va reuşi s-o facă – şi o să afle exact ce a vrut să spună.

Expresia înfuriată a lui Veigar s-a îmblânzit, lăsând loc unui zâmbet prefăcut.

— Acum hai să nu ne sfădim – nu în faţa Domnului Nostru.

Aldis n-a răspuns nimic. Judecând după expresia lui

Hristos, acesta avea pe cap mult mai multe decât ciondăneala lor.

— Mă duc să fac o cafea, a spus ea.

Şi-a privit ceasul şi a văzut că era două şi jumătate. Ceasul fusese cadoul pentru confirmare din partea mamei ei, dar cureaua trebuia înlocuită.

— N-aş vrea să întârzii.

Însă el i-a blocat ieşirea, căci nu voia s-o lase să scape aşa uşor.

— Ai bântuit pe-aici azi-noapte?

Pe Aldis au trecut-o sudori reci. Oare lăsase ceva în grajd? Deşi asta se întâmplase cu ceva timp în urmă, poate că dovezile au apărut abia acum. Era greu de crezut că Veigar s-ar putea referi la altceva, pentru că, în afară de momentul acela, nu se mai strecurase afară serile. Einar îi mai aruncase apropouri să repete experienţa, dar se făcuse că nu înţelege. Era hotărâtă să nu mai intre în contact cu el mai mult decât era necesar, până nu afla ce făcuse. După ce citise scrisoarea judecătorului către Veigar, nu mai putea să se mintă pe sine că totul era o neînţelegere; că el era nevinovat, era un om bun. Acum, că ştia cu certitudine că făcuse ceva rău, ba chiar ceva împotriva unei tinere, nu-l mai găsea pe Einar la fel de

arătos sau provocator cum i se păruse la început. Voia să afle mai mult, pe de-o parte din cauza curiozităţii ei native, dar şi ca să înţeleagă mai bine ce fel de om era. Oricât de jalnic suna, se gândea că ar putea să-l schimbe, să-l facă mai bun – exact lucrul asupra căruia o avertizase maică-sa adeseori: oamenii nu se schimbă; te minţi pe tine însăţi dacă îţi închipui că o vor face.

— Nu. N-am ieşit din cameră.

— Eşti sigură?

A prins o undă din aftershave-ul lui. Şi-l împrăştia pe faţă dimineaţa şi mirosul se ducea, de obicei, în timp, însă acum era la fel de puternic ca în momentul aplicării, amestecat cu un miros acru de sudoare. Aldis a încercat zadarnic să nu-l respire. Ar fi vrut să-şi sufle nasul.

— De câteva ori am zărit afară umbrele unei fete, a continuat el, şi nu sunt multe prin preajmă, nu-i aşa?

— Nu.

Aldis s-a lăsat pe spate, dar n-a putut scăpa de mirosul trupului lui. A observat că nasul îi era presărat cu puncticele negre. Nu-şi dăduse seama că şi adulţii au puncte negre; credea că asta-i doar o încercare a adolescenţei.

— De obicei, sunt în camera mea. Când s-a întâmplat

asta?

— Ieri-seară, de exemplu.

— Nu, nu am ieşit atunci.

Aldis era uşurată. În mod sigur o confunda cu cineva. Dar cu cine? Niciunul dintre băieţi nu avea o siluetă feminină – deşi poate că diferenţa n-ar fi fost atât de evidentă de la distanţă?

O undă de îndoială a apărut în ochii lui Veigar. Muşchii feţei i-au cedat pentru o clipă, lăsând impresia că trăsăturile i se topesc.

— Eşti sigură? Atunci cine ar fi putut fi?

Părea să mormăie ca pentru sine, fără să aştepte răspuns.

— Eu, nu.

Aldis a respirat ceva mai uşor când Veigar s-a îndepărtat. Acum nu-i mai putea vedea punctele negre şi nu se mai sufoca de la aftershave.

— Poate Lilja. Sau unul dintre muncitori. Nu era întuneric? a spus ea.

— Mereu este întuneric.

— Poate a fost doar un vis.

Aldis a spus-o aproape binevoitor, spre surpriza amândurora.

— Nu.

El i-a întâlnit ochii, s-a încruntat, apoi şi-a luat registrul şi a plecat fără un cuvânt.

Era trecut de ora patru când Tobbi a bătut-o pe Aldis pe spate. Respira agitat, de parcă ar fi alergat, dar ea nu-l auzise apropiindu-se. A fost uşurată să-l vadă; se uitase după el în pauza de cafea şi începuse să se teamă că Lilja sau Veigar îl prinseseră spionând.

— Ştiu unde le ţin.

S-a uitat rapid în jur; chipul lui, atât de alb de obicei, era acum roşu, iar pistruii ieşeau tare de tot în evidenţă. Stăteau în drum, iar ea tocmai fărâmiţa pe zăpadă un pesmet pentru pasăre, care ciripea agitată de pe acoperiş, aşteptând-o să se îndepărteze. Chiar dacă o hrănea deja de luni de zile, nu fusese suficient ca să-i câştige încrederea, şi niciodată nu se repezea la mâncare până când ea nu se afla la o distanţă sigură, indiferent cât de mult timp trecuse de când îi adusese de mâncare ultima dată. De când se rătăcise în furtună, devenise chiar mai timidă, de parcă ar fi învinovăţit-o pe ea de violenţa vântului, dar nu-i păsa; pur şi simplu, era bucuroasă că regăsise drumul spre casă.

Aldis şi-a scuturat firimiturile de pe blugi.

— Ai adus scrisorile?

Întrebarea era de prisos; n-avea nimic în mâinile murdare.

— Nu. N-am îndrăznit să le iau. Era o cutie întreagă, şi nu-i chip s-o car până aici fără să fiu văzut.

— Unde o ţin?

— În pivniţă. Nu pot coborî acolo. N-am curaj.

Tobbi şi-a umezit buzele şi şi-a târşâit picioarele pe pietriş. În spatele lui, soarele începea să se scufunde pe cer şi orizontul era în flăcări. Când era copil, maică-sa îi spusese că un apus frumos înseamnă vreme bună a doua zi: *Cerul roşu pe-nserat, pe păstori i-a bucurat.* Poate era un semn că, în curând, lucrurile se vor îndrepta în ceea ce le priveşte. Poate acel „curând” e mâine. Aldis va pune mâna pe scrisori şi, odată ce le va citi, va putea să-şi ierte mama. În ciuda frigului de afară, gândul a încălzit-o.

— I-am dat Liljei corespondenţa şi m-am uitat ce face, a explicat Tobbi. A luat-o în biroul lui Veigar şi s-a întors cu mâinile goale. Aşa că m-am ascuns în camera de vizavi şi am supravegheat intrarea prin uşa crăpată. După un timp incredibil de lung, el a ieşit cu scrisorile. L-am urmărit spre clădirea principală şi l-am văzut coborând în pivniţă.

— De unde ştii că le pune într-o cutie?

— Am alergat afară şi l-am spionat pe ferestruică. Era cât pe ce să mă vadă, dar am reuşit să mă ghemuiesc la timp. Sau aşa sper, oricum.

Ochii i s-au deschis larg şi colţurile buzelor i-au căzut.

— Crezi că e posibil să mă fi observat?

Femeia a dat ferm din cap şi a spus:

— În niciun caz.

Totuşi, de unde să ştie?

— Pe unde prin pivniţă este cutia asta? Dacă mă duc s-o iau, să nu trebuiască să scotocesc peste tot.

— Pe raftul de lângă scări.

Tobbi s-a întors, a ridicat mâna dreaptă, părând că vrea să-şi dea seama de care parte era raftul.

— Pe dreapta.

Punctele roşii, febrile, îi dispăruseră din obraji, dar faţa îi strălucea.

— M-am descurcat bine?

— Excepţional.

Aldis i-a zâmbit şi şi-a înfrânat impulsul de a-i ciufuli părul. Din când în când, la centru erau epidemii de păduchi şi, cu toate că ea scăpase până acum, n-avea nicio intenţie să plece de aici cu părul ciuntit ca al unui băiat, căci n-ar fi avut niciodată parte de vreun interviu

pentru jobul de stewardesă.

— Mai spune-mi un lucru, Tobbi, apoi poţi să pleci.

Băiatului i-au căzut umerii şi ochii au prins să-i săgeteze în toate părţile.

— Trebuie să plec chiar acum. Trebuie să-mi fac tema şi vreau s-o termin înainte de masă.

Aldis i-a ignorat protestele.

— De ce ai spus că Veigar şi-a omorât copilul?

Tobbi a scobit în pietrişul îngheţat cu vârful pantofilor de sport uzaţi.

— Fără motiv.

Aldis l-a prins de bărbie şi l-a obligat să se uite la ea. În ochii lui albaştri a desluşit o rugăciune mută: *Pleacă! Aş vrea ca tu să nu fi venit niciodată aici!*

— Spune-mi cine ţi-a zis. Promit să nu spun mai departe. Poţi avea încredere în mine.

— Promiţi?

— Promit. Doar spune-mi de ce crezi că Veigar şi-a ucis copilul. Apoi îţi promit că te las în pace.

— Am văzut.

Tobbi încerca să scape din prinsoarea lui Aldis. Ochii îi sclipeau în toate direcţiile, disperat să-i evite pe ai ei.

— Munceam în grajd cu Veigar, când au venit să-i spună

că naşte Lilja. Nu ştiam ce să fac, dar n-am îndrăznit să plec. S-ar fi putut întoarce imediat. Nu ştiam cât de mult durează să vină un copil pe lume.

— Destul de mult, de obicei.

— Da, acum ştiu. Când mi-am dat seama că nu se întoarce, era atât de întuneric afară, că mi-a fost frică să mă întorc singur.

Tobbi s-a îmbujorat de ruşine. Băieţii mai mari îl agresau, fără îndoială, din cauza fricii lui de întuneric.

— Aşa că m-am hotărât să dorm acolo, în fân. Dar nu am putut adormi şi, când am auzit pe cineva venind, m-am strecurat în odaia pentru cafea şi am încercat să mă uit pe fereastră. Răsărise luna şi l-am văzut pe Veigar.

Tobbi a înghiţit greu.

— Ce făcea?

— Avea ceva învelit în cearşafuri albe. Era şi sânge pe el.

Aldis s-a simţit uşurată: Tobbi trăsese o concluzie greşită, din cauza sângelui.

— Avea şi un hârleţ. A pus legătura jos şi a început să sape o groapă lângă copac. Pământul era tare, iar el suduia întruna.

— Copilul s-a născut mort, Tobbi. Sângele era al Liljei.

Curge o grămadă de sânge când se naşte un copil.

Aldis se gândise adeseori cum era să naşti. Auzise de la mamele prietenelor ei destule relatări oribile despre propriile lor experienţe, ca să înţeleagă că ea nu va trece niciodată prin aşa ceva.

— Era viu, Aldis. Plângea.

— Plângea?

Acum a venit rândul ei să înghită greu.

— Da. Chiar şi după ce l-a pus în groapă. Exact până în momentul în care nu s-a mai auzit din cauza pământului.

Era mult mai îngrozitor decât îşi imaginase vreodată. De ce a trebuit să afle asta acum, în momentul ăsta? Dacă ar fi putut aştepta şi ea. Nu voia ca, atunci când va merge în pivniţă, în seara asta, în faţa ochilor să-i plutească imaginea feţei copilului, şi sunetul ţipetelor lui să-i răsune în urechi. Dar în timp ce-l privea pe Tobbi îndepărtându-se în fugă, poticnindu-se de două ori de pietrele alunecoase, a ştiut că era inevitabil: copilul muribund se instalase deja în mintea ei.

Capitolul 24

Bătrâna a zâmbit recunoscătoare şi i-a întins lui Odinn o bancnotă de o mie de coroane.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor.

Îl rugase să-i repare uşa de la dulapul din bucătărie, care sărise din balamale. Văzând că nu are de gând să ia banii, a adăugat:

— Dă-i fetei tale, dacă tu nu vrei să-i iei. O să-i folosească ea la ceva.

Simţindu-se destul de prost, Odinn i-a mulţumit şi a îndesat bancnota în buzunar. Şi-a strâns trusa cu scule şi a închis încă o dată uşa dulapului.

— O să ţină o vreme. Măcar un an.

— Nici nu-mi trebuie mai mult, a spus femeia.

Stătea sprijinită de mobila din bucătărie. Arăta mult mai fragilă ca de obicei, poate şi pentru că Odinn n-o văzuse decât în paltonul ei gros.

— Mă îndoiesc că voi mai fi aici atât de mult timp, a continuat ea.

Odinn spera ca jena lui să nu fie atât de evidentă.

— E un pic cam pesimist, nu?

Şi-a ridicat trusa cu scule.

— Nu, serios. Mi-a ajuns.

Nu părea prea întristată de perspectivă.

— Mai rău o să fie de voi doi. O să rămâneţi singuri în clădire, dar cu puţin noroc poate că vor vinde curând şi alte apartamente. Fata ta ar putea să aibă astfel prieteni de joacă. Când o să mor, poate că în apartamentul meu se va muta o familie cu copii.

— Sper că Run n-o să aibă atât de mult de aşteptat. Vreau să zic, sunt sigur că ţi-a rămas mai mult timp decât crezi.

Odinn s-a fâstâcit, nerăbdător să urce la el, dar nevrând să fie nepoliticos.

— Nu, simt că mi-a venit vremea.

Şi-a ridicat puloverul spre gât, iar mâna îi părea surprinzător de tânără. În apartament era frig, ca de altfel în toată clădirea.

— Semăn cu mama mea şi cu bunica şi am primit o mulţime de avertismente în legătură cu asta.

A dat drumul la guler, iar acesta a căzut la loc.

— Scuză-mă că v-am deranjat pe tine şi pe fratele tău în legătură cu gălăgia de pe scară. Pur şi simplu, nu mi-am dat seama ce se întâmplă.

— Mi-e teamă că nu înţeleg, a oftat el.

Dintr-odată, a simţit greutatea cutiei cu scule, deşi nu avea prea multe înăuntru.

— Trebuia să mă aştept, a zâmbit ea. Ştii, în familia mea, când îţi sună ceasul, încep să se petreacă lucruri neobişnuite. Auzi şi vezi chestii care nu există cu adevărat. Aşa ceva a fost, şi agitaţia pe care am auzit-o zilele trecute a făcut parte din toată treaba asta. N-o pot explica – ceea ce este, probabil, foarte normal –, dar totul se va lămuri, cu timpul.

Odinn a simţit o răceală bruscă în golul format în stomac.

— Înţeleg.

A trecut cutia cu scule în cealaltă mână.

— Deci, auzi chestii? N-ar putea fi halucinaţii provocate de ceva chimic din clădire?

Odinn nu şi-ar fi închipuit în veci că s-ar bucura să descopere că, de fapt, respira nişte gaze toxice.

— Oh, nu, dragule. Este o trăsătură de familie – un fel de fantomism, dacă vrei. N-are nimic de-a face cu vreo chimicală. Bunica mi-a spus că asta se întâmplă fiindcă eşti deja cu un picior dincolo. Cu cât se apropie ceasul morţii, cu atât te conectezi mai mult la ceea ce te aşteaptă

în partea cealaltă. A trăit şi ea asta, cu puţin înainte să moară; şi mama la fel. Nu prea le-am crezut atunci, dar acum ştiu că e adevărat, a zâmbit ea, larg. Înseamnă că ai primit un avertisment să-ţi pui treburile în ordine.

— Eşti sigură că nu-i ceva în aer?

Odinn ar fi vrut să scuture silueta firavă, în căutarea unei confirmări.

— Te întreb pentru că am trăit şi eu ceva asemănător; tot aud şi văd lucruri care nu există.

Expresia fericită de pe chipul femeii a pălit, făcând-o să arate mai bătrână şi mai fragilă decât până acum.

— Nu-mi place cum sună asta. Nu, nu-mi place chiar deloc.

Pentru restul zilei, Odinn a fost sfârşit. Abia acum, la două ore de la revenirea în apartament, a putut zâmbi la gândul ăsta. Ce mare porcărie! Zâmbetul i-a rămas pe faţă şi în timpul ştirilor care arătau un tanc târându-se de-a lungul unei străzi pe care nu se zărea ţipenie de om. Poate că oamenii care trăiseră aici experimentaseră aceleaşi senzaţii ca ale lui. Turela tunului se învârtea şi trăgea asupra unei clădiri care a dispărut într-un nor negru de praf.

— Cine îţi trimite scrisori, tati?

Run ţinea în braţe sacoşa de plastic din garajul Robertei. Odinn lăsase scrisorile în maşină când el şi Dilja se întorseseră la birou, de teamă să nu atragă atenţia asupra lor. Nu voia să fie nevoit să-i explice lui Heimir această vizită complet ilegală. Oricum, când a ajuns acasă, s-a temut că maşina ar putea fi spartă în parcarea din faţa blocului – nu îndrăznea s-o bage în garajul subteran –, aşa că a adus sacoşa şi cutia în casă.

— Sunt atât de multe! Sunt vechi?

Odinn i-a făcut semn că încearcă să se uite la televizor. Era un rezumat al ştirilor: tulburări în Orientul Mijlociu şi conflicte în parlamentul islandez. La fel de bine, ştirile puteau fi vechi de luni de zile. Când a luat sacoşa, li s-au atins degetele; ale ei moi şi reci, ale lui aspre şi calde.

— Este de la serviciu, scumpo. Nimic important. Nu mai e important.

— Ce are de-a face serviciul tău cu nişte scrisori vechi? Credeam că ai un serviciu nou.

— Nu ne trimit scrisori la muncă. Astea au legătură cu proiectul la care lucrez. Un caz vechi. Nimic interesant.

Întinzându-se după telecomandă, a închis televizorul.

— Ţi-ai terminat temele?

Run n-a răspuns.

— Credeam că n-ar trebui să citim corespondenţa altuia. Bunica mi-a zis.

— Are dreptate. Însă, câteodată, e nevoie. De fapt, încă nu le-am citit. S-ar putea să nici nu fiu nevoit s-o fac.

— Eu n-am scris niciodată vreo scrisoare.

Nu părea prea afectată. Purta o clamă ca să-i ţină părul strâns, să nu-i intre în ochi, iar asta i-a reamintit că uitase s-o ducă la tuns săptămâna trecută. Fata avea nevoie de atâtea lucruri, încât el abia putea ţine pasul. Cum reuşesc oamenii să se descurce cu mai mult de un copil? însă va veni şi vremea când Run nu va mai fi atât de dependentă de el.

— Păi nici eu n-am scris prea multe şi sunt mult mai bătrân ca tine. Trimit numai e-mailuri.

A legat din nou sacoşa de plastic cu scrisori şi a lăsat-o jos.

— Trebuie să facem ceva cu freza ta. Îţi aminteşti că trebuia să mergem la tuns?

— E în regulă, a spus ea, învârtind între degete clama viu colorată. A sunat bunica.

— Oh? Odinn s-a ridicat. Când?

— La prânz. La şcoală.

— Pe mobil?

Run a dat din cap. Odinn presupusese că el e singurul care o sună. O întrebase de ce nu ţine legătura cu prietenii de la fosta şcoală şi ea îi răspunsese că nici acolo nu prea vorbea cu ceilalţi copii. Asta l-a cam supărat, dar nu ştia ce-ar putea face. Probabil că şi Lara s-a străduit cât a putut şi, dacă ea a dat greş, e puţin probabil ca încercările lui nătânge de a îmbunătăţi popularitatea lui Run să aibă mai mult succes.

— Ce voia?

— Să mă invite la ea. Dar nu vreau să merg.

— O să discut eu cu bunica. O să-i spun adevărul.

Privirea terifiată a lui Run era atât de exagerată, încât părea aproape comică.

— O să-i spun că ai nevoie de pace şi linişte.

Văzând că nici asta nu i-a diminuat teama, a adăugat:

— O să-i spun, pur şi simplu, că vom petrece mai mult timp împreună pentru o vreme şi că n-o să vizităm pe nimeni.

Expresia îngrozită i s-a mai şters de pe chip, dar nu a dispărut complet.

— Nici pe Baldur? La el pot să merg? M-au invitat la o pizza şi un film vineri, îţi aminteşti?

Fratele lui îi promisese toate astea la ultima lor vizită,

încântat să fie eroul nepoatei lui.

— Bunica nu trebuie să ştie exact ce-o să facem noi. Oricum, am hotărât deja cu multă vreme în urmă că o să mergem să-i vedem.

Nu prea ar fi vrut s-o înveţe pe fiica lui că sunt situaţii în care e în regulă să eviţi adevărul, dar starea ei de bine era prioritară.

Run a zâmbit.

— OK. Poţi să-i dai acum telefon? Nu vreau să mă sune iar mâine.

De puţine telefoane îi era mai groază lui Odinn, dar era mai bine să rezolve.

— Da, aşa o să fac.

A studiat-o pe Run: braţele subţiri îi ieşeau din tricoul cu Mickey Mouse, decolorat şi mototolit, rămas cam mic; la mijloc i se zărea pielea goală, şi a avut o amintire subită despre cât de silă îi era când o vedea pe Lara dezinfectându-i cu un cocoloş de vată ciotul negru al cordonului ombilical, când era bebeluş. Nu ar fi primit atâta îngrijire dacă el era de la început părinte singur.

— Ţi-e dor de mama?

— Da. Însă încerc să nu mă gândesc prea mult la ea. Altfel, mă simt rău. Nanna mi-a spus să încerc să mă

gândesc la toate momentele frumoase pe care le-am trăit alături de ea. Ar trebui să mă bazez pe amintirile astea până când o să cresc. Atunci o să fiu bucuroasă că n-am încercat s-o uit. Dar este greu. Dacă mă gândesc prea mult la ea, am coşmaruri – chiar mai rele decât de obicei.

— N-are de ce să-ţi fie teamă de vise, Run. Sunt absurdităţi inventate de creierul nostru adormit sau confuz. Nanna trebuie să-ţi fi spus asta. Nu visezi, câteodată, cum cazi?

Run a dat din cap, nesigură.

— Şi că zbori?

A dat iar din cap şi clama i-a alunecat din păr. Şi-a desfăcut-o şi a împins-o la loc.

— Ei, vezi. Nu cazi atunci când visezi că o faci şi în mod sigur nu poţi zbura. Este o absurditate, asta-i tot.

La fel ca ideea că oamenii care sunt în prag de moarte pot vedea şi auzi moartea.

— Ştiu.

Dar una era să ştie, alta să creadă.

— În visele mele, mama e furioasă.

— Nu-i furioasă, Run. Oamenii morţi nu pot fi furioşi; ştii şi tu asta. După moarte, toate lucrurile rele, nesocotite, sunt uitate, şi rămân numai cele frumoase.

Odinn şi-a ales cu grijă fiecare cuvânt, dar rezultatul nu a fost cel sperat. În mod sigur, terapia începuse să funcţioneze; până acum, Run se retrăgea în cochilia ei de fiecare dată când încerca să discute cu ea despre maică-sa sau despre accident.

— Deşi în visele tale este furioasă, pot să te asigur că în rai nu-şi face nimeni griji dacă cineva şi-a făcut ordine în cameră sau a spus vreo obrăznicie. Tot ce contează sunt lucrurile care te fac fericită.

— Aş vrea ca mama să mai fi trăit puţin după ce a căzut. Când m-am dus la culcare, era supărată pe mine.

Odinn nu era de aceeaşi părere: avea dubii că pe Run ar fi ajutat-o să stea la căpătâiul de muribundă al maică-sii.

— Ştiu ce-ar trebui să faci. Cât vorbesc eu cu bunica, tu ar trebui să-i scrii mamei o scrisoare.

— Şi cum o s-o citească?

Run şi-a încrucişat braţele, dar nu a exclus din start ideea, aşa cum se temea Odinn că va face.

— Nu ştiu în momentul ăsta, dar vom găsi o cale. Poate o s-o punem pe mormântul ei sau o s-o ardem, aşa încât mesajul tău să se ridice la cer, împreună cu fumul, sau poţi s-o păstrezi în camera ta şi data viitoare când o să ai un coşmar poţi să-i spui mamei s-o citească. Cum ţi-ar

conveni? încearcă, oricum.

Destul de anevoie, Run a acceptat. Odinn a căutat un carnet şi un pix şi a trimis-o în camera ei, unde, în timp ce el vorbea cu bunica, putea să-şi elibereze sentimentele în tihnă şi să-şi ia la revedere de la mama ei. Însă, înainte ca fata să iasă din cameră, i-a pus întrebarea care îl rodea în ultima vreme.

— Run, pot să te întreb ceva? Nu trebuie să-mi răspunzi dacă te face să te simţi nasol.

— Ce? s-a încruntat ea.

— Ar fi posibil să te fi trezit în dimineaţa în care a murit mama şi să fi auzit pe cineva cu ea? Cineva cunoscut?

Ea l-a privit ţintă, impenetrabil, în timp ce în mintea lui îi reverbera adevărata întrebare pe care voia să i-o pună şi răspunsul pe care voia să-l obţină. *Eram acolo? Nu, tati, sigur că nu erai.*

— De ce mă întrebi?

Avea ochii plini de tristeţe. *Nu-mi spune că cineva i-a făcut rău mamei. Te rog, nu-mi spune asta. Pur şi simplu, a căzut.*

— Fără vreun motiv. Doar mă întrebam.

Ce tâmpit fusese să deschidă subiectul ăsta!

— N-am văzut pe nimeni. Dormeam şi nu m-am trezit.

Dar n-a fost nimeni, sunt sigură de asta.

S-a întors pe călcâie şi a plecat în camera ei, ţinând carnetul în faţă, ca pe un scut. Odinn stătea acolo, împietrit. Şi-a îngropat capul în mâini şi a închis ochii. Run minţise. O cunoştea destul de bine ca să-şi dea seama de asta. Văzuse sau auzise ceva. Desigur, asta era îngrozitor şi putea explica de ce îi era atât de greu să facă faţă pierderii. Dar de ce nu spunea nimic? Nu erau mulţi oameni pe care să vrea să-i protejeze. Însă el era unul dintre ei.

Fără să-şi lase timp de gândire, a sunat-o pe fosta soacră.

— Alo, a spus, lăsându-se pe spate şi pironind ochii în tavan.

— Cine e? de parcă ar fi primit prea multe telefoane de la bărbaţi.

— Sunt eu, Odinn.

— Oh! n-a încercat nici măcar să-şi mascheze dezamăgirea. S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu. Nu chiar.

Odinn s-a ridicat atât de repede, încât a ameţit.

— Am auzit că ai sunat-o pe Run la şcoală.

— Şi ce dacă am sunat-o?

Era un răspuns copilăresc: dacă voia să stea de vorbă cu nepoata ei, ar fi fost mult mai normal s-o sune după ore.

— Păi, n-ar trebui să folosească telefonul la şcoală.

Odinn simţea cum discuţia lor ia o turnură nefericită – ca toate conversaţiile pe care le aveau. De parcă n-ar fi putut să-şi vorbească unul altuia fără să se certe. Era aceeaşi veche poveste. Femeia nu putea să-l ierte că o părăsise pe fiică-sa în cel mai rău moment posibil, iar el nu mai rezista să i se reamintească acest lucru. O să fie mereu aşa?

— Vreau să-ţi spun ceva ce trebuia să-ţi zic de multă vreme.

— Oh?

Fiecare sunet mustea de neîncredere.

— Voiam să-ţi spun cât de mult regret ceea ce s-a întâmplat între mine şi Lara. Nu spun că decizia de a ne despărţi a fost greşită, dar aş fi putut s-o fac mai elegant şi aş fi putut, de asemenea, să mă port mai frumos cu ea şi cu Run după ce am plecat. Este prea târziu ca să schimb lucrurile astea, dar voiam să ştii că îmi pare rău. Mai mult decât aş putea să spun în cuvinte.

— Înţeleg.

Era o urmă de dezamăgire, ca şi când ar fi sperat la o ceartă. Poate că faptul că-l ura pe el era unul dintre

puţinele lucruri care îi dădeau un sens în viaţă.

— Sper că şi crezi asta.

— Da.

— De asta m-ai sunat?

— Nu. Nici nu voiam să aduc vorba, deşi trebuia să fi făcut-o de mult.

— Atunci ce vrei?

— Voiam doar să te anunţ că Run se întâlneşte cu un terapeut ca s-o ajute să-şi gestioneze suferinţa.

Nu îndrăznea să spună în faţa ei „moartea Larei”.

— A avut o perioadă grea, a dormit prost şi s-a simţit cam demoralizată, aşa că sper ca asta s-o ajute.

La capătul celălalt era o tăcere de moarte. Odinn a adăugat repede:

— Este important să aibă cât mai mult spaţiu personal, aşa că sper să înţelegi că nu va putea veni în vizită pentru o vreme.

Din nou, a fost întâmpinat de o tăcere de gheaţă. Odinn s-a întrebat dacă nu cumva îi închisese.

— Mai eşti acolo?

— Da.

— Înţelegi că asta n-are nimic de-a face cu tine, ci cu faptul că trebuie să treacă peste moment?

— Run nu are nevoie de terapeut. Are nevoie de tine şi de mine. Dacă eşti un tată bun, vei înţelege lucrul ăsta. Odată ce o persoană intră în şarlatania asta, nu o s-o mai lase în veci să scape. O condamni la terapie pe viaţă.

— Nu-i nicio şarlatanie. Este vorba despre un psiholog de copii, o femeie. N-o s-o cheme pe Run mai mult decât este necesar. M-am întâlnit cu ea, aşa că sunt mai în măsură ca tine să judec situaţia.

— Eşti un mare prost.

Soacră-sa i-a trântit telefonul în nas.

Nimeni nu-i mai închisese lui Odinn, de multă vreme, de când Lara începuse să observe defectele fostului ei soţ. În consecinţă, a fost prea surprins ca să se mai enerveze sau să se simtă jignit. Ştiuse deja că discuţia lor va sfârşi prost, dar se aşteptase să se ciorovăiască în ceea ce priveşte vizitele lui Run, nu fiindcă el căuta ajutor pentru fiică-sa. Era posibil ca şi ea să bănuiască, aşa cum făcea şi el, faptul că Run văzuse sau auzise mai mult decât spunea? Ba chiar că el ar fi fost implicat? Locuia pe aceeaşi stradă, două numere mai jos, aşa că l-ar fi putut vedea de la fereastră, croindu-şi drumul de beţiv spre casa Larei, în acea dimineaţă fatidică. Sau poate că încărcase maşina de spălat şi îl zărise venind, apoi minţise că a adus rufele de

cu seară, ca să nu fie nevoită să recunoască. Dacă aşa stăteau lucrurile, era absolut de înţeles de ce bunica lui Run nu voia ca cineva să se amestece în mintea copilului, atât timp cât nu se ştia ce ar putea ieşi de-aici. Ar fi fost devastator pentru Run dacă s-ar fi dovedit că tatăl ei o ucisese pe maică-sa. Iubirea bătrânei pentru Run era aproape cu certitudine mai puternică decât ura faţă de el. Dar poate că îşi lăsase prea mult imaginaţia să zboare; până la urmă, nu era nimic surprinzător în faptul că îi închisese telefonul.

Numai de-ar reuşi să-şi amintească acea dimineaţă. Poate că amintirile ar putea fi recuperate sub hipnoză, chiar dacă era beat la momentul ăla. Undeva, în mintea lui, trebuie să zacă frânturi de amintiri; şmecheria era să ajungă la ele. Însă cu cât se gândea mai mult, cu atât mai riscantă i se părea ideea – nu putea fi sigur că terapeutul hipnotizator îşi va ţine gura dacă ar ieşi la iveală ceva incriminator.

Odinn s-a ridicat. Nu exista nicio soluţie. Îi era limpede că, dacă jucase vreun rol în moartea Larei, mai degrabă nu va şti. Într-adevăr, subconştientul lui considerase că era mai bine să încuie amintirile şi să arunce cheia. Poate că încercările creierului lui de a le scoate la lumină îi

provocau toate acele halucinaţii ciudate, şi nu faptul că era condamnat. Nu trebuia decât să-şi spună lui însuşi, o dată pentru totdeauna, că nu fusese deloc în preajma accidentului, apoi să înceteze să mai rumege treaba asta şi să-i ceară terapeutei să n-o mai întrebe pe Run despre dimineaţa în care murise Lara. În afară de situaţia în care recuperarea ei depindea de asta.

— Am terminat.

Run se întorsese ţinând în mână o coală de hârtie împăturită, gata de pus în plic.

— Deşi nu ştiu care e cea mai bună cale să i-o dau mamei s-o citească.

În timp ce-l privea, a fost izbit din nou de asemănarea ei cu Lara.

A luat scrisoarea, conştient, în mod neplăcut, de prezenţa hârtiei între degetele sale. Poate conţinea ceva care ar fi aruncat lumină asupra întregii situaţii. Acest gând l-a convins, definitiv, că nu voia să ştie; orice ar fi fost mai bine decât să-şi confirme cele mai îngrozitoare temeri, chiar şi dacă asta presupunea să genereze percepţii distorsionate asupra viitorului previzibil.

— Cred că ştiu cum trebuie să facem, s-a forţat el să zâmbească. O s-o ardem. Să lăsăm fumul să ducă mesajul

până la mama ta, în rai. Apoi coşmarurile vor înceta şi totul o să fie bine. O simt.

Run i-a zâmbit şi ea şi au mers împreună pe balcon. Odinn a deschis grătarul şi a aşezat scrisoarea înăuntru, având grijă s-o ferească de vânt. Apoi a pus peste coala albă un cărbune, ca s-o fixeze, şi a aprins-o. Au privit în tăcere cum flăcările învăluie hârtia şi o răsucesc. Ochii lui Run au urmărit fumul care se ridica la cer şi se topea în întuneric.

— Te simţi mai bine?

— Da. Mult mai bine.

A râs la el, dezvelindu-şi dinţii mari din faţă, care i se vor potrivi bine într-o zi.

— Mult, mult mai bine. Acum mama n-o să mai fie furioasă.

— Aşa e, scumpo.

Când au intrat în casă, a văzut-o săltând cu paşi mari, iar întreaga ei stare părea mai bună. Numai de s-ar fi simţit şi el la fel. A păşit cu greu spre camera de zi. Când hârtia se îndoise în foc, reuşise să vadă câteva cuvinte dintr-un rând: ... *trebuie să-l ierţi pe tati, chiar nu a făcut-o intenţionat...*

Capitolul 25

Februarie 1974

Noaptea era la fel de frumoasă cum fusese şi apusul. Printre norii negri, cerul era împânzit de stele ce licăreau, şi, deşi luna se zărea doar pe jumătate, era suficient ca să-i lumineze drumul lui Aldis prin zăpadă. O profesoară de la şcoală le spusese că, în trecut, oamenii credeau că cerul era o mantie care separa raiul de pământ, iar stelele erau găuri prin care trecea lumina argintie a paradisului. Ascultase transpusă şi, când povestea se terminase, ridicase mâna ca să întrebe de ce Dumnezeu nu le poruncise îngerilor să astupe găurile. Mama ei ştia să cârpească şi probabil că în rai se aflau o mulţime de mame dornice să ajute. Colegii de clasă au chicotit pe înfundate, însă profesoara a zâmbit cu blândeţe şi i-a răspuns că acele găuri erau lăsate aşa, probabil, pentru ca locuitorii pământului să afle ce strălucitoare şi minunată era lumina din casa Domnului. Nimeni nu se întorsese vreodată din rai, aşa că poate ăsta era singurul mod prin care nouă, muritorilor, să ni se arate măreţia paradisului. Aldis se

gândea că Dumnezeu ar fi putut împărţi cu pământul puţin din măreţia asta. N-ar fi păţit nimic din atâta lucru.

Norul alb de abur al respiraţiei ei s-a ridicat în tăcerea îngheţată. Zăpada îi scârţâia sub tălpi, aşa că a păşit cu grijă, în caz că cineva era treaz şi ar fi putut s-o audă. Ca, de pildă, Veigar. Poate că spiona dindărătul perdelelor de la dormitor, sperând să o zărească pe fata despre care pretinsese că bântuia noaptea pe afară. Ochii lui Aldis fugeau mereu spre fereastra celor doi, care părea să se zgâiască dinspre capătul zidului casei. Şi-l imagina stând în întuneric, în fotoliul greoi pe care ei îi era atât de greu să-l mişte când făcea curat, fixând-o cu ochii lui mijiţi, porcini. Dacă o prindea acum, nimeni n-ar fi crezut că nu fusese tot ea şi altă dată. Ca să se încălzească, Aldis şi-a strâns braţele în jurul corpului, deşi ştia că senzaţia subită de frig venea din interior. În loc să se mai uite la casa Liljei şi a lui Veigar, a reuşit să fixeze propriul obiectiv; îi mai rămăsese de parcurs o distanţă mică, ce i se părea nesfârşită. La ce se gândise când se înhămase de una singură la aşa ceva? Dar dorinţa ei de a lua scrisorile ascunse în pivniţa întunecată a fost prea puternică pentru a-i rezista.

Pe drept cuvânt trebuia să-i fie recunoscătoare lui Tobbi

că îi spusese unde le ţineau pitite, însă tot era furioasă pe el. Desigur, mânia ar fi trebuit să fie îndreptată asupra ei înseşi, dar niciodată nu se pricepuse să se supere pe sine. Din cauză că nefericirea din viaţa ei fusese de cele mai multe ori provocată de alţii, devenise un obicei ca, pentru toate nenorocirile, să dea vina pe ceilalţi. Îşi dorea în continuare ca Tobbi să nu-i fi spus despre copil, dar ea era cea care îl obligase să mărturisească tot ce ştia. Copacul i s-a ivit în minte, uriaş, deşi evitase să se uite la el, şi i s-a părut că aude foşnind ultimele frunze veştede care mai atârnau încă de crengi. Printre clădirile fermei, se auzeau şoapte.

Pasărea nu se vedea nicăieri. Prezenţa ei ar fi fost o uşurare. Ultima dată când o văzuse, biata creatură era îngrozitor de slabă şi jigărită, aşa că, după cină, adăugase în firmiturile de pâine şi o fărâmă de unt, dar acestea rămăseseră neatinse până în dimineaţa următoare. Spera că nu i se întâmplase nimic, în afară de faptul că tânjea după primăvară.

A trecut pe lângă maşina lui Veigar. În ultimele zile, zăpada fusese viscolită în jur şi sarcina de a o deszăpezi le revenea băieţilor. Imediat ce lopeţile dezveleau pe undeva un semn de vopsea albastru-deschis, erau obligaţi să le

lase deoparte şi să cureţe restul zăpezii cu mâinile. Aldis îi ajuta mereu să desprindă bucăţile de gheaţă de pe mănuşi, atunci când le amorţeau prea tare mâinile. Cine ştie, poate în ziua în care va pleca de la Krokur o să ia un cui şi o să zgârie vopseaua aia. Ar fi doar o răzbunare în numele băieţilor, căci mulţi dintre ei ajungeau să aibă, până la finalul şederii aici, mâini bătătorite ca ale muncitorilor. Luna se reflecta în geamul maşinii, iar Aldis şi-a dat seama, dintr-odată, că nu poate vedea înăuntru. Era chiar mai rău decât să se uite spre ferestrele casei. Cel puţin, cineva care spiona din clădire n-ar fi putut să se strecoare în spatele ei, dar cineva care ar fi stat în maşină putea să deschidă uşa şi să o prindă înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmplă. S-a dat înapoi câţiva paşi, ca să stea cu ochii pe maşină. Totuşi, zăpada neîncepută arăta că nimeni nu mai fusese pe-acolo de zile întregi.

Niciodată n-a fost mai uşurată să ajungă la destinaţie. Încet, ca să nu scârţâie balamalele, a deschis uşa de la intrare. Norii acoperiseră luna şi nu putea vedea nimic, aşa că a scos din buzunar o lumânare şi chibrituri. În casă nu se auzea niciun sunet, în afara ticăitului de la ceasul cel vechi, din holul de la intrare. Până acum, acest sunet îi păruse reconfortant; îi reamintea de ceasul de masă

sculptat în lemn pe care bunicul i-l dăduse mamei ei la întoarcerea din ultima lui călătorie cu un cargobot. Aldis nu-l cunoscuse fiindcă murise fulgerător chiar a doua zi, dar îşi imaginase mereu că ticăitul ceasului era bătaia inimii lui, care îi spunea că şi dacă nu avea un tată care s-o iubească, bunicul ei o veghea din ceruri. Ar fi fost bine dacă şi din ticăitul ceasului din hol ar fi izvorât acelaşi sentiment de siguranţă, însă, în loc să-i amintească de o inimă vie, suna ca numărătoarea inversă a minutelor rămase până la teribilul moment al adevărului.

Aldis ştia fiecare centimetru din clădire, dar întunericul o făcea să se simtă dezorientată. În drum, s-a împiedicat de prag şi aproape că s-a ciocnit de măsuţa de pe coridor. Flacăra plăpândă a lumânării abia dacă lumina ceva dincolo de vârful nasului ei, aşa că a ţinut-o cât mai depărtată, în faţă, şi s-a mişcat cu mare grijă. Decorul familiar dansa în jocul focului şi fiecare pas făcut spre pivniţă era tot mai greu. Când, în sfârşit, a ajuns la trapa de intrare, de la capătul coridorului, a simţit un impuls puternic de a se întoarce şi de-a o lua la fugă, cu coada între picioare. Dar s-a îmbărbătat şi a împins chepengul, apoi s-a oprit un moment ca să se uite în jos, la treptele de lemn, şi să-şi asculte propria respiraţie sacadată. Primele

trepte se vedeau bine în lumina lumânării, dar dincolo de ele, totul era întunecat. Înăuntru se simţea o duhoare înăbuşitoare de mucegai. S-a aplecat, coborând scara pe bâjbâite. A închis trapa în spatele ei şi, când bufnitura a reverberat în pivniţa neagră, a trebuit să-şi adune tot curajul ca să nu se întoarcă şi să o ia la fugă.

A început să caute. Dorinţa de a ieşi de-acolo punea tot mai mult stăpânire pe ea, aşa încât trebuia să se mişte repede. Pe raft se afla o cutie flancată de becuri, detergent şi hârtie igienică. Era reconfortant să vadă aceste obiecte de zi cu zi; nici măcar lumina şovăitoare nu o făcea să se simtă ciudat sau ameninţată. Aldis a tras cutia spre ea, încercând să ţină şi lumânarea, în acelaşi timp. Hotărâse să ia cu ea propriile scrisori, dar să rămână aici cât să citească orice îi era adresat lui Einar. Cititul nu era la fel de rău ca furatul.

A dat la o parte celelalte scrisori şi le-a pus pe trepte, observând cât de puţine erau, faţă de numărul băieţilor de aici. Poate că mai exista o altă cutie, conţinând corespondenţă mai veche, ascunsă în vreun cotlon, sau poate că după cei mai mulţi dintre ei nu suferea nimeni acasă. Unele dintre scrisori se vedea că fuseseră iniţial îndesate într-un colet, de care nu mai era nici urmă. Părea

incredibil cât tupeu aveau Lilja şi Veigar să fure dulciuri şi alte răsfăţuri din pachetele băieţilor.

Din când în când, întorcea câte un plic pe care se zărea scrisul mamei ei, iar furia îi creştea tot mai mult, văzând că toate scrisorile erau deschise. Le-a îndesat în buzunarul de la geacă, apoi s-a întors la corespondenţa pentru Einar. A încercat să le aşeze în ordine cronologică, deşi timbrele poştale erau şterse. Niciuna nu era datată, de parcă mesajul lor era etern.

Prima scrisoare venea de la mama lui Einar, şi era cea mai recentă. În cea de dinainte, femeia scria lucruri frumoase despre fiul ei şi despre cât de mult îi lipseşte. Exista şi o aluzie la *ce aţi făcut voi doi,* dar nicio menţiune despre ce anume era vorba, nici despre cine fusese complicele lui

Einar. Maică-sa spunea că, în timp, totul va fi iertat, şi că nu trebuia să se necăjească prea mult pentru asta sau să se învinovăţească singur. Aldis a ridicat dintr-o sprânceană. Einar nu aducea deloc cu un păcătos care se pocăieşte – departe de asta. Dacă îl chinuiau greşelile făcute, atunci reuşea să fie foarte discret în privinţa asta. Desigur, era posibil să stea treaz nopţile, dar toate aparenţele sugerau că se lepădase de orice sentiment de vină cu privire la delictele săvârşite. Curiozitatea îi creştea pe măsură ce citea, însă nici după ce şi-a aruncat ochii pe cea mai recentă scrisoare a femeii, n-a înţeles mai multe. De data asta, maică-sa îi spunea că a încercat să-i transmită nişte mesaje, dar nu ştia dacă au ajuns la el. Stomacul lui Aldis s-a strâns la gândul că Veigar sau Lilja trebuie să fi citit asta. Însă formularea era atât de vagă, încât se putea referi la oricine, chiar şi la vreun funcţionar din oraş. În ciuda acestui lucru, a citit propoziţia iar şi iar, până s-a convins că nu se poate face legătura cu ea. Restul scrisorii nu prea era de interes, mai degrabă o repetare a disperării cu care îi ducea lipsa fiului său şi a mândriei că luase o asemenea decizie. Nu se spunea despre ce decizie era vorba, doar că, procedând astfel, îşi salvase reputaţia şi viitorul.

Enervată de faptul că femeia nu fusese mai explicită, Aldis a apucat celelalte scrisori pentru Einar. Erau scrise de o mână diferită. Literele feciorelnice au pus-o pe gânduri. Şi-a trecut degetele peste scris, întrebându-se dacă scrisorile erau de la sora lui, deşi ştia că nu era aşa. Nicio soră nu-i scrie cu atâta asiduitate fratelui ei; erau în jur de zece scrisori, iar el se afla la Krokur de puţin timp. Mai mult, fiecare plic era decorat cu o inimă, într-unul din colţuri. Destinatara folosise hârtie bleu şi plic asortat. Mult mai costisitoare decât celelalte scrisori din cutie. Trebuie să fi fost cumpărate din străinătate, din Copenhaga, Paris sau Londra. Aldis s-a simţit plină de invidie.

Toate erau de la aceeaşi fată, Eyjalin. Îşi scrisese numele cu o inimioară în loc de accentul de pe „i”. Era acelaşi nume pe care mama lui Einar îl pomenise la telefon. Aldis a simţit cum o cuprinde amărăciunea. „Eyjalin” suna mult mai fermecător şi exotic decât „Aldis”. Şi-a amintit de fata uluitoare din fotografia pe care Einar o avea în portofel şi a bănuit că ea trebuie să fi fost. Numele se potrivea foarte bine cu frumuseţea ei neobişnuită. N-avea nicio îndoială că trebuia să aibă şi un nume de familie la fel de rafinat. Aldis a mirosit prima scrisoare, însă, în loc de parfumul la care se aştepta, a inhalat numai

miasma pătrunzătoare a umezelii din pivniţă. Oricât de neplăcut a fost, s-a bucurat.

Când a început să citească, a observat că inimile de pe plicuri respectau un anumit cod. Dacă inima era străpunsă de o săgeată, însemna că autoarea e îndrăgostită nebuneşte, în timp ce o săgeată ruptă însemna că fata avea inima frântă sau clocotea de furie. Săgeţile rupte erau tot mai numeroase pe măsură ce trecea timpul, până la ultimele patru scrisori, toate marcate astfel.

În timp ce citea, Aldis a uitat de orice altceva. Pe rând, curiozitatea, gelozia şi confuzia i-au ţinut departe frica de întuneric. La început, fata îşi declara iubirea veşnică, însă cu timpul a început să-l întrebe pe Einar de ce nu-i răspunde la scrisori şi dacă nu cumva a uitat-o. Pomenea şi de tatăl ei, fie spunând că-l urăşte, fie că încerca să-i vorbească, în speranţa că-l va accepta pe Einar. Dacă nu avea s-o facă, erau nevoiţi să fugă împreună; poate spre Nord sau în străinătate. Părea încântată de ideea Statelor Unite şi scria despre o călătorie pe care o făcuse cu părinţii la New York, cu câţiva ani în urmă. Puteau să se căsătorească şi să trăiască fără să se bage părinţii. Nu vor putea avea copii, dar ea nici nu voia, şi nici el. Asta era o afirmaţie, nu o întrebare, iar Aldis a presupus că cei doi

trebuie să fi discutat deja despre viitorul lor. Într-un alt loc totuşi ea vorbea despre copiii pe care i-ar avea împreună, aşa că planurile păreau să i se schimbe de pe-o zi pe alta. La maică-sa făcea o singură referire, şi asta numai ca să spună că nenorocita aia bătrână încă n-o poate privi în ochi. Ici şi colo, pe scurt, apăreau menţiuni ciudate şi de neînţeles despre sănătatea ei, ca şi când s-ar fi strecurat acolo fără ştiinţa ei. Nu era limpede dacă se referă la o boală sau la o accidentare. *Doctorul spune că am fost norocoasă. Încă sângerez. Mă simt foarte rău. Calmantele mă zăpăcesc. Vor să mă interneze din nou.*

Cel mai rău era faptul că scrisorile lui Eyjalin nu conţineau nicio explicaţie sau măcar o menţiune a delictului lui Einar. Aldis a pus teancul la loc, în cutie, răvăşindu-le un pic, ca să nu se observe prea repede că cineva umblase prin corespondenţă. A scotocit violent înăuntru, frustrată că nu a găsit lămurirea pe care o căuta. Însă iritarea i-a dispărut odată ce a închis cutia şi foşnetul hârtiei a încetat. A devenit din nou atentă la decorul înfricoşător care o înconjura. Lumânarea începuse să scoată fum; fitilul trebuia curăţat. Nu că ar fi băgat de seamă fumul negru, cât timp flacăra continua să ardă; atmosfera era respirabilă. Când era gata să sară în

picioare, ţinând cutia sub un braţ şi lumânarea în mâna cealaltă, a observat o scrisoare care alunecase din teanc şi căzuse pe treaptă, lângă ea. Plicul albastru era uşor de recunoscut. Inima de pe el fusese râcâită cu mânie. Aldis a pus iar cutia jos şi a deschis scrisoarea.

Cine e paraşuta aia? V-am văzut împreună. N-o să te iert niciodată – credeam că mă iubeşti. Cum poţi s-o preferi pe ea? E murdară şi poartă nişte haine stupide şi urâte. Şi coada aia de cal spălăcită şi lăiaţă. Fac pariu că are păduchi. Nici măcar nu are un elastic de păr – foloseşte şiretul de la pantof. Şi fac prinsoare că puloverul ăla mov, hidos, e primit de pomană. Nu-i decât o târfă ca oricare alta.

Aldis a ridicat ochii şi s-a holbat în întunericul în care nu răzbea flacăra lumânării, fără să vadă nimic. Avea un pulover mov, un pic destrăMat. Dar în niciun caz nu puteai spune că-i primit de pomană. Îşi purta părul strâns în coadă de cal. Şi folosise, o dată, un şiret de pantof, pentru că nu-şi găsise elasticul. Aldis a simţit că izbucneşte în lacrimi. Mama ei îi spusese cândva că cei care trag cu urechea nu aud niciodată lucruri bune despre ei înşişi. Nu era o persoană prea grozavă; ştia asta despre ea însăşi. Nu era nici la modă şi fără îndoială că în ochii unei fete

rafinate nu era altceva decât o târfă ca oricare alta. N-o să fie niciodată stewardesă. Ridicând iar scrisoarea, s-a îmbărbătat să citească ultimele rânduri, dar n-a reuşit să ajungă prea departe:

Dacă-i mai vorbeşti vreodată, o s-o ucid, Einar. Îmi eşti dator să mă iubeşti. Tati spune că, poate, acum nimeni n-o să se mai însoare cu mine. Aşa că trebuie s-o faci tu. Sau o ucid.

Deasupra capului ei a scârţâit o scândură din podea.

Capitolul 26

Să viziteze azilul de bătrâni era ceva macabru, mai ales că avea senzaţia că locatarii sperau de la el să-i ajute să le treacă timpul mai repede. Odinn încerca să privească drept înainte, însă nu putea să nu vadă, cu coada ochiului, capetele fragile ridicându-se de pe perne la trecerea lui, să vadă cine a venit. S-a gândit la vremurile când îi pregătise lui Baldur o cotaţie pentru un angajament care presupunea inclusiv găzduirea temporară a muncitorilor. Regulile prevedeau cu stricteţe o singură persoană în cameră, şi totuşi aici, din câte se vedea, erau patru pacienţi într-un salon. A depăşit o bătrână care abia înainta de-a lungul coridorului cu ajutorul unui cadru de mers. Avea atârnat de gât un ecuson scris de mână, cu numele instituţiei şi numărul de telefon.

O asistentă grăbită l-a îndrumat spre camera de primire din capătul coridorului, acolo unde îl aştepta Lilja Saevarsdottir. Nici nu intrase în discuţie posibilitatea de a o intervieva în încăperea pe care o împărţea cu alţii, căci ar fi fost auziţi. Camera de primire fusese mobilată în stilul tipic al instituţiilor: canapele cu cadru de lemn şi perne

cilindrice, uni, aducând aminte mai degrabă de o sală de aşteptare decât de o cameră de zi dintr-o casă obişnuită. Pe pereţi atârna o reproducere a unui tablou de Gunnlaugur Scheving, înfăţişând un bărbat în pelerină impermeabilă de culoare galbenă, strângând peştele de la bordul unei bărci. Lângă tablou se afla un televizor mare, cu ecranul unsuros, şi câteva rafturi de cărţi conţinând o colecţie pestriţă de titluri, unele dintre ele fără îndoială lăsate de foştii locatari care fuseseră mutaţi în altă parte sau merseseră să-l întâlnească pe Creator. Cărţile şedeau buluc pe rafturi, cu paginile curgând dintre coperte. Judecând după starea locatarilor, Odinn a presupus că nu era mare competiţie la citit.

În camera de primire se afla o femeie care stătea într-un scaun cu rotile, privind afară pe fereastra mare, ale cărei perdele fuseseră trase pe jumătate. Atenţia părea să-i fie captată de turla unei biserici aflate puţin mai departe, spre capătul străzii. Odinn aflase din dosare că perechea de la Krokur fusese foarte credincioasă, dar poate că acum nu mai era cazul.

Profilul femeii nu dădea niciun indiciu despre cum trebuie să fi arătat în tinereţe. Anii nu o iertaseră şi pielea palidă atârna în pliuri grele, care denaturau forma

pometţilor şi a maxilarelor. Aluniţele de bătrâneţe de pe pielea capului erau vizibile prin părul alb, rărit. Din mâneca decorată cu bumbi a puloverului s-a ivit o mână arătând la fel ca restul trupului, cu pielea pestriţă, vene proeminente şi degete răsucite. Când s-a întors spre el, femeia avea ochii înceţoşaţi şi apoşi.

— Voi, oamenii din ziua de azi, habar n-aveţi de nimic.

— Poate că n-avem, s-a forţat Odinn să zâmbească politicos. Dumneata eşti Lilja?

Ignorându-i întrebarea, femeia a continuat:

— Naţia asta uitată de Dumnezeu a fost obligată să se ploconească.

— A privit cu scârbă.

— N-aş spune asta.

De pe hol s-a auzit un zăngănit de farfurii. Strângeau după prânz. Pe drumul său încoace, Odinn fusese nevoit să se strecoare pe lângă un cărucior metalic, greoi, în care personalul încărca tăvi cu resturi. Se îndoia că ar avea ceva mai bun de făcut decât să termine porcăria de treabă pentru care venise.

— Numele meu este Odinn şi lucrez la un raport despre administrarea centrului de plasament de la Krokur.

— Ştiu. Ce s-a întâmplat cu femeia?

— Care femeie?

— Femeia care a venit aici. Şi ea a spus că scrie un raport. Toată lumea se ocupă numai de asta?

— Cazul mi-a fost transferat mie, după ce a murit Roberta.

Bătrâna nu a părut afectată de veste. Moartea trebuie să fie ceva înspăimântător de firesc într-un loc ca acesta; nu se fandoseşte nimeni pe tema asta.

— Oricum, aş vorbi mai degrabă cu un bărbat, aşa că n-am nicio treabă. Doar să nu-mi pui aceleaşi întrebări, ce zici? E foarte plicticos.

— Mă tem că vor fi unele suprapuneri, dar, te rog, încearcă să nu te enervezi.

Femeia a horcăit.

— Ce adunătură de amatori sunteţi! Jalnic!

Odinn şi-a tras un scaun greoi, parte a ansamblului regulamentar de trei piese, şi l-a aşezat exact în faţa femeii. Nu a îndrăznit să răsucească scaunul ei cu rotile, de teama reacţiei pe care ar putea-o avea bătrâna. S-a aşezat şi şi-a scos hârţoagele.

— Nu ştiu dacă ai urmărit ştirile – despre Breidavik şi celelalte centre de plasament?

— O nenorocită de pierdere de timp.

Femeia s-a întors şi a privit din nou pe fereastră, iar capul îi tremura de parcă în sistemul ei de operare ar fi intervenit o disfuncţionalitate. A presupus că îi era ruşine să-l privească în ochi – poate ca o consecinţă a sentimentului de vină –, însă şi-a schimbat părerea când ea a adăugat, acid:

— Felul în care au condus locurile alea este o ruşine, iar acum e simplu să-ţi dai seama ce va urma: nişte lachei plătiţi din bani publici vor face pe vitejii calomniindu-ne pe mine şi pe Veigar, chiar dacă el nu mai este aici ca să se apere. Oricine poate vedea că-i o farsă sinistră. Iar tu şi cei de teapa ta vă bălăciţi în asta pe socoteala noastră, la radio şi în presă, deşi astea-s numai prostii. Ei bine, succes. E tot ce pot spune. Doar amintiţi-vă de Ziua Judecăţii, când veţi fi cântăriţi după dreptate şi păcate.

— Dar n-avem intenţia de a găsi ţapi ispăşitori, i-a spus el. Este pur şi simplu o parte a anchetei generale despre tratamentul aplicat de stat copiilor, în perioada în care dumneata şi soţul dumitale conduceaţi centrul de la Krokur. N-avem nicio intenţie de a vă distruge reputaţia. Am venit aici ca să-ţi ofer posibilitatea de a-mi spune povestea din perspectiva dumitale. Desigur, sperăm cu toţii ca ancheta să arate că nu s-a întâmplat nimic ilegal.

A omis să adauge că avea mari dubii că ceea ce avea ea să-i spună îi va schimba convingerile.

— Şi cam cum ar fi trebuit conduse centrele de tipul ăsta?

S-a întors spre el, iar capul a încetat să-i tremure pentru câteva clipe.

Dumnezeule, îl călca pe nervi, Odinn a simţit nevoia irezistibilă de a o împinge peste balcon, apoi s-a adunat. Singurul lucru la care fusese în stare să se gândească de seara trecută încoace a fost implicarea lui în accidentul Larei.

— Cred că ceea ce sperăm să aflăm este că acei copii au fost trataţi cu respect şi compasiune.

— Jalnici. Cu toţii.

Nu ştia dacă se referă la el şi la colegii lui de caz sau la băieţii de la Krokur. Oricum, părea acelaşi lucru. Ea era o voce singuratică în pustiu; singura persoană rămasă să răspundă pentru stilul administrativ al ei şi al soţului ei, şi al altora din sistem. Totuşi, cât timp îi răspundea la întrebări, nu-i păsa dacă se supără.

— Aş vrea să discutăm câteva lucruri despre Krokur. Îmi dau seama că Veigar nu mai este printre noi, ca să răspundă în nume propriu, şi nu ştiu nici câţi dintre

membrii fostului personal mai pot fi intervievaţi. Am săpat după câteva nume, dar unii dintre ei nu mai trăiesc; mulţi par să fi fost puţin mai în vârstă decât dumneata şi soţul dumitale.

Cutia de carton găsită de el şi de Dilja în garajul Robertei conţinea state de plată, însă lista angajaţilor pe care Odinn reuşise s-o pună cap la cap din informaţiile astea era incredibil de scurtă şi el suspecta că lipseau unele nume. După un telefon la Registrul Naţional, stabilise că numai trei mai erau în viaţă.

— De fapt, speram ca lista pe care o am eu să fie incompletă. Câţi oameni au lucrat pentru voi în acei patru ani?

— Nu-mi mai amintesc. Era o fluctuaţie mare de personal.

— Zece? Douăzeci? Treizeci?

Lista pe care o alcătuise conţinea numai douăsprezece nume.

Cu efort, femeia şi-a ridicat mâinile şi a început să socotească pe degete, bombănind în sinea ei. Apoi a aşezat palmele pe rezemătoarele scaunului cu rotile, privind mai degrabă mulţumită de ea însăşi.

— Cincisprezece. Sau pe-acolo. Nu mi-am pierdut

memoria, ştii, deşi am o mică problemă cu numele.

Degetul arătător pe care îl ridicase ca să bată în tâmpla ca de hârtie avea încheieturile noduroase şi unghia îngălbenită.

— Crezi că ai putea să-ţi aminteşti cine lipseşte, dacă îţi citesc numele pe care le am până acum?

— Ce întrebare tâmpită! Cum Dumnezeu aş putea să ştiu dinainte? Citeşte numele alea şi om vedea.

Scrâşnind din dinţi, Odinn a început să citească. Femeia a lăsat capul într-o parte. Mandibula îi cădea pe măsură ce el citea, până când, spre final, a ajuns să stea cu gura căscată de parcă i-ar fi înţepenit când se pregătea să spună ceva. A închis ochii şi a dat din cap la anumite nume, dar n-a spus o vorbă până când el n-a terminat lista.

— Nu ştiu dacă lipseşte cineva. Şi de unele dintre numele astea nici nu cred că am auzit. Eşti sigur că ăştia toţi au lucrat la Krokur?

Odinn a spus că da, atât cât putea fi el sigur.

— Lipseşte cineva.

Chipul bătrân s-a încruntat, încreţindu-se.

— Fata aia complet inutilă.

— Fată inutilă?

Lista conţinea doar nume de bărbaţi.

— Se întâmplă să-ţi aminteşti cum o chema?

— Nu. Ţi-am zis – am ruginit puţin în ceea ce priveşte numele. Era o târfuliţă oribilă.

— Asta nu mă ajută prea mult.

Încercările lui de a trezi memoria Liljei au eşuat şi tot ce a obţinut în schimbul strădaniilor sale au fost nişte injurii adresate fostei angajate. Nu a vrut să-i dea satisfacţia de a o întreba de ce a făcut-o pe fată „târfă”, aşa că, în cele din urmă, a renunţat şi a schimbat subiectul.

A trecut la întrebările despre tratamentul aplicat băieţilor: cum îşi petreceau aceştia timpul, ce li se dădea să mănânce şi cum le erau îndeplinite celelalte nevoi. Femeia răspundea în continuare sarcastic, deşi el se străduia să obţină nişte informaţii de bază. Potrivit bătrânei, pedepsele necesare erau administrate cu măsură şi, după ce ea a bătut câmpii o grămadă, Odinn şi-a dat seama că băieţii suferiseră atât pedepse fizice, cât şi psihice, inclusiv faptul că fuseseră încuiaţi în încăperi întunecate sau fuseseră puşi să cureţe toaletele. Deja avea un gust amar. În copilărie se făcuse şi el vinovat, ca orice băiat, de partea lui de boacăne, iar părinţii îl disciplinaseră. Dar, în ciuda faptului că uneori se supărau

tare de tot, niciodată nu-i atinseseră nici măcar cu un deget pe el şi pe fratele lui, şi nu-i supuseseră vreodată la vreo umilinţă, în schimb, el şi Baldur primiseră nenumărate dojeni şi fuseseră pedepsiţi până când se cuminţiseră. Nu fuseseră nevoiţi să suporte stilul de disciplină pe care îl descria Lilja. Şi ar fi fost şi mai dificil de îndurat dacă ar fi venit din partea unora care nu făceau parte din familie; să nu primeşti niciun fel de înţelegere, nici dragoste sau căldură, să n-ai pe nimeni care să te consoleze.

— Am înţeles că afacerea era cam ban pe ban. De asta aţi vândut proprietatea?

A formulat cât de plin de tact a putut. Centrul părea să alunece repede pe panta falimentului, iar problemele cu banii nu prea scot ce e mai bun din oameni. Poate că asta explica şi comportamentul aspru al celor doi, aşa cum îi descriseseră foştii locatari.

— Ce prostie, l-a privit femeia cu dezgust. Ban pe ban! N-am auzit niciodată una ca asta.

— Atunci de ce aţi închis-o?

Pentru prima dată de când Odinn luase loc în faţa ei, femeia s-a fâstâcit.

— Veigar a primit o ofertă foarte bună de serviciu, în

oraş. La stat. Am vândut proprietatea, iar cumpărătorul a vrut să facă o fermă. Nu a dorit să mai păstreze centrul, aşa că băieţii au fost transferaţi. Sau trimişi înapoi la familiile lor.

— Deci, nu v-au obligat să închideţi?

— Să ne oblige?

Liljei începuse să-i tremure capul din nou.

— Aşa crezi tu? Că administrarea nu a fost bună şi că ne-au obligat să închidem? Chiar dimpotrivă. Ne-au implorat să rămânem, dar ne săturaserăm. Voiam să ne mutăm înapoi în oraş şi n-am regretat niciodată decizia.

— Înţeleg. M-am gândit că moartea celor doi băieţi a jucat poate un rol. Autorităţile trebuie să nu fi privit cu ochi buni toată povestea.

— Ducă-se! Cel mai mare, oricum; deşi celălalt era o creatură tristă – unul dintre cei mai buni.

Odinn s-a prefăcut ocupat cu hârtiile lui, pentru ca femeia să nu-i vadă dezaprobarea din ochi. Era complet lipsită de sentimente sau era doar un rol – o femeie bătrână care sfida un sistem ce se întorsese împotriva ei? Cei patru foşti colegi cu care vorbise descriseseră cuplul drept total indiferent, dar era greu de spus câtă bază puteai pune pe mărturia lor.

— Cum s-a întâmplat? E vreun motiv să credem că dumneata sau Veigar aţi fi putut preveni accidentul?

— Eşti mai rău decât femeia care a venit înainte.

— Oh?

— Ea m-a întrebat alte lucruri.

— Despre ce?

— Mă tot întreba despre băiatul care a murit, cel mare. Cum îl chema?

— Îl chema Einar. Einar Allen.

— Sânge străin. Uitasem asta. Nicio îndoială că şi asta a contat.

— Înţeleg. Ce voia Roberta să ştie despre el?

— Mi-a pus atât de multe întrebări! Nu-mi mai amintesc exact ce.

Lilja şi-a coborât ochii şi tot trupul ei a părut să se prăbuşească.

— Unii oameni primesc totul pe tavă, dar nu oferă în schimb nimic altceva decât nerecunoştinţa lor şi fac lucruri de neiertat. Alţii se străduiesc din răsputeri, se roagă, dar nu li se deschide nicio uşă şi nu primesc nimic. Dumnezeu ne încearcă în feluri misterioase. Câteodată, scopul Lui este imposibil de înţeles.

Odinn a tras adânc aer în piept. Nu pricepea nimic din

toate astea. Nu vedea ce legătură are asta cu Einar. Era fiul unei mame singure şi puţin probabil ca el să fi primit totul pe tavă. N-o înţelegea nici pe Roberta.

— Dumneata ai cont de e-mail?

Întrebarea era absurdă în împrejurările date, dar trebuia să ştie. Lilja părea exact tipul de persoană care să trimită mesaje de ameninţare. Şi ea avea mai mult de câştigat decât oricine altcineva din abandonarea anchetei. De fapt, era singura persoană cu anumite interese de apărat.

— E-mail? Nu, domnule. Nu am computer; n-am avut niciodată. De ce ar trebui să am e-mail? Abia dacă mai primesc scrisori. Nici nu cred că am măcar o adresă poştală.

— Atunci, crezi că există cineva interesat ca această anchetă să înceteze?

— Unealta dreptăţii.

— Unealta dreptăţii?

— Da. Dumnezeu ar vrea s-o oprească. Şi aşa sunt eu, nu mă pot gândi la nimeni altcineva. Cum am spus, sunteţi cu toţii jalnici.

Lilja s-a ridicat un pic în scaunul cu rotile şi un picior i-a alunecat pe podea, lăsând la vedere o şosetă groasă de nailon, maro-închis. Din cauza anilor, părea că pulpa i s-a

prăbuşit peste gleznă. Odinn şi-a mutat privirea.

— Nimeni altcineva?

Femeia nu i-a răspuns, aşa că a revenit cu discuţia la cei doi băieţi.

— Nu mi-ai răspuns la întrebarea despre moartea lui Einar şi Thorbjorn. Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Unul dintre ei o merita; celălalt a nimerit acolo din greşeală.

— Vrei să spui că n-a fost un accident?

— Nimic nu se întâmplă accidental. Dumnezeu decide totul. Căile Lui sunt nebănuite.

— Ce s-a întâmplat?

Deşi nu era ateu, lui Odinn i se părea incomod să-l introducă pe Dumnezeu în conversaţie în felul ăsta.

— Lasă-l pe Dumnezeu deoparte.

— Într-o noapte, târziu, s-au strecurat afară. Veigar bănuia că cineva dădea târcoale pe acolo noaptea, dar credea că este o fată. Târfuliţa. Nu ne-am gândit că este Eyjalin. Scrisorile ei erau atât de nebuneşti, încât nu le-am luat în serios. Deşi arătau că era tulburată şi că delira. Aşa şi era. Însă nu era singura care bântuia noaptea pe-afară, aşa cum s-a dovedit. Einar şi băieţelul ăla ar fi trebuit să fie în camera lor în noaptea când au murit.

— Băieţii erau liberi să iasă noaptea afară? Nu erau supravegheaţi?

— Glumeşti? îţi imaginezi că banii creşteau în copac? îi încuiam înăuntru, dar scoseseră zăbrelele de la fereastră. Veigar a descoperit asta după aceea, când a mers acolo cu poliţia. Le proptiseră în aşa fel, încât să nu se observe. Poate doar atunci când se spălau geamurile. Dar paraşuta aia de fată nu a spus nimic. Oricum, după aceea a fost concediată.

— Deci au evadat. Dar de ce? Ce făceau în maşină şi de ce era motorul pornit? De unde luaseră cheile?

— Nu deţin toate răspunsurile, dacă asta crezi. Cheile erau în contact. Veigar le lăsa mereu acolo. Pe vremea aia, în Islanda nu existau decât islandezi. Ei nu furau maşinile oamenilor.

Odinn a deschis gura să protesteze, însă s-a oprit. Femeia era incorigibilă. A continuat:

— Poate că plănuiau să fugă, să plece în oraş. Sau doar voiau să se încălzească. Nu ştie nimeni, şi oricum nu-i important. Zăpada fusese viscolită în ţeava de eşapament, aşa că fumul a intrat în maşină. Şi s-au sufocat.

S-a încruntat la Odinn.

— Au fost descoperiţi întinşi pe podeaua din spate.

Vineţi la faţă. Ca şi când ar fi adormit.

Odinn s-a gândit că nu prea se susţinea ideea intenţiei lor de a pleca în oraş, pentru că altminteri ar fi fost găsiţi pe locurile din faţă.

— Am auzit zvonuri că nu zăpada a blocat ţeava de eşapament. E ceva adevărat în povestea asta?

Capul femeii tremura mai tare ca niciodată, iar ea avea dificultăţi în a-l privi pe Odinn în ochi.

— Nu. Nu, nu şi iar nu.

N-a crezut-o. Însă, indiferent de cât de tare s-a străduit să stoarcă de la ea povestea, femeia a negat totul categoric.

Simţea că bătrâna a obosit. Se cocoşase în scaunul ei şi vocea îi răguşise.

— Încă ceva. Roberta te-a întrebat ceva despre o fată, Eyjalin? Dosarul conţine scrisorile de la ea, scrisori care păreau să fi interesat-o în mod special pe Roberta.

Lilja era atât de slăbită de acum, încât abia mai putea să vorbească.

— Unii oameni au tot ce vor, dar aruncă totul la gunoi. Alţii trebuie să se descurce cu nevoile, sărăcia, lipsurile.

Odinn a încercat, fără succes, să scoată la lumină ceva mai detaliat sau mai concret. În cele din urmă, s-a ridicat

în picioare, şi-a luat rămas-bun şi i-a spus că va trimite un angajat s-o ia de acolo. Pe coridor s-a întâlnit cu aceeaşi asistentă de mai devreme, însă de data asta mai puţin ocupată.

— Cum a mers? i-a zâmbit ea, înţelegătoare. Nu-i printre cei mai drăguţi oameni. E clonţoasă toată ziua, iar noaptea şi-o petrece plângând după un copil despre care nimeni nu ştie nimic. Dacă n-am fi într-o asemenea criză de paturi, i-am da o cameră să stea singură. Dar nu putem s-o ajutăm.

A plecat pe coridor şi Odinn s-a întors în ţinutul celor vii, dar, chiar când a ajuns la ieşire, asistenta a venit după el.

— Vrea să-ţi spună ceva. Ai o secundă să te întorci şi să vorbeşti cu ea?

Deşi era disperat să iasă la aer curat, a decis să se întoarcă.

— Mi-am amintit numele. Numele acelei fete inutile.

Ochii ei albaştri, apoşi erau fixaţi asupra lui Odinn:

— O chema Aldis.

— Aldis?

Odinn simţea o nevoie irezistibilă de a tuşi, dar a reuşit să se abţină.

— Nu-ţi aminteşti şi numele de familie?

— Aldis Anna Agnarsdottir. Trei „A” la rând. Aşa mi-am

amintit.

Odinn a dat din cap şi a plecat fără să spună la revedere. Nu putea vorbi. O ştia prea bine pe Aldis Anna Agnarsdottir.

Capitolul 27

Februarie 1974

Instinctiv, Aldis a suflat în lumânare şi totul s-a cufundat în întuneric. N-avea niciun chef să se întâlnească acum cu vreun locuitor al casei, oricare ar fi fost acesta, aşa că întunericul era cel mai bun prieten al ei. A urcat scările, ciulind urechile la zgomotele de paşi de deasupra capului ei, care se apropiau. Inima îi bătea, respiraţia i se accelerase. Dintr-odată, i-a trecut prin minte că, dacă cineva ar aprinde lumina în pivniţă, ar găsi-o aşa, stând pe vine. S-a scotocit în buzunar după chibrituri, ca să-şi lumineze drumul spre o ascunzătoare mai bună, apoi s-a răzgândit. Poate că persoana nu va coborî aici, iar lumânarea n-ar face decât s-o dea de gol. Chiar şi cea mai palidă lumină din lumânarea ei fumegătoare ar fi vizibilă prin crăpăturile chepengului de la intrare. Dar, pe de altă parte, dacă bâjbâia orbeşte pe acolo, printre toate vechiturile, s-ar fi putut lovi de ceva.

În timp ce scormonea prin buzunar, a dat cu mâna peste un ambalaj de bomboană şi foşnetul a sunat infernal de

tare, precum hârşâitul chibritului o clipă mai devreme. Lumina de la lumânare părea mult prea strălucitoare, acum. S-a ridicat în picioare, întrebându-se ce să facă cu acea cutie de pe scări. Oricine ar fi privit în sus în pivniţă şi ar fi văzut-o, şi-ar fi dat seama că era cineva înăuntru. Însă, dacă ar încerca s-o mute, zgomotul s-ar auzi de deasupra. A hotărât s-o lase cum era, doar că trebuia s-o închidă cu foarte mare grijă.

Duhoarea de mucegai s-a simţit deodată mai puternic. Lumânarea arunca umbre pâlpâitoare pe zidul pivniţei. Aldis s-a uitat rapid în jur, după un loc unde să se ascundă. Putea cu uşurinţă să se ghemuiască în spatele unui cauciuc, al unei cutii sau al unui morman de scânduri, dar ar fi fost zărită îndată ce persoana ar fi păşit înăuntru. Speranţa de a găsi un refugiu pălea pe măsură ce pătrundea mai adânc în beci, dar în cele din urmă a zărit o uşiţă, în spate de tot. Zgomotul de paşi şi scârţâitul de sus indicau faptul că persoana stătea acum exact în faţa intrării, aşa că Aldis s-a îndreptat spre uşiţă fără să se întrebe ce va face dacă o găseşte încuiată. Când a apucat mânerul clanţei, şi-a muşcat buzele şi a simţit în gură gust de sânge, însă, spre marea ei uşurare, uşa s-a deschis. Gustul metalic şi înţepăturile din buză au însufleţit-o şi, în

ciuda panicii, a reuşit să se strecoare înăuntru şi să închidă uşa îndărătul ei, fără zgomot. A suflat în lumânare şi a închis ochii. Mai bine să-şi imagineze că era înconjurată de lumină decât că se află închisă într-o cutiuţă neagră ca smoala, aşteptând să vadă ce-i rezervă soarta.

Nu îndrăznea să-şi mişte niciun muşchi, căci nu apucase să vadă ce anume era în debara, înainte de a stinge lumânarea. Din câte ştia, putea fi plină cu borcane de gem, pe care, dacă le-ar fi atins, s-ar fi prăbuşit cu zgomot. S-a chircit, nemişcată, cu urechile ciulite la sunetele făcute de necunoscut. Era ciudat cum, atunci când se afla înghesuită într-un colţişor, se simţea mereu de parcă s-ar ruga. În mod normal, nu se gândea prea mult la Dumnezeu, dar era bine să se poată întoarce la El atunci când totul se ruina în jurul ei. Totuşi, era cam neobrăzat din partea ei să creadă că Atotputernicul stătea în aşteptarea unui SOS de la ea, ca o trusă de prim-ajutor pe care se adună praful, până când se întâmplă un accident – moment în care afla că în trusă nu era nimic.

Auzind un scârţâit al chepengului, Aldis şi-a ţinut respiraţia.

N-a expirat până când n-a simţit că-i explodează plămânii, iar apoi a tras din nou aer în piept. Simţea

nevoia să se dea în spate din faţa uşii, de parcă întunericul ar fi fost mai dens în spatele cămăruţei. Stătea foarte tăcută, concentrată să respire regulat, şi s-a calmat uşor. Însă când a pus urechea la uşă şi a auzit treptele de lemn scrâşnind sub greutatea paşilor care coborau, s-a gândit că i-a sunat ceasul. Pe sub uşă şi prin gaura cheii s-a strecurat o undă de lumină, iar ea i-a mulţumit lui Dumnezeu că găsise adăpost. Luându-se după strălucirea ezitantă, a presupus că lumina venea mai degrabă de la o torţă decât de la becul din pivniţă, ceea ce sugera că nu era vorba nici de Lilja, nici de Veigar, ci de cineva care nu avea mai mult drept să se afle aici decât avea ea.

Strălucirea torţei intrând prin gaura cheii lumina o mică porţiune din mâneca gecii ei. A simţit un regret iraţional că nu alesese o haină mai colorată; galben sau roşu ar fi fost un contrast mai vesel faţă de întunericul care inundase totul decât acel albastru-închis. A îngenuncheat cu mare atenţie, cu fiecare nerv întins la maximum, de frică să nu dărâme ceva. Însă nu s-a întâmplat nimic şi a reuşit să-şi aşeze ochiul exact în dreptul găurii din broască. Deşi vedea destul de puţin, era mai bine decât nimic. Podeaua aspră de beton îi rănea genunchii, însă durerea era minunat de omenească, precum muşcatul buzelor. Chiar şi

răceala jilavă îi părea aproape revigorantă.

Strălucirea torţei mătura metodic pivniţa. Trecea încolo şi încoace prin câmpul vizual al lui Aldis, dar persoana care o ţinea rămânea în întuneric. Dacă ar reuşi să vadă numai un pic din pantof, păr, cracul unui pantalon, orice, poate şi-ar fi dat seama cine era. După câte rufe spălase, ştia hainele băieţilor ca pe ale sale. Dacă era unul dintre ei, n-ar fi ezitat să ţâşnească afară şi să-l sperie de să-i sară sufletul, ca răzbunare pentru emoţiile ei reprimate. Doar dacă nu era Einar. În cazul ăsta, n-avea nicio idee despre cum să procedeze. Probabil doar va închide ochii şi va spera să n-o găsească.

În ultimele două săptămâni, evitase să rămână singură cu el, iar în rarele ocazii în care băiatul reuşise s-o încolţească, pretinsese că nu se întâmplase nimic, plângându-se că era ocupată cu învăţatul englezei, aşa că nu putea ieşi seara. Minciuna despre un posibil test de aptitudini şi un interviu pentru un job de stewardesă la Liniile Aeriene Islandeze îi venise atât de uşor pe buze, încât aproape că o crezuse şi ea însăşi. Însă Einar simţise limpede că ea îl evită. A fost bine că el nu încercase să-i verifice engleza, căci nu deschisese cartea de săptămâni întregi.

Putea să distingă paşii ajunşi în celălalt capăt al pivniţei şi s-a blestemat că nu se uitase mai devreme pe gaura cheii. Dacă ar fi făcut-o, l-ar fi văzut pe cel care coborâse – dacă nu faţa lui, cel puţin picioarele şi corpul. În acel moment, spre oroarea ei, a văzut un dreptunghi palid pe ultima treaptă şi a bâjbâit imediat după scrisorile maică-sii.

Deşi a simţit în buzunar teancul gros, i-a trecut prin minte că aceea era probabil scrisoarea către Einar pe care tocmai o terminase de citit când auzise prima dată paşii. Printr-un noroc chior, vizitatorul n-o zărise, dar se putea ca Aldis să aibă ghinion când el sau ea va face cale-ntoarsă.

Lumina tot mai puternică avertiza că persoana care purta torţa se afla în apropiere. Strălucirea ei tremurândă arăta cât de dificil era să te strecori printre toate prostiile depozitate acolo. Aldis spera din toată inima ca persoana să nu se îndrepte spre micuţa debara. Până acum, torţa nu fusese îndreptată direct spre uşă, dar cu cât necunoscutul avansa mai mult în interior, cu atât era mai probabil să fie descoperită.

Liniştea a fost spartă de o pârâitură straşnică făcută de căderea unui obiect mare. Lui Aldis aproape că i-a sărit sufletul, dar a reuşit să-şi ducă o mână la gură, ca să-şi înăbuşe strigătul. A văzut, prin gaura cheii, un nor de praf ridicându-se în lumina torţei. Şi, pentru prima dată, l-a auzit pe misteriosul vizitator şoptind sacadat, ca şi cum îşi blestema propria neîndemânare sau prostiile de pe jos. Nu a putut distinge cuvintele, însă vocea suna înfricoşată, ca şi când şi ea, şi celălalt se aflau în aceeaşi oală. Flacăra torţei a lucit încolo şi încoace, sugerând că persoana se

grăbea să verifice dacă era cineva înăuntru.

— *E cineva aici? Ieşi afară, oricine ai fi.* Inima lui Aldis a tresărit. Vocea care şoptea era feminină, dar nu puteai spune dacă aparţinea unei fete sau unei femei. *Ştiu că eşti acolo.* Însă se simţea în ea o undă de ezitare, pauzele dintre cuvinte durau cu o fracţiune de secundă mai mult, ca şi când cel care le rostea nu era sigur pe el. Aldis îşi repeta mecanic rugăciunile, deşi erau aproape inutile ca să-şi recapete curajul. *Ieşi afară. Am ceva pentru tine.*

Oferta nu suna deosebit de tentant. *Când o să termin cu tine, toată lumea o să afle ce paraşută eşti. Ce târfă.* Aldis a închis ochii, strângând pleoapele. *Ieşi afară. Am un cuţit. Un cuţitaş ascuţit. Mărimea nu e totul, să ştii.*

S-a lăsat tăcerea. Pe obrazul lui Aldis s-a prelins o lacrimă, care s-a oprit pe mâna pe care o ţinea încă la gură. N-avea nimic să se apere, însă, chiar dacă această cămăruţă ar fi gemut de macete şi puşti, tot n-ar fi îndrăznit să cotrobăie după ele, de teamă să nu-şi dezvăluie ascunzătoarea. În încercarea inutilă de a vedea mai bine, şi-a apăsat atât de tare faţa pe gaura cheii, încât probabil că avea să rămână cu urme zile în şir. Însă presiunea metalului rece şi a celor două şuruburi nu a fost destul de dureroasă ca s-o distragă. Era în continuare o

tăcere de moarte, iar când lumina torţei s-a îndreptat spre scară, aproape că-i venea să izbucnească într-un râs isteric, de uşurare. Şi-a muşcat buzele atât de tare, încât gustul familiar de sânge i s-a împrăştiat din nou în gură. Fata pleca. Fusese nevoită să se convingă singură că Aldis nu era acolo. Acum, tot ce trebuia să facă Aldis era să stea nemişcată şi să aştepte până când auzea închizându-se mai întâi chepengul, iar apoi uşa pivniţei.

Încordată de teamă, s-a concentrat asupra scării şi plicului care stătea în continuare între podea şi ultima treaptă. Torţa era îndreptată în jos, ca să-i lumineze vizitatorului paşii, şi totul părea că merge bine. *Du-te sus, du-te sus*! apoi lumina s-a oprit pe plic. În ochi i-au apărut nişte picioare, o siluetă aplecându-se şi a văzut un vârtej de păr lung, negru. S-a ivit un profil care a şi dispărut rapid, înainte ca ea să-şi poată da seama dacă era fata din poza găsită în portofelul lui Einar. Însă acum era sigură că era o fată sau o femeie tânără; mişcările ei şi picioarele subţiri nu erau cele ale unui adult. Intrusa a ridicat plicul de pe jos şi lumina torţei s-a înălţat, aşa că Aldis abia dacă mai putea vedea ceva. Apoi s-a pironit iar în podea, ca în căutarea altor scrisori. S-a oprit la cutie, iar Aldis a văzut-o pe fată ridicând capacul şi a auzit foşnetul hârtiei, urmat,

la scurt timp după asta, de un oftat uşor. Minutele treceau. În cele din urmă, cutia a fost închisă iar, şi Aldis a văzut picioarele retrăgându-se spre trepte. Totul s-a întunecat şi Aldis s-a bucurat de beznă, încântată că e singură şi invizibilă. N-avea de gând să se mişte nici măcar un centimetru până când nu s-ar fi dovedit fără urmă de îndoială că fata a plecat.

Când s-a trezit, chircită pe jos în debara, în poziţie fetală, Aldis era atât de înţepenită, încât abia dacă se putea mişca. Trebuie să se fi încolăcit aşa în somn, pentru că ultimul lucru pe care şi-l amintea era cum îi tot cădea capul, în timp ce stătea rezemată de zid. Se hotărâse să petreacă noaptea aici, simţindu-se mai sigură să aştepte trezirea celorlalţi, apoi să iasă din pivniţă ca şi când s-ar fi întors la muncă. Avea noroc că venise aici îmbrăcată de lucru în loc să-şi fi tras geaca direct peste pijamale. Nimeni n-ar fi observat că avea părul mai ciufulit ca de obicei sau că nu se spălase pe dinţi. Putea oricând mai târziu să se repeadă până în camera ei, pentru o reîmprospătare rapidă.

Din pivniţa neagră ca smoala nu era chip să-ţi dai seama ce oră era, dar a simţit că trebuie să se fi făcut dimineaţă. Totuşi, nu îndrăznea să deschidă chepengul,

până când nu auzea sus zgomotele obişnuitelor activităţi zilnice. Nu peste mult timp, nişte paşi au traversat podeaua în cel puţin două direcţii şi un slab ecou de voci i-a ajuns la urechi. Ar fi putut plânge de uşurare. Chiar şi aşa, a deschis cu multă precauţie uşa debaralei, încă nevenindu-i să creadă că era în siguranţă.

Călcâiele o înţepau de frig şi abia îşi mai putea simţi degetele, dar, după acele ore lungi petrecute în întuneric, vederea îi era ageră. Înţepenită, s-a înălţat pe vârfuri, cu încheieturile trosnind. A ieşit din cămăruţă, imună acum la mirosul de mucegai; probabil că şi ea mirosea tot aşa. Asta a făcut-o să ezite; spera ca nimeni să nu observe sau s-o întrebe despre asta. În capătul scărilor, a aşteptat până a fost sigură că nu se afla nimeni prin preajmă, apoi a urcat iute afară din beci. Lumina şi căldura erau atât de minunate, încât îi venea să cadă în genunchi, în semn de recunoştinţă, însă, în loc de asta, a închis chepengul şi s-a scuturat de praf.

Cineva a bătut-o pe umăr.

— De unde ai răsărit?

Întorcându-se, l-a zărit pe Einar cu ochii căscaţi la ea, uluit.

— Ce s-a întâmplat? a continuat el.

Aldis şi-a trecut o mână prin părul încurcat şi a încercat să pară în largul ei. Întâlnindu-i privirea, s-a făcut că nu vede genele dese şi negre şi pometii sculptaţi.

— Nimic, doar am dormit mai mult şi n-am avut timp să mă aranjez.

Einar a privit-o bănuitor, dar nu i-a pus alte întrebări.

— Mi-e dor de tine. Nu ne-am mai văzut în ultima vreme.

— Ţi-am zis, sunt ocupată să învăţ.

Vocea lui Aldis suna atât de horcăit şi prăfuit, de parcă abia ar fi fost dezgropată dintr-o cutie din pivniţă. A tuşit.

— Nu vreau să rămân închisă aici pentru tot restul vieţii mele.

Când băiatul i-a zâmbit, şi-a adus aminte de ce îi cedase. N-avea nimic de-a face cu situaţia ei. Pur şi simplu, arăta mult mai bine decât oricine altcineva de la Krokur – dar oricum, ar fi făcut faţă în orice alt loc.

— Nici eu.

— A îndepărtat cu gingăşie o şuviţă de păr care îi căzuse pe obraz şi i-a dat-o după ureche, apoi a coborât braţul.

— Ce zici dacă ai lua o pauză în seara asta? Numai o oră şi ceva. Am putea să ne cuibărim în grajd şi să stăm puţin de vorbă. Locul ăsta mă deprimă.

Nu era nicio îndoială ce vrea cu adevărat.

— Poate. Nu ştiu.

— Când crezi că o să ştii? N-o să risc să ies dacă nu vii. Lui Veigar i-a intrat în cap că tot bântuie cineva pe-aici noaptea şi e agitat rău din cauza asta. Ne-a ţinut ieri o predică întreagă, de parcă ar fi fost unul dintre noi.

Aldis n-a reuşit să se adune ca să-i zâmbească sau să-i răspundă ceva. Era încă prea tensionată şi, în plus, nu era sigură că vrea să-i dezvăluie ce ştia despre fată. Cel puţin, nu până când va putea folosi informaţia asta ca să smulgă de la el toată povestea.

— O să-ţi spun la cafea.

A plecat în grabă, fără să-şi ia la revedere. Cerul era acoperit, iar dimineaţa – de o mohoreală persistentă. Aldis aproape că a alergat spre căsuţă. Voia să se spele pe faţă şi pe dinţi. Şi să vomite. Dintr-odată, i se făcuse groaznic de rău.

Capitolul 28

— Mi-am dat seama de unde ştiu numele.

Dilja stătea lângă Odinn, cu mâna în şold. Ca întotdeauna, era un pic cam prea dichisită.

— Ce nume?

Odinn s-a holbat la ea, conştient de cât de tâmpit putea să pară. De când se întorsese de la azilul de bătrâni, nu făcuse decât să se zgâiască aiurea la ecranul computerului, bulversat de şuvoiul neîntrerupt de întrebări din mintea lui. Pentru prima dată, se simţea recunoscător pentru lâncezeala de la serviciu: nimeni nu-l tulburase şi nici nu-l întrebase de ce stătea ca împietrit în scaunul lui. Până când apăruse Dilja.

— Eyjalin. Am avut impresia că ştiu numele, îţi aminteşti? Acum înţeleg de unde.

Dilja ţinea în mână o hârtie, caldă încă, abia scoasă din imprimantă.

— A scris un necrolog pentru Roberta.

Odinn a încercat să se concentreze asupra textului. Era scurt şi nu conţinea niciun indiciu că femeia ar fi fost o rudă sau o apropiată. Aparent, Roberta îi întinsese lui

Eyjalin o mână de ajutor atunci când alţii îi întorseseră spatele, şi pentru asta ea îi purta moartei recunoştinţă veşnică.

— Asta nu prea ne spune mare lucru.

Dilja părea jignită. I-a smuls hârtia cu o mişcare bruscă, provocând un clinchet al snopului de coliere ce îi atârnau pe piept.

— La ce te-ai fi aşteptat?

S-a încruntat la el.

— Apropo, eşti în regulă? Ţi-am spus că te porţi cam ciudat – stai aşa, degeaba, în faţa computerului.

— Sunt bine. Pur şi simplu, mă gândeam.

— Atunci pune-ţi mintea la contribuţie cu asta, i-a fluturat ea hârtia prin faţă. Ce zici s-o suni pe femeie şi s-o întrebi ce relaţie avea cu Roberta?

A dat din cap exasperată, făcând din nou colierele să zdrăngăne tare.

— Sau vrei s-o sun eu?

Odinn habar n-avea ce vrea. I se părea imposibil să-şi pună capul la treabă cu cele două aspecte ale acestui caz, mai ales că unul dintre ele îl afecta personal.

— Da, te rog.

A încercat să zâmbească, dar n-a reuşit.

— Oricum, de când eşti tu atât de interesată de cazul ăsta? Aveam impresia că îl consideri piază rea sau vreo prostie de-asta.

— Mă plictisesc. E foarte simplu. Şi mi se pare că ţi-ar prinde bine un pic de ajutor. Eşti cam în rahat, nu-i aşa?

— Mă tem că ai dreptate.

Odinn a azvârlit un creion în borcanul cu pixuri de pe birou, dar a ratat.

— Dacă nu te deranjează să suni, ar fi minunat.

— OK.

Dilja părea pe punctul să mai adauge ceva, apoi s-a răsucit pe călcâie cu un ultim zăngănit şi s-a întors la biroul ei. Chiar înainte de a dispărea după colţ, s-a uitat înapoi, ochii li s-au întâlnit şi i s-a părut că a văzut milă în privirea ei. S-a aricit; nu suporta ca oamenilor să le pară rău de el. N-aveau decât să-l placă sau nu, dar să le fie milă de el, niciodată. Mânia l-a adus în simţiri. Unde i-o fi fost capul de a permis ca treaba asta să-l scuture aşa tare? Dacă i se părea ciudat că bunica lui Run nu spusese nicio vorbă despre faptul că lucrase la Krokur, n-avea decât s-o sune şi s-o întrebe de ce făcuse asta. Holbatul în gol la ecran nu va rezolva nimic. Putea exista o explicaţie foarte bună pentru tăcerea ei. De fapt, poate că ăsta şi era

motivul pentru care bătrâna se purta atât de ciudat cu el, în ultima vreme: nu apucase să-i spună despre această legătură când venise prima dată vorba, iar apoi nu reuşise să găsească momentul potrivit. Trebuie să fi înţeles cum stăteau lucrurile încă de când făcuse cunoştinţă cu Roberta, căci ştia numele instituţiei unde lucra el. Poate exista un motiv pentru care nu pomenise nimic până atunci, dar nu putea înţelege de ce nu recunoscuse ultima dată când i-o adusese pe Run în vizită şi venise vorba despre noua lui sarcină de lucru. Îi era ruşine să fie asociată cu acel loc sau se temea că această legătură îi va crea lui un conflict de interese cu acest caz? Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea că înţelege motivul; în vremurile astea de criză, se poate ca fosta lui soacră să se fi temut ca el să nu-şi piardă serviciul, cu repercusiuni pentru nepoata ei. O reacţie cam exagerată, poate – dar nu de neconceput.

Colegii lui Odinn au ridicat privirea când l-au văzut îndreptându-se spre mica sală de şedinţe, în căutarea discreţiei. Înăuntru era groaznic de frig şi a închis fereastra, înainte de a forma numărul soacră-sii. În timp ce aştepta ca ea să-i răspundă, a cercetat un afiş, care nu se afla pe perete ultima dată când fusese el în încăpere, şi s-

a întrebat dacă îl puseseră ca pe o glumă sau Heimir nu-i înţelesese semnificaţia. Înfăţişa un vultur superb avântându-se în văzduh, şi un citat: *Liderii sunt ca vulturii: n-o să-i găseşti pe-aici.* Privirea lui Odinn s-a mutat spre tabla pe care, în sfârşit, o curăţase cineva. Chiar şi uşoarele urme de scris care rămăseseră aici netulburate atâta vreme se topiseră acum – înainte ca el să aibă ocazia de a-şi da seama care era semnificaţia acelor date.

— Alo!

Părea că bunica lui Run trăsese un pui de somn după-amiază. S-a prezentat, oftând. Simţea totuşi o anumită plăcere că, în sfârşit, se întorsese roata; de data asta, ea era în ofsaid. A mers direct la ţintă.

— De ce nu mi-ai spus că ai lucrat la Krokur?

Niciun răspuns.

— N-ar fi fost logic să-mi spui şi mie, date fiind împrejurările?

A aşteptat, ca să-i dea o şansă să se adune. Când, într-un final, a vorbit, vocea femeii era ascuţită şi tonul mai aspru ca de obicei.

— Ce importanţă ar fi avut? Am lucrat acolo ca menajeră, pentru câteva luni. Nu răspundeam de băieţi.

— Dar ştiai ce se întâmplă acolo?

— Ca mulţi alţii.

— Cei mai mulţi dintre cei care au lucrat acolo sunt morţi. Dumneata erai, probabil, cel mai tânăr angajat.

— Cum aş putea să ştiu asta, Odinn? După ce am plecat, nu m-am mai gândit niciodată la locul ăla. Nu ştiu nimic despre cei care au lucrat acolo înaintea mea sau după mine.

— Oricum, ar fi trebuit să-mi spui. Acum trebuie să raportez la serviciu că sunt înrudit prin alianţă cu o fostă angajată de la centru şi să explic de ce nu am informat de la început. Dacă mi-ai fi zis din prima, n-aş fi avut nicio problemă, acum treaba va părea suspectă. Sau cel puţin foarte stranie.

Nu era chiar adevărat: dacă legătura ar fi fost stabilită din start, Heimir i-ar fi luat imediat cazul. În ciuda faptului că, inginer fiind, i se putea acorda încredere că va avea o abordare raţională, aşa cum zisese chiar Heimir.

— Cum ai aflat?

Tonul vocii ei era acuzator, de parcă cineva îi trădase încrederea.

— Nu contează.

Odinn n-avea nici cea mai mică intenţie să dezvăluie informaţii confidenţiale, chiar dacă era vorba despre fosta

lui soacră. Raportul va fi preluat de o altă persoană şi nu voia să-i compromită cazul. Dacă exista vreun dram de dreptate pe lume, atunci raportul ar fi trebuit să aterizeze direct pe biroul Diljei. Îi luă o grămadă de timp să gestioneze relaţia cu femeia asta înţepată.

— Acum, dacă tot e public, n-ai vrea să-mi spui în ce perioadă ai fost acolo?

— Singur nu poţi afla?

Acum, Odinn regreta amarnic faptul că-şi ceruse scuze în faţa ei pentru neajunsurile provocate; femeia nu merita aşa ceva.

— Ba da, aş putea, dar mă gândesc că poate ai vrea să-mi cruţi eforturile. Nu-ţi cer mare lucru.

La celălalt capăt a intervenit o scurtă pauză.

— Am început în septembrie 73 şi am stat până în februarie sau martie 74.

— Deci erai acolo când s-a petrecut accidentul?

— Accidentul?

Ştia foarte bine la ce se referă; era doar o încercare transparentă de a câştiga timp. Poate că se obişnuise atât de mult să-l mintă, încât acum o făcea automat.

— Ştii la ce mă refer. Accidentul în care au murit doi băieţi, Einar Allen şi Thorbjorn, al cărui nume de familie nu

mi-l mai amintesc.

— Jonasson. Tobbi Jonasson.

A spus-o atât de rapid, încât Odinn a trebuit să ciulească urechile.

— Deci îţi aminteşti?

— Da. O să fie menţionată şi chestia asta în raport?

— Printre altele. Dar o să te întrebe altcineva despre toată tărăşenia.

Tânjea s-o tortureze, însă ştia că i-ar fi închis telefonul.

— Te-a contactat Roberta?

— Nu.

Minţea. Dacă Roberta n-ar fi luat legătura cu ea, probabil că Aldis l-ar fi întrebat despre cine vorbeşte.

— Înţeleg.

— Nu. Nu înţelegi nimic.

Şi cu asta, conversaţia lor s-a încheiat.

— Nu pleca. Aşteptăm pe cineva, iar ăsta e un loc la fel de bun ca şi altele ca să-ţi distrezi musafirii.

Manierele Diljei îi aminteau lui Odinn de bătrâna lui pisică, atunci când aducea în casă vreo pasăre sau vreun şoarece.

— Doar dacă nu te deranjează să pui de cafea şi să aduci ceştile. Trebuie să fim drăguţi dacă vrem să

ajungem undeva.

— Cum adică?

Odinn era aproape gata să iasă din sala de şedinţe, încercase de trei ori s-o sune înapoi pe Aldis, apoi renunţase.

— Eyjalin vrea să ne întâlnim, aşa că i-am cerut să treacă pe aici. Trebuie să aibă multe de zis, fiindcă a spus că vine imediat.

— Dilja, nu cred că o să fiu prezent. S-a întâmplat ceva care îmi afectează obiectivitatea şi presupun că voi fi transferat într-un alt caz.

— Alt caz? Nu există alte cazuri.

Dilja i-a dat un bobârnac cu unghia ei lungă, verde.

— Ce s-a întâmplat? Ai cedat nervos?

— De fapt, da.

— A spus ce a reieşit din interviul cu Lilja.

— N-ar fi corect să mă mai implic în anchetă. Sper că mă crezi când îţi spun că n-am ştiut nimic despre legătura asta până acum.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, încetează cu văicăreala, a făcut ea o faţă dezgustată. De când contează în Islanda legăturile familiale? Eşti nebun? Toată lumea e rudă cu toată lumea. Nu vorbesc numai despre femeia

asta – nu ştiu destul despre caz, aşa că ai putea să te dai jos de pe măreţul cal al moralităţii tale şi să te bălăceşti în corupţie ca noi toţi.

L-a gonit afară.

— Adu nişte ceşti. Mă ocup eu de cafea.

Nu după mult timp, recepţionera a anunţat că sosise Eyjalin. S-au ridicat în picioare şi, după ce femeia şi-a scos mănuşile de piele, şi-au strâns mâinile. Palmele femeii i-au părut lui Odinn neaşteptat de calde, fine şi elegante. A fost atent să nu-i strângă prea tare mâna, de teamă să nu-i zdrobească oasele delicate.

— Ce mai faceţi?

Era femeia din poza pe care Dilja i-o fluturase prin faţă în dormitorul Robertei. În mod sigur, el nu era singurul care avea o legătură cu cei implicaţi în acest caz.

Femeia trebuie să fi avut în jur de şaizeci de ani, cam la fel ca soacra lui, dar arăta cu zece ani mai tânără. Poate pentru că era îmbrăcată atât de bine, într-un palton cu guler de blană ce părea naturală, pe sub care purta pantaloni maro-închis şi un pulover de culoare deschisă, cu torsade, care trebuie să fi costat o avere. La gât avea două lanţuri de aur, la lumi întregi depărtare de bijuteriile de carnaval ale Diljei. În părul negru, lung până la umeri,

la fel de des ca al unei femei mult mai tinere, nu se zărea nici urmă de fir alb. Poate că purta perucă. Avea trăsături aristocratice: pomeţi înalţi, ochi mari şi buze pline. Singurul semn vizibil al vârstei erau ridurile fine din jurul ochilor. Aproape totul, în rest, părea croit pe măsură.

— Ce mai faceţi? a zâmbit ea ciudat, cercetând încăperea. E drăguţ aici.

Dilja s-a strâmbat în spatele ei, apoi i-a oferit un scaun şi o cafea, iar ea le-a acceptat pe amândouă. A sorbit din ceaşca hârbuită şi grosolană, de cantină, de parcă ar fi fost cel mai fin porţelan chinezesc.

— Bună şi fierbinte.

Apoi a pus ceaşca la loc, pe farfurie, şi s-a holbat în gol, fără expresie. Odinn începuse să creadă că Eyjalin era un pic dusă şi se temea că va izbucni în lacrimi sau va avea vreun comportament şi mai deconcertant. Avea noroc cu prezenţa Diljei; ea ar şti cum să procedeze într-o astfel de situaţie.

— În primul rând, am vrea să vă mulţumim că aţi fost de acord să vă întâlniţi cu noi atât de repede. Trebuie să ştiţi că Odinn a preluat cazul de la Roberta şi eu doar îl ajut. După cum ştiţi, Roberta a murit pe neaşteptate, aşa că suntem un pic în aer – nu ştim ce a discutat sau nu cu

dumneavoastră. Deci, mă tem că e posibil să ne repetăm.

Dilja s-a întors dinspre femeie spre Odinn, iar acum amândouă se uitau fix la el; Dilja, ca şi cum ar fi reuşit să-i dea şah-mat; Eyjalin, mult mai nevinovată, cu ochii mari, părând că aşteaptă de la ei nişte răspunsuri esenţiale, după care tânjea de multă vreme.

— Eyjalin, a început el.

Femeia a dat din cap, ca pentru a confirma că ea este.

— Ţi-am fi recunoscători dacă ai putea să ne spui pe scurt ce treabă aveai cu Roberta şi să ne explici cum v-aţi întâlnit.

— Ea m-a sunat.

Femeia a privit în ceaşca de cafea ca şi cum ar fi putut citi acolo răspunsurile.

— Mi-a găsit scrisorile printre hârtiile de la Krokur, iar numele nu era foarte comun – mai puţin în familia mea, desigur. Totuşi, după ce m-am născut eu nimeni n-a mai vrut să-l folosească. Oamenii se puteau gândi că pruncul a fost botezat după mine.

— Oh, a dat Dilja pe-afară, însă imediat şi-a strâns buzele.

— Iniţial, a vrut să ştie dacă am vreo idee de ce corespondenţa băieţilor a sfârşit în arhiva centrului – şi

dacă asta însemna că n-au primit niciodată, de fapt, scrisorile de la familii şi prieteni.

Şi-a dres glasul şi s-a îndreptat de spate.

— Şi de la iubiţi.

Odinn şi-a îndreptat şi el umerii, în încercarea de a oglindi postura demnă a femeii. Avea impresia că va fi mai cooperantă dacă va considera că între ei există asemănări fundamentale.

— Şi aţi reuşit s-o lămuriţi?

— Da. Băieţii nu-şi primeau niciodată corespondenţa. Ranchiuna celor doi care conduceau centrul era de neînchipuit. După cum vă puteţi imagina, cei care trimiteau scrisorile nu înţelegeau de ce nu primesc niciodată răspuns. Unii dintre ei încă încearcă să priceapă lucrul ăsta.

Cu coada ochiului, Odinn a văzut-o pe Dilja ridicând din sprânceană. Spera ca Eyjalin să nu fi observat şi ea acest lucru.

— Am văzut scrisorile – vreau să te încredinţez că nu le-am citit cuvânt cu cuvânt, dar am citit destul cât să ştim că i-ai scris lui Einar Allen, băiatul care a murit în perioada aceea la Krokur.

Eyjalin a dat din cap fără o vorbă, aşa că Odinn a continuat:

— A fost considerat un accident şi fără îndoială că aşa a

şi fost, dar am auzit zvonuri – complet nesusţinute – că ar putea fi altceva. Ai ceva de spus în privinţa asta?

— Da.

Femeia s-a îndreptat iar; părea să se micşoreze ori de câte ori vorbea Odinn, apoi să se înfoaie când venea rândul ei să răspundă.

— Einar şi Thorbjorn au fost ucişi. Sunt convinsă de asta, şi dacă nu era tata, incidentul ar fi fost investigat ca lumea la momentul acela, iar adevărul ar fi ieşit la iveală.

— Tatăl dumitale?

Dilja s-a aplecat peste masă, zornăind din coliere. Eyjalin i-a zărit bijuteriile de carnaval şi lui Odinn i s-a părut că vede o vagă privire dispreţuitoare.

— Ce legătură avea el cu ancheta?

— Tata era judecător. Dacă vreţi, pot să trec prin arborele meu genealogic, dar ar fi prea anost pentru voi. Hai să spunem că membrii familiei mele au deţinut de-a lungul timpului poziţii importante în societate şi erau consideraţi... A căutat cuvântul potrivit: ...superiori.

— Dar asta nu explică de ce tatăl dumitale a oprit investigaţia. Presupun că stilul lui era să facă totul ca la carte?

— A crezut că eu i-am omorât.

Eyjalin a luat o gură de cafea.

— Asta-i făcută din boabe proaspăt măcinate?

Niciunul dintre ei n-a ştiut ce să-i răspundă. Dilja a fost prima care a rupt tăcerea.

— De ce a crezut asta?

— Eram într-o stare destul de proastă la momentul ăla şi am fost de câteva ori în secret să-l vizitez pe Einar. Sau să încerc să-l vizitez. Nu voiam decât să-l văd. În noaptea aia eram acolo, dar n-am fost implicată în moartea lor. Nu i-aş fi atins un fir de păr. Îl iubeam şi mă iubea.

Le-a zâmbit trist, însă în privirea ei era ceva nebunesc.

— Eram atât de îndrăgostiţi!

A pus ceaşca jos şi s-a bătut cu degetele peste buze.

— I-am scris iar şi iar, fără să primesc răspuns. Puteţi înţelege cum m-am simţit, nu?

Odinn a aprobat zelos, încercând să mimeze sinceritatea, şi a văzut că şi Dilja făcea la fel.

— Dacă oamenii aceia îngrozitori nu i-ar fi ascuns corespondenţa, totul ar fi căpătat o altă turnură. El mi-ar fi răspuns la scrisori şi aş fi reuşit să mă odihnesc şi să mă recuperez, după indicaţiile doctorului.

Odinn nu îndrăznea s-o întrebe despre boala ei. Femeia era un amestec ciudat de formalism şi candoare. Cine ştie

ce detalii le-ar mai fi oferit? A lăsat-o să vorbească.

— Roberta a fost prima persoană care m-a crezut. Toţi ceilalţi zic că-s nebună. Doar dacă pomenesc lucrurile astea, încep să spună că trebuie să mă ţină deoparte, aşa că am învăţat să-mi ţin gura, a zâmbit ea. Poate fi util să ştii cum să ţii cuiva gura închisă. Dar când am întâlnit-o pe Roberta, mi s-a permis, în cele din urmă, să vorbesc. Am devenit prietene foarte bune, m-a înţeles şi, ceea ce a contat cel mai mult, m-a crezut. A fost foarte dureros pentru mine s-o pierd. Îmi promisese să facă tot ce poate ca să scoată adevărul la iveală.

— Ştii cine ar fi răspunzător – dacă nu a fost un accident?

Odinn regreta că închisese fereastra. În încăpere, aerul era stătut şi fierbinte.

— Nu sunt sigură – dar am bănuielile mele.

— Ai putea să ni le spui şi nouă?

Dilja pronunţase aceste cuvinte jenant de limpede, ca şi când s-ar fi adresat unui retardat.

— Sunt convinsă că Veigar poartă vina. A existat o cârpă care bloca ţeava de eşapament, dar cineva a îndepărtat-o şi a îndesat zăpadă în loc. Partea cu adevărat absurdă este că tata era atât de disperat ca suspiciunile să nu cadă

asupra mea, încât a făcut o înţelegere cu Veigar – adevăratul criminal – fără să-şi dea seama ce face. Întotdeauna a crezut că eu am făcut-o. Aşa că i-a găsit lui Veigar un serviciu bun şi un apartament ieftin în oraş, şi a găsit şi un cumpărător pentru fermă. Şi toată lumea a fost fericită, a strâmbat ea din nas. Mai puţin eu.

— Tatăl dumitale trebuie să fi acţionat repede.

Odinn nu era sigur că înţelesese pe deplin felul în care se desfăşuraseră evenimentele.

— Cine a găsit cârpa şi cum s-a asigurat tatăl dumitale că aceasta nu va cădea în mâinile poliţiştilor? Probabil că au fost chemaţi imediat.

— Veigar a găsit-o. Sau el şi tata, împreună. Şi cu mine.

Văzându-i că nu înţeleg, a dat detalii:

— Chiar înainte de a se întâmpla, Veigar mă prinsese între clădirile de la fermă. Renunţasem să mai încerc să-l văd pe Einar şi eram înapoi pe drum, spre locul unde ascunsesem maşina mamei. Obişnuiam să mă strecor până acolo câteodată, noaptea. Nu ştia nimeni de acasă; nu puteau înţelege de ce dorm atât de mult ziua, dar o puneau pe seama bolii mele. În orice caz, Veigar m-a prins, m-a băgat la el în birou şi a vrut să ştie ce căutam acolo. Când şi-a dat seama cine sunt, l-a sunat pe tata şi i-

a cerut să vină să mă ia. De aia era acolo când s-a descoperit totul.

— Deci tatăl dumitale şi Veigar au fost primii sosiţi la locul faptei?

În mintea lui Odinn începea să licărească o lumină.

Eyjalin a încuviinţat din cap.

— Eram şi eu cu ei. De fapt, tata m-a târât până la maşină. Când i-a văzut pe Einar şi pe celălalt băiat, a încercat să mă îndepărteze, dar degeaba. I-am văzut şi eu. A fost oribil.

— Şi spui că Veigar a zărit cârpa?

— Da. Cred că-mi amintesc bine lucrul ăsta.

Eyjalin a închis ochii şi a rămas aşa pentru un moment. Apoi i-a deschis larg.

— Da, aşa s-a întâmplat. Veigar a găsit-o.

— Dar de ce ar fi atras atenţia asupra acesteia dacă el însuşi o pusese în ţeava de eşapament? în mod sigur ar fi putut să vă ducă pe amândoi înăuntru, apoi să se descotorosească de ea, când nu l-ar fi văzut nimeni. Poliţiei trebuie să-i fi luat ceva timp să ajungă, aşa că avea când s-o facă.

De pe chipul femeii a dispărut expresia de autoconsolare.

— La asta nu m-am gândit.

Şi-a trecut limba peste buze, iar degetele ei, încărcate de inele de aur, au bătut nervoase darabana în masă. Umerii i s-au scuturat de parcă ar fi simţit o răcoare bruscă, dar nu putea să-i fie frig, din moment ce căldura din sala de şedinţe devenea cu fiecare minut tot mai insuportabilă.

— Atunci ea trebuie să fi fost, a şuierat femeia, printre dinţii încleştaţi.

— Ea?

Dilja era intrigată.

— Ea. Curva.

Eyjalin şi-a dus la inimă o mână tremurândă.

— Aldis. Desigur.

Capitolul 29

Martie 1974

Măcar se vedea la orizont sfârşitul iernii. Firava promisiune a primăverii care se simţea în aer era suficientă să-i uşureze lui Aldis paşii, în timp ce zorea dinspre căsuţă spre sala de mese. Mai era o oră până la răsăritul soarelui, însă bezna nu mai părea la fel de adâncă precum fusese până acum; ca şi când s-ar fi diluat. Nici aerul nu se mai simţea la fel de rece în plămâni şi nu-i mai înţepa obrajii sau degetele. Pasărea fâlfâia din aripi pe deasupra capului ei, înţelegând pesemne şi ea această plăpândă schimbare. Revenise de puţin timp, vrând parcă să spună că greul trecuse şi că iarna nu va dura veşnic.

În onoarea acestei ocazii, Aldis se îmbrăcase în hainele ei cel mai puţin ponosite şi îşi desfăcuse părul. Îşi dăduse cu rimel şi, pentru prima dată, era mulţumită de imaginea ei din oglindă. Arăta bine şi vremea era şi ea bună. Dar ăsta nu era singurul motiv. Fiindcă se simţise aşa de deprimată în ultima vreme, purtase aceleaşi haine vechi şi nu observase schimbarea vremii şi a luminii. Însă acum,

suferinţa dispăruse, iar asta se datora în mare parte scrisorilor maică-sii. Le citise cuvânt cu cuvânt, în ordine cronologică, de cel puţin zece ori. Ochii îi înotau încă în lacrimi. Îi era atât de dor de mama ei, încât nu mai avea loc pentru resentimente. Şi deplângea nedreptatea sorţii care le despărţise.

Privind în urmă, lucrurile nu fuseseră sub controlul lor, ci interveniseră forţe inexplicabile. La fel cum se întâmplase şi cu scrisorile. Dacă lui Aldis i s-ar fi permis să vadă nenumăratele rugăminţi pentru iertare ale maică-sii şi manifestarea tristeţii ei de nesuportat şi a pierderii suferite, furia i s-ar fi topit într-o clipă în loc să crească, într-adevăr, nu era limpede dacă mama îl alungase pe bărbatul acela dezgustător, însă cel puţin se descotorosise de el aproape imediat după plecarea lui Aldis, ceea ce sugera că o crezuse pe ea şi că realizase cât de nemernic fusese.

Astăzi, Aldis urma să-şi dea demisia. Astăzi se va duce în biroul lui Veigar, deşi avea de făcut curat acolo abia mâine, şi-i va telefona maică-sii. Nu tânjea neapărat după această convorbire, însă, în acelaşi timp, abia aştepta să se elibereze şi de ultimele urme de mânie.

Pasărea fluiera deasupra ei, umbrindu-i mulţumirea

pentru decizia de a pleca. Ce o să se întâmple cu biata creatură când ea nu va mai fi aici? Se temea să le dea vestea şi lui Veigar, şi Liljei. Nu ştia care dintre ei o va suporta mai bine sau dacă ar avea vreun rost să dea ochii cu amândoi odată. Acum, că în sfârşit se hotărâse, nu mai voia să petreacă aici nicio zi în plus.

— Ar fi plăcut să-şi facă bagajul chiar în seara asta şi să plece de la Krokur la prima oră, mâine-dimineaţă, dar asta era doar o dorinţă a ei. Nimeni nu aştepta să-i ia locul şi era greu de crezut că Lilja se va oferi să-i preia sarcinile, pentru ca ea să poată pleca mai devreme. Aldis se temea că o vor forţa să lucreze în preaviz; nu era sigură pentru cât timp. O săptămână? Două? O lună? Sau până când îi vor găsi un înlocuitor? Dacă nu găsesc pe nimeni?

Oare va fi cantonată aici pentru toată viaţa? Nu. Aldis a ocolit pe lângă un dâmb de zăpadă viscolită şi a stabilit că, într-o astfel de situaţie, va pleca pur şi simplu.

În bucătărie a întâmpinat-o mirosul de cafea. Era cam neobişnuit. Hakon stătea jos, ţinând în căuşul palmelor o cană aburindă; blatul de lucru era plin de apă şi părea că bărbatul presărase conţinutul pachetului de cafea direct pe masă. Aldis a luat o cârpă din chiuvetă, hotărâtă să nu-şi strice ziua cu lucrurile astea.

— Te-ai trezit devreme astăzi.

— Da.

A luat o gură mare de cafea, holbându-se în gol. Când se va întoarce în Nord sau când va locui la Reykjavik, nu va mai avea prin preajmă oameni care abia dacă o observă.

— Ai vreun motiv anume?

Aldis mătura apa spre chiuvetă, cu cârpa.

— Nu m-am dus încă la culcare. Abia acum mă pregătesc să mă culc.

În ciuda acestei afirmaţii, a mai luat o gură de cafea.

— Veigar mi-a ordonat să supraveghez pe-aici. Tot crede că dă târcoale cineva noaptea.

Hakon a băut iar, privind peste buza cănii.

— Crede că tu eşti.

Simţind cum sângele îi năvăleşte în obraji, Aldis s-a întors cu spatele, ca să stoarcă şervetul.

— N-am fost afară noaptea trecută, dacă asta insinuezi.

Slavă Domnului că refuzase invitaţia lui Einar de a se întâlni. Trebuia să admită că voia cu disperare să fie iar singură cu el; ce o reţinuse era nevoia de a şti mai mult despre băiatul ăsta. Din moment ce nu reuşise să afle prea multe de una singură, probabil că n-avea decât să-l întrebe direct. Poate că o s-o facă atunci când îşi va lua

rămas-bun.

— Ce Dumnezeu îl face să creadă că umblu noaptea pe-afară? Nu că ar exista vreun motiv pentru care n-ar trebui s-o fac – n-are de ce să pândească.

— Cred că îl îngrijorează faptul că s-ar putea să nu fii tu.

— Ai văzut pe cineva?

— Nici ţipenie. Doar dacă nu-l pui la socoteală pe omul din lună[7].

Hakon şi-a lăsat cana jos şi a scos din buzunarul gecii lui jerpelite un corn de tutun. A aliniat pe dosul mâinii stângi o dâră subţire. Înainte să o tragă pe nas, şi-a pironit privirea în ochii lui Aldis.

— Ştii că băiatul ăla nu-i pentru tine, Aldis.

— Ce băiat?

Ea ştia perfect la cine se referă.

— Doar îţi spun, în caz că te strecori noaptea afară ca să-l întâlneşti. Eşti prea bună pentru el.

Pe nas, între nări, îi atârnau fire negre de tutun.

— Ei, nu mă strecor, a sunat neconvingător protestul ei. Dar de ce eşti aşa de sigur că nu-i potrivit pentru mine?

Când visa cu ochii deschişi la o nouă viaţă, departe de locul ăsta, câteodată îl vedea acolo şi pe Einar, câteodată

[7] Omul din lună se referă, în tradiţiile unor popoare nordice, la mitul chipului uman format de craterele lunii. *(N.t.).*

nu. Când îşi imagina o întâlnire cu fetele din clasa ei, el făcea parte din poveste, căci cele mai multe dintre ele erau acum combinate cu băieţi din şcoală, deşi erau cu toţii nişte nesăraţi. Einar făcea parte şi din versiunea în care ea ar fi fost stewardesă, dar nu se potrivea deloc atunci când încerca să şi-l imagineze întâlnind-o pe maică-sa. Visurile cu ochii deschişi nu trebuia să fie realiste.

— Uite-aşa, bine?

Un firicel negru de tutun s-a prelins dintr-una din nările lui Hakon, îndreptându-se spre buza lui de sus, iar Aldis a simţit cum i se chirceşte stomacul. Şi-a întors privirea, s-a prins cu amândouă mâinile de chiuvetă şi a vomitat violent, însă din ea n-a ieşit altceva decât salivă vâscoasă. În spatele ei, l-a auzit pe Hakon repetând:

— Am spus: uite-aşa, bine?

Pe fruntea lui Aldis au apărut broboane de sudoare rece şi şi-a dat seama că are faţa albă ca varul. Spasmul o făcuse să lăcrimeze şi probabil că i se scursese rimelul.

— Sunt bolnavă.

— Nu. Eşti bolândă.

Hakon s-a ridicat, a mers spre chiuvetă şi şi-a pus cana goală alături de ea.

— Şi este dimineaţă.

Aldis a mai scuipat o dată şi s-a uitat fix la el, fără să înţeleagă.

— Ce vrei să spui?

— O să-ţi dai tu seama.

Apoi a ieşit din încăpere, cu picioarele subţiri pierdute în pantalonii largi.

Aldis s-a reîntors la chiuvetă şi a vomitat din nou. De data asta, din gâtlej i-a ţâşnit un jet puternic de fiere.

Conversaţia telefonică a fost amânată. Toată bucuria de a se fi hotărât să-şi părăsească serviciul şi să o sune pe mama ei se evaporase, lăsând în urmă numai deznădejdea care o paralizase şi în ultimele săptămâni. Era prima oară când vomita, deşi îi era greaţă când şi când, dimineaţa: era de-ajuns să vadă vreun băiat cu mucii curgând, nişte fiertură de ovăz rămasă prin vreun castron, vreun miros de clor la toaletă. Sigur că era posibil să aibă vreo infecţie la stomac şi a doua zi de dimineaţă să se trezească la fel de optimistă şi fericită ca astăzi. Însă ştia că era o iluzie, un gând frumos. Sânii erau dureroşi şi îi şi întârziase ciclul. Nu mai avea nevoie de alte dovezi. Şi-a stors mintea să-şi amintească data ultimei menstruaţii şi a calculat că acum întârziase cu cel puţin o săptămână sau două. Faptul că nu remarcase asta mai devreme era un semn al vieţii

monotone de la Krokur. Fiecare zi era la fel; se strângeau în spatele ei fără nimic anume care să le deosebească una de cealaltă.

Însă nu trebuia să se prăbuşească. Va rămâne să spele vasele după cină, aşa cum păstrase aparenţele şi în dimineaţa asta, la prânz şi la amiază. Munca era cea care o împingea înainte, aruncându-i un colac de salvare, ca să nu izbucnească în lacrimi.

— Curând merg acasă.

Când s-a întors, l-a văzut pe Tobbi, care stătea în spatele ei, zâmbind misterios. Îşi ţinea farfuria de parcă era un dar special. Întârziase la cină pentru că îl ţinuse Veigar punându-l să-i dea la mână uneltele, ca să peticească acoperişul grajdului.

— Las-o pe masă.

Aldis s-a uitat cu atenţie la băiatul cu păr prea lung şi cu obrajii îmbujoraţi tare de la frigul de-afară.

— Felicitări. Îţi pare bine?

Nu ştia la ce să se aştepte de la el să-i spună şi se simţea prea abătută ca să se gândească la altceva.

Tobbi s-a mutat de pe un picior pe altul.

— Da, sigur, s-a scărpinat el în cap. Mama e bolnavă. De aia mă lasă să plec.

— Se va face bine, a spus Aldis, deşi bănuia că prognosticul nu putea fi prea bun.

Băieţilor nu li se permitea să plece doar pentru că părinţii aveau febră.

— Când te cari?

— Mâine-dimineaţă.

Degetele mari de la ambele picioare i se iţeau prin ciorapi. Avea pantalonii prea scurţi şi Aldis şi-a dat seama cât crescuse de toamna trecută, când venise la Krokur. Dar nu se îngrăşase deloc; hainele lui uzate erau la fel de lălâi ca şi prima dată când îl întâlnise.

— Nu ştiu dacă o să ne mai vedem, aşa că voiam să-mi iau rămas-bun.

— Cred că o să ne vedem la micul dejun.

O spusese mai repezit decât avusese intenţia. Gestul de prietenie al băiatului o emoţionase mai mult decât putea ea suporta în acest moment. Zilele astea era nevoie de foarte puţin ca să înceapă să plângă şi nu voia ca el să-i vadă lacrimile.

— Mulţumesc, Tobbi, dragule. O să-mi lipseşti.

S-a chinuit să zâmbească.

— O să plec şi eu curând, aşa că poate dăm nas în nas prin oraş, a adăugat ea.

— Când? Te muţi la Reykjavik?

Speranţa de pe chipul lui era sfâşietoare. Un băiat la vârsta lui n-ar trebui să fie atât de interesat de posibilitatea de a da nas în nas cu o femeie pe care abia dacă o cunoştea.

— Poate o să te vizitez.

— Da, aşa să faci.

Aldis s-a întors să termine de spălat ultimele vase.

Tobbi nu dădea semne că ar vrea să plece. Îl auzea respirând în spatele ei.

— Pot să-i spun lui Einar?

Mâinile lui Aldis au încremenit în apa murdară. O mică bulă de aer s-a ridicat din mănuşa de cauciuc găurită.

— Sigur, de ce nu?

L-a auzit pe Tobbi ştergând-o, bucuros că avea ceva de povestit. O altă bulă de aer a scăpat din mănuşă. Aldis şi-a văzut de spălat. Două pahare s-au ciocnit şi unul dintre ele s-a spart pe jumătate. Aldis a pescuit bucăţile şi le-a aruncat în gunoi. Nu s-a mai obosit să le ascundă sub alte resturi, aşa cum ar fi făcut în mod normal, căci acum nu se mai temea de mustrări din partea lui Veigar sau a Liljei. Acum avea alte lucruri în minte. Tobbi a trebuit să-i pomenească despre plecarea lui iminentă împreună cu

Veigar, a doua zi, cu maşina. Era obligatoriu să-şi dea demisia până atunci. A scos din apa unsuroasă ultimul pahar şi l-a aşezat în vârful grilajului, ca să se zvânte, fără să-i pese de dârele de pe el şi de crusta de lapte de pe fund.

Aldis ştia că cei doi se retrag după cină, ca de obicei, în sala de rugăciune – sau cel puţin aşa pretindeau –, însă ea avea o bănuială că foloseau asta drept pretext ca să nu ajute la strânsul mesei. Poate că stăteau acolo citind sau relaxându-se după o zi de muncă.

A stins lumina şi a pornit pe coridor. Uşa de la sală era închisă, însă dinăuntru răzbătea un mormăit care ar fi putut trece foarte bine drept rugăciune. A tras aer în piept, şi-a trecut o mână prin păr, apoi a ciocănit, înainte să-i piară curajul. Şi-a amintit de orele de înot de la şcoală; câteodată era mai bine să te scufunzi direct, decât să te laşi în apă puţin câte puţin. A deschis uşa fără să mai aştepte vreo invitaţie. Cei doi stăteau în primul rând de bănci, cu feţele întoarse ca să vadă cine avea tupeul să intre peste ei în felul ăsta. Mâinile Liljei încă mai erau împreunate a rugăciune.

— Ce s-a întâmplat?

Veigar părea mai mult surprins decât enervat. Ba chiar

speriat. Poate că se aştepta să primească veşti proaste despre acoperişul grajdului.

— Plec. Voiam să vă spun şi vouă.

Asta era tot ce pregătise. S-a lăsat o tăcere pe care nimeni nu era dispus s-o rupă.

— Când pot să plec?

— Să pleci?

Lilja părea rănită. Veigar şi-a păstrat calmul, deşi era evident că o credea nebună.

— Nu poţi pleca, pur şi simplu.

— Îmi dau demisia. Când pot să plec?

Aldis îşi dădea seama că are faţa roşie ca para focului, îşi dorea ca povestea asta să se termine, dar se simţea în acelaşi timp mândră de ea însăşi că, în sfârşit, spunea ce avea de spus.

— Ştiu că trebuie să dau un preaviz. Cât de lung este?

Veigar se bâlbâia. Aldis nu-şi amintea să-l fi văzut până atunci pierzându-se cu firea.

— Dragă Aldis, n-ai vrea să te mai gândeşti? Tocmai spuneam că ar fi timpul să revizuim lefurile şi aşa mai departe. Nu-i nicio grabă cu nimic.

— Sunt însărcinată. Nu mai pot rămâne. Când pot să plec?

Cuvintele au ieşit din ea ca voma de dimineaţă. A avut o bănuială că, odată ce le-a spus, nu va mai fi cale de întoarcere. Acea parte din ea care tânjea să plece preluase controlul şi intenţiona să se asigure că n-o să fie fraierită de nicio ofertă fantezistă.

Cei doi încremeniseră. Veigar a înconjurat-o pe Lilja cu braţul, iar ea şi-a ferit ochii uitându-se la Iisus.

— Ai spus că eşti însărcinată? şi-a lins Veigar buzele, evitând privirea lui Aldis.

— Da. Aşa cred. Sau, mai degrabă, ştiu sigur că sunt. Trebuie să plec.

Aldis s-a prins de tocul uşii, ca şi cum ar fi vrut să se oprească pe sine însăşi să n-o ia la fugă.

— Cine este tatăl? Este cineva de aici?

— Asta nu-i treaba voastră.

A roşit şi mai tare şi a strâns şi mai mult tocul uşii.

— O să păstrezi copilul?

Privirea Liljei era fixată asupra lui Iisus, de parcă Lui i-ar fi adresat întrebarea.

— Da. Ei bine, o să văd eu.

Dintr-odată, situaţia i s-a părut lui Aldis absurdă. Nici măcar nu era sigură că o să aibă un copil şi, în mod cert, nu se hotărâse ce se va întâmpla cu el sau cu ea însăşi.

Disperarea ei fusese uriaşă – pur şi simplu nu putea fi adevărat. Însă, dacă era, n-avea decât să se descurce. Poate că Einar îşi va asuma responsabilitatea. Negreşit, i-ar fi fost mai uşor să se descurce cu treaba asta dacă ar fi avut ajutorul lui; ştia din proprie experienţă cum este să fii crescut de o mamă singură. Şi, oricât de mult o iubea pe maică-sa, n-ar fi suportat să sfârşească la fel. Ea şi Einar se vor descurca foarte bine împreună. Aşa ar fi cel mai bine pentru copil şi pentru ea. Şi pentru el, de asemenea, însă, mai întâi, era nevoie să pună nişte lucruri la punct.

Veigar parcă i-a citit gândurile.

— Dacă tatăl este cine cred eu că este, el însuşi te-ar putea ajuta să te hotărăşti dacă să te descotoroseşti sau nu de copil.

Bărbatul s-a ridicat.

Aldis nu a priceput, dar a simţit că înţelesul vorbelor lui nu era cel mai bun. Furia ei în legătură cu scrisorile şi faţă de comportamentul intolerabil al celor doi a erupt dintr-odată, de parcă fata ar fi primit o lovitură.

— Te înşeli. Oricum, cel puţin copilul meu nu va sfârşi într-o groapă din curtea unei ferme.

Şi-a lăsat furia să preia controlul.

— Îngropat de viu.

Fără să le aştepte reacţia, a fugit pe coridor şi şi-a ţinut răsuflarea până când a ieşit din clădire. În spatele ei, a auzit-o pe Lilja scoţând un urlet de suferinţă care a pătruns-o până în măduva oaselor. Şi-a pus palmele peste urechi. Revigorată de aerul proaspăt, a râs amar. După toate astea, nu rămăsese nicio cale de-a o obliga să lucreze în preaviz.

Luna încă mai atârna pe cer şi stelele zăceau împrăştiate în înalturi, ca în oricare altă seară. Natura nu părea să bage de seamă transformarea din viaţa lui Aldis. Stătea pe banca din spatele căsuţei, privind fix în întuneric. A auzit zăpada scârţâind, dar n-a privit în jur. Oricine ar fi fost ori trecea mai departe, ori se oprea să-i vorbească. Ce mai conta?

— Tobbi mi-a spus că pleci.

Einar s-a aşezat lângă ea, cu mâinile în buzunarele gecii.

— Da. Trebuie să plec de aici.

Rotocoalele de abur formate în faţa ei au făcut-o pe Aldis să-şi dorească o ţigară. Însă de acum încolo nici nu mai putea fi vorba de fumat. Poate doar să-şi permită una ca să sărbătorească, în cazul în care se va dovedi că nu era totuşi însărcinată.

Einar a scăpat un oftat.

— Speram să nu fie adevărat.

Se uitau amândoi fix în vidul de smoală de dincolo de fermă.

— Veigar a spus ceva despre tine, Einar, ceva ce trebuie să înţeleg.

Fără să-l privească, a continuat:

— Este foarte important pentru mine să ştiu ce ai făcut şi de ce eşti aici. Nu-ţi pot spune acum de ce, dar să sperăm că voi avea ocazia mai târziu.

Îi auzea respiraţia grea şi vedea, cu coada ochiului, cum el îşi plecase capul.

— Trebuie să ştiu, Einar. Trebuie să-mi spui secretul ăsta.

Şi chiar atunci când Aldis se gândea că lucrurile nu pot merge mai rău de-atât, imposibilul s-a produs. Însă abia când a dat de pasăre, zăcând moartă în zăpadă, la uşa căsuţei, lacrimile au început, în sfârşit, să-i curgă pe obraji.

Capitolul 30

Dilja s-a apropiat şi s-a cocoţat pe colţul biroului din compartimentul Robertei, unde se refugiase Odinn, după întâlnirea cu Eyjalin. Bărbatul simţea că nu poate să se întoarcă la biroul lui şi să le vorbească celorlalţi colegi sau să rezume activitatea într-un raport pe care acum îi era limpede că nu-l va putea finaliza niciodată. Impulsul de moment a fost să iasă în grabă din clădire, însă nu ştia unde să se ducă. Dilja şi-a pus o mână caldă pe umărul lui.

— Ţi-am spus doar. Islanda e o ţară mică. Nu poţi să dai colţul fără să te trezeşti nas în nas cu un vechi prieten sau cu o rudă, sau cu un fost. Aproape toată lumea e conectată cumva.

Odinn a slobozit un râs cavernos.

— Aşa o fi.

— E o tâmpenie. Chiar nu văd de ce trebuie să renunţi la caz.

Dilja îşi încrucişase braţele, împingându-şi în faţă sânii bine conturaţi, iar Odinn a uitat pentru o secundă de toate problemele lui, dar apoi a privit în altă parte, ruşinat.

— Serios. Cine vrea să ştie chestiile astea? Heimir n-ar

afla nici dacă ţi-ai tatua pe frunte cu majuscule.

— Trebuie s-o declar. Nu-mi pasă cine ştie de legătura mea cu Aldis. Nu pot merge mai departe, din propriile mele motive.

Cu niciun chip n-ar fi putut să stea jos, în faţa computerului, să introducă în raport informaţiile acestea noi. E destul de greu să fii obiectiv când îi cunoşti pe cei implicaţi, ce să mai vorbim când fosta ta soacră, bunica fiicei tale, a fost acuzată de moartea a doi băieţi, cu patruzeci de ani în urmă. Nu contează că persoana care a făcut plângerea e cam dusă.

— Mi se pare destul de dificil să-mi păstrez capul pe umeri, şi cred că o să manipulez faptele, indiferent cât de clar aş încerca să integrez acuzaţiile lui Eyjalin.

— Eşti apropiat de Aldis?

— Dumnezeule, nu. Nu poate să mă vadă în ochi şi sentimentul e reciproc.

Odinn a expirat.

— Mă gândesc la Run. Fiica mea are probleme reale. Ar fi îngrozitor pentru ea să asiste la delirul mediatic ce s-ar stârni dacă tatăl ei ar măslui o anchetă şi bunica ei ar fi suspectată de crimă.

— Oh, te rog. Cred că Eyjalin habar n-are de nimic. Şi ce

dacă fosta ta soacră l-a cobzărit pe Einar ăsta, aşa cum pretinde Eyjalin? Ultima dată când am verificat, tinerele nu îşi făceau de lucru ucigând băieţii după care se înnebuneau. Şi că tot veni vorba, cum poate Eyjalin să fie încă îndrăgostită de cineva care a murit de atât timp?

Dilja s-a ridicat în picioare.

— E ţăcănită – cred că ţi-ai dat seama de asta.

Odinn a ridicat din umeri. În împrejurările date, probabil că nu era cel mai bun judecător care să discearnă cine era sau nu era ţăcănit.

— Dar trebuie să fi fost absolut încântată s-o întâlnească pe Roberta, şi fac pariu că sentimentul a fost reciproc.

— Ce vrei să spui?

— Roberta era singură şi nu avea mulţi prieteni, şi atunci apare brusc femeia asta elegantă, spunându-i că e salvatorul ei şi tratând-o ca pe o confidentă. Pentru biata de ea trebuie să fi fost ca un drog. Fac prinsoare că de aia a luat acasă toate lucrurile alea – să câştige nişte buline roşii de la Eyjalin când i-ar fi restituit scrisorile sau când ar fi asigurat-o că în anchetă nu se va face referire la ele. Doar dacă nu plănuia să se ocupe ea însăşi de problemă. Eyjalin trebuie să fi fost măcar unul dintre motivele pentru care Roberta a început să se implice personal. Ai văzut

poza. Cine naiba îi dă cuiva abia cunoscut o fotografie înrămată pe care au făcut-o împreună? Şi ce fel de persoană pune poza aia în dormitor? Amândouă sunt un pic zărghite. Trebuia s-o fi văzut pe Eyjalin la înmormântare. Ziceai că-şi jeleşte sora geamănă.

— Asta nu-mi schimbă decizia. Nu mai pot lucra la caz.

Odinn s-a frecat la ochi. Îşi simţea pleoapele precum glaspapirul.

— O să-i dai tu de cap, Dilja. Cazul va fi în mâini mult mai bune cu tine, având în vedere lipsa unor conexiuni compromiţătoare.

Odinn s-a uitat la fotografia băieţilor, pusă pe perete, şi l-au privit şi ei, îngheţaţi în 1974, anul în care trebuie să fi fost făcută poza. Era gata să facă nişte socoteli în minte, ca să-şi dea seama ce vârste ar fi avut astăzi, când i-a picat fisa. Datele de pe tablă; când a murit, Einar avea optsprezece ani, era mult mai în vârstă decât ceilalţi băieţi. Şi mai mult decât atât...

— Iisuse!

A smuls fotografia de pe perete.

— Ce?

Dilja s-a aplecat să cerceteze poza.

— Doar ai mai văzut-o până acum.

— Da, însă abia acum mi-am dat seama ce arată.

Fotografia lui Einar şi Thorbjorn trebuie să fi fost făcută la Krokur, la începutul anului 1974, undeva înainte de moartea lor, pe 5 martie. Lara se născuse în noiembrie 1974. Asemănarea era incredibilă, chiar şi în ciuda trăsăturilor băieţeşti. Odinn a icnit. Asta explica şi furia lui Eyjalin faţă de Aldis, a cărei relaţie cu Einar fusese în mod evident mai intimă decât era femeia dispusă să recunoască. Ea pretindea că sentimentele lui Aldis erau neîmpărtăşite. Acum era clar de ce, odată ce teoria despre Veigar se dovedise inconsistentă, mutase vina pentru moartea băieţilor asupra lui Aldis.

A încercat să-şi amintească ce-i spusese Lara despre tatăl ei. Odinn nu se arătase prea interesat de familia ei şi subiectul fusese abordat rareori, însă îşi amintea că tatăl ei murise înainte ca ea să se nască şi că părinţii ei nu locuiseră niciodată împreună. Avea, de asemenea, şi o amintire vagă despre o informaţie care spunea că familia tatălui ei locuia în America, dar se putea înşela. Numele de familie al Larei, după tată, era genericul Karisdottir, folosit adeseori în trecut atunci când tatăl era necunoscut sau mama nu voia să-i dezvăluie identitatea. Însă nu era niciun dubiu: Einar era tatăl Larei, iar Run – nepoata lui.

— Asta-i o zi de pomină. Simt că nu mai rezist.

Odinn frunzărea deja, distrat, o altă revistă din sala de aşteptare. Nu ştia de ce face asta, doar că îl ajuta să privească, pentru câteva momente, o grămadă de străini fără griji. Poate că şi pentru el şi Run ar fi fost o soluţie să înceapă o viaţă nouă în străinătate, departe de mormântul Larei şi de orice avea legătură cu ea; departe de Aldis şi de trecutul ei promiscuu. A lăsat revista jos. Plecarea în străinătate nu era răspunsul potrivit: el şi Run n-ar fi fost niciodată ca oamenii frumoşi şi fericiţi din poze. În plus, din câte ştia, tatăl şi fiica din revista despre golf ar fi putut avea şi ei exact acelaşi tip de traumă. Poate că tatăl se temea să nu fi ucis-o pe mama copilului lui şi soacra lui să nu-l fi ucis pe bunicul fetiţei. Şi, în momentul în care lăsau crosele jos, erau copleşiţi de ororile din viaţa lor. Mda, sigur.

Bănuia că Nanna şi colega ei de cabinet nu puseseră intenţionat ceas în sala de aşteptare, pentru ca ticăitul lui să nu cumva să declanşeze anxietate părinţilor. Deşi nu avea altceva mai bun de făcut decât să o aştepte pe Run, se simţea îngrozitor de tentat să-şi scoată telefonul din buzunar şi să se uite cum trece timpul. Pe neaşteptate, uşa s-a deschis şi a apărut Nanna, împreună cu o Run

roşie ca focul. S-a uitat la telefon. Mai rămăseseră zece minute.

— Pot să vorbesc ceva cu tine?

Nanna i-a zâmbit lui Run cu multă căldură.

— Între timp, poţi să aştepţi aici. Pe raft găseşti nişte cărţi cu benzi desenate de la Disney.

Run a trecut în tăcere pe lângă el şi s-a aşezat, cu capul plecat. Pe Odinn îl durea sufletul s-o lase aşa, dar se simţea obligat să facă ce-l rugase Nanna. Când a tras uşa după el, Run şi-a ridicat privirea şi ochii li s-au întâlnit pentru o secundă, înainte de a închide.

— Ia loc. Nu te ţin mult.

— Ar fi bine. Trebuie să ajungem undeva, în scurt timp.

Minţea, însă voia să se întoarcă la fiica lui cât mai repede.

— Sigur.

Nanna arăta de parcă i se ceruse să anunţe moartea cuiva.

— Voiam doar să-ţi spun o vorbă despre condiţia pe care mi-ai pus-o zilele trecute – că Run n-ar trebui să vorbească despre moartea mamei ei.

— Da. Mai degrabă, tu să n-o faci.

Odinn nu ştia ce să spună dacă ea l-ar fi întrebat de **ce.**

— Nu ştiu care este motivul, dar trebuie să-ţi spun că nu-i o decizie prea înţeleaptă. Desigur, îţi respect dorinţa, însă trebuie să te rog să te mai gândeşti.

— Nu pot. Nu acum.

A părut surprinsă, apoi şi-a mijit ochii şi a spus:

— Tu ai cerut ca fiica ta să vină la mine la cabinet. Este împotriva propriilor ei dorinţe – ca majoritatea copiilor, ar face orice altceva mai degrabă decât să discute cu mine. Nu se află aici la sfatul doctorului sau pentru că i s-a recomandat să urmeze o terapie, aşa că presupun că vei înceta s-o aduci dacă îţi spun că nu pot continua fără să abordez problema morţii mamei. Am dreptate?

— Da. Ai.

Era disperat să-i încredinţeze îngrijorările lui, să deschidă zăgazurile inimii. Dar nu era chip să facă asta. Dacă s-ar fi dovedit că el credea că a împins-o pe Lara de la fereastră, Nanna ar fi anunţat autorităţile.

— Poate va fi în regulă să discutaţi mai târziu despre asta, dar nu acum.

— Atunci, mă tem că nu pot face mare lucru pentru ea.

Nanna părea sincer dezamăgită. Îşi împreunase palmele şi Odinn a observat ce degete mici şi delicate are.

— Accidentul este o povară grea pentru mintea fiicei

tale. Şi nu-i singurul lucru care o tulbură, însă e cel mai grav.

— Nu-i singurul? s-a ridicat Odinn. Ce vrei să spui?

— Păi, de exemplu, relaţia ei cu bunica este mai problematică decât am crezut la început. Run este înfricoşată de ea. Are, de asemenea, diverse probleme nerezolvate în relaţia cu mama ei, fără legătură cu moartea acesteia. Viaţa lui Run n-a fost uşoară, să ştii. Şi ai şi tu o responsabilitate în legătură cu asta, de care sunt sigură că eşti conştient.

Odinn ar fi vrut să-şi pună mâinile la urechi. Nu-l deranja faptul că Lara şi Aldis eşuaseră în relaţia lor cu Run, dar îl durea să i se fluture în faţă că şi el făcuse acelaşi lucru, deşi ştia că era vinovat.

— Sunt conştient de lucrul ăsta. Încerc să mă revanşez pentru trecut. Din nefericire, nu-l pot schimba.

— Doar îţi spun că asta nu-i destul. Ca tată de weekend, te poţi ocupa de părţile distractive şi poţi ignora restul, însă acum trebuie să faci faţă rutinei dificile, plicticoase, de fiecare zi. Şi nu trebuie să dai greş cu fata. Nu uita că tu eşti tot ce i-a rămas.

— Îmi dau seama de asta.

Nanna a expirat atât de tare, încât a sunat aproape ca

un oftat.

— Deşi nu sunt mulţumită de hotărârea ta, o să mă văd în continuare cu Run.

Şi-a lăsat capul într-o parte.

— Îţi dai seama cât de neobişnuită este cererea ta? în mod normal, părinţii nu intervin deloc în terapia copiilor lor. De fapt, nici nu-mi amintesc să fi întâlnit vreodată aşa ceva.

— Nu ştiam, a bombănit Odinn.

De-aia nu mai putea el; trebuia să se gândească numai la Run. Şi la el însuşi.

— Nu. Sigur că nu ştiai.

Gânditoare, Nanna şi-a umezit buzele.

— Lăsând la o parte moartea mamei, pot vorbi cu Run despre viaţa ei în general, despre relaţia cu tine şi, să sperăm, cu bunica ei. De obicei, copiilor le place să-şi petreacă timpul cu bunicii, dar a fi bunic nu te face automat o persoană mai bună, aşa că poate bătrâna nu-i o companie prea bună pentru Run. Pentru că nu-i indicat să rămână singură cu ea, trebuie să te asiguri că se vor întâlni doar sub strictă supraveghere, şi de preferat nu prea des.

L-a studiat pe Odinn, ca să-i evalueze reacţia.

— Cum îţi sună? E vreun motiv pentru care să ne facem griji în legătură cu influenţa femeii asupra lui Run? Ce fel de persoană este?

— Chiar nu ştiu. Nu suntem prea apropiaţi.

Run şi-a ţinut privirea în pământ şi a mormăit un la revedere către Nanna. Au mers spre casă în tăcere, prin noroi. În timp ce Odinn îşi croia drum prin trafic, a observat că toţi ocupanţii celorlalte maşini se uitau drept înainte, cu excepţia lui Run, care stătea cu faţa întoarsă. Oamenii trebuie să se fi gândit că era bosumflată; un plod răzgâiat, căruia nu i s-a făcut pe plac.

În preajma blocului era o foială neobişnuită. Odinn i-a dat un ghiont lui Run.

— Ia uite. Girofaruri. La noi acasă.

Run s-a întors şi şi-a lungit gâtul să vadă.

— O ambulanţă.

Cum împrejurările păreau nepotrivite să năvălească în viteză în parcare, Odinn a luat piciorul de pe acceleraţie. Se întreba dacă ar trebui să se întoarcă şi să pretindă că a uitat să ia ceva de la magazin sau să se ofere să-i cumpere lui Run o îngheţată. Ultima dată când fetiţa văzuse de aproape o ambulanţă a fost când au ridicat cadavrul mamei sale. Dar răul fusese deja făcut şi Run nu

avea cum să nu-i observe manevra. A tras maşina încet în locul lor de parcare şi au ieşit, bulversant de aproape de girofaruri. Uşile ambulanţei s-au trântit şi de fiecare parte a apărut câte un bărbat în uniformă.

— Bună seara.

Odinn a dat mâna cu şoferul.

— Ce s-a întâmplat?

Văzând că bărbatul era aproape să-i turuie întrebările de rutină, Odinn a adăugat:

— În clădirea asta locuiau numai trei persoane – noi doi şi doamna în vârstă. I s-a întâmplat ceva?

Omul a aruncat o privire spre Run, apoi a dat din cap, cu o expresie macabră pe chip. A urcat în ambulanţă, a stins girofarul şi a plecat. Run s-a uitat la taică-su.

— De ce a stins luminile?

— Poate că erau defecte.

A strâns-o tare de mâna mică.

Rămăseseră singuri în clădire. Run şi cu el. Bătrâna avusese dreptate; fusese condamnată. Iar asta nu prevestea lucruri bune pentru el.

Odinn nu voia să intre. Şi-a lăsat privirea spre Run, care avea faţa întoarsă spre a lui. În lumina galbenă, asemănarea cu bunicul ei, Einar, era de netăgăduit.

Aplecându-se, a sărutat-o uşor pe creştet.

— Spune-mi ceva, Run.

Fetiţa s-a încruntat, precaută.

— Ce?

— Ştiu că nu-ţi place să vorbeşti despre asta, dar pentru mine este extraordinar de important să o faci acum. Apoi îţi promit că nu mai pomenesc în veci de asta. În veci.

A sărutat-o iar pe creştet, simţind parfumul suav al şamponului ei, de care nu avea voie să se atingă. A înţeles: mirosea prea bine ca să fie irosit pe unul ca el.

— De ce nu vrei să vorbeşti cu bunică-ta? Este rea cu tine? îţi face rău sau îţi face ceva ce nu vrei?

Run a dat din cap.

— Nu. Promiţi că nu mai vorbim niciodată despre asta?

— Da.

Odinn a ridicat ambele mâini:

— Pe cuvânt de cercetaş.

Se pare că Run a acceptat promisiunea.

— Îmi tot pune întrebări. Mă ţine strâns şi nu vrea să mă lase să plec. Iar eu nu vreau să-i răspund.

— Despre ce te întreabă?

— Despre dimineaţa în care a murit mama.

Odinn a ezitat.

— Dacă erai trează?

Run şi-a plecat privirea în pământ. Ţevile de apă caldă topiseră zăpada, lăsând la vedere dalele cenuşii din pavaj, şi Odinn a tras speranţa că fetiţa nu-şi imagina caldarâmul pe care căzuse maică-sa. A răspuns cu voce subţire şi înaltă:

— Da.

Odinn s-a hotărât să meargă până la capăt. Nu va mai avea o altă şansă.

— Vrea să ştie dacă m-ai auzit sau m-ai văzut în apartament?

Run a tresărit şi a ridicat ochii spre el, surprinsă.

— Pe tine? Nu. Întreabă despre ea. Dacă eram trează când a ajuns.

Odinn amuţise, împietrit la gândul că nu-i trecuse prin cap una ca asta până acum. El nu fusese nicăieri în apropierea apartamentului; Aldis era cea implicată, într-un fel sau altul. Acum, că-i fuseseră deschişi ochii, era uşor să vizualizeze scena: femeia venise cu rufele şi trecuse, în drum, să-şi vadă nepoata, poate chiar să rămână la o cafea. În loc de asta, se ciondănise cu Lara, îşi pierduse cumpătul şi o împinsese spre moarte, de pe pervazul unde stătea să-şi fumeze ţigara. Intenţionat sau accidental.

Odinn era îmbătat de uşurare. Se simţea de parcă renăscuse, nu ca o altă persoană, ci ca el însuşi, aşa cum fusese înainte de a începe toate astea. Nu omorâse pe nimeni. Poate că nu era prea mândru de eşecurile din trecut, însă, în comparaţie cu Aldis, nu avea nimic să-şi reproşeze.

Nu-i mai era frig. Dintr-odată, s-a simţit plin de un curaj şi un optimism pe care uitase că le are. Cum de nu reuşise să rezolve asta mai devreme? Toate lucrurile ciudate pe care le văzuse şi auzise de curând trebuie să fi fost încercări ale subconştientului de a-l trezi la realitate, de a-i atrage atenţia că lucrurile nu erau cum ar fi trebuit să fie – şi n-aveau nimic de-a face cu morţii care încercau să ia legătura cu el. Nu fusese condamnat! Acum, viaţa lui putea reîncepe.

Nu mai avea rost să piardă vremea pe-acolo; o să claseze totul.

— Ştii ceva, Run? Astăzi este un nou început pentru tine şi pentru mine. Mâine o să mă duc să vorbesc cu bunica ta şi, de acum înainte, o să te lase în pace. De data asta, o să facem lucrurile aşa cum trebuie.

A privit spre est, anticipând parcă un răsărit timpuriu, în onoarea lor, însă acolo nu se zărea altceva decât cerul de

seară, întunecat, pregătindu-se pentru noapte.

— O viaţă nouă, Run. Începând de azi.

Fata i-a privit cu îndoială zâmbetul larg, dar în cele din urmă i-a surâs înapoi. Odinn şi-a îndesat mâna în buzunarul gecii, în căutarea cheilor de la casă, dar a scos în schimb cheia Robertei. Acea cheie de la garaj, pe care uitase s-o dea înapoi. O răceală inexplicabilă l-a furnicat pe şira spinării, apoi a pus-o la loc în buzunar. O s-o returneze a doua zi. În prima zi a noii lor vieţi.

Capitolul 31

Martie 1974

Îşi simţea limba ca o cârpă veche, dar nu se putea ridica să meargă la baie, ca să-şi potolească setea. Stătea cu faţa în jos, pe cuvertura viu colorată. Lacrimile îi secaseră. Viaţa ei era distrusă, iar ea nu avea niciun viitor. Dar ştiuse asta înainte chiar de a-i vorbi lui Einar şi de a-i cere să-i răspundă la singura întrebare care conta. Îi mărturisise că i-a citit scrisorile şi că avea impresia că a întâlnit-o pe Eyjalin, ceea ce era o nebunie totală. Când el n-a contrazis-o, temerile legate de ce ar fi în stare să facă fata aia i s-au dublat. Însă n-a fost partea cea mai rea din conversaţia lor.

Cât de proastă fusese! însă cel puţin un lucru făcuse cum trebuie: nu-i mărturisise lui Einar că era însărcinată, în momentul în care el a terminat de vorbit, destăinuirea devenise de neconceput. S-a ridicat, pământie la faţă, şi s-a întors în camera ei, oprindu-se doar ca să îngroape în zăpadă leşul păsării. Abia atunci şi-a lăsat lacrimile să ţâşnească, copleşită de durere pentru biata creatură, dar

mai ales pentru propria prostie şi pentru visurile ei distruse, despre un viitor în care ea şi Einar şi-ar fi crescut pruncul împreună, fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Einar a făcut tot ce-a putut ca să-şi diminueze rolul în ceea ce făcuse alături de Eyjalin, insinuând că ea fusese capul răutăţilor.

Dar ochii lui au evitat-o şi, dintr-odată, Aldis s-a trezit destul de bătrână şi înţeleaptă ca să vadă prin el. Nimeni nu s-ar fi lăsat păcălit să se bage la aşa ceva.

Aldis a izbucnit în hohote dureroase şi s-a rostogolit pe spate. O dureau sânii, de la cum stătea întinsă. Gândurile i s-au îndreptat spre Eyjalin, întrebându-se dacă şi ea suferise la fel după ce Einar o lăsase însărcinată. Aşa trebuie să fi fost, deşi din motive diferite. Aldis se simţea oribil, fiindcă nu ştia încotro se îndreaptă viaţa ei; tot ce ştia era că perspectiva se arăta sumbră. Eyjalin suferise pentru că avea un tată tiranic, ce se opusese fără drept de apel relaţiei ei cu Einar şi, mai mult decât atât, o împiedicase să aibă acel copil. Aldis crescuse fără tată, aşa că nu putea să se pună în pielea altei fete. Şi chiar dacă ar fi avut un tată, era sigură că ea însăşi n-ar fi recurs niciodată la acea metodă de întrerupere a sarcinii.

În timp ce-i povestea amănuntele, Einar păruse detaşat,

ca şi când abia dacă ar fi fost un simplu spectator. Aldis a închis ochii şi s-a ţinut de burtă la gândul umeraşului de sârmă şi al comentariului lui, cum că metoda era folosită pe scară largă în lume. Fără să vrea, şi-a încrucişat picioarele sub bancă, ca şi când s-ar fi temut că el va meşteri unul chiar atunci şi o va invita să-l încerce.

Einar a observat şi s-a lăsat tăcerea, până când ea i-a cerut să continue. Totuşi, nu putea să asculte până la sfârşit. Şi-a şters ochii. De ce-i părea rău pentru ea însăşi? în comparaţie cu Eyjalin, n-avea niciun motiv să se plângă. Procedura fusese deopotrivă un succes şi un eşec: succes pentru că distruseseră fătul, dar, în nepriceperea lor, provocaseră o hemoragie. Eyjalin nu le spusese nimic părinţilor ei, ascunzându-le că devenea tot mai slăbită, pe zi ce trece. Nu observaseră nimic decât după patruzeci şi opt de ore, când ea leşinase din cauza pierderii de sânge. A fost norocoasă că a supravieţuit. Ca şi când n-ar fi fost destul, a făcut o infecţie şi, după o lungă şedere în spital, i s-a spus că nu va mai putea avea niciodată copii.

Potrivit lui Einar, Eyjalin suferise leziuni cerebrale din cauza sângerării: după boală, nu mai fusese aceeaşi persoană. Aldis s-a abţinut să-i atragă atenţia că ce-a avut fata n-a fost o boală. N-avea niciun rost să încerce să-i

deschidă ochii.

Povestea lui explica foarte multe. Tatăl lui Eyjalin aranjase ca Einar să fie trimis la Krokur, şi nu la închisoare, în ciuda vârstei lui. În felul ăsta, povestea putea fi tăinuită, el îşi primea pedeapsa, iar reputaţia lui Eyjalin ar fi fost salvată. Nu exista niciun proces prin care să transpire amănuntele. Iar cei care îi erau datori tatălui fetei distruseseră rapoartele medicale. Între timp, mama lui Einar fusese convinsă să-i bage în cap fiului ei că asta era cea mai bună soluţie: avorturile erau ilegale dacă viaţa mamei nu era în pericol sau dacă fătul nu era compromis, aşa că perspectivele lui nu erau prea grozave în cazul unui proces. Nu l-ar fi ajutat prea mult nici faptul că operaţiunea avusese loc într-un şopron al pescarilor de rechini, şi nici că aruncaseră fetusul în mare.

Dacă lucrurile nu s-ar fi petrecut astfel, Einar n-ar fi ajuns niciodată la Krokur şi, până acum, Aldis ar fi sunat-o deja pe maică-sa şi s-ar fi gândit încotro s-o apuce de aici înainte; spre Reykjavik, ca să-şi urmeze visul şi să devină stewardesă, sau spre Nord, către casa părintească, însă acum, toate uşile i se închiseseră, şi tot ce voia era să adoarmă şi să nu se mai trezească niciodată. Poate că pasărea o aştepta dincolo, durdulie şi fericită, în ţinutul

verii eterne. Totuşi, nu s-ar face dreptate dacă ea şi-ar lua viaţa pentru ceva ce făcuseră Einar şi Eyjalin. Cineva este mereu pedepsit pentru o crimă, dar nu întotdeauna cel vinovat.

Cum zăcea şi îşi plângea de milă, Aldis şi-a dat seama că, cel puţin, luase o decizie importantă. Nu-i spusese lui Einar că pruncul era al lui şi acum nici nu-i va mai spune. Nu mai voia să aibă nimic de-a face cu el şi, pur şi simplu, va rezolva mai târziu problema numelui de familie al copilului. Nici n-o să clipească dacă se vor întâlni pe stradă, chiar dacă el va fi la braţul unei fete, iar ea va fi singură. Şi bineînţeles că va fi singură. Bărbaţii nu vor copiii altuia; măcar maică-sa nu se măritase niciodată şi singurul bărbat care o voise nu o iubise destul ca să-i lase fiica în pace. Probabil că ea însăşi va sfârşi lucrând într-o brutărie, ca maică-sa, şi cel mai palpitant moment al săptămânii va fi cel în care vafele franţuzeşti nu se vor vinde şi i se va da voie să ia acasă ce a rămas.

Aldis a sărit în picioare şi a fost răsplătită cu o durere de cap şi cu ameţeală. Era timpul să înceteze să-şi plângă de milă. Gândul la apa rece de la robinet a mai mobilizat-o puţin şi, în ciuda faptului că ţeasta îi crăpa de durere, ameţeala i-a mai trecut. A ridicat geaca de pe podea, unde

o aruncase, şi a privit cu teamă croiala strâmtă. Nu va putea în veci să tragă fermoarul peste o burtă de femeie însărcinată. Va trebui oare să-şi cheltuiască toate economiile pe haine de gravidă, de care nu va mai avea apoi nevoie niciodată? Nu, mai degrabă se putea obişnui cu gândul că-i va fi frig la burtă.

Destul de straniu, dar nu mai avea nici cea mai mică îndoială că era însărcinată. În dimineaţa asta îşi permisese să spere că ar putea exista şi o altă explicaţie, dar acum lucrul ăsta părea ridicol de copilăresc. Începuse să-şi pună problema asta de câteva ori în ultimele două săptămâni, dar respinsese ideea, şi dacă nu ar fi fost remarca din bucătărie, a lui Hakon, ar fi continuat să nege evidenţa.

S-a auzit un ciocănit în uşă. Sunetul a avut un scurt ecou şi inima lui Aldis a bătut mai repede când a întrebat:

— Cine e?

Ce s-ar fi făcut dacă era Einar? Se simţea rău doar amintindu-şi ce-i spusese la finalul poveştii: băiatul plănuia să dezgroape copilul mort al Liljei şi al lui Veigar şi să-i ameninţe că-l va arăta, dacă nu-l lasă să plece. Asta a fost ultima picătură. Era ceva în neregulă cu el, avea un fel de răceală interioară pe care nu i-o observase până acum. Pentru o secundă, s-a gândit să încalece pervazul şi să-şi

dea drumul de la fereastră.

— Sunt Hakon, a venit răspunsul.

Curioasă să vadă ce voia, Aldis a crăpat uşa fără să se gândească la cum arăta. Niciunul dintre muncitori nu-i mai bătuse până acum la uşă. Iar asta nu o deranja; îi plăcea să fie lăsată în pace în camera ei, fără să-şi facă griji că va primi vizite la tot felul de ore.

— Bună, a spus el, cu voce puternică.

Hakon i-a cercetat surprins înfăţişarea neîngrijită.

— Scuză-mă că te deranjez.

Bărbatul era cu picioarele goale şi pantalonii de pijama îi ieşeau din blugi, atârnând peste curea.

— Aldis, nu ştiu ce se întâmplă, dar Lilja tocmai a fost pe-aici. Voia să-ţi vorbească, însă era într-o asemenea stare, că n-am lăsat-o înăuntru.

— Oh?

Aldis a simţit că i se înmoaie genunchii şi s-a sprijinit de uşă. Peste toate astea, nu putea face faţă unei scene cu Lilja. În plus, era capabilă să-şi vadă singură vina; n-avea nevoie de Lilja s-o dojenească.

— Ce voia?

— Nu ştiu cum să-ţi spun, dar vrea să te cari de-aici.

Hakon şi-a trecut mâna prin părul murdar. Avea barba

cenuşie şi obrajii acoperiţi cu o reţea de vinişoare sparte.

— În seara asta.

— În seara asta? a icnit Aldis.

Încerca să-şi amintească dacă avea haine puse la uscat şi şi-a trecut în revistă garderoba. Când a venit aici, o valiză ponosită şi veche fusese de ajuns, deşi era ruptă în bucăţi. De atunci, nu se adăugaseră prea multe lucruri.

— Şi unde aş putea să mă duc?

Sigur că el nu ştia răspunsul, dar pe cine altcineva ar fi putut să întrebe?

— Nu ai prieteni sau familie în oraş?

Aldis a negat din cap. Se simţea ca un copil.

— Vrei să mă duc să vorbesc cu ea? Trebuie să-ţi dea puţin timp ca să faci nişte aranjamente.

— Nu.

Aldis şi-a muşcat buza, care i s-a spart în acelaşi loc ca în noaptea petrecută în pivniţă. Gustul de sânge n-a reuşit să-i abată atenţia de la necazuri.

— Oricum o să plec. Nu mai stau aici niciun minut.

Plină de ţâfnă, s-a gândit că Lilja o să regrete ce-a făcut: ea, Aldis, va muri de frig, mergând singură, pe jos, cu valiza după ea, într-o noapte de iarnă, şi toată lumea va da vina pe cei doi.

— Nu pleci nicăieri până nu ai unde să stai. Doar nu te gândeşti serios să-ţi petreci noaptea afară?

— Mă descurc eu cumva.

Aproape că i se tăiau picioarele.

— Ce se întâmplă?

Hakon şi-a băgat mâinile în buzunare şi abia atunci a realizat că pijamaua îi dădea pe-afară. Jenat, a încercat neîndemânatic să o îndese sub curea.

— Lilja era într-o asemenea stare, că am crezut c-o să explodeze. Te-a făcut în toate felurile, încât a trebuit să-i spun să înceteze – eram şocat.

— E o nenorocită bătrână şi proastă. Vreau să plec. Dacă se întoarce, poţi să-i spui. Îmi strâng lucrurile şi plec.

Avea un nod în gât, dar şi-a reţinut lacrimile.

— Nu pleci pe jos. Eşti nebună? Lilja a spus că te duce Veigar în oraş. Când termini, du-te şi urcă-te în maşină. A zis că o să fie gata cam în douăzeci de minute. Poţi să-ţi faci bagajul aşa repede?

— Da.

Dacă i-ar fi spus cât de puţine lucruri are, ar fi izbucnit în plâns.

— Spune-i să te ducă la staţia de autobuz din centru. O să te lase să stai acolo până dimineaţa. Mâine ar trebui să

fie un autobuz care să te ducă spre Nord.

Hakon i-a strâns mâna.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Aldis. Îţi urez noroc. Aminteşte-ţi că dracu’ nu-i atât de negru.

Aldis a simţit pielea aspră din palma bărbatului.

— Mulţumesc. Mult noroc şi ţie.

A închis uşa, a pus valiza pe pat şi a început să îndese hainele în ea. Apoi a golit masa de toaletă şi comoda, şi a azvârlit deasupra cartea de engleză. Câteva minute mai târziu, după ce şi-a acordat câteva clipe ca să-şi potolească setea şi să-şi stropească faţa cu apă rece ca gheaţa, a adăugat în bagaj şi obiectele de toaletă din baie şi a închis valiza.

S-a aşezat pe pat, în geacă şi cu pantofii în picioare, privind pentru ultima dată în jur. Nu-i va lipsi nimic din toate astea. Apoi a mers la fereastră şi a privit afară. Motorul era pornit, deşi era greu de crezut că vor încălzi maşina pentru ea. A văzut peste drum o siluetă micuţă, privind nervoasă în jur. Tobbi a zărit-o, i-a făcut cu mâna, apoi a rupt-o la fugă şi s-a oprit într-un suflet exact sub fereastra ei. I-a făcut semn să deschidă.

— Voiam să-ţi spun la revedere. Am auzit-o pe Lilja spunând că te goneşte în seara asta.

Aldis ar fi vrut să-l tragă pe băiat spre ea.

— Mulţumesc, Tobbi. Sunt sigură că o să ne mai întâlnim. Plec spre Nord. Poate că o să treci pe acolo vreodată.

Băiatul a privit în jur, apoi s-a uitat din nou în sus, spre ea.

— Îmi pare rău că n-am spus adevărul despre fata aia groaznică, din sala de mese. M-a speriat rău de tot. M-a pândit când m-am dus să aduc corespondenţa şi m-a obligat să-i spun unde e camera lui Einar. Apoi m-a obligat să mă întâlnesc cu ea şi m-a ameninţat că-mi face rău dacă nu o ajut să-l vadă. Apoi ai venit tu. Era oribilă. Mirosea a sânge.

Băiatul respira cu repeziciune.

— De aia te dă Lilja afară? a adăugat el.

— Nu. Nu din cauza asta. Nu-i vina ta – e vina mea.

Era cât pe ce să spună mai mult, când atenţia i-a fost atrasă de o siluetă ivindu-se după colţ. L-a recunoscut după mers, după felul în care îşi ţinea capul plecat împotriva vântului. Voia să-i spună repede la revedere lui Tobbi şi să închidă fereastra. Dacă Einar ar fi auzit despre concedierea ei, ar fi vrut să ştie motivul şi nu i-l putea explica. Totuşi, o discuţie la fereastră era mai bună decât

să vină în camera ei.

— Sunteţi amândoi aici. Exact cei pe care voiam să-i văd.

Ca şi Tobbi, Einar vorbea în şoaptă. I-a smuls băiatului căciula şi i-a ciufulit părul, făcându-l să arate şi mai mult ca o claie. Apoi a privit în sus.

— Voiam doar să te avertizez. Ea e aici. Am zărit-o pentru o clipă în spatele clădirilor. Mai bine stai pitită.

Nu trebuia să explice: Tobbi îşi trăsese căciula pe cap şi se uita înspăimântat în jur. Spre uşurarea lui Aldis, Einar nu părea să fi auzit că fusese dată afară. De acum înainte n-o să-l mai vadă niciodată şi o să se poată concentra să-şi refacă viaţa. Ca şi când şi-ar fi dat seama de asta, Einar a fixat-o cu privirea de parcă ar fi vrut să ţină minte fiecare detaliu al feţei ei umflate de plâns. Abia atunci şi-a dat seama în ce stare era.

— Eşti bolnavă?

Ea a dat din cap, ştergându-şi faţa, ca pentru a o netezi. Einar a privit-o cu aerul că era gata s-o mai întrebe ceva, aşa că ea şi-a luat la repezeală rămas-bun, a închis fereastra şi i-a privit cum trec strada împreună.

O mişcare în colţul clădirii principale i-a adus lui Aldis un nod de teamă în stomac. O şfichiuire de verde-deschis a

tăiat împrejurimile neguroase. A deschis o idee mai mult perdelele, sperând că va vedea din nou mişcarea, şi i s-a părut că a auzit un fel de agitaţie şi strigăte. Probabil că Einar şi Tobbi auziseră şi ei zgomotele, căci s-au oprit împietriţi, lângă maşină. De după colţ au apărut două siluete, şi băieţii s-au ghemuit îndată. Siluetele se îndreptau spre curte, aparent speriindu-i pe băieţi, pentru că Einar a deschis cu grijă uşa maşinii şi s-a strecurat împreună cu Tobbi pe scaunele din spate. Silueta mai mare o târa cu greu după ea pe cea mai mică. Până când n-au ajuns în apropiere, Aldis n-a putut să-şi dea seama cine erau.

Lăsând jos perdelele, s-a tras îndărăt de la fereastră. I se zburlise puful de pe braţe şi s-a grăbit să stingă lumina, ca să nu se vadă înăuntru. Dacă Eyjalin scăpa din strânsoarea lui Veigar? Poate că încă avea în mâini cuţitul pe care în noaptea aceea, în pivniţă, ameninţase să-l folosească. Pe loc, curiozitatea a împins-o pe Aldis înapoi la fereastră. L-a văzut pe Veigar cum încerca s-o forţeze pe Eyjalin să înainteze spre biroul lui, cu o grămadă de lovituri şi ţipete din partea ei. Probabil că, până venea poliţia, plănuia s-o încuie în debara, unde erau lăsaţi câteodată neastâmpăraţii, să se răcorească. Gândul că

Eyjalin va fi aruncată în întuneric i-a făcut o plăcere nespusă lui Aldis.

Fata lovea şi plesnea, şi a reuşit să-l zgârie pe Veigar pe faţă, când acesta deschidea uşa. Asta l-a făcut să-şi piardă controlul şi a plesnit-o. Eyjalin a dat înapoi şi Veigar a tras-o înăuntru. Uşa s-a închis; totul a revenit la normal: lui Aldis aproape că i se părea că visase. Apoi în casă s-au aprins luminile.

Aldis şi-a întors privirea spre maşină. Acolo nu se vedea nicio mişcare; niciunul dintre băieţi nu-şi iţea capul, ca să verifice dacă drumul era liber. Poate că plecaseră cât a fost ea ocupată să se uite la Veigar şi Eyjalin. Aşa trebuie să fi fost. Maşina părea cufundată într-o ciudată atmosferă de acalmie; nu prea îşi dădea seama ce înseamnă asta.

Aldis s-a aşezat pe pat şi s-a zgâit la valiza de la uşă. Pe drumul ei spre Sud, şoferul de autobuz întărise mânerul geamantanului cu sfoară, ca să-i fie mai uşor. Poate că va fi acelaşi şofer şi pe drumul spre casă. Nu avea unde altundeva să meargă. Economiile nu-i vor ajunge prea mult la Reykjavik, şi cine ar vrea să angajeze o fată bună de nimic, care fugise de acasă şi era însărcinată? Colac peste pupăză, n-o sunase nici pe maică-sa. Preferase să se ascundă în spatele receptorului, în timp ce afla noutăţile.

Şi-a amintit că citise undeva că nu vei mai putea niciodată să te întorci cu adevărat acasă, când ai devenit adult; puiul nu se mai poate strecura la loc în găoace. Nimic nu va mai fi la fel.

Ei bine, va trebui să descurce mai târziu povestea asta. Probabil că va putea să telefoneze din staţia de autobuz. Acum, grija cea mai presantă era ce-o să facă în viitorul imediat. N-avea niciun chef să stea în maşină şi să aştepte cât timp Veigar rezolva cu Eyjalin; i-ar putea lua o jumătate de noapte. Poate că, având în vedere cele întâmplate, nici nu vor mai pleca până mâine-dimineaţă. Aldis s-a lăsat pe spate în pat. A închis ochii şi a încercat să zăgăzuiască orice gând. Acum n-avea nevoie decât de linişte, ca să existe.

A fost trezită abrupt din moţăială de un zgomot de maşină şi a sărit drept în picioare, convinsă că Veigar trebuie să fi plecat în oraş cu Eyjalin. Dar maşina lui nu se mişcase din loc. În curte parcase un alt vehicul şi din el a ieşit un bărbat necunoscut, îmbrăcat în palton. Acesta a privit în jur, părând nesigur încotro vrea să se îndrepte, apoi a apărut Veigar, care i-a făcut semn cu mâna, să se apropie.

Pentru o vreme, nu s-a întâmplat nimic. Dar Aldis nu se

putea desprinde de la fereastră, aşa că a asistat la momentul în care, într-un final, au apărut Veigar, Eyjalin şi străinul.

Eyjalin ţinea capul plecat şi se lăsa condusă de străin, care îşi ţinea braţul pe umerii ei. Când au trecut pe lângă maşina lui Veigar, acesta a deschis uşa de la şofer ca să oprească motorul, dar s-a tras repede înapoi, ducându-şi mâna la nas şi la gură. A mai făcut o încercare şi de data asta a reuşit să oprească motorul, apoi a strigat la străin, care a venit şi i s-a alăturat. Eyjalin s-a smuls şi a privit înăuntru, în ciuda încercărilor zadarnice ale bărbatului de-a o împiedica.

Tăcerea a fost spartă de strigătul pătrunzător al fetei. Toţi trei stăteau acolo pierduţi, când Hakon a apărut alergând, în pijama. A tras-o deoparte pe Eyjalin, a privit pe geamul maşinii, apoi a deschis brutal uşa din spate.

Aldis s-a lovit cu palma peste gură când l-a văzut trăgând afară un trup şi întinzându-l pe zăpadă. Era Einar. Apoi l-a tras afară şi pe Tobbi.

Zăceau în zăpadă, nemişcaţi. Ca pasărea.

Stând acolo la fereastră, privind printre lacrimi cum Veigar scoate din ţeava de eşapament ceva ca o cârpă neagră, şi-a dat seama că ea ar fi trebuit să fie acolo, pe

locul din spate; ea, zăcând acolo cu ochii holbaţi la cerul nopţii. Nu bietul Tobbi. Cineva este mereu pedepsit pentru o crimă, dar nu întotdeauna cel vinovat.

Capitolul 32

— Mă doare în cot dacă mă crezi sau nu, Odinn. De mult timp am renunţat să-mi mai fac griji pentru ce gândesc oamenii despre mine. Dacă n-ar fi fost Lara şi apoi Run, aş fi luat de mult legătura cu autorităţile. În primii ani după ce am plecat de la Krokur, am fost convinsă că n-o să mă asculte nimeni; nimeni nu va lua în serios o mamă singură şi m-am gândit că, dacă voi încerca să alertez oamenii în legătură cu ceea ce s-a întâmplat, voi fi norocoasă dacă nu mă închid la nebuni.

Aldis şi-a încolăcit braţele în jurul trupului ei subţire şi s-a lăsat pe spate pe canapea. Era înconjurată de perne brodate, decorate cu modele oribile cu cerbi şi flori viu colorate, cu umbre de roşu-burgund şi verde-măsliniu. Odinn şi Lara primiseră două astfel de perne ca dar de casă nouă, şi în rarele ocazii în care, după divorţ, venise în vizită în vechiul lor apartament, părea că se înmulţiseră. Ce se întâmplase cu pernele astea de prost-gust, umplute aiurea? Poate că vreuna dintre ele fusese aşezată sub capul Larei, în sicriu.

— În orice caz, accesul la informaţii era foarte limitat în

vremurile alea. Doar pentru că nu văzusem nicio ştire despre anchetă nu însemna că aceasta n-a avut loc. Însă când, doi ani mai târziu, încă nu găsisem prin ziare niciun cuvânt despre asta, am început să-mi pierd speranţa că se va întâmpla vreodată.

— Ei bine, asta nu mai are nimic de-a face cu mine. Va trebui să-ţi spui propria versiune despre eveniment succesorului meu. Şi probabil şi poliţiei.

Odinn tânjea după o cafea, dar Aldis nu-i oferise nici măcar un pahar cu apă.

— Nu este versiunea mea – am fost martor. Îţi spun ce am văzut şi ce ştiu.

— Tot va trebui să spui altcuiva. O să aflăm spre finalul săptămânii cine va prelua raportul – nu-i timp de pierdut, dacă vor să-l termine la timp.

— Crezi că totul se reduce la un raport?

— Nu, îmi dau seama că nu.

Odinn şi-a păstrat cumpătul. Conversaţiile lor degenerau mereu în atacuri.

— Dar raportul îţi va oferi ocazia de a aduce lucrurile astea în atenţia publică. Dacă asta vrei. Presupun că pe Roberta n-ai lăsat-o să scape aşa uşor.

— Era aşa de agresivă. Nu-mi dau seama ce intenţii

avea, dar părea să-şi bage nasul în treburile mele în numele lui Eyjalin. Îţi dai seama cum mă simţeam s-o ajut.

Părea evident acum că Aldis îi trimisese Robertei acele mesaje ameninţătoare, deversând din ea decenii de furie reprimată. Teoria lui era susţinută de prezenţa unui computer vechi, cu un monitor greoi, în camera care se deschidea din sufragerie.

— Ai ameninţat-o?

Aldis şi-a strâns şi mai tare braţele în jurul corpului.

— N-a vrut să asculte când i-am spus că nu vreau să vorbesc cu ea. Mi-au ajuns nenumăratele ei telefoane, aici, pe mobil sau la serviciu. Nu sunt de neînlocuit – am şaizeci de ani şi concurez cu emigranţii care n-au nicio pretenţie. Nimeni nu vrea să angajeze o femeie bătrână care vorbeşte mereu la telefon. Mai sunt şase ani până o să mă pot pensiona, şi ajutorul de şomaj se acordă numai pe o perioadă de doi ani. Un om cu educaţia ta ar trebui să înţeleagă problema asta. Nu pot supravieţui cu aer.

Aldis şi-a lăsat mâinile jos şi a tras adânc aer în piept.

— Da, i-am trimis nişte mesaje. Ce altceva puteam face?

— Nu ştiu.

Odinn s-a foit pe scaun, iar acesta a protestat. Trebuie să fi trecut mult timp de când un bărbat stătuse pe el.

— N-am venit aici ca să te judec pentru ce s-a petrecut în trecut, Aldis.

Trecutul nu mai conta, în afara câtorva detalii pe care venise să le pună la punct, pentru ca el şi Run să înceapă să trăiască o viaţă normală.

— Dacă Lilja intenţionase să te ucidă îndesând o cârpă în ţeava de eşapament, ar trebui să fie acuzată, dar nu vreau să-ţi dau speranţe. Dacă ea era singura persoană care ştia că ar fi trebuit să aştepţi în maşină, este nevoie de mai mult decât mărturia ta, e nevoie de dovezi pentru ca procuratura să se urnească, după toţi aceşti ani. Mai ales că Eyjalin va face tot ce-i stă în putere să-i convingă că tu eşti vinovată. Nu sunt avocat, dar presupun că vor analiza toate motivele posibile. Oamenii nu ucid te miri cum, fără niciun motiv. Dacă femeia nu avea motive evidente să te vadă moartă, n-o să te asculte nimeni.

— Crezi că eu nu m-am gândit la ce a determinat-o să facă asta?

Aldis i-a povestit despre pruncul diform pe care Veigar îl luase din patul Liljei şi-l îngropase la rădăcina unui copac. A descris felul în care le-a turnat celor doi faptul că ştia ce s-a întâmplat cu copilul lor şi a presupus, din reacţia Liljei, că până atunci nu ştiuse toată povestea. Când şi-a dat

seama că bebeluşul ei fusese îngropat de viu, până la urmă, şi că soţul ei era cel care îl ucisese, Lilja trebuie să-şi fi ieşit din minţi.

Nebunia ei a găsit un liman în încercarea de-a o reduce la tăcere pe Aldis – în ochii Liljei, acea „târfă din Babilon”. Când orice altceva dă greş, de multe ori ajută să ucizi mesagerul.

— M-am gândit la asta în timp ce călătoream înapoi spre Nord, şi în fiecare seară timp de ani de zile. N-aveam prea multe distracţii, locuind cu mama şi crescând-o pe Lara de una singură. Altminteri, aş fi uitat de mult. De fapt, renunţasem să mai rumeg lucrurile astea cu mult timp înainte să mă contacteze Roberta.

Aldis a strâns o pernă la piept, mângâind-o ca pe o pisică. Părea epuizată, ca un avocat al apărării ce şi-a prezentat pledoaria finală, însă ştie că nu-i destul.

— Nu mă aflu aici pentru asta, Aldis.

Odinn a aruncat o privire spre pernă, şi ea a lăsat-o jos.

— Vreau să vorbim despre relaţia ta cu Lara. Şi cu Run.

— În cazul ăsta, ar fi bine să fii foarte prudent.

Furia a adus culoare în obrajii fostei sale soacre şi, pentru prima dată, Odinn şi-a putut imagina cum arăta când era tânără. Drăguţă, dar nu frumoasă; cam ce vor

bărbaţii, în general.

— Cum adică?

Vocea lui transmitea plictisul faţă de această nesfârşită ostilitate.

— Ştiu ce e în spatele acestei chestii. O să mă acuzi de ceva despre care tu anume, dintre toţi oamenii, nu ai dreptul să vorbeşti.

A pufnit.

— Am crescut-o pe Lara aşa încât să nu aibă aceeaşi soartă ca mine şi ca mama. Îţi imaginezi cum m-am simţit când ai plecat şi istoria s-a repetat, în ciuda a tot ceea ce am făcut ca s-o previn.

A întâlnit privirea lui Odinn şi i-a arătat atâta dispreţ, încât acesta şi-a simţit obrajii arzând.

— Ai distrus relaţia cu fiica mea. A înţeles greşit tot ce am făcut ca să încerc s-o reconstruiesc şi a luat drept critică tot ce i-am spus. Nu-i nicio îndoială că ai experimentat tu însuţi lucrul ăsta. Totuşi, sper că n-ai făcut-o – ţin prea mult la Run.

— Cred că ştiu ce s-a întâmplat în dimineaţa aia.

Dacă nu mergea direct la subiect, n-ar fi avut altceva de făcut decât să stea aici şi să îndure şi mai mult abuzurile ei.

— Nu este nimic „în spatele acestei chestii” – doar că nu vreau s-o mai vezi pe Run, asta-i tot. Acum, ea trebuie să privească în viitor, nu în trecut. Dacă îşi aminteşte ceva, aş vrea să uite. Nu-mi pasă de dreptate. Vreau numai să am grijă de Run şi să fac ce-i mai bine pentru ea. Depinde de tine ce vei face în continuare, dar eu, unul, n-am discutat cu nimeni despre asta, aşa că nu trebuie să te temi că o să te dau pe mâna poliţiei.

De pe chipul lui Aldis a dispărut dispreţul, înlocuit nu de frică, ci de uimire.

— Ce Dumnezeu tot spui acolo?

— Lara. Ştiu că tu ai împins-o. Nu contează dacă a fost sau nu un accident, pentru că ce s-a întâmplat nu mai poate fi reparat. N-o să mă duc la poliţie. În schimb, aş vrea să ne laşi în pace pe mine şi pe Run.

— Eşti un mare tâmpit!

Avea vocea caldă şi plină de milă, exact opusul a ceea ce se aştepta Odinn. I s-a părut că a văzut în ochii ei scânteind lacrimi, dar poate că era numai strălucirea lămpii banale şi şubrede de lângă canapea. Şi-a ridicat ochii spre tavan şi a oftat îndelung. Apoi, întorcându-se cu faţa spre el, i-a spus toată povestea. El a rămas tăcut, ascultând până când n-a mai putut rezista, apoi a plecat

fără să-şi ia rămas-bun, având încă în buzunarul de la parka lui cheia de la garajul Robertei.

Creionul se mişca încolo şi încoace peste prima foaie albă din carnetul A4. În urma lui rămâneau sclipiri gri-oţel, întretăiate cu umbre mai palide, arătând relieful a ceea ce fusese scris pe pagina de dinainte, pagina pe care Odinn o arsese pentru Run, pe balcon. Avea intenţia ca mai întâi să treacă vârful creionului pe toată pagina şi apoi să citească scrisoarea, de la început, însă, în timp ce lucra la asta, nu a putut să nu vadă un cuvânt şi o frază stranii. Când a terminat, toată dorinţa de a citi îl părăsise, însă s-a străduit să o facă. Nu trebuia să mai existe neînţelegeri; erau prea multe în joc. Ceea ce a citit l-a zdrobit, iar apoi a smuls foaia din carnet şi a făcut-o ghem. Nu mai rezista s-o mai citească încă o dată; nu voia nici măcar s-o mai vadă. Stătea în bucătărie, cu hârtia mototolită în mână, gândindu-se la variantele pe care le avea: ce se va întâmpla acum şi cum ar putea să rezolve cel mai bine situaţia asta, salvând ce era de salvat? Dar oricare ar fi fost alternativele, oricum ar fi abordat problema, nu vedea nicio ieşire. Nu conta cum ar fi acţionat; nu va fi niciodată în stare să accepte rezultatul. Era pregătit să treacă prin foc pentru a se salva? Să se trezească terminat, dar nevoit

să se împace cu sine şi cu stilul ăsta de viaţă, cu suferinţa, asta era ceea ce îl aştepta după ce totul se va fi terminat? Nu. Era pregătit s-o facă pe Run să treacă prin toate astea? Nu.

A rupt hârtia în fâşii, a mers pe balcon şi a lăsat vântul să le împrăştie departe. Apoi a început o cursă încolo şi încoace prin camera de zi, cugetând, până când a început să-l doară capul. Şi-a frecat fruntea, s-a plesnit uşor peste obraji, apoi şi-a chemat fiica.

— Run. Hai să mergem să-l vedem pe Baldur.

Şi-a pus pantofii, a format numărul fratelui său şi i-a spus că vin în vizită, apoi a închis şi a privit-o pe Run cum îşi pune geaca. Ea i-a zâmbit, emoţionată de această bucurie neaşteptată, şi i-a zâmbit şi el.

Zâmbetul ăsta a rămas cu el şi când a strecurat în cola fetiţei, la fast-food, somniferele prescrise după moartea Larei. Zâmbetul ei şi râsul lipsit de griji din timpul scurtei vizite la Baldur şi Sigga. Şi-a amintit iar şi iar sunetul vesel al glăsciorului ei de copil, luându-şi la revedere şi promiţându-le că va veni din nou în weekend. Şi şi-a amintit şi momentul din maşină când i-a spus că poate să renunţe la handbal şi i-a propus să meargă să ia cina la Hamburger Factory, lucru pentru care a fost răsplătit cu un

sărut. La fel ca orice alt tată şi fiica lui, oameni obişnuiţi. Nimeni n-ar fi putut bănui că, la scurt timp după asta, el îi va trimite pe amândoi spre odihna eternă.

Dacă vreun trecător ar fi privit pe geam când medicamentele începuseră să-şi facă efectul şi lui Run îi cădea tot mai mult capul în piept, poate că ar fi fost surprins. Mai ales dacă ar fi văzut lacrimile curgând pe obrajii tatălui, în timp ce ea se stingea ca o lumânare. Însă nimeni n-a încercat să-l oprească. Şi nimeni n-a făcut nimic ca să-l împiedice să meargă în garajul Robertei, cu fata adormită pe scaunul din faţă al maşinii, şi să închidă uşa după ei, deşi i s-a părut că vede o perdea fluturând la fereastra unuia dintre apartamente, atunci când a intrat.

Cât a închis uşa garajului, Odinn a oprit motorul maşinii, iar acum stătea lângă fiica lui adormită, adunându-şi minţile pentru ultima dată. Odată ce va porni din nou motorul, nu va mai fi cale de întoarcere.

Scrisoarea aceea teribilă i-a pâlpâit ca un film îndărătul pleoapelor.

Draga mea mamă, iartă-mă că te-am împins. N-ar trebui să fii furioasă pe mine, fiindcă e doar vina ta. Încercam să mătur cioburile de sticlă, aşa cum mi-ai spus, şi dacă ai fi încetat să mă tot cerţi, nu te-aş fi împins cu mătura. N-am

fost destul de puternică nici s-o ţin şi să te trag în sus, când te-ai prins de ea. Dar tot vina ta a fost şi când am spart castronul. Eram atât de furioasă pe tine! Ai spus că inventez. Dar n-am minţit, îl văzusem pe tata de la mine de la fereastră. Era acolo şi venea, probabil, să mă ia, aşa cum ţi-am spus. Pur şi simplu m-am înfuriat când l-ai făcut prost şi ai zis că nu se poate trezi devreme, şi în niciun caz ca să vină să mă ia pe mine. Nu ar fi trebuit să spui atât de multe lucruri urâte despre tata, tot timpul. Poate că nici lui nu-i plăcea să fie cicălit şi de aceea ne-a părăsit. Aşa că trebuie să-l ierţi pe tati, chiar nu a făcut-o intenţionat. *El mă iubeşte. Mami, acum, că am zis că-mi pare rău, o să încetezi să-mi mai apari în vise? Te iubesc – un sărut mare de tot, a ta, Run.*

Confirma ce-i povestise Aldis. În dimineaţa aceea, când a deschis cu mâini tremurânde uşa apartamentului, a găsit-o pe Run trează şi în stare de şoc. Interpretând greşit situaţia şi presupunând că fata asistase la căderea Larei pe fereastră, Aldis s-a panicat şi a gonit-o în camera ei. Când a venit poliţia, Aldis stătea încremenită pe muchia patului lui Run, căci tocmai auzise cum fata recunoaşte că a împins-o pe maică-sa, dar că nu fusese vina ei. Ieşită din minţi de groază, Aldis i-a minţit pe poliţişti că tocmai o

trezise pe fetiţă, aşa că n-au încercat s-o interogheze pe Run pe Loc. După aceea, când au rămas singure, Aldis a sfătuit-o pe Run să spună că dormea, dar fata a privit-o fix şi i-a spus că habar n-are la ce se referă: chiar *dormise,* aşa că nu era nevoie să o înveţe ea ce să spună. Descumpănită, Aldis începuse să creadă că trebuie să se fi înşelat. Totuşi, în adâncul sufletului, ştia că nu este aşa şi a profitat de fiecare moment ca să încerce s-o oblige pe Run să-i spună ce s-a întâmplat, însă în zadar. În afara grijilor pe care şi le făcea pentru nepoata ei, nu spusese nimănui lucrurile astea, şi nici gând să-i informeze pe poliţişti.

Aceeaşi îngrijorare l-a făcut acum şi pe Odinn să pornească motorul şi să coboare geamurile. Dacă s-ar fi aflat, viaţa lui Run ar fi fost terminată. Ar fi fost închisă într-un spital psihiatric pentru adolescenţi, apoi ar fi fost instituţionalizată până la majorat, când ar fi fost preluată de următoarea instituţie. Adulţii îşi ispăşeau pedepsele şi erau iertaţi după un anumit număr de ani, însă pentru copii era diferit. Se temea că în Run era ceva defect. O răceală interioară care ar fi însemnat, oricât de mult ar fi ajutat-o el, că în cele din urmă va repeta această faptă la infinit: să-l împingă pe agresivul clasei în faţa unei maşini;

să-l înece în cadă pe copilul adoptat de Baldur şi Sigga. Sau ceva la fel de îngrozitor. Chiar dacă Odinn va reuşi să tăinuiască felul în care murise Lara, era puţin probabil că va reuşi s-o facă şi a doua oară – şi pentru Run era şi mai puţin probabil.

Odinn i-a luat mânuţa. Degetele mici s-au încolăcit uşor şi el a strâns-o mai tare, cu grijă. Aerul devenise dens şi cenuşiu, ca şi când ar fi fost prinşi în ceaţă. Nu se mai simţea rău. Se simţea bine. A zâmbit şi a tras adânc aer în piept. În scurt timp, s-a simţit atât de fericit, că a uitat totul, a uitat de ce stătea cu fiica lui aici, într-un garaj străin, în aerul plumburiu şi otrăvit.

Un zâmbet i s-a întins pe faţă, de la o ureche la alta; se simţea nespus de fericit cu fata lui lângă el. Pleoapele i-au devenit tot mai grele şi le-a lăsat să cadă. Chiar înainte să închidă ochii, i s-a părut că a zărit-o pe Lara trecând prin faţa parbrizului, cu furia întipărită pe chip. Cu efort, a reuşit să deschidă ochii, însă nu era nimeni. Surâsul i s-a strecurat din nou pe buze. Iată-i, el şi Run, ei doi împreună. Nu-şi amintea de ce; tot ce ştia era că se simţea bine. Nu putea fi mai bine de-atât.

Epilog

Crainicul de la ştiri a terminat de citit raportul poliţiei în cazul morţii lui Odinn.

— Închide naibii prostia aia!

Baldur stătea, în halat, lângă insula din bucătărie, privind-o pe Sigga cum face cafeaua. În faţa lui erau ziarele de weekend; le frunzărea enervat de fiecare dată când dădea peste o nouă filă conţinând vreun articol de fond sau un anunţ scurt despre cazul fratelui lui sau al centrului de plasament de la Krokur.

— Trebuie să anulăm abonamentele la porcăriile astea de fiţuici. Sunt o ruşine.

— O să treacă.

Sigga a căscat şi şi-a aruncat în gură un bob de strugure.

— Curând o să se întâmple altceva, care le va distrage atenţia. Luna asta sunt ştiri puţine.

— Ar trebui măcar să se gândească la familie, înainte de a distruge reputaţia cuiva.

Sigga a înghiţit strugurele şi a adus două ceşti.

— Fac pariu că ai citit un milion de ştiri care au rănit

oamenii, fără să le mai acorzi atenţie după aia. Nimănui nu-i pasă de străini. Nouă, sigur nu.

S-a oprit în faţa cafetierei, ca şi cum ar fi vrut s-o grăbească.

— Te rog să le duci de-aici. Nu vreau să le vadă Run, şi nici eu nu mai rezist să le citesc.

În ciuda intenţiilor sale declarate, Baldur continua să citească.

— Acum, s-au trezit nişte deştepţi să vină cu ideea că perechea de la Krokur nu şi-a ucis copilul – oasele pe care poliţia le-a găsit îngropate în curte arătau că pruncul nu avea creier, aşa că, de fapt, nu putea fi considerat fiinţă umană. A fost mai degrabă ca şi cum ţi-ai ucide un organ, şi nu există nicio lege în ţara asta care să te pedepsească pentru că ţi-ai ucis ficatul, de exemplu. Sper ca asta s-o înveselească pe femeia care i-a dat viaţă – n-o să capete înţelegere din altă parte.

A pufăit, în semn de dezgust.

— Şi aici, unul compară compoziţia gazului de eşapament de acum cu cel din 1974. Dacă ne luăm după ce zice aici, Odinn a avut ghinion că a murit. În anii ’70 era suficientă o expunere mult mai mică, din cauza toxicităţii mai mari a gazelor de eşapament.

Şi-a ridicat privirea.

— Cum îşi permit să scrie lucrurile astea? Ce mai contează?

Sigga s-a abţinut să-i atragă atenţia încă o dată că ar trebui să nu mai citească şi să ignore mediatizarea incidentului din garaj şi ancheta lui Odinn despre Krokur. Niciodată nu scriau despre un caz fără să-l menţioneze şi pe celălalt.

— O să refuz ziarele gratuite şi mâine o să-mi anulez abonamentele la celelalte. Sunt sătul până-n gât.

Baldur a împăturit ziarul şi l-a îndesat în coşul de gunoi.

— Asta ar fi trebuit să fac de prima dată când ne-au sunat.

Şi-a strâns mai tare halatul pe lângă corp. În casă era frig; cerul senin al nopţii lăsase pământul să îngheţe, iar încălzirea centrală pornea greu.

— Ce fel de persoană flecăreşte cu ziariştii într-un moment ca ăsta?

— Ei bine, femeia care l-a văzut pe Odinn intrând în garajul vecinei sale decedate şi care măcar a sunat la poliţie. Şi Dilja, care a lucrat cu el la nenorocitul ăla de raport. Şi bunica lui Run şi, fără îndoială, alţi câţiva pe care i-am omis. Poate că jurnalistul încerca să ia legătura cu

tine doar pentru a avea o imagine mai clară asupra a ceea ce s-a întâmplat. Asta aş fi făcut şi eu în locul lui.

Cafeaua trecuse, în sfârşit, prin filtru, şi cu toate că pâlnia mai picura încă, Sigga a tras cana şi a umplut cele două ceşti. Aroma delicioasă o făcea să se simtă destul de trează, într-un final.

— N-au de unde să ştie că şi tu eşti în aceeaşi necunoştinţă de cauză ca oricine altcineva.

Baldur a luat ceaşca în tăcere şi a învârtit-o, ca să amestece laptele.

— Crezi că aş fi putut preveni toate astea?

A luat o înghiţitură şi a închis ochii, aşteptând să-şi facă efectul cofeina.

— Mă tot întreb dacă Odinn a spus ceva sau a făcut vreo aluzie atunci când au trecut pe aici, lucruri care ar fi trebuit să mă alarmeze.

— Am mai vorbit despre asta, Baldur. Nu a spus şi nu a făcut nimic diferit faţă de ceea ce făcea de obicei.

— Pur şi simplu, nu înţeleg.

— Nu. Nimeni nu înţelege.

Sigga a sorbit iar din cafea, încălzindu-şi mâinile pe ceaşca fierbinte.

— Oh, apropo, am uitat să-ţi zic. Bunica lui Run a sunat

din nou, ieri. Este disperată să-ţi vorbească.

Baldur avea o memorie de elefant când venea vorba despre oameni care îi greşiseră. Când Aldis mersese la presă cu povestea despre Krokur, el încetase definitiv să-i mai vorbească, aşa că femeia încerca să ajungă la el apelând la Sigga.

— Nu i-ai spus că discuţia este închisă?

— Ba da, i-am spus că nu vrei să stai de vorbă cu ea şi să înceteze să mai sune.

— Şi ce-a zis?

— Cred că a înţeles mesajul, până la urmă. Dar m-a rugat să-ţi spun că s-a dus la jurnalişti doar pentru că poliţia a refuzat s-o asculte. A simţit că n-avea altă soluţie.

— Mda, sigur.

Baldur a gesticulat spre gunoiul în care se odihneau acum ziarele.

— Ar mai fi putut aştepta puţin după moartea lui Odinn. În felul ăsta, am fi evitat toată publicitatea. Murea dacă mai aştepta? Nu s-a dus la poliţie zeci de ani, şi apoi, dintr-odată, treaba devine urgentă. Cretina naibii!

— Pretinde că era vital pentru ea să i-o ia înainte unei anume Eyjalin.

Văzând că Baldur era gata să explodeze, Sigga a ridicat

mâna.

— Nu mă învinovăţi pe mine! Doar îţi spun ce-a zis ea. Oricum, nu cred că va mai suna curând.

Umerii lui Baldur au coborât şi faţa i-a devenit mai calmă.

— Bine. Mă bucur.

— Ei, să sperăm. A promis să nu mai încerce să ia legătura cu tine, dar a pretins că are informaţii pe care vei regreta că n-ai vrut să le asculţi. Totu-i foarte ciudat.

Sigga a mâncat încă un bob de strugure.

— De ce nu ţi-a cerut să preiei mesajul, dacă era aşa important?

— Se pare că nu-l poate spune decât unei rude – eu nu pot fi de încredere, fiindcă s-ar putea să divorţăm într-o bună zi.

Sigga i-a zâmbit lui Baldur.

— Biata femeie, nu-i zdravănă la cap.

— Cine?

Vocea fetiţei, venind din uşa bucătăriei, nu era deloc somnoroasă. Sigga şi Baldur erau deopotrivă de jenaţi. Trebuia să se obişnuiască mai repede cu faptul că nu se mai aflau singuri în casă. N-aveau nicio idee de cât timp stătea Run acolo, şi nici n-aveau suficientă experienţă ca

să-şi dea seama rapid ce ar fi putut auzi.

— Bună dimineaţa, micuţă domnişoară.

Baldur a întins braţele spre ea.

— Cum ai dormit?

— Bine.

Run s-a suit pe scaunul de bar de lângă el. Purta pijamalele cele noi cumpărate de Sigga, după ce fusese externată. Baldur refuzase să ia în casă la ei ceva din apartamentul lui Odinn; voia să sublinieze faptul că Run tăia toate legăturile cu trecutul. Decoraseră în grabă o cameră, ca să fie pe placul unei fete de unsprezece ani, şi îi umpluseră dulapul cu haine. Se îmbarca pentru o viaţă nouă, iar cea veche trebuia măturată sub covor. Sigga avea îndoielile ei cu privire la această abordare fără compromisuri, dar nu comentase nimic. Cum ar fi putut ei doi să ştie care era cel mai bun mod de a reacţiona în cazul acestei serii de nenorociri? Nimeni n-ar fi putut răspunde, în afara profesioniştilor, dar Baldur spusese foarte ferm că aceştia nu vor fi toleraţi în preajma lui Run. Odată ce fetiţa se refăcuse, doctorii îi recomandaseră consiliere psihologică, însă el respinsese ideea cu dispreţ. Sigga avea îndoielile ei şi în legătură cu asta, mai ales când au descoperit că Odinn însuşi ceruse ajutor. În mod

sigur, terapia nu ajutase însă la salvarea cumnatului ei.

— L-am visat pe tati.

Cei doi au schimbat priviri. Înainte ca tăcerea să se prelungească prea mult şi să devină stingheritoare, Sigga a spus, iute:

— Ştii ceva, Run, şi eu l-am visat. Nu e nimic surprinzător, căci ne gândim cu toţii atât de mult la el.

Nu minţea; îl visase pe Odinn şi, deşi nu-şi amintea detalii, visul îi lăsase o senzaţie stăruitoare de disconfort.

— Nu era fericit.

Run şi-a aşezat coatele pe masă şi şi-a sprijinit bărbia în mâini.

— Ce? Baldur i-a dat o palmă prietenească pe umăr. Nu fi prostuţă! Sigur că este fericit. E în rai. Acolo, toată lumea are o grămadă de timp. Hai să nu ne mai gândim la asta. Să vorbim despre ceva frumos. De pildă, mă întrebam dacă tu şi cu mine n-ar trebui să mergem să vedem un film, cât timp e Sigga la sală?

Run a strecurat un zâmbet printre degete, apoi şi-a ridicat bărbia din mâini şi a încuviinţat din cap. Uşor tremurând, a spus că se duce să se îmbrace.

— Îngheţ.

În pragul uşii, s-a întors spre ei. Pijamalele erau puţin cam mari şi pantalonii stăteau să cadă de pe ea. Arăta, cumva, ca un schelet. Sigga a simţit o strângere de inimă şi s-a mustrat în gând că n-a fost mai atentă la mărime, însă apoi s-a consolat cu gândul că Run va creşte repede şi că în curând va trebui să-i cumpere haine noi. I-a făcut fetiţei cu ochiul, iar aceasta i-a răspuns cu un zâmbet reţinut, apoi a dispărut pe hol.

— Totul o să fie în regulă.

Sigga s-a aplecat peste masă şi a luat între palmele ei mâinile lui Baldur. Răceala blatului de granit a trecut prin halatul de casă, făcându-i pielea de găină.

— Totul o să fie foarte bine.

A încercat să se scuture de reminiscenţele visului de astă-noapte şi a repetat aceleaşi cuvinte, ca să-şi facă sieşi curaj:

— Foarte bine.

Baldur i-a sărutat mâna, lăsându-i o urmă maronie de cafea.

— Desigur. De ce n-ar fi aşa?

N-a sunat atât de convingător pe cât şi-ar fi dorit ea.

Stând dincolo de uşa bucătăriei, Run şi-a înclinat capul, sperând să audă mai mult. A suspinat, fără să ştie dacă de

fericire sau de teamă. Aici era fericită. Unchiul Baldur o iubea; la fel şi Sigga. De fapt, era mult mai bine decât atunci când locuia cu tata şi mult, mult mai bine decât atunci când locuia cu mama. Păcat că mama şi tata nu puteau înţelege asta. Dacă ar fi iubit-o atât de mult cât spuneau, ar fi fericiţi pentru ea şi ar lăsa-o în pace.

Precaută, a deschis uşa camerei ei şi a privit înăuntru. Veioza de la pat era aprinsă. Nu aprinsese lumina din tavan, pentru că se grăbise foarte tare să-i găsească pe Baldur şi pe Sigga. Era mult mai bine cu ei decât să fie singură cu umbrele din camera asta drăguţă. S-a întins spre comutator.

Umbrele şi-au luat zborul şi lucrurile s-au liniştit. Run a respirat uşurată şi a intrat. Va fi bine, aşa cum spusese Sigga. Se temea puţin de momentul în care Baldur se va întoarce la treabă, pentru că avea mereu mult de lucru. Aşa spusese tati. A simţit cum i se zbârleşte părul pe ceafă; numai dacă se gândea la acest cuvânt, *tati,* şi se simţea rău. *Nu te mai gândi la el. Nu te mai gândi la el.* Mai bine s-ar gândi că totul o să fie în regulă. Desigur. De ce n-ar fi aşa?

S-a îmbrăcat în grabă. Dulapul era plin cu haine în toate culorile curcubeului, dar ea purta mereu aceeaşi pereche

de blugi şi puloverul cu o cruce mare în faţă. Se simţea confortabil în hainele astea şi nu voia să îmbrace altceva. Dumnezeu va vedea crucea, se va gândi că ea era un om bun şi o va veghea. Poate că ar trebui s-o roage pe Sigga s-o ia la cumpărături, ca să-şi ia un crucifix pe care să-l poarte la gât. Atunci, Dumnezeu chiar ar crede că este o fată bună la suflet. Totul va fi bine.

Run a pornit iar în grabă, a închis uşa în spatele ei, lăsând lumina aprinsă. S-a îndreptat iute spre hol, însă s-a abţinut s-o ia la fugă, astfel ca Baldur şi Sigga să n-o întrebe de ce aleargă aşa. Nu voia să le spună ce credea ea că o urmăreşte. În ciuda acestei hotărâri, a năvălit în bucătărie.

— Te grăbeşti, nu glumă.

Baldur ridicase din sprâncene şi zâmbea, bucuros s-o vadă. Nu era nicio îndoială că o iubeşte. Dintr-odată, a simţit cum se încălzeşte. Acum avea tot ce-şi dorise. Apoi, senzaţia de căldură a dispărut şi un fior rece i-a străbătut şira spinării. Totul ar fi perfect dacă n-ar fi decât ea şi Baldur. Dacă Sigga n-ar fi aici, el ar trebui să aibă grijă de ea; ar sta acasă, în loc să meargă la serviciu. Şi ar putea fi împreună tot timpul.

Run i-a surâs lui Baldur. El i-a întors zâmbetul.

Totul urma să fie foarte bine.